

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

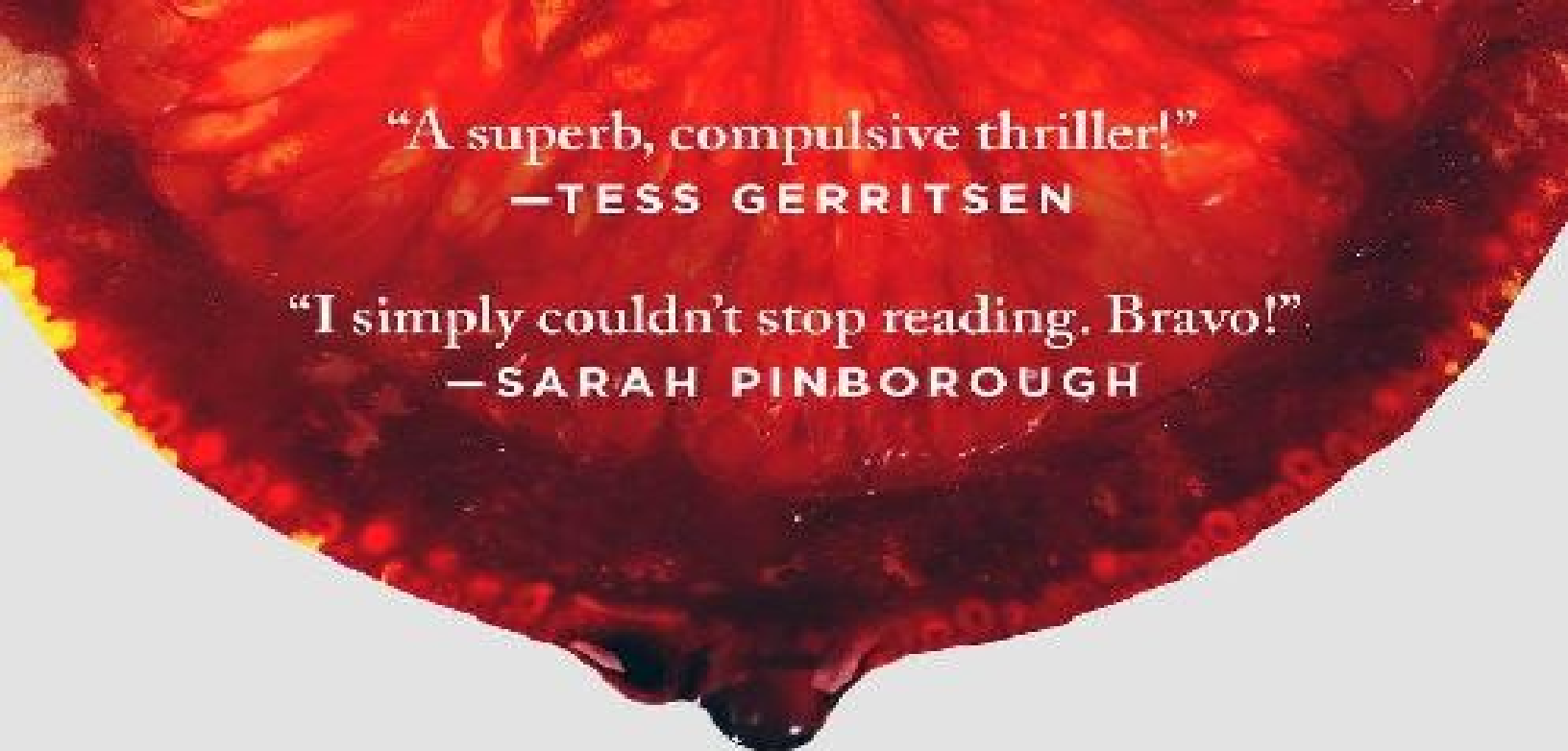
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A superb, compulsive thriller!"

—TESS GERRITSEN

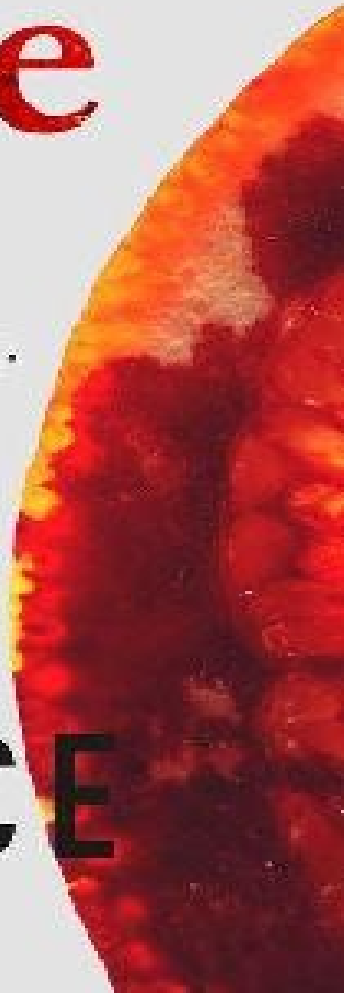
"I simply couldn't stop reading. Bravo!"

—SARAH PINBOROUGH

Blood Orange

I know what I'm doing is wrong.

But I just can't stop.

HARRIET TYCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KAN TURUNC U

HARRI ET TYCE

ERADOCENTRAL

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2019 Harriet Tyce

Kapak tasarımı BRIZ tarafından yapılmıştır. Kapak fotoğrafı © Martin Barraud / Getty Images.

Kapak telif hakkı © 2019 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Grand Central Publishing

Hachette Book Group

1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104

grandcentralpublishing.com twitter.com/grandcentralpub

ABD'de ilk ciltli baskı: Şubat 2019

İngiltere'de Headline Publishing Group tarafından eş zamanlı olarak yayınlandı

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Grand Central Publishing adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya arayın (866) 376-6591.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Tyce, Harriet, yazar.

Başlık: Kan Portakalı / Harriet Tyce.

Açıklama: Birinci baskı. | New York : Grand Central Publishing, 2019.

Tanımlayıcılar: LCCN 2018003661 | ISBN 9781538762738 (ciltli) | ISBN

9781549141287 (sesli indirme) | ISBN 9781538713754 (e-kitap)

Sınıflandırma: LCC PR6120.Y53 B58 2019 | DDC 823/.92--dc23

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2018003661> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 978-1-53876273-8 (ciltli), 978-1-53871375-4 (e-kitap)

E3-20181111-DA-NF

İçindekiler

Kapak	
Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı İthaf	
Önsöz	
1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
Teşekkür	

[Yazar Hakkında](#)
[Tartışma Soruları](#)
[Harriet Ty ce ile Söyleşi Haber](#)
[Bültenleri](#)

Ailem için

PROLOGUE

Önce bir sigara yakarsınız, duman kendi içinde kıvrılır ve tavana doğru yükselir. İlk çekişte boğazınızın arkasına takılıyor, sonra ciğerlerinize sızıyor ve bir ürpertiyle kan dolaşımınıza karışıyor. Sahneyi hazırlamak için dönmeden önce sigarayı kül tablasına bırakıyorsunuz. Kanepenin arkasına diz çökerek ipi raflara bağlıyorsunuz, duman yüzünüzden yukarı kayıyor ve gözlerinizi yakıyor.

Ardından, yumuşatmak için ipin etrafına ipek bir eşarp sarın ve sağlam olduğundan emin olmak için bir, iki kez çekin. Bunu daha önce yaptınız. Pratik yaptınız, test ettiniz. Mükemmel bir kalibrasyon için ölçtünüz. Buraya kadar, ama daha fazla değil. Düşmek yok. Burada sadece küçük bir ölüm isteniyor.

Ekran , seçtiğiniz film oynatılmaya hazır.

Ve son kesim, bir tabağa koyduğunuz portakal. Bıçağı elinize alıyorsunuz, tahta saplı, çelik saplı keskin bir bıçak ve meyveye doğru itiyorsunuz. Yarım, çeyrek. Sekizde bir. Kabuğu turuncu, çekirdeği beyaz, eti kenarlardan kırmızıya doğru kanıyor, bir gün batımı spektrumu.

İhtiyacınız olan tüm dokular bunlar. Havadaki dumanın sızısı, gözlerinizin önündeki ekranda dans eden figürler. Kaba ipe karşı yumuşak ipeğin dolgusu. Yaklaştıkça kulaklarınızdaki kanın gümbürtüsü, dilinizdeki tatlı narenciye patlaması sizi oradan buraya, dönüşü olmayan noktadan önce geri çeker.

Her seferinde işe yarar. Güvende ve yalnız olduğunu .

Kilitli kapının ardında, sadece siz ve ulaşmak üzere olduğunuz görkemli zirve.

Sadece birkaç vuruş ötede.

1

Ekim göğü üzerimde gri renkte uzanıyor ve tekerlekli çantam ağır ama otobüsü bekliyor ve şükrediyorum. Duruşma bitti, delil yetersizliğine dayanan yasal bir tartışmanın ardından devre arasında atıldı. Savcılığa karşı bir adım önde olmak her zaman mutluluk vericidir ve müvekkilim de sevinçten havalara uçuyor. Ve en büyük artısı, bugün Cuma. Hafta sonu. Ev zamanı. Bunun için plan yapıyordum. Bu gece her şeyi farklı yapacağım. Bir içki, en fazla iki, sonra gidiyorum. Otobüs yanaştı ve Thames Nehri'nin üzerinden geri döndüm.

Odaya vardığımda doğruca katiplerin odasına gidiyor ve çalan telefonlar ve fotokopi makinesinin vızıltısı arasında beni fark etmelerini bekliyorum. Sonunda Mark başını kaldırdı.

"İyi akşamlar, hanımefendi. Avukat aradı; soygunu engellediğiniz için çok memnunar."

"Teşekkürler Mark," diyorum. "Kimlik kanıtı saçmalıktı. Yine de bittiğine sevindim."

"İyi sonuç. Pazartesi için bir şey yok ama bu sizin için geldi." Masasının üzerinde duran, pembe bantla birbirine bağlanmış ince bir kâğıt yığınının işaret ediyor. Pek etkileyici görünmüyor.

"Bu harika. Teşekkür . Ne oldu?"

"Bir cinayet. Ve siz de başındasınız," diyor ve kâğıtları göz kırparak uzatıyor. "Güzeldi, bayan."

Ben cevap vermeden odadan çıkıp gidiyor. Elimde bohçayla duruyorum, memurlar ve öğrenciler her zamanki Cuma telaşıyla yanımdan geçip gidiyorlar. Bir cinayet. İlk cinayetime öncülük ediyorum. Tüm meslek hayatım boyunca hazırlandığım şey.

"Alison. Alison!"

Çaba sarf ederek konuşmacılara odaklanıyorum.

"Bir şeyler içmeye mi geliyorsunuz? Biz de yoldayız." Sankar ve Robert, ikisi de otuzlu yaşlarında avukatlar, arkalarında da bir grup öğrenci. "Patrick'le Dock'ta buluşacağız."

Sözleri içime işledi. "Patrick mi? Hangi Patrick? Bryars mı?"

"Hayır, Saunders. Eddie onunla bir davayı yeni bitirdi ve kutlama yapıyorlar. Bu sahtekârlık, sonunda sona erdi."

"Tamam. Ben bunları kaldırayım. İçeride görüşürüz." Evraklarımı elime alıp başımı öne eğerek odadan çıkıyorum. Boynum sıcaktan kızarmış ve kimsenin kırmızı lekeleri fark etmesini istemiyorum.

Odamda güvendeydim, kapıyı kapattım ve yüzümü kontrol ettim. Rujumu sürdüm, pudrayla yüzümün rengini açtım. Ellerim göz kalemi için çok titrek ama saçlarımı tarıyorum ve kokumu yeniden sürüyorum; hücrelerin kokusunu yanımda taşımama gerek yok.

Kağıtları masanın arkasına itiyorum, hizadan çıkardığım fotoğraf çerçevesini düzeltiyorum. Cuma gecesi içkileri. Ama ben sadece bir tane içeceğim.

Bu gece her şey planlandığı gibi gidecek.

Grubumuz barın bodrum katının yarısını dolduruyor, ceza avukatlarının ve katiplerinin uğrak yeri olan pis bir yer. Merdivenlerden inerken Robert bardağını bana doğru sallıyor ve ben de yanına oturuyorum.

"Şarap mı?"

"Şarap. Kesinlikle. Ama sadece bir taneBu gece eve erken gitmek istiyorum."

Kimse yorum yapmıyor. Patrick merhaba demedi. Masanın karşı tarafında oturmuş, öğrencilerden biriyle -Alexia'yla- sohbete dalmış, elinde bir kadeh kırmızı şarap tutuyor. Seçkin, yakışıklı. Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

"İyi görünüyorsun, Alison. Saçını mı kestirdin?" Sankar'ın neşesi yerinde. "Sence de iyi görünmüyor mu, Robert, Patrick? Patrick?" Daha vurgulu. Patrick başını kaldırmıyor. Robert küçük tezgâhtarlardan biriyle konuşurken dönüp başını sallıyor ve birasıyla kadeh kaldırıyor.

"Cinayet için aferin! Liderlik de öyle. Geçen yıl Temyiz Mahkemesi'nde o kadar başarılı olduktan sonra sana söylememiş miydim?"

"Kendimizi kaptırmayalım," diyorum. "Ama teşekkür . İyi görünüyorsun

ruh hali." Sesim neşeli. Patrick'in içeri girdiğimi fark edip etmemesi umurumda değil.

"Bugün Cuma ve ben bir haftalığına Suffolk'a gidiyorum. Bir ara sen de tatil yapmayı denemelisin."

Gülümser ve başımı sallarım. Tabii ki yapmalıyım. Sahilde bir hafta, belki.

Bir an için, belli bir tür tatil kulübesinde görülen eğlenceli portrelerdeki bir figür gibi dalgaların arasından atladığımı hayal ediyorum. Daha sonra sahilde

balık ve patates yer, mükemmel döşenmiş evimdeki odun sobasında ateş yakmadan önce Kuzey Denizi'nden esen Ekim soğuğuna karşı sarınırdım.

Sonra masamın üzerinde duran dosyaları hatırladım. Şimdi olmaz. Robert bardağıma biraz daha şarap doldurdu. Ben de içiyorum. Sohbet akıyor, Robert

Sankar'a, Patrick'e ve tekrar bana bağırıyor, kötü şakalar ve kahkahalarla iniş çıkışlar oluyor. Biraz daha şarap. Bir kadeh daha. Masanın etrafında bir paket

sigara sallayan başka avukatlar da katılıyor. Dışarıda sigara içiyoruz, *bir tane daha, hayır, hayır, biraz daha almama izin verin, sizinkileri çalmaya devam ediyorum* ve bozuk para arayışı ve barın arkasından biraz almak için üst kata

tökezeleme ve *Marlboro Gold yok sadece Camel var ama şimdilik kimin umurunda evet biraz daha şarap* içelim ve bir bardak *daha* ve bir tane *daha* ve yapışkan ve karanlık bir şeyden shotlar ve oda ve konuşma ve şakalar daha hızlı dönüyor ve

etrafımda daha hızlı.

"Erken ayrılacağını söylediğini sanıyordum." Şimdi odaklan. Patrick, tam önümde. Bazı açılardan gümüş rengi bir Clive Owen'ı andırıyor. Başımı bir o yana, bir bu yana eğerek onları arıyorum.

"Tanrım, çok kızmışsın."

Elini uzattım ama hızla uzaklaştı, etrafına bakındı. Saçlarımı yüzümden iterek sandalyeme geri oturuyorum. Diğer herkes gitmişti. Ben nasıl fark etmedim?

"Herkes nerede?"

"Kulüp. Swish'teki yer. Beğendin mi?"

"Alexia ile konuştuğunu sanıyordum."

"Demek içeri girdiğinizde beni fark ettiniz. Merak ettim..."

"Beni görmezden gelen sendin. Bir merhaba demek için bile kafanı kaldırmadın." Kızgınlığımı gizlemeye çalıştım ama başaramadım.

"Hey, strese girmene gerek yok. Alexia'ya kariyer tavsiyesi veriyordum."

"Eminim öyledir." Artık çok geç, tüm kıskançlık dışa vuruyor. Neden bunu bana hep yapıyor?

Kulübe doğru birlikte yürüyoruz. Birkaç kez koluna girmeye çalıştım ama beni geri çekti ve girişe varmadan önce beni iki ofis bloğunun arasındaki karanlık bir köşeye itti, vurgulamak için çenemi kavradı. "İçeri girdiğimizde ellerini benden uzak tut."

"Sana asla elimi sürmedim."

"Saçmalık, Alison. En son buraya geldiğimizde beni ellemeye çalışıyordun. Bunu çok belli ettin. Ben sadece seni korumaya çalışıyorum."

"Daha çok kendini koru. Benimle görünmek istemezsin. Ben çok yaşlıyım..." Sesim kesiliyor.

"Eğer böyle konuşacaksan evine gitmelisin. Korumaya çalıştığım şey senin itibarın. Tüm meslektaşların burada."

"Alexia'yla birlikte olmak istiyorsun, sadece beni yoldan çekiyorsun." Gözlerimden yaşlar süzülüyor, tüm saygınlığım çoktan gitmiş.

"Olay çıkarmayı bırak." Ağzı kulağıma yakın, kelimeler sessiz. "Eğer olay çıkarırsan seninle bir daha asla konuşmam. Şimdi çekil üstümden."

Beni itiyor ve köşeyi dönüyor. Topuklarımın üzerinde tökezliyorum, kendimi tutmak için elimi duvara dayıyorum. Çimento ve tuğlanın sert dokusu yerine, tam avucumu koyduğum yere yapışkan bir madde bulaşmış. Ayaklarımın üzerinde sabit dururken elimi kokluyorum ve öğürüyorum. Bok. Şakacının biri ara sokak duvarının her yerine bok bulaştırmış. Bu koku beni Patrick'in bana tısladığı her şeyden daha fazla ayıltıyor.

Bunu gitmem için bir işaret olarak almalı mıyım? Kesinlikle hayır. Patrick'i o gece kulübünde kendi haline bırakmamın imkânı yok, hele de odamın en önemli avukatlarından biri üzerinde iyi bir izlenim bırakmak isteyen onca aç genç kadın varken. Dağınıklığın en kötüsünü temiz bir duvar parçasına sıyrıyorum ve kapıcıya gülümseyerek Swish'e doğru emin adımlarla yürüyorum. Ellerimi yeterince uzun süre yıkarsam kokuyu çıkarabilirim. Kimsenin haberi olmayacak.

Tekila mı? Evet, tekila. Bir shot daha. Evet, bir üçüncü. Müzik gümbür gümbür. Şimdi Robert ve Sankar'la dans ediyorum, şimdi tezgahlarla, şimdi öğrencilere nasıl yapıldığını gösteriyorum, gülümsüyorum, onlarla el ele tutuşup dönüyorum ve kendi başıma dans etmeye geri dönüyorum, kollarım başımın üstünde sallanıyor, yine yirmi

ve umurumda değil. Bir shot daha, bir cin tonik, saçlarım yüzüme düşerken başıam geriye doğru dönüyor.

Patrick buralarda bir yerde ama umurumda değil, ona bakmıyorum, yüzünde sadece benim için olması gereken gülümsemeyle Alexia ile çok yakından dans ettiğinden kesinlikle haberim yok. Bu oyunu oynayabilirim. Bara doğru yürüyorum, adımlarımda bir kıpırdanma var. İyi görünüyorum. Koyu renk saçlarım ustalıkla yüzümden geriye doğru itilmiş, neredeyse kırk yaşıma uygun; bu odadaki yirmili yaşıardaki herhangi biriyle eşıleşebilir. Alexia bile. Özellikle Alexia. Patrick görecek, çok üzülecek, bu şansı kaçırdığı için çok üzülecek...

Daha ağır ritimli yeni bir şarkı çalıyor ve iki adam dans pistine çıkmak için beni itiyor. Ayaklarıamın üzerinde sallanıyorum, sonra düşüyorum, momentumu durduramıyorum, telefonum cebimden sertçe düşüyor. Elinde bir bardak kırmızı şarap tutan bir kadına çarpıyorum ve şarap sarı elbisesine ve ayakkabılarıma dökülüyor. Kadın bana tiksintiyle bakıyor ve dönüyor. Dizlerim dökülen ikiden oluşan bir havuzda ıslanıyor ve ayağa kalkmadan önce kendimi biraz toparlamaya çalışıyorum.

"Ayağa kalk."

Yukarı bakıyorum, sonra tekrar aşığı. "Beni yalnız bırak." "Bu durumdayken olmaz. Gel hadi." Patrick. Ağlamak istiyorum. "Bana gülmeyi kes."

"Sana glmyorum. Sadece kalkıp buradan gitmeni istiyorum.

Bu bir gece için yeterli." "Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

"Birinin yapması gerek. Odanızın geri kalanı bir masa buldu ve Prosecco'larını yudumluyorlar. Gittiğimizi fark etmezler."

"Benimle gelecek misin?"

"Eğer edersen." Elini uzattı ve beni yukarı çekti. "Şimdi dışarı ık. Seninle orada buluşuruz."

"Telefonum..." bakınıyorum. "Ne olmuş ona?"

"Dşrdm." Dans pistinin kenarına yakın bir masanın altında buldum. Ekran atlamış ve birayla yapış yapış olmuş. Eteğime sildim ve kulüpten ıktım.

Odalara doğru yürürken bana dokunmuyor. Konuşmuyoruz, tartışmıyoruz. Kapının kilidini açıyorum, alarm kodunu üçüncü denemede doğru giriyorum. Beni odama kadar takip ediyor, beni öpmeden kıyafetlerimi yırtıyor ve beni yüzüstü masanın üzerine itiyor. Ayağa kalktım ve ona baktım.

"Bunu yapmamalıyız." "Bunu her seferinde söylüyorsun."

"Ciddiyim."

"Sen de her seferinde bunu söylüyorsun." Gülüyor, kendine çekiyor ve öpüyor. Başımı başka yöne çeviriyorum ama elini kaldırıp yüzümü tekrar ona doğru çeviriyor. Ağzım bir an için dudaklarına karşı sertleşiyor ama kokusu, tadı beni ele geçiriyor.

Daha sert. Daha hızlı. Arkamdan içime girerken başım masanın üzerindeki dosyalara çarpıyor, bir an duraklıyor, kendini hareket ettiriyor.

"Ben demedim ki..." Ben başlıyorum ama o gülüyor, bir ses çıkarıyor. Bir eli saçımı çekerken diğeri beni masanın üzerine itiyor ve kelimelerim hıçkırığa, nefessizliğe dönüşüyor. Tekrar ve tekrar masaya doğru ve sonra dosyalar düşüyor ve düşerken fotoğraf çerçevesini yakalıyorlar ve o da düşüyor ve cam kırılıyor ve bu çok fazla ama onu durduramıyorum ve onu durdurmak istemiyorum ama yapıyorum ve devam ve hayır durma durma, dur acıyor, bir inilti ve işi bitene kadar durma, ayağa kalkıyor, siliyor ve düzeltiyor.

"Bunu yapmayı bırakmalıyız Patrick." Masadan kalkıp iç çamaşırlarımı ve taytımı yukarı çekiyorum, eteğimi düzgünce dizlerime kadar indiriyorum. O da pantolonunu düzeltiyor, gömleğini içine sokuyor. Ben de gömleğimi düzeltmeye çalışıyorum.

"Bir düğmeyi koparmışsın," diyorum
parmaklarım titreyerek. "Eminim tekrar dikebilirsin."

"Şu anda dikemem."

"Kimse fark etmeyecek. Burada kimse yok. Herkes uyuyor. Saat neredeyse sabahın üçü."

Yere baktım, düğmeyi buldum. Ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokuyorum, masaya doğru tökezliyorum. Oda dönüyor, başım yine sisli.

"Ciddiyim. Buna bir son vermeliyiz." Ağlamamaya çalışıyorum.

"Dediğim gibi, bunu hep söylüyorsun." Ceketini geri çekerken bana bakmıyor.

"Bunu bitiriyorum. Artık bununla uğraşamam." Şimdi ciddi ciddi ağlıyorum.

Yanıma geldi, yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Alison, kızgınsın. Yorgunsun. Bunun bitmesini istemediğini biliyorsun. Ben de istemiyorum."

"Bu sefer ciddiym." Ondan uzaklaşıyorum, kararlı görünmeye çalışıyorum. "Göreceğiz bakalım." Öne doğru eğilip beni alnımdan öpüyor.

"Ben gidiyorum.

Şimdi gitmek için. Gelecek hafta konuşuruz."

Patrick ben daha fazla tartışmadan gidiyor. Köşedeki koltuğa yığılıyorum. Keşke bu kadar sarhoş olmasaydım. Ceketimin koluyla yüzümdeki sümük ve gözyaşlarını siliyorum, ta ki başım omzuma düşene kadar.

2

Anneciğim, anneciğim, anneciğim!"

Gözlerim kapalı, sıcacık yatağında uzanıyorum ve Matilda'nın merhaba demek için orada olması ne kadar güzel.

"Anneciğim! Sandalyende uyudun. Neden sandalyende uyudun?"

Sandalye. Yatak değil. Sandalye.

"Gözlerini aç, anne. Bana ve babana merhaba de."

Rüya da değil. Bir gözümü açıyorum, tekrar kapatıyorum. "Çok parlak. Çok parlak. Lütfen ışıkları kapatın."

"Işıklar yanmıyor, aptal anne. Sabah oldu."

Gözlerimi açıyorum. Burası benim çalışma odam, çalışma haftamın mekânı, özetlerle, içtihatlarla, bir önceki gecenin kalıntılarıyla dolu. Kızım burada karşımda, bir elini dizime uzatmış bir şekilde durmamalıydı. Evde yatağına uzanmış ya da mutfak masasında oturmuş kahvaltısını yapıyor olmalıydı. Yine de burada. Kendime çeki düzen vermeye çalışmadan önce elimi uzatıp onun elini kapatıyorum.

Koltukta bir tarafa doğru kıvrılmış durumdayım ve doğrulduğumda sol ayağımın uyuduğunu hissediyorum. Bacaklarımı hareket ettiriyorum ve kan uzuvlarıma geri dönerken irkiliyorum. Yine de en çok acıtan bu değil. Bir gece öncesine ait görüntüler kafamın içinde patlıyor. Matilda'nın başının üzerindeki masayı görebiliyorum, eğilip bana sarılırken Patrick'in gölgeleri bana çarpıyor. Kollarımı ona doluyorum ve başının kokusunu içime çekiyorum. Bu kalbimin çarpıntısını biraz olsun yatıştırıyor. Endişelenecek bir şey yok. Sadece biraz fazla içtikten sonra odamda uyuyakalmışım, hepsi bu. Hepsi bu kadar. Patrick'le de işim bitti. Her şey yoluna girecek. Belki de.

Sonunda Carl'a bakacak gücü kendimde buluyorum. Kapı aralığına yaslanmış, her özelliğinde hayal kırıklığı var, burnundan ağzına kadar olan çizgiler

çok belirgin. Her zamanki gibi kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört giymiş ama saçlarındaki gümüş rengi ve yüzündeki sertlik ona benden onlarca yaş büyük biri havası veriyor.

Boğazımı temizliyorum, ağzım kuruyor, tüm bunları unutturacak kelimeleri arıyorum.

"Kulüpten yeni briefi almak için döndüm ve sonra biraz oturup konuşmak istedim ve bir de ne göreyim..."

Carl gülümsemiyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Özür dilerim. Gerçekten eve daha erken dönmek istiyordum."

"Hadi ama, nasıl biri olduğunu biliyorum. Ama bu sefer gerçekten bir yetişkin gibi davranacağını umuyordum."

"Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Burada olmanı umuyordum, bu yüzden gelip seni alacağımızı ve eve götüreceğimizi düşündüm."

Matilda odanın içinde dolaşmaya başladı. Ben ne olduğunu anlamadan masanın altına giriyor. Ani bir çılgılık, bir çırpınış, doğruca bana.

"Anne, bak, anne, elim, elim acıyor, acıyor..." Hıçkırıkları sözlerini bastırıyor. Carl yanımdan geçip onun elini tutuyor ve bir mendille silerek bana uzatıyor. Üzerinde kan var.

"Yerde neden cam kırıkları var?" Matilda'yı yatıştırırken bile sesi gergin.

Yavaşça kalkıyorum, masanın altına giriyorum ve bir gece önce yere düşen fotoğraf çerçevesini çıkarıyorum. Matilda cam parçalarının arkasından bana gülümsüyor.

"Resmim yerdeydi. Neden yerdeydi?" Daha da yüksek sesle hıçkırıyor.

"Kazayla düşürmüş olmalıyım. Çok özür dilerim, tatlım." "Daha dikkatli olmalısın." Carl kızgın.

"bilmiyordum."

Başını iki yana sallar. "Matilda'yı ofisinize getirebilmeliyim." Bir an duraklar. "Mesele bu değil. Matilda'yı ofisine getirmek zorunda kalmamalıydım. Dün gece evde olmalıydın. Gerçek bir anne gibi."

Söyleyebileceğim bir şey yok. Bardağın geri kalanını topluyorum ve atmadan önce eski bir gazeteye sarıyorum. Matilda'nın fotoğrafı

Hasar görmemişti ve onu kırık çerçevesinden alıp bilgisayarımın köşesine yasladım. Gömleğimi eteğimin içine sokuyorum. Carl'ın yüzü öfkeliydi, kaşları çatılmıştı, sonra öfke yerini derin bir üzüntü ifadesine bıraktı. Boğazımda bir sıkışma hissediyorum, keskin bir suçluluk ve pişmanlık duygusu, akşamdan kalmalığının asit tadını köreltecek kadar güçlü.

"Özür dilerim. Bunu yapmadım."

Uzun bir süre sessiz kaldı, yorgunluk yüzüne kazınmıştı.

"Bitkin görünüyorsun. Çok üzgünüm Carl," diyorum.

"Çok yorgunum. Gece geç saatlere kadar seni bekledim. Seni evde bekleme zahmetine girmemem gerektiğini bilmeliydim."

"Araman gerekirdi."

". açmıyordun."

Ses tonundan etkilenererek çantamdan telefonumu çıkardım. On iki cevapsız arama. On beş mesaj. Sil tuşuna basıyorum. Çok fazla, çok geç. "Özür dilerim. Bir daha yapmayacağım."

Derin bir nefes alır. "Tilly'nin önünde tartışmayalım. Artık buradasın. Birlikteyiz." Bana doğru yürüyüp elini omzuma koyuyor ve bir an için elimi onunkine uzatıyorum, sonra daha sıkı beni sarsıyor. "Eve gitme vakti geldi."

Sonra telefonumu gördü. Eline aldı ve çatlağı inceledi. "Gerçekten, Alison. Daha birkaç ay önce tamir ettirmiştin." İç geçirdi. "Sanırım bunu senin için tekrar halletmem gerekecek."

İtiraz etmedim, uysalca onu binanın dışına kadar takip ettim.

Archway'e yolculuk hızlı, arabalar ve otobüsler boş caddelerde kayarak ilerliyor. Başımı cama yaslayıp bir önceki gecenin bakıyorum. Hamburger paketleri, şişeler ve orada burada küçük bir sokak temizleme arabası ilerliyor, fırçaları Cuma gecesinin izlerini silerken dönüyor.

Gray's Inn Yolu. Dökme demir korkuluklar, geniş çimenliklerin manzarasını kapatıyor. Rosebery Caddesi, Sadler's Wells - uzun zaman önce okuduğum kitaplar aklıma geliyor. *Wells'te Kastanyet Yok*, *Wells'te Veronica*. Diğeri neydi? İşte buydu. *Wells'te Maskeli Balo*. Her şeyi biliyorum, maskeleri, ikiye katlanmayı. Ellerim kenetleniyor, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Ben

Patrick'in gecesinin geri kalanının nasıl geçtiğini düşünmemeye çalışıyordum. Bittiğini söylediğimde bana inandı mı? Eve mi gitti, yoksa yerime geçecek birini aramak için dışarı mı çıktı? Carl direksiyondan uzanıp elini benimkinin üzerine koydu.

"Gergin görünüyorsun. Yakında evde olacağız."

"Çok üzgünüm Carl. Ve yorgunum. Hepimiz yorgunuz, biliyorum."

Suçluluk duygusunu uzaklaştırmaya çalışarak ondan uzaklaşıyorum, hâlâ pencereden dışarı bakıyorum. Şimdi Angel'ı geçtim, Upper Street'in iyi başlayıp Highbury Corner'daki Wetherspoon's'da kötü biten restoranları. Holloway Yolu boyunca uzanan asma sepetleri, köri evlerinin üstündeki öğrenci dalışları ve Patrick'in büyük olasılıkla paylaştığı zevklere hitap eden tuhaf lateks giyim mağazaları.

"Duruşma iyi geçti mi?" Carl sessizliği bozarak tepeden eve doğru sürmeye başladığımızı söylüyor. Sesinin tonu beni şaşırttı, eskisinden daha arkadaş canlısıydı. Belki de kızgınlığı geçmiştir.

"Duruşma mı?"

"Bu hafta yaptığınız soygun."

"Devre arasında attırdım..." Sözcüklerim çok uzaklardan, sanki metrelerce suyun içinden geliyor, başım ağırlaşıyor ve yüzüyor.

"Haftaya boş musun? Tilly ile biraz vakit geçirmen senin için iyi olur."

Artık su altında değil. Aniden yüzeye çıkmış, nefes almak için çırpınıyor. Hâlâ kızgın.

"Bir şey mi çalışıyorsun?" "Son zamanlarda çok meşguldün."

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Bizim için de.

Lütfen dalga geçme." "Dalga geçmiyorum, Alison. Sadece güzel olacağını söyledim. Hepsi bu." Holloway'in tepesinde ve Archway'den önceki sapakta trafik yavaşlıyor.

Evim. Kalbin olduğu yer. Telefonumun hâlâ orada olduğundan emin olmak için elimi cebime atıyorum ama Patrick'in mesaj atıp atmadığını kontrol etmekten kendimi alıkoyuyorum. Arabadan iniyorum ve Matilda'ya dönüyorum, yüzümde kararlı bir gülümseme var. Eve doğru yürürken elimi tutuyor.

Patrick'in tüm izlerini üzerimden temizlemek için duş alıyorum. Patrick'i düşünmemeye çalışıyorum.

Başım masaya dayalı, o üstümde ısrarcı, sert kenarları tüm yumuşak yüzeylerime süren bir baskı. Carl'ın benim için mutfak tezgâhına bıraktığı pastırmalı sandviçi yerken, bahçede oynayan, yaprakları tekmeleyen ve çimenlerin üzerinde bir ileri bir geri, *fort, da diye koşturan* Matilda'nın sesine odaklanıyorum. O, bu gerçeklikle bana hala mesaj atmayan diğer gerçeklik arasında gidip gelen bir sarkaç gibi, kendime ne kadar ısrarla kontrol etmeyi bırakmamı söylesem de. Cinayet dosyasını açmaya başlıyorum, sonra kapatıyorum. Dosyanın içine saklanmanın, kendi hayatımın gerçekliğiyle ve onu mahvetmeye devam ettiğim, Carl ve Tilly'yi üzdüğüm yollarla yüzleşmek yerine ifade ve özetlerin arkasına çekilmenin cazibesi neredeyse karşı konulmaz. Ama şimdi çalışmaya başlarsam işleri daha da kötüleştireceğimi biliyorum. Sonra görüşürüz.

Öğle yemeğinde arkadaşlar, Carl yemek pişiriyor - üniversiteden beri tanıdığı bu insanlar için en iyisinden başka bir şey yok. Fırında bir kuzu budu, havada keskin biberiye kokusu. Mutfak temizlenmiş, bir çerçeve resmini bekliyor. Carl masayı çoktan hazırlamış, peçeteler bıçak ve çatallarla dolu yan tabakların üzerine katlanmış. Köşedeki kara tahtada haftanın aktiviteleri silinmiş - yüzme, alışveriş ve Carl'ın erkek grubu toplantılarının saatleri yazmıyor, sadece Matilda'nın özenli baskısıyla, biri uzun diğeri küçük, el ele tutuşan iki sopa insan çizimi ile *"Hafta sonunu sevin!"* yazıyor.

Mutfak tezgahları temiz, dolap kapakları kapalı, beyaz yüzeyler bana karşı bomboş. Carl'ın vazoya koyduğu bir demet beyaz yeniden düzenlemeye çalışıyorum ama masanın üzerine sarı polen lekeleri düşüyor. Onları kolumla siliyorum ve hızla uzaklaşıyorum.

Bahçede Matilda'ya katılıyorum, frenk üzümü çalısını kaplayan örümcek ağına ve çobanpüskülü ağacındaki dal topluluğuna hayranlıkla bakıyorum, bu kesinlikle bir yuva, *anne, bunu görebiliyorsun. Belki orada bir kızılgerdan yaşıyordur?* Belki de.

"Biraz yiyecek almamız gerek anne. Kuş için, böylece çocuklarını besleyebilir."

", tatlım. Gidip biraz fıstık alacağız."

"Yer fıstığı değil. Bize okulda anlatmışlardı. Kuşlar, içine bir şeyler sıkışmış yağ toplarını severler."

"Kulağa iğrenç geliyor. Ne tür şeyler?"

"Bilmem, tohumlar, solucanlar belki?"

"Babana soralım, tatlım. Belki o bilir. Ya da araştırabiliriz."

Carl bizi içeri çağırıyor. Misafirler gelmiş, o da kuzu etini fırından çıkarıyor. Ona hayranlıkla bakıyorum ve içecekleri hazırlamak için buzdolabına doğru ilerliyorum, ikimiz de Dave ve Louisa geldiğinde her zaman oynadığımız rollere doğal olarak bürünüyoruz. Çocuklar doğmadan önce de onlarla hafta sonlarını birlikte geçirirdik; masada oturup Carl'ın yemekleriyle tıka basa doymuş halde şişe şişe içerken gün ışığının karanlığa gömüldüğü günler. Kızları Flora'ya bir bardak meyve suyu veriyorum ve şarabın tıpasını açıyorum.

"Dave sürüyor. Ben de biraz alacağım." Louisa az önce doldurduğum bardağı almak için elini uzattı.

"İçiyor musun, Alison?" Carl kuzuyu folyo ile kapladıktan sonra bir kaseye biraz cips koyar.

"Evet. Neden olmasın? Bugün Cumartesi."

"Dün gecedен sonra..." Cümleyi bitirmesine gerek yok.

"Dün gecedен sonra ne?"

"Yeterince içmiş olabilir misin? Her neyse, sadece bir düşünceydi. Bunun için endişelenme."

"Ben değilim." Kendime istediğimden daha fazla dolduruyorum, sauvignon blanc bardağın kenarlarına sıçırıyor. Louisa ilgiyle başını iki yana eğiyor.

"Dün gece ne oldu?"

Ses tonundaki gerginliği hayal ettiğimi umarak yüzüne bakıyorum. "Yok bir şey, Cuma günüydü, bilirsin..."

"Annem o kadar yorgundu ki odasındaki sandalyesinde uyuyakaldı! Bu sabah gidip onu almak zorunda . Babam ona göz kulak olmamız gerektiğini söyledi," diyor Matilda. Ellerimle yüzümü kapatıp gözlerimi ovuşturuyorum.

"Annem odada uyuyakaldı mı? Çok yorgun olmalı. Neden sen ve Flora bu cipslerden biraz alıp diğer odaya geçmiyorsunuz?" Louisa bir kase cipsi Matilda'nın eline tutuşturup onları kapıya doğru yönlendiriyor.

Evet, yorgun, hepsi bu. İliklerime kadar yoruldum.

"Sonunda sana bir cinayet mi verdiler? Bu harika bir haber. Katibinin bunu için büyük bir iyilik yapmış olmalısın." Dave sırtıyor. "Hepsini kendi sıkı çalışmasıyla kazandı, Dave. Eminim bunu hak ediyordur."

Bu." Louisa ona ters ters bakıyor ve kadehini bana doğru kaldırıyor.

"Ne hakkında? Bolca kan ve vahşet mi? Devam et, bize ilginç detaylar ver."

"Dave, çocukların önünde olmaz..." Louisa diyor ki.

"Dürüst olmak gerekirse, detaylı bir şekilde inceleme fırsatım olmadı. Yarın başlayacağım, ne hakkında olduğunu anlamaya çalışacağım." Kadehimi Louisa'ya doğru kaldırıyorum ve içindekileri yudumluyorum.

Carl, yüzü asık, "Yarın bir günlüğüne dışarı çıkarız diye düşünmüştüm," dedi. "Tilly, hepimizin bir günlüğüne dışarı çıkacağını söylemedim mi?"

"Evet, şu labirenti olan şatoyu ziyaret etmek istiyorum. Hepimizin gideceğine söz vermiştin baba." Matilda'nın alt dudağı dışarı çıkıyor, ikramı önünde kayboluyor.

"Keşke önce ne yaptığımı kontrol etseydin..." Kelimeleri yutuyorum. Eve gittiğimizde, o yattıktan sonra çalışabilirim. Eğlenceli olur. O labirentin etrafında koşacak ve ben de onu takip edeceğim, sağa, sola, sağa döneceğiz, ta ki kaybolduğumuzu anlayıp yardım için bağırana kadar, bu arada hep güleceğiz. "Tabii ki kaleye gideceğiz, hayatım." Ne kadar çok mutlu aile oyunu oynarsak, o kadar çok gerçekleşecek.

Dave'in işi. Lou'nun işi. Carl'ın terapi müşterileri - isim yok, sadece Dave ve Louisa'yı sinirli bir şekilde güldüren seks bağımlısı erkekler için yeni haftalık grup toplantıları hakkında bazı belirsiz detaylar. Yarı yarıya dinliyorum. İş yerinde o kadar ilgilenecek kadar seks vakasıyla uğraşıyorum. Artık cinayetimden bahsetmek yok. Bardağımı sapından tutarak bir yudum, bir yudum daha alıyorum, kulağımda duruşma ve hazırlanmanın ne kadar hakkında mırıldanan endişeli sesleri bastıracağımı umuyorum.

"Biraz karaoke yapalım mı?" Ben söylerim.

"Biraz peynir alalım. Biraz Porto şarabı aldım." Carl, en iyi ev sahibi. Evi benden daha iyi idare ediyor.

"Brie?" Bir parça keserken teklif ediyorum.

"Alison, bak ne yaptın. Burnunu kesmişsin," diyor Carl.

Brie'ye bakıyorum, sonra bıçağımdaki parçaya. Boğazım düğümleniyor ve peyniri tekrar tahtanın üzerine koyup parçaları birleştiriyorum. Carl'ın iç çektiğini duyabiliyorum ama bununla uğraşamayacak kadar yorgunum.

"Cidden, karaoke yapmak isteyen var mı?" Şarkı söylemek keyfimi yerine getirir. Adele söyleyeceğim.

"Yakında gitmemiz gerekecek. Karaoke için biraz erken değil mi?" diyor Dave.

"Tanrım, her zaman çok mantıklısın. Sen git o zaman. Ben kendim yaparım." "Sinirlenmeyin, saat neredeyse yedi oldu. Saatlerdir buradayız." Louisa diyor ki.

Neredeyse yedi mi? Geç oldu. Zaman yine akıp gitti. Yaptığımız konuşmanın yarısını bile hatırlamıyorum. Kendimi sandalyemden itiyorum, bardağımdakileri boynuma götürüyorum. Bardağı sertçe ağzıma götürdüğümde, dudaklarımın kenarlarından beyaz üstüme doğru iki kırmızı iplikçik süzülüyor. Bardağı tekrar masaya çarpıp kapıya doğru ilerliyorum.

"Ben şimdi biraz karaoke yapacağım. İstersen sıkıcı olabilirsin. Lanet olası hafta sonu."

Bu gece formumdayım. Çocuklar "Uğultulu Tepeler "deki tüm yüksek notalara basışımı hayranlıkla izliyorlar. Büyülediler. Heathcliff beni kesin içeri alırdı. Adele ile derinlere dalıyorum, Prince'e ve küçük kırmızı Corvette'ine bir selam veriyorum ve müzikal zirvem olan "There Is a Light That Never Goes Out "a ulaşıyorum. Birisi bir keresinde bu şarkıyı söylediğimde sesimin hayalet gibi çıktığını söylemişti ve bu şarkı her zaman benim şovum olmuştur. Benim için "My Way" yok, Morrissey'i bile geride bırakarak bu şekilde bitireceğim. Muhtemelen. Son notayı tutabildiğim kadar tutuyorum ve bitkin bir halde kanepeye yığılıyorum. Alkış almadığıma neredeyse şaşırıyorum, Carl, David ve Louisa'nın şarkı söylememi hayranlıkla dinledikleri o kadar açık ki aklımda.

"...buna nasıl katlanıyorsun." Louisa'nın sesi, şarkımın bitiminden sonraki ani sessizlikte netti. Sonra bir susturma sesi. Benim hakkımda konuşuyor olabilirler mi? O kadar da kötü değildim... Krem rengi deri koltuğa yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Kapı çarpıyor ve sıcıyorum, ama sadece birazcık, sonra tekrar minderlere yerleşiyorum, gözlerim sımsıkı kapalı.

Biraz sonra bir başlangıçla kendime geldim. Evde hiç ses yok. Mutfığa gidip kirli tabakları ve bardakları temizlemeye başladım.

masadan lavaboya. Carl iyi bardaklar kullandı, sağlam görünen ama biri diğerine değdiği anda kırılan ağır bardaklar. Bir yükü taşıyorum ve bir sonraki için geri geliyorum.

Öğleden sonranın nasıl bittiği konusunda kafam karışık; herkesin katılmak isteyeceğinden çok emindim. Zihnimin bir köşesinde her şeyi yanlış idare ettiğime dair bir korku var, bir şekilde, zihnim içkiyle bulanıklaştı, kararım çarpık. Eskiden olduğu gibi değil. Bardakları mutfak kapısının önünden geçirirken koridorda asılı duran Temple Kilisesi'nin baskısı gözüme çarpıyor -

Kiracılığa ilk başladığımda Carl vermişti ve bu kadar düşünceli olması beni çok memnun etmişti. Ona karşı daha duyarlı olmalıyım. İşten çıkarılmasından bu yana kendine güveni hiç eskisi gibi olmadı. EĞİTİM gitti Yani

İyi, ve onun yarı zamanlı uygulama olarak bir psikoterapist gerçekten yükselişe geçti. Asla bir ev kocası olmak için yola çıkmadı. "Onları öyle taşıma. Sana söylemiştim," diyor Carl. Sıçradım, neredeyse

bardakları düşürüyor. Birbirlerine karşı çınıyorlar.

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Yapma. Git ve . Bir şey kırarsan buna dayanamam."

Tartışmanın anlamı yok. Kâküllerimin arasından ona bakıyorum. Şakağında bir damar zonkluyor ve yanakları kızarıyor. Renk ona aniden gençlik veriyor ve eskiden olduğu çocuk bir an için karşımda duruyor, saçları koyu ve sarkık, gözleri gülümseyerek kırışmış. Hayal, saç çizgisiyle birlikte geri çekiliyor ve tekrar gerçeklikle baş başa kalıyorum; kırklı yaşlarında, saçları seyrelmiş, ağarmış ve yüzünde sabırsız bir ifade olan çapraz bir adam. Ama hatıra yeterince kalıyor, çocuk adamın üzerine bindirilmiş ve içimde küçük bir sevgi dalgası kıpırdanıyor.

"Gidip Matilda'ya kitap okuyacağım." "Onu üzmeni istemiyorum."

"Onu üzmeyeceğim. Sadece ona bir hikaye okuyacağım." Sesimin ağlamaklı çıkmasını engellemeye çalışıyorum. Dalgalanma azaldı.

"Sarhoş olduğunu biliyor. Bundan hoşlanmıyor." "O kadar sarhoş değilim. Ben iyiyim."

"İyi mi? Arkadaşlarımı utançtan erken ayrılmalarına neden olacak kadar kızdırdığın zaman mı? Bu sabah seni odanın zemininden kazımak zorunda kaldığımda mı?"

"Sandalyenin üzerindeydim. Ve saat o kadar da erken değil." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ben . Ama ben aynı fikirde değilim. "Bunun adil olduğunu düşünmüyorum. Benim yüzümden gitmediler. Karaoke yapabilirlerdi."

"Tanrım, Alison... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." "Bu hiç adil değil."

"Bana bağırma. Bu haldeyken seninle konuşmayacağım." "Seni biliyorum ve özür dilerim. Eskiden hep eğlenirdik

Yine de birlikte. Herkesin bu kadar sıkıcı olduğunu fark etmemiştim. Her neyse. Ben Tilly'ye kitap okuyacağım." Carl daha fazla bir şey söyleyemeden mutfaktan çıktım.

Yatağında oturmuş Clarice Bean kitabı okuyor. Altı yaşında ama hâlâ benim bebeğim. Bana sarılıyor ve mırıldanıyor, "İyi geceler anne, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve onu çiçekli yorganının altına sokuyorum. Işığı kapatmak üzereyken Carl geliyor ve bir an için birlikte durup yarattığımız çocuğa bakıyoruz. Ona dönüp elimi uzattım, duraksadı, elimi tutmak üzereyken geri çekildi, eli kısmen uzanmıştı ama parmakları avucunun içinde sıkıca kıvrılmıştı.

"Sana bir fincan çay yaptım. Oturma odasında."

"Teşekkür ederim." Sözlerimi tamamlayamadan gitti ama bu bir başlangıç, en küçük bir hareket. Belki de bana doğru geri adım atıyordur. Yine de bunun hak ettiğimden fazlası olduğunu biliyorum. Sadece yirmi dört saat önce kendime bir içki içip eve gideceğime dair söz vermiştim. Bir an için derin bir umutsuzluk hissettim. Bir içkiye bile dayanamıyorum, eve, ailemin yanına gitmem gerektiği gibi gidemiyorum. Uzun bir süre boşluğa bakıyorum, vicdan azabı içimi kemiriyor, sonra kendime geliyorum. Çayı içiyorum ve yatağa gidiyorum, duygu ve yorgunluktan bunalmış bir halde. Uzun bir hafta olmuştu. Carl bulaşık yıkarken çıkan hafif tıkırtılar ve su sıçramalarıyla sakinleşerek uykuya dalıyorum. En azından yardım etmeyi teklif ettim.

3

Ben uyanmadan önce ayrılıyorlar, Carl'ın bana bıraktığı kısa notta duyurduğu gibi birlikte şatoya gidiyorlar. *Seni uyandıramadım. Gitmek zorundaydık. Zaten yapman gereken işler var. Bulaşık yıkamayı bitirdim. Altta öpücük yok. Haç, haç değil. Ben de onlarla gideceğime söz verdim. Beni de götürmelilerdi. Gittiklerini fark ettiğimde aramaya çalıştım ama telefonu kapalıydı. Yatağıma uzanıp sesli mesajdaki sesini dinliyorum. Aramana cevap veremiyorum. Aramana cevap veremiyorum.*

Olmayacak, daha .

Sonunda . "Neden beni uyandırmadın?"

"Denedim. Kıpırdandın, bana siktir git dedin. Seni uyumaya bıraksam daha iyi olur diye düşündüm."

Bunu hiç hatırlamıyorum. "On bire kadar uyanmadım. Ben böyle değilim."

"Önceki geceden dolayı bitkin düşmüştün."

"Keşke beni uyandırmak için daha çok çabalasaydın. Ya da bekleseydin."

"Denedim, Alison. Ama sen bunu kabul etmedin. Dokuzda ayrıldık.

Daha geç gitseydik gitmenin bir anlamı olmazdı."

"Doğru. Gerçekten çok üzgünüm. Bunu bilerek yapmadım. Matilda ile konuşabilir miyim?"

"Şu anda oynuyor. Onu durdurarak üzme istemiyorum. Orada olmadığı için gerçekten üzgündü ama şimdi daha iyi. Bırak gitsin."

"Anlamıyorum, hiç bu kadar geç uyumamıştım. Böyle olsun istememiştim. Lütfen en azından ona üzgün olduğumu söyleyin."

"Neyse o," diyor. Bir sonra konuyu o kadar kesin bir şekilde değiştiriyor ki itiraz edemiyorum. "İşini hallediyor musun?"

"Başlamak üzereyim. Akşam yemeği için güveç yapacağım."

"Peki, bırakayım da sen devam et." Ben veda edemedi telefonla kapatıyor. Parmağımı arama simgesinin üzerinde tutuyorum, sonra onu eve götürüp tüm işlemi iptal ediyorum. Sonra konuşuruz, güzel bir akşam yemeğinde. Tilly'ye üzgün olduğumu, geziyi kaçırmak istemediğimi anlatacağım. Başımı iki yana sallayıp yataktan kalkıyorum, pijamalarımı giyiyorum ve işe gitmek için aşağı iniyorum.

İki kahve içtikten sonra, sağ gözümün arkasına yerleşmiş baş ağrısının sisi içinde göz kırparak özeti açıyorum. *Regina, Madeleine Smith'e karşı*. Merkezi Ceza Mahkemesi. Suç mahalline en yakın mahkeme olan Camberwell Green'deki sulh mahkemesinden nakledildi - güney Londra'da zengin bir yerleşim bölgesi.

Telefonum ötüyor. Carl'ın barışmaya hazır olduğunu umarak telefona

atladım. Dava hakkında bir fikrin var mı?

Patrick. Önce zevk, sonra öfke kaplıyor içimi. Hafta sonu bana mesaj atmaya nasıl cüret eder, özellikle de onunla işim bitmişken. Sonra mesajı kafama dank etti.

Ne davası? Mesaj atıyorum.

Madeleine Smith. İlk cinayet, değil mi?

Ona bundan bahsettiğimi sanmıyordum. Yavaşça kafama dank etti ve dönüp dosyaya baktım. Arka sayfada ilk cinayetimin talimat veren avukatı yazıyordu. Saunders & Co. Patrick'in şirketi. Bir an için dava için tam olarak ne yaptığımı, ne kadar ileri gittiğimi, kaç kez yaptığımı merak ediyorum. Ne kadar zor, ne kadar hızlı. Ama sebebin bu olmadığını biliyorum. Patrick işle uğraşmaz. Sadece benimle.

Bir bip sesi daha.

Hmmm evet, rica ederim. Sinirli davranıyor.

Cuma günü seninle işim bitti. Tekrar 15 yaşındaymışım gibi hissediyorum.

, biliyorum. Ama bu iş. Gelecek hafta konferans. Müşteri istiyor

En kısa zamanda buluşalım. Katiplerle rezervasyon yapacağım.

Konuşmanın sonu. İlişkinin sonu değil. Cuma ile ilgili bir şey yok, endişelenecek bir şey yok. Başka biriyle yatmış olsaydı bana söylerdi. Umursamamam gerekirdi. Mesajıma tekrar baktım: Cuma günü seninle ilişkim bitti. Sil onu. Tüm yazışmayı sil. Belki de evliliğimin iyiliği için Patrick'le çalışmayı reddetmeliyim, ama kariyerim boyunca çalıştığım şey buydu. Onu aklımdan çıkarıyorum ve dosyaları açıp okumaya başlıyorum. İşimi yapıyorum, hepsi bu.

Sonra evrakları kaldırıp akşam yemeğini pişirmeye başlıyorum. Bir soğanı yavaşça doğruyorum. Son güneş ışığı bıçağın ağzını yakalıyor ve ben de onu bir yandan diğerine açarak, yansımanın duvarlarda ve tavanda dans etmesine izin vererek tutuyorum. Bize düşün hediyesi olarak verilen büyük mutfak bıçaklarından biriydi, bağışçıya, okuldan arkadaşım Sandra'ya hızlıca bir bozuk para uzattım. "Aşkını kesmek istemiyorum, birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz," dedim o gülümseyip gümüşü cebine atarken.

Madeleine Smith aşkı sadece kesip biçmekle kalmamış, Clapham'daki yatak odalarında kocasının üzerinde on beş ayrı yara bırakarak defalarca kesip biçmiş ve bıçaklamıştır. Kocasının ölebileceği birçok yara vardır, ancak savcılığın dava özetine göre patoloji uzmanı en muhtemel yaranın boynundaki şah damarını neredeyse kesen bıçak yarası olduğu sonucuna varmıştır. Cesedin bulunduğu beyaz yatak çarşaflarındaki kırmızı lekeler, olay yeri görevlisi tarafından sağlanan resimlerde de görülüyor.

Bir soğan daha seçiyorum ve ince ince dilimliyorum.

Carl ve Matilda eve döndüklerinde güveç mükemmel bir şekilde pişmiştir, ancak Matilda bir kez bakar ve aç olduğunu, ancak et yemek istemediğini söyler.

"Dün kuzu eti yedin," diyorum.

"Bugün babamla konuşurken ona tavukların nasıl öldürüldüğünü sordum ve söyledikleri hoşuma gitmedi."

"Çok fazla sebze sevmiyorsun," diyorum.

"Biliyorum ama hayvanların ölmesini istemiyorum."

Yardım için Carl'a bakıyorum ama o omuz silkiyor.

"Tamam tatlım, sana omlet yapacağım. Ama belki de bunu biraz daha düşünmelisin," diyorum ve o da başını sallıyor. Yahniyi karıştırıp kaşığı Carl'a uzatıyorum. "Sen de ister misin?"

Kaşığı alıp bakıyor, kokluyor. Sonra ağzı buruşuyor ve kaşığı ellerime geri itiyor. "Hayır, pek sayılmaz. O kadar aç değilim."

"Keşke söyleseydin... Sen de vejetaryen olmayacak mısın?" Kızgın görünmemeye çalışıyorum.

"Hayır, öyle değil," diyor. "Sadece biraz kokuyor..." "Biraz ne?" Öfkemi daha az bastırıyorum.

"Biraz... Bak, bunun için endişelenme. Çaba gösterdin, önemli olan da bu. Tilly'nin vejetaryen olmasına gelince, onu her türlü seçiminde destekleyeceğim. Eğlenceli olacak, değil mi? Sevdiğin bir sürü yeni yiyecek bulacağız." Carl Matilda'ya gülümsüyor. Ocağa doğru yürür, yahniyi karıştırır. "Denemeye değerdi, Alison, ama belki de yemek pişirmeye devam etmeme izin vermelisin? Matilda'nın en sevdiklerini biliyorum. Ve ona omlet yapacağım."

Cevap vermiyorum ve onun yanından geçip güveç kabını alıyorum ve ocaktan indiriyorum, yahninin soğuması için kapağını hafifçe yana koyuyorum. Öğle yemeği için alacağım, kalanları donduracağım. İğrenç, etli kokusu beni haftalarca rahatsız edecek. Dikkatlice çubuklar halinde doğradığım havuç parçaları, yapışkan sosun içinden başlarını uzatıyor. Hasta gibi görünüyor. Hasta hissediyorum. Sunumum, yanmamış bile olsa, reddedildi.

Matilda yanıma geliyor ve ben de diz çöküp ona sarılıyorum.

"Bugün seninle gelemediğim için üzgünüm, tatlım." Onunla sessizce konuşuyorum, bu sözler sadece onun için. Elimi uzatıyorum ve onu kucaklamadan önce yanağını okşuyorum. O da bana sıkıca sarılıyor. Göz teması kurabilmek için omuzlarından tutarak onu nazikçe kol mesafesine kadar itiyorum. "Söz veriyorum, çok yakında dışarı çıkacağız. Sadece sen ve ben. Nereye oraya gideceğiz. Söz veriyorum. Tamam mı?"

Başını sallıyor.

"Söz veriyorum." Sonra onu geri çekiyorum ve tekrar sarılıyorum. Bana doğru gevşiyor, başı omzuma sıcak bir şekilde yaslanıyor. İçimdeki bir düğüm gevşiyor.

Carl, Matilda'yı yıkarken beni izliyor. Saçlarını tarayıp kurutuyorum, ona bir hikaye okuyorum ve uykuya dalarken ona şarkı söylüyorum. Yatak odasının kapısını kapattıktan sonra, "Çocuklara verilen sözleri tutmak çok önemlidir" diyor.

"Kırmayacağım."

"Kırmayacağından emin ol."

"Beni tehdit etmene gerek yok Carl. Elimden geleni yapıyorum. Daha destekleyici olamaz mısın?"

"Beni zorlama Alison. Sitem edecek durumda değilsin." İçimdeki öfke alevleniyor, sonra yatışıyor. "Biliyorum. Özür dilerim. Özür dilerim..."

Uzanıyor ve bir parmağını yüzümün yan tarafında gezdiriyor. Elini yakalayıp öpüyorum, sonra diğer elimi ensesine koyup yüzünü yaklaşıtıyorum. Öpüşmek üzereydik. Sonra geri çekiliyor.

"Özür dilerim. Yapamam." Oturma odasına giriyor ve kapıyı kapatıyor. Fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için bir süre bekledikten sonra çalışma odasına dönüp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Havada ağır bir güveç kokusu varken, reddedilmenin acısını hafifletmek için ifade ve tüzük kullanarak çalışmaya çalışıyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, ben soğuk yemeği küçük plastik kaplara kaşıklarken Carl mutfağa giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Bütün gün düşündüm, sana bunu göstermeli miyim diye," diyor. "Bana neyi göstereceksin?" Ses tonundaki bir şey elimin titremesine ve dökülmesine neden oluyor

Doldurduğum kutunun kenarına sos döküyorum.

"Bazen nasıl bir şey olduğunu, neden bu kadar sinirlendiğimizi anlamamı istiyorum."

"Neyi anlamamı istiyorsun?" Büyük kaşığı tencereye geri koydum ve kutunun kapağını kapattım.

Carl cevap vermiyor. Telefonuyla uğraşıyor. Kutuları dondurucuya koyuyorum, düzgünce mozaikliyorum, yarım kalmış donmuş bezelye torbalarını bir tarafa itiyorum. Dondurucunun kenarlarındaki buzlara vururken, "Rolling in the Deep" şarkısının açılışını duyuyorum ve kafamdaki şarkıya katılmak üzere gülümsüyorum. Ama zihinsel olarak nefesimi çektiğimde, kendimi zaten şarkı söylerken duyuyorum. Eğer buna şarkı söylemek denebilirse. Dondurucuyu sertçe kapattım ve Carl'a döndüm. Telefonunu bana uzatıyor, sözsüz bir şekilde, gözlerinde şefkate benzer bir bakış.

Dün gece muhteşemdim, hiç umursamadan şarkı söylüyordum. Başka kimse katılmıyorsa ne olmuş yani, ne kaçırdıklarını bilmiyorlardı! Ben bir yıldızdım, beni öğleden sonraya hakim olan tüm küçük çekişmelerden uzaklaştıran bir müzik dalgasına biniyordum. Bugün, onların gördüklerini görüyorum: sütyeni elbisesinden dışarı sarkmış ve makyajı yüzünün yarısına kadar akmış, sarhoş bir kadın. Dehşete düşmüş bir halde onu izliyorum. Sesi içimi parçalıyor - benim çok iyi çaldığım notaları o bir mil farkla kaçırıyor. Ritmi bozuk, dansı daha kötü. Ve en kötüsü de, çocukları dansa kaldırmaya çalıştığında yüzlerindeki ifade. Hayır, en kötüsü bu değil. En kötüsü kayıttaki boğuk sesler. Kahkahalar bile var. Dave, Louisa, Tanrım, bu da Carl'ın kahkahası mı?

"Neden beni durdurmadın?"

"Denedim ama dinlemedin."

"Bunun yerine beni kendimi rezil ederken görüntülemeyi mi düşündünüz?"

"Kaba olmak için yapmıyordum. Sadece bazen seninle yaşamak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu görmeni istedim. Her zaman değil ama böyle olduğunda gerçekten zor oluyor."

Telefona tekrar bakıyorum. Ekrandaki kadın -ekrandaki *ben*- belli ki uzun bir geceye hazırlanıyor. Kanepede sendeliyor, Prince'i söylemek için ağır ağır oturuyor. Sonra, final, çok iyi bildiğimden emin olduğum Smiths şarkısı. İzlemesi cennet gibi bir şey değil. Telefonu tutarken ellerim üşüyor, titriyor. kızarıyor, utanç midemin çukurunda kıvranıyor. Gözlerimi kapatıyorum ama bir gece önce o kadar net söylediğimi sandığım sözcükleri geveleyen ve çığlık atan sesimi hâlâ duyabiliyorum. Titreyen ellerimi kontrol etmeye çalışarak duraklat tuşuna basıyorum ve tam sil tuşuna basmak üzereyken Carl telefonunu benden geri alıyor.

"Sadece biraz eğlenmeye çalışıyordum," diyorum.

Carl yere bakarak "üzüorsa eğlenceli değil," diyor. "İnsanların üzgün olduğunu fark etmemiştim."

"Mesele de bu Alison. Hiç yapmıyorsun."

O odadan çıkıyor ve ben kaşıkla yahniyi kutulara doldurmaya devam ediyorum. İşim bittiğinde tezgahları siliyorum ve bulaşık makinesini çalıştırıyorum. Işığı kapatıyorum ve uzun bir süre karanlıkta duruyorum, tüm aletlerin uğultusunu dinliyorum, zihnimi sakinleştirmesini ve kendi sesimi bastırmasını umuyorum. Hâlâ kırık cam gibi paramparça olduğunu duyabiliyorum.

4

Carl sabahları Matilda için kahvaltı hazırlıyor ve onu okula hazırlıyor. Mahkemede olmadığım için onu eve götürmeyi planlıyordum ama o kadar verimli çalışıyor ki buna engel olmak istemedim. Kahve almak için mutfığa iniyorum.

"Telefonunu bana verersen senin için tamir ettiririm. Terapi merkezinin yanında bir dükkan var," diyor.

Tehlikeleri aklımdan geçirirken soğukkanlı görünmeye çalışıyorum. Ben her zaman dikkatliyimdir. Çok dikkatliyim. Mesajlar, e-postalar, hepsi okunduğu anda silinir. Patrick'i zamanında uyardığım sürece. Omuz silkiyorum. "Eğer zahmet edersen. O kadar da kötü değil."

"Daha da kötüleşmeden çatlağı onarmaya değer. Yeni bir tane almak zorunda kalmak istemezsiniz."

Haklı olduğunu biliyorum ama ses tonundaki kibir beni rahatsız ediyor. Yutkunuyorum, ne de olsa bana bir iyilik yapıyor.

"Yedekleme yaptığınızdan emin olun. Bir şeyler ters giderse diye" diyor. Oturuyor ve ben telefonu kablosuz olarak yedeklerken, silerken ve teslim ederken bekliyor.

"Teşekkür ederim, çok ."

Onu benden alıyor ve gidiyor, Matilda peşinden koşmadan önce bana kısa bir süre sarılıyor.

Carl kapıdan çıkar çıkmaz, Patrick cep telefonumu aramadan önce ona ulaşmak için ofisini arıyorum. Yardımcı ortağı Chloe Sami telefonu açıyor ve beni bağlıyor. Ben daha konuşmadan Patrick, "Yarın için konferansı ayarladım" diyor.

"Özeti okudum. Savcılıktan başka belge gelmedi mi?" Sesim soğuk. Patrick'le her zaman iş hakkında konuşabilirim.

"Hayır. Ama sizinle tanışması ve ekibine güven vermeye başlaması gerekiyor."

"Tamam."

"Bence sen bu iş için mükemmelsin," diye devam ediyor. "Jürinin olayı onun bakış açısından görmesini sağlayacaksın - tamamen seninle ilişki kuracaklar. Hukuki açıdan da karmaşık bir durum. Sen bu konuda çok güçlüsün." Patrick'in sesi profesyonel geliyor. Bu bir iltifat değil, objektif bir değerlendirme, ama yine de içimde küçük bir zevk ürpertisi dolaşıyor. "Pekâlâ, konferans yarın saat ikide," diye devam ediyor. "Seninle on iki buçukta Marylebone istasyonunda buluşacağım. Madeleine Beaconsfield'daki kız kardeşinde kalıyor."

"Keşke Cuma günü sizi gördüğümde bu davada bana talimat vereceğinizi söyleseydiniz."

"Senin için hoş bir sürpriz olur diye düşündüm. Her neyse, şimdi gitmem gerekiyor" diyor.

"Bekle, Patrick. Bugün beni cep telefonumdan arama demek için mi? Ya da mesaj atma? Yanımda değil."

"Daha yeni konuştuk. Neden iletişime geçmem gerekiyor ki?" Telefonu kapatıyor. Sözleri canımı yakıyor ama tekrar aramak istemiyorum. Bunu aklımdan çıkardım ve işe koyuldum.

Pazartesi gününün geri kalanı, akşamdan kalmalığın kalıntıları ve onunla birlikte korku da geçer. Çoğunlukla. Sağ gözümün arkasında hala hassas bir nokta var, kendime, Carl ve Tilly'ye verdiğim acının küçük bir hatırlatıcısı. *Bir daha asla*, diye düşünüyorum, umarım kelimeler kulağa geldiği kadar boş değildir. Gazeteleri okuyorum, altını çiziyorum ve not alıyorum. Günün sonunda bana telefonumu yeni gibi geri veriyor.

Salı sabahı, Matilda yanımda dans ederken çizimlerini giymiş ve takım elbiselerini giymiş olarak çıkıyorum. Onu okula götürürken, spor kıyafetleri içinde kıvrak bir grup anne karşımda toplanıyor. Paranoyanı kurtulmaya çalışarak başımı sallıyorum. Birine gülümsüyorum, diğerlerine el sallıyorum, yanımdan geçen birkaç babaya merhaba diyorum. Sonunda kadınlar birbirleriyle konuşmadan önce gülümsüyorlar, başları birbirine yakın. *Evet, o, bir kereliğine. Çaba göstermesi şaşırtıcı, değil miHep o zavallı kocası.* Başımı tekrar sallıyorum. Birbirlerine söyledikleri bu değil. Neden öyle olsun ki? Matilda elimi tutuyor ve merdivenlerden aşağı, sınıfına doğru yürüyoruz.

"Hoşça kal, sevgilim. İyi günler." Eğildim ve ona sarıldım.

"Beni almaya gelecek misin?"

"Bugün babam olacak. Bir toplantım var."

"Tamam. Hoşça kal!"

Paltosunu askıya asıyor ve bir grup arkadaşına doğru yürüyor. Bir an durup arkasından bakıyorum. Matilda'ya gülümsüyorlar ve çemberlerinde ona yer açmak için ilerliyorlar. El sallıyorum, o da bana el sallıyor ve başım eğik bir şekilde oyun alanından hızla çıkıyorum.

"Matilda gerçekten mutlu Alison, önemli olan da bu." Ne zaman diğer ebeveynler için endişelensem Carl bana bunu söylüyor. Ardından "Bana karşı hep çok sevecenler." Eminim öyledirler - bunu hiç söylemiyorum - ve son olarak, "Sadece daha fazla çaba göstermen gerekiyor, hepsi bu." Bu sabah Matilda'nın okul çantasını kontrol ederken ve okuma kitabını imzalarken söylediği sözler bunlardı. İtiraz etmedim, muhtemelen haklıydı. "Onu bugün alacağım. Son müşterim saat ikide," diye bitirdi. En azından endişelenecek bir şey daha azaldı.

Otobüse tam zamanında yetişiyorum ve bebek arabalarının çevrelediği bir koltuğa oturuyorum. Siyah çantam bacağımın hemen yanında, içinde dava özetinin, fotoğrafların ve bir vahşeti özetleyen sayfalarca kanıtın bulunduğu, önümüzdeki aylarda benim işim olacak olan, zihnim, evliliğim ya da bir anne olarak başarısızlıklarım gibi her şeyin işleyişinden daha iyi anlayabileceğim bir yerde duruyor. Sabırsızlanıyorum.

Daireye vardığımda katiplere merhaba diyorum ve tekerlekli çantamı açıp dosyayı masama koyuyorum. Oturdum ve pencereden dışarı baktım. İlk cinayetime kadar on beş yıl çalışmıştım. Her zamanki şeylerle başladım: sarhoş sürücüler, hırsızlık yapanlar, Balham Gençlik Mahkemesi cehennemindeki sabıkalı soyguncular, çocukların uygunsuz görüntüleri için terli ellerini sıkkan zavallı pedofiller, bahtsızlardan çaresizlere, asla yardım edilemeyecek olanlara, hatta zaman zaman kilit altına alınıp anahtarın sonsuza dek atılmasının daha iyi olacağı konusunda hemfikir olduğum kişilere doğru bir suç tırmığı ilerlemesi. Hepsinin ortak noktası, alkol ve uyuşturucu kullanımına yol açan istismarcı çocukluklar, yoksunluk ve

Bazen kendini öfkeli taleplerle dışa vuran çaresizlik: *O telefonu istiyorum, hayır, o lanet telefonu bana ver yoksa seni bıçaklarım / yumruklarım / yaklaşan bir trenin yoluna bu demiryolu köprüsünden atarım.*

Yaklaşık on yıl önceki son soygun davası en sevdiklerimden biriydi. Nottingham'da çok sanıklı bir davaydı, tüm sanıklar tehditler için birbirlerini suçladılar ve her biri beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. Yine de iyi bir avukat ekibimiz vardı ve her gece Travelodge'a en yakın barı kana kana içiyorduk.

Evet. Madeleine Smith. Dava ile ilgili haberlerin *yer* gazete kupürlerini bulana kadar dosyayı karıştırıyorum. Ana haberde Madeleine'in iki polis memuru tarafından omuzlara alınmış, elleri önünde kelepçelenmiş bir fotoğrafı var. Yüzünde yorgun bir ifade olan zayıf sarışın bir kadın.

44 yaşındaki Madeleine Smith, kocası Edwin'in yatağında bıçaklanarak öldürülmüş cesedinin bulunmasının ardından polis tarafından tutuklandı. Edwin, Amerikan varlık yönetimi şirketi Athena Holdings'in kıdemli ortağıydı. Londra'nın Clapham bölgesindeki 3,5 milyon sterlinlik mülke giren bir temizlikçinin alarm vermesi üzerine polis alarma geçti. Kaynaklara göre şüpheli, kocasının cesedinin yanında yerde otururken bulundu ve sessizce tutuklanmayı kabul etti. Komşular meydana gelen olaylar karşısında şaşkınlıklarını dile getirdiler: "Çok sevecendi ve her yıl düzenlediğimiz sokak partisine her zaman gönüllü olarak yardım ederdi. Buna inanamıyorum," dedi adının açıklanmasını istemeyen bir kaynak.

Duruyorum, geçen yıl Noel'de Carl'a aldığım espresso makinesinden kendime bir kahve yapıyorum. Hiç kullanmadı, bana kapsüllerin ne kadar savurgan olduğunu söyledi.

Savcılık davasının kısa özetinde yer alan gerçekler şunlardır: 19 Eylül Pazartesi günü Edwin Smith, temizlikçisi tarafından yatağında ölü bulunur; karısı Madeleine ise yerde yanında oturmaktadır. Yaklaşık on iki saat önce ölmüştür ve ölüm nedeni boynunda ve gövdesinde bulunan on beş bıçak yarısından kaynaklanan kan kaybıdır. Görünüşe göre uykusunda bıçaklanmıştır, çünkü vücudunda herhangi bir savunma yarası izi yoktur, karşı koymaya çalıştığını gösteren hiçbir şey yoktur ya da

saldırıyı durdurdu. Yatağın üzerinde, cesedin yanında on iki inçlik bir şef bıçağı bulunur; bıçağın ağzı daha önce belirtilen yaralarla uyumludur. Kan kaybı çok fazladır; yataktan ve döşeme tahtalarından sızarak aşağıdaki oturma odasının tavanına kadar ulaşmıştır. Madeleine'in kıyafetleri de kanla kaplıdır.

Polis ve ambulans derhal olay yerine gelir, ancak kurbanı tıbbi müdahale yapılamaz. Madeleine sakın bir şekilde tutuklanmayı kabul eder. O sırada ya da daha sonra herhangi bir yorum yapmaz. Başlangıçta Downview Cezaevinde gözaltında tutulur, ancak iki hafta önce yapılan başarılı bir kefalet başvurusunun ardından şu anda Beaconsfield'deki kız kardeşinin evinde sıkı kısıtlamalar altında yaşamaktadır.

Görünüşe bakılırsa, temizlikçiden, polis ve ambulans personelinin, bir patologdan ve Edwin Smith'in öldüğü varsayılan gece Smith'lerin evinden gelen bağırış ve çığlıkları duyduğunu söyleyen bir komşudan ifadeler bekleyebilirim. Şüphesiz savcılık yakında bunları da sunacaktır. Üç hafta önceki o Pazar gecesi ne yaptığımı düşünüyorum.

Deniz kenarında geçirdiğimiz kısmen başarılı bir hafta sonundan dönmüştük - en azından Matilda sahilde eğlenmişti, ancak Carl ve ben ağız dalaşına girdik ve tutulmayan sözler üzerine kirli bakışlardan ziyade kirli bir hafta sonu için tasarlanmış bir yatakta dokunmadan uyuduk. Bunu hatırlamamak daha kolay ve düşüncelerimi davaya geri sürüklüyorum.

Patrick, Madeleine'in o hafta sonundaki hareketleriyle ilgili bir not eklemiştir. On dört yaşındaki oğulları James'in yatılı okuldan hafta sonu için eve döndüğünü ve Edwin'le birlikte onu Londra Köprüsü'nde bırakıp trene binerek Pazar akşamı kilise ayinine yetişmek üzere okula döndüklerini söylüyor. Edwin'in adı savcılığın tanıklar listesinde de yer alıyor, ancak henüz ifadesine başvurulmadı.

Madeleine avukatlarına geçmişiyile ilgili kısa bir açıklama yaptı. Aslen Surrey'li, diplomat ailesiyle birlikte çocukluğu boyunca çok seyahat etmiş. Eğitimli bir muhasebeci ama yıllardır çalışmıyor. Otuz yaşında anne olmuş. Edwin'le yaklaşık yirmi yıldır birlikteydiler, mutluydular ve söz konusu gece hakkında yapacak bir yorumu yoktu. Hem de hiç.

İstasyona vardığımda, o beni görmeden ben Patrick'i görüyorum. Duvara yaslanmış, telefonuna bakıyor ve onu görünce göğsümde bir şey sarsılıyor ve tökezliyorum, çantam bileğime takılıyor. Başını kaldırıp gülümsüyor, gözlerine kadar ulaşan düzgün bir gülümseme ve ben gülüyorum, beni görmekten memnun görünen birini gördüğüm için o kadar rahatlamışım ki onunla işimin bittiğini bir anlığına unutuyorum. Ona ulaştığımda yanağıma dokunuyor ve dava hakkındaki düşüncelerimi ona anlatmaya hazırım ama telefonu çalıyor ve aramaya cevap vermek için benden uzaklaşıyor. Madeleine'le buluşmaya giderken trende pek konuşmuyoruz ama arada bir e-postaları arasında kafasını kaldırıp bacağımı okşuyor. Kendimi ondan uzaklaşmaya zorluyorum, kendime aramızdaki her şeyin bittiğini ve şu anda sevimli davranıyor olsa da Cuma günü ve daha pek çok kez öyle olmadığını sıkıca hatırlatıyorum. Onun iyi biri olmadığını biliyorum.

Beaconsfield butikler ve gastropublarla dolu şirin bir banliyö kasabası. İstasyondan taksiye binerek müşterimizin kaldığı eve gidiyoruz ve evin kapalı elektrikli kapısında bekliyoruz. Ev büyük, bahçesini gölgede bırakıyor ve etrafı da aynı derecede büyük evlerle çevrili, hepsi yeni inşa edilmiş ve pırıl pırıl.

Bir kadın başını evin kapısından uzatıyor ve bir an için bize bakıyor. Görünüşe göre gördükleri karşısında rahatlayan kadın içeri çekiliyor ve kapılar yavaşça açılıyor. Çakılların üzerinden geçerek ön kapıya doğru yürüyoruz. Kapı aniden açılıyor. Patrick ilerliyor ve kadının elini sıkıyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Francine. Alison, bu Francine, Madeleine'in kız kardeşi" diyor. Bir kenarda duruyor ve ben onunla tokalaşıyorum, parmakları sıkı ve kemikli bir şekilde benimkilerin üzerinde. Oturma odasında bir kanepede bacaklarını altına almış oturan Madeleine'le tanışmamız için bize evin içine girmemizi işaret ediyor. Bizi selamlamak için ayağa kalkıyor.

Zayıf bir kadın, uzun boylu, saçları gür ve pürüzsüz ama röfleleri bir santim kadar uzamış. Boynundaki tendonlar belirgin ve şakağında mavi bir nabız atıyor. Francine de zayıf ama Madeleine'den daha zarif, saçları ve cildi parlıyor. Gergin, bir o yana bir bu yana kayıyor, parmakları hırkasının kenarlarını çekiştiriyor. Onlara bakarken kendimi her zamankinden daha küçük ve tıknaz hissediyorum, onların safkan zarafetine karşı bir beygir gibi. İkisi de bej tonlarında, boz kahverengi pantolonlar ve kaşmir olduğu belli olan yumuşak yulaf ezmesi trikolar giymişler. Madeleine incelikli bir şekilde mücevher takmış,

Kulaklarında ve parmaklarını çevreleyen pırlantalar, sol elinin dördüncü parmağında gevşekçe asılı duran kakmalı bir sonsuzluk yüzüğü. Beyaz altın bantları yüzük parmağımın etrafında döndürüyorum, nişan yüzüğümdeki küçük taktay pırlantayı elime batacak şekilde iç tarafa saklıyorum.

"Hapishane hakkında düşünmek istemiyorum. Bir kâbustu." Madeleine tırnaklarının etrafındaki deriyi karıştırıyor.

"Seni elimizden geldiğince çabuk çıkardık." Patrick'in sesi nazik. Madeleine'de yumuşak sesler ve dikkatli bir dil gerektiren bir kırılmalık var. Ondan daha önce duyduğum bir ses tonu değil bu.

"Bir fincan çay ikram edebilir miyim?" Francine diyor ki.

Başımı salladım. "Süt, şekeriz. Teşekkür ederim." Bu görev onu sakinleştirebilir, etrafını saran gerginliği yumuşatabilir, böylece Madeleine'i ortaya çıkarmaya başlayabiliriz.

Francine telaşla odadan çıkarken Madeleine bacaklarını biraz açıyor. "Çok fazla bağırsık çağırış vardı. Uyumaya çalıştım ama nasıl oldu bilmiyorum. Tüm bunlar olurken herkes uyuyabilirdi... Cehennem gibiydi. Karakolda uyuyabilirdim ama orada değil. Beş gece boyunca..."

Duraksıyor ve süt, şeker ve üç çeşit kurabiye ile dolu bir tepside çay fincanlarıyla dönen kız kardeşine gülümsüyor.

"Size başka bir şey getireyim mi?" Francine soruyor.

"Hayır, bu harika" diye cevap veriyorum. Hepimiz teşekkürlerimizi sunuyoruz.

"Ben iyiyim, Francine. Neden bizi yalnız bırakıp sohbet etmiyorsun?" Madeleine kız kardeşine gülümser ve Francine sonunda kapıyı arkasından kapatarak çıkar.

"Bir başlangıç yapalım." Patrick çay tepsisini bir kenara itiyor ve çantasından çıkardığı dosyaları sehpanın üzerine bırakıyor. Çantama uzanıp dosyamı ve not defterimi çıkarıyorum. "Sizi bu davada temsil edecek olan Alison Wood'la tanıştırmama izin verin."

Madeleine'e başımı salladım.

"Alison on beş yılı aşkın süredir avukatlık yapıyor. Hem Kraliyet Mahkemesi'nde hem de Temyiz Mahkemesi'nde pek çok karmaşık davaya baktı." Patrick konuşurken eliyle beni işaret ediyor. Tarif ettiğii ben değilmişim gibi geliyor. "Davanız için en iyi olanı bulma konusunda harika olacak. Biz de

sana göz kulak olduğumuzdan emin ol."

Madeleine ellerine bakar. "Yine de yapılacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Ben yaptım ve hepsi bu kadar."

"Durun bakalım. Henüz bu tür bir konuşma yapmamıza gerek yok, önce ön hazırlıkların üzerinden geçelim." Sonunda tanıdığım Patrick gibi konuşuyor, ani ve yıpratıcı bir ses tonu. Ve onu durdurduğuna memnunum - suç hakkında çok erken konuşan bir müşteriden daha kötü bir şey yoktur. Doğru soruları sormamız için beklemeleri gerekir. "Alison, neden Madeleine'le bundan sonra olacakları konuşmuyorsun?"

"Tamam. Pekâlâ Madeleine, şu anda bulunduğumuz nokta burası. Dava sulh mahkemesinden Old Bailey'e nakledildi ve bir sonraki duruşma savunma ve duruşmaya hazırlık duruşması, yani PTPH olacak. O zaman iddianameyi kabul edeceksin."

"bu birkaç hafta sürmez. Değil mi?"

"Hayır, Kasım ortasına kadar olmaz. Dört hafta var. Şu anda elimizde savcılığın sunduğu çok az kanıt var ama yakında daha fazlasını sunacaklar. Umarım." Ben konuşurken Madeleine'i izliyorum ama benimle göz teması kurmuyor, onun yerine hâlâ ellerine bakıyor. Tırnakları hemen ısırılmış, mükemmel bakımlı görüntüsündeki tek çatlak bu. Bir kez başını sallıyor ve ben devam ediyorum.

"Bu duruşmadan önce tüm kanıtları gözden geçirmemiz gerekiyor. Dediğim gibi, o aşamada bir savunma yapmanız gerekecek ve eğer suçsuzsanız, duruşma için bir tarih belirlenecek."

"Peki ya suçluysa?"

"O halde dava hüküm için derhal ertelenecektir."

"Yani yapmak istediğim şey bu." Bu noktada başını kaldırıyor, bakışlarımı karşılıyor ve tutuyor. Kararlı ve gözünü kırpmadan bakıyor. Çok fazla. Ne saklamaya çalıştığını merak ediyorum.

"Madeleine, atılacak bir sonraki adımla ilgili herhangi bir karar vermeden önce tüm kanıtları gözden geçirmemizi beklemeni şiddetle tavsiye ederim. Bu aşamada kesin bir görüşe sahip olmak doğru bir yol olmayabilir."

Çenesinde inatçı bir duruş var ama en azından dinliyor. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Ben bilmiyorum. Ve bunun dikkate alınması gereken yasal yönleri de var. O yüzden lütfen, adım adım ilerleyebilir miyiz?" Göz ucuyla bakınca

Patrick başıyla onayladı.

Madeleine ayağa kalkıyor ve pencereye doğru adım atıyor, sonra tekrar geri dönüyor. Bir an için yanımdaki deri koltuğa oturacağını sanıyorum ama son anda arkasını dönüp tekrar doğru yürüyor. "Beni kefaletle çıkarma zahmetine girmemeliydin. Hapiste olmalıydım."

Patrick cevap vermeden önce bir an duraklar. "Daha önce herhangi bir mahkûmiyetin yok. Başın daha önce hiç belaya girmedi. Mahkeme senden dolayı risk altında olan kimse olmadığını kabul etti. Savunmanızı hazırlamak açısından da bu çok daha iyi."

Madeleine iç çeker ama itiraz etmez. Kanepeye geri döner ve oturur.

Boğazımı temizliyorum. "Bizimle, yani avukatlarınızla yaptığınız her konuşma gizlidir. Bu, tamamen gizli olduğu ve hiç kimsenin söylediklerinizi onlara söylememizi isteyemeyeceği anlamına gelir. Yine de, bize konferansta bir şey söyleyip sonra duruşma sırasında mahkeme önünde farklı bir şey söylemek isterseniz bazı zorluklar var. Söyledikleriniz hakkında yalan söyleyemeyiz. Bu bizi mesleki olarak utandırır ve bu da sizi temsil etmeye devam edemeyeceğimiz anlamına gelebilir. Bu mantıklı mı?"

"Evet, ," diyor Madeleine.

Kalemimi ve not defterimi alıyorum. "Bana o hafta sonu neler olduğunu anlatabilir misiniz? Cumartesi günüyle başlayalım."

"James hafta sonu için evdeydi. Öğle yemeği için kızarmış ekmek üzerine peynir ve salata yaptım ve o akşam Clapham Common'daki bir biftek restoranına yemeğe gittik. James Balham'da bir okul arkadaşının verdiği partiye gitti, Edwin ve ben de taksiyle eve döndük." Nefes almak için durdu. Son kısmı not ediyorum ve devam etmesi için başımı sallıyorum.

"Bir film izledik ve sonra yattık." "Ne filmi?"

diye sordum.

"Fark eder mi?" Omuz silkiyor. "*Goodfellas*. Edwin bu tür filmlere bayılır."

Sonra ne söylediğini fark edince başı sarsılıyor. "Sevdim." Bir an için başını ellerinin arasına alıyor, nefes alıp veriyor. "Bittikten sonra yatmaya gittik. James gece yarısı gibi geldi sanırım. Gerçi geldiğini duymadım, çok yorgundum."

Ağzımı açıp, onun yaşındaki bir çocuğun dolaşmasına izin verilmesini yorumladım.

Londra'yı gece yarısı tek başına dolaşıp kendimi durduracağım. Tek bildiğim bunun son derece normal olduğu. "Geç saatlere kadar süren partilere gidiyor mu?"

"Ne zaman olacakları. Bunu söylemek zor. Bazen yapıyor, bazen yapmıyor. Takip etmekte zorlanıyorum."

Matilda'yı düşünüyorum. Gelecekte böyle partilere tek başına gitmesine asla izin vermeyeceğim. Hem de hiç.

Madeleine devam ediyor. "Pazar günü geç kalktık. Kızarmış tavuk yaptım. Sonra James'i Londra Köprüsü'ne götürüp bıraktık. Eve döndükten sonra Edwin benimle konuşmak istediğini söyledi. Beni terk edeceğini söyledi."

Elim sayfanın üzerinde geziniyor. Beklediğim bu değildi. Bir soru sormak için ağzımı açıyorum ama o konuşmaya devam ediyor.

"Bir şişe cinin çoğunu içtim ve sonra bayıldım. Temizlikçimiz ıglık atmaya başlayınca kendime geldim. Kafamı Edwin'in öldüğünü ve bıçağın ayaklarımın dibinde olduğunu gördüm." Sesi artık o kadar kısık ki zar zor duyabiliyorum. "Bunu yapmak istememiştim. Bunu yaptığımı hatırlamıyorum. Özür dilerim..."

Madeleine'in rengi soluk ama sonuna geldiğinde yanaklarında donuk bir kızarıklık var.

"Bana biraz James'ten bahset," diyorum. Yumuşakça, yumuşakça - Edwin'le olan ilişkisine değinmeden önce bunun daha kolay bir yol olacağını düşündüm.

Kızarıklığı azalır ve yüzü gevşer. "Ne bilmek istiyorsun?" " biri? Örneğin okulu nasıl seviyor? Ne kadar zamandır yatılı mıydı?"

"Bu onun ikinci yılı. On üç yaşına basmadan hemen önce oraya gitti. Orayı sevdiğini söylüyor."

"Onun uzakta olması sana zor geliyor mu?"

"Başlangıçta öyleydi. Ama zamanla alışılıyorsunuz. Her gün okula gidip gelmek zorunda kalmak onun için büyük bir zaman kaybı olurdu. Eve çok geç gelecekti, bilirsiniz. O kadar çok spor yapıyor ki... Onu etrafımda istemediğimden değil. Edwin düşündü ki..." Madeleine'in sesi kesiliyor.

"Edwin ne düşündü?" Onu korkutmamaya çalışarak sessizce konuşuyorum.

"Edwin bunun için çok iyi olacağını, ayakta durmayı öğreneceğini kendi ayakları üzerinde durabiliyordu. Edwin de James için çok fazla şey yaptığımı ve biraz daha kendi başının çaresine bakmayı öğrenmesi gerektiğini düşündü."

"Edwin ile aynı fikirde miydiniz?"

Madeleine bu soru karşısında omuzlarını geri çeker, çenesi öne doğru çıkar. "Elbette onunla aynı fikirdeydim. Çok haklıydı. O her şeyi biliyor.

çocuklar... Biliyordum."

"Tamam. James'in sevdiğini söylemiştin. Özellikle hoşlandığı şey nedir?"

"Spor, kesinlikle. Ve çok fazla rutin var. James seviyor rutin. Hepimiz düzenli olduğumuzda, ben sakın olduğumda ve yemek zamanında hazır olduğunda, bu tür şeylerde her zaman en mutlu olan oydu."

Not alıyorum. "Sakin olmadığınız zamanlar oldu mu?"

"Kimse her zaman sakın değildir. Ve işler biraz üstüme gelebilir..." Madeleine'in elleri birbirini sıkıca kavradı. "Edwin'in James'in gemiye binmesinin daha iyi olacağını düşünmesinin bir başka de buydu. Bu bana her şeyi halletmek için daha fazla zaman verecekti, böylece hep birlikte olduğumuzda gerçekten tadını çıkarabilecektik."

Cevabını not ediyorum. "Bu konuda ne hissettin?"

"Yine, Edwin muhtemelen haklıydı. Her zaman çok meşgulüm - her şeyi bir arada tutmak gerçekten zor." Sesi titriyor.

"Ne işle meşgulsün? Ne iş yapıyorsun?" Sesimi nötr tutuyorum. "Spor salonu, pilates ve galeri için bağış toplama işleri arasında... kendimi istemiyorum. Edwin yapmazdı..." Sesi yine kesiliyor.

Eteğimin kemerini çekiştiriyorum, yan tarafıma nasıl battığının rahatsız edici bir şekilde farkındayım. Pilates için yeterli zamanım yok, evliliğimdeki sorun da açıkça bu.

Notlarımı tekrar okudum. Daha sert girme zamanı. "Madeleine, öldüğü hafta sonundan önce Edwin'le olan ilişkiniz hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Peki ya ilişkimiz?"

"Birbirinizle nasıl geçiniyordunuz? Birbirinizle çok zaman geçirir miydiniz? Çok seyahat eder miydi? Bu tür şeyler."

"Elbette seyahat ederdi. Her hafta New York'taydı." "Her hafta mı? Bu çok fazla görünüyor," dedim.

"Belki de şehirde çok fazla insan tanıımıyorsunuzdur? Bu tür bir iş için son derece normal." Boyunu iyice uzattı, sesi soğuktu.

Hobbs takım elbisemin yakasını soğuğa karşı daha da sıkıyorum. Modaya uygun olmayabilir ama en azından parasını kendim ödedim. Madeleine'de gördüğüm ilk çelik parıltısı ve aklıma elinde bıçakla kocasının cansız bedeninin başında durduğu bir görüntü geliyor. Sonra iç çekip omuzlarını düşürüyor ve görüntü beni terk ediyor.

"O yokken ne yaptın?" diye sordum.

"Aynısı. Sana daha önce de söyledim. Galeri için bir akşam yemeği düzenliyordum, çok iş vardı" diye yanıtlıyor Madeleine.

"Hangi galeri?"

"Chelsea'deki Fitzherbert. Artık hükümetten çok fazla fon alamıyorlar, bu nedenle özel bağışçılara güveniyorlar. Bu çok önemli bir iş." Madeleine'in yüzü yine kızarmıştı.

"Hayır kurumlarıyla ilgilenmiyorsun o zaman?" Dayanamayarak söylüyorum. Patrick yine araya giriyor. "Bunun konuyla ilgisini anladığımdan emin değilim."

Ona ve Madeleine'e gülümsüyorum. "Sadece tam bir resim elde etmeye çalışıyorum, hepsi bu. Madeleine, bu hafta sonundan önce Edwin'le iyi bir ilişkiniz olduğunu söyleyebilir misin?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden boşanmak istediğini söylediğinde çok şaşırdım." Madeleine tekrar kucağında dönüp duran ellerine baktı.

"Sence neden yaptı?"

"Sadece bilmiyorum." Elleri tekrar yüzüne gidiyor, başı omuzlarının arasına düşüyor. Hıçkırmaya başlar.

Edwin'in bir ilişkisi olup olmadığını sormak istiyorum ama o ağlamaya devam ediyor, hıçkırıkları daha yüksek ve daha içgüdüsel hale geliyor, bağırsaklarından büyük yırtılma sesleri geliyor.

"Ve şimdi o öldü ve ben onun bunu isteyip istemediğini ya da benim bunu düzeltip düzeltemeyeceğimi asla bilemeyeceğim. Hepsi benim hatam, hepsi benim hatam, hepsi..."

Patrick bile rahatsız görünüyor, sandalyesinde bir o yana bir bu yana sallanıyor. Sanırım Madeleine'e kolunu dolayacak ama onun yerine dosyadaki kağıtları düzeltmeye, post-it notlarını yeniden düzenlemeye ve başını sıkıca eğmeye başlıyor. Madeleine'in kız kardeşi kapıyı çalmadan aceleyle içeri giriyor.

"Artık gitmen gerekiyor. Bu onun için çok fazla," diyor Francine.

"Birkaç sorumuz daha var..." Bunu bir sorudan çok bir yorum olarak söylüyorum, bizi göndereceğinden oldukça eminim.

"Umurumda değil. Onlara başka zaman sorabilirsin. Şimdilik bu kadar yeter."

Defterimi çantama geri koyuyorum ve ayağa kalkıyorum. Patrick de aynısını yapıyor.

Öksürüyor. "Yakında, yani önümüzdeki hafta tekrar gelmemiz gerekecek. Madeleine'in savunması için ne olduğunu tam olarak anlamamız çok önemli.

oldu. Ve daha önce ne olduğunu."

"İyi, iyi. Bu iyi. Sadece bugün olmaz. Şimdilik bu kadar yeter. Onu sakinleştirmek saatlerimi alacak ve hiç zamanım yok..." Francine bir elini Madeleine'in omzuna koyar ve onu hafifçe sarsar. "Madeleine, şşşt. Çocuklar yakında eve dönecek."

Patrick ve ben onları yalnız bıraktık. Evin dışından bir minicab çağırıyoruz ve sessizce istasyona gidiyoruz, Londra trenine sadece birkaç dakika kala yetişiyoruz.

Ben bir içki alacağım. Sen de ister misin? Cin?"

Başımı sallıyorum ve Patrick büfe arabasını bulmak için uzaklaşıyor. Kendimi bitkin hissediyorum, Madeleine'in hıçkırıkları hâlâ kafamın içinde çınlıyor. Onunla sadece bir buçuk saat geçirdik ama çok daha uzunmuş gibi geliyor. Tilly şimdi okulu bitirmiş olacak, Carl'ı karşılamak için dışarı koşacak, o da ayakta diğer ebeveynlerle sohbet ediyor olacak. Belki sıcak çikolata içmek için bir kafeye giderler. Ya da belki arkadaşlarından biri bir oyun randevusu önerecek ve Carl onu oraya götürecektir ve kızlar giysi giydirmeye oynarken annesiyle oturup çay içecek. Bir an için Matilda'nın saçlarının kokusunu alabiliyorum, yüzüme karşı ipeksi, başı benimkine karşı sıcak. O benden uzaklaşınca kalbim bir korku sarsıntısıyla yerinden fırlıyor ama Patrick cinlerle geri dönüyor ve ben de uzun bir içki içerek içimdeki korkuyu ruhumdan kovuyorum. Zor bir öğleden sonra oldu, hepsi bu. Patrick öne eğiliyor, elini sertçe bacaklarımın arasına sokuyor ve kulağıma fısıldıyor. "Hemen şurada bir tuvalet var. Bu vagonda başka kimse yok."

Tartışmam, ona ilişkiyi bitirdiğimi hatırlatmam gerektiğini biliyorum. Ama yapmıyorum. Bir an için ona bakıyorum, elinin sıcaklığı içimde ısrarcı. İçkimin kalanını ağzıma döküyorum, hızlıca yutkunuyorum ve onu takip ediyorum, son anda çantamı kapıyorum.

Tuvaletin kapısını kilitliyor ve bana dönüyor. Nefesimi tutuyorum, beni öpmesini, yüzümü kendine doğru çekmesini, belki bugün daha önce yaptığı gibi yanağıma şefkatle dokunmasını bekliyorum. Madeleine'in duyguları yüzünden sinirlerim geriliyor, ama sakinleşmenin yolu bu olacak. Bir an için birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz kilitleniyor ve *bu-evet-bu* beni öptüğü, elini dar bel kemerimden iç çamaşıma doğru ittiği ve günün gevşediği an...

İç çekiyorum ve beni nazikçe dizlerime kadar itip fermuarını açıyor. bir şey gibisi yoktur. Bir çiş birikintisinden kaçınmaya çalışarak

Ona doğru diz çöküyorum ve ona tutunuyorum, diğer elimi de onun yaslandığı yanındaki lavabo ünitesine dayayarak dengeliyorum. Başımı kavırıyor ve beni daha yakına çekiyor, ben de gözlerimi kapatıyorum.

Patrick sözlerini bitirdikten sonra yutkunuyorum ve ağzımı suyla çalkalayıp aynaya tükürüyorum. Yorgunum ve maskaramın gözlerimin köşelerinde bulanıklaştığını ve rujumun uzun süre önce bulaştığını görebiliyorum. Yorgunluktan kaynaklanan huzursuzluk hissim, ısıltının azalmasıyla birlikte geri geldi. Bu memnuniyetsizliğin tren tuvaletinin dışında bekleyen kadının yüzüne yansıdığını görüyorum, elinde yürümeye başlayan çocuk, Patrick ve ben onun yanından koltuklarımıza dönerken sessizce mırıldanıyor. O telaşla el çantamı unutuyorum ve kadın bana sesleniyor, sanki aramızdaki olası teması en aza indirmek istercesine sert bir kolla çantamı uzatıyor.

Ben kadının dikkatini çekmemek için başımı eğerek çantamı alırken, Patrick yerine oturup doğrudan BlackBerry'sine yöneliyor, her tuş tıklaması aramızdaki mesafeyi biraz daha açıyor. Pencereden dışarı bakıyorum, yakınımdaki bir şeyden yayılan bayat idrar kokusunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Yere işemekten kaçındığımdan emindim. Sonunda çantamı elime alıp bir köşesini kokladım. Sonra bir parmağımı çekiyorum. Nemli. Dizlerimi korumuştum ama ilk büyük duruşmamın ücretiyle kendime aldığım Mulberry çantayı korumamıştım. Patrick ne yaptığımı görüyor ve e-postalarına dönmeden önce yüzünü tiksintiyle buruşturuyor.

Lekeli el çantamdaki son eşyaları tekerlekli çantaya aktarırken telefonum çalıyor. Ekranda Matilda'nın okulunun adını gördüğüm anda kalbim sıkışıyor ve cevap vermeden önce omuzlarımı dikleştirerek kendimi zihinsel olarak Patrick'ten evin sorumluluklarına çekiyorum. Öğretmen, Matilda'yı almak için geç kaldığımı söylemeden önce merhabamı zar zor bekliyor.

"Carl bugün onu alacaktı. Anlaşmamız böyleydi." Sakin olmaya çalışıyorum, diğer uçtaki öğretmenin işle ilgili ses tonunu taklit etmeye çalışıyorum.

"Ona göre öyle değil. Matilda'yı senin sanıyordu." "Bana son müşterisinin saat ikide olduğunu söyledi." Paniğe daha yakın.

"Dürüst olmak gerekirse, kimin kime ne söylediğinin bir önemi yok. Saat dördü beş geçiyor ve Matilda hâlâ alınmadı. Onu beşe çeyrek kalaya kadar geç kulübe yerleştirebiliriz ama onu almak için ne gibi düzenlemeler yapılacağını bilmemiz gerekiyor."

Trenin penceresinden dışarı bakıyorum. En azından Marylebone'a yaklaşıyoruz, ama yine de istasyondan Highgate'e kadar yol almam gerekiyor.

"Kocama ulaşamıyor musunuz?"

"Telefonu kapalı."

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Şu anda trendeyim."

"Dört kırk beşte görüşürüz." Bir soru değil, arama biterken bir açıklama.

Kalp atışlarım başlıyor, boğazımda bir panik düğümleniyor. Zavallı Tilly, böyle bekletiliyor. Emindim... Ama bir anlamı yok, oraya gitmeliyim. Çantamdan bir ayna çıkarıp yüzümü kontrol ediyorum, Patrick'ten hiçbir iz kalmadığından emin oluyorum.

Patrick sonunda ekranından başını kaldırıyor. "Ne oldu?"

"Matilda'nın alındığından emindim. Ama gelmedi. Ve ben geç kalacağım."

"Ah, şey, eminim bunu atlatacaklardır." Tekrar yere bakıyor, belli ki konuyla hiç ilgilenmiyor. Bu konuda daha fazla şey söylemek üzereyim ama dilimi ısııyorum - ne anlamı var ki? Aniden tekrar yukarı bakıyor.

"Bu, geri döndüğümüzde dava hakkında düzgün bir tartışma yapamayacağımız anlamına mı geliyor?"

"Evet, korkarım öyle. Gidip onu gerekiyor." "Başka kimse yok mu?" Sesi sabırsız geliyor.

"Hayır, yok. Babasına ulaşamıyorlar, o yüzden iş bana kaldı."

"Onu aramayı denedin mi?" Patrick tekrar oturduğumuzdan beri ilk kez tamamen meşgul.

Başımı sallayıp Carl'ın numarasını aradım. Direkt sesli mesaja düşüyor.

"Kapalı. Okul da öyle dedi. Bir anlamı yok - bir müşteriyle birlikteyken asla cevap vermez." Sidik lekeli çantadan kurtarabildiklerimi kurtarmaya dönüyorum.

"Davayı tartışmamız gerekiyor. Bu bebek bakıcılığından daha önemli. Bunu o yapmalı. Onu takip etmelisin. Onu tekrar ara."

Carl'ı ikinci kez aradım. Arama doğrudan sesli mesaja düşüyor. "Sana söylemiştim. Ve bu bebek bakıcılığı değil, Patrick. Kızıma bakmak. Onu almam lazım." Çantayla işimi bitirip rulo yapıyorum ve baş üstü rafına itiyorum. Başka biri istiyorsa, buyursun alsın. Tren istasyona yaklaşıyor ve ben de ceketimi giyip Paddington'a varışımıza hazırlanmak için kapıya doğru yürüyorum. "Seni sonra ararım."

Daha fazla tartışmıyor. Yüzü buruşuyor ve elini uzatıp benimkine dokunuyor. Elimi çektim, şimdi Matilda ile o kadar meşguldüm ki

onun dokunuşunu hoş karşılar.

"Mali bir ceza uygulamak zorunda kalacağız. Yirmi pound para cezası olacak." Öğretmen - Bayan Adams, adının Bayan Adams olduğuna neredeyse eminim.

-Bir deftere yazıyor ve sertçe kapatıyor, kırmızı boyalı tırnakları sert kapağa çarpıyor. Dudağımı ısırıyorum, eğer adımı Patrick'in küçük kara defterinde tutmak için bu kadar uğraşmasaydım belki de adım şimdi bu defterde yer almayacaktı.

"Özür dilerim. Şehir dışında önemli bir toplantım vardı ve kocamın zamanında yetişeceğinden emindim," diye özür diliyorum.

"Dün bize onu sizin alacağınızı söyledi. Matilda onu almak için okula geleceğiniz için çok heyecanlıydı." "Bir kereliğine" demiyor. Söylemesine gerek yok. Görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Düzenlemeler konusunda kafam karışmış olmalı. Özür dilerim. Neyse, artık buradayım. Bu da o şeylerden biri. Hadi Matilda, eve gidelim." Okul çantasını almak için uzandım.

"Yirmi poundu şimdi istiyorum, lütfen." Öğretmen Matilda ile benim aramda duracak şekilde hareket ediyor, kızımın yoluna sağlam bir şekilde dikilmiş, koyu renkli trikolardan oluşan sağlam bir bariyer. Daha kişisel bir çağrının işe yarayacağını umuyorum.

"Bayan Adams, gecikme için gerçekten özür dilerim. Korkarım üzerimde 20 pound yok. Son paramı istasyondan buraya taksiyle gelmek için kullandım. Burada olmam gerektiğini söylediniz ve ben de tam zamanında geldim. Yarın sabah getiririz. Gerçekten minnettar olurum, Bayan-"

"Bayan değil, Bayan." Kesinti ani oldu.

"Bayan Adams, o zaman. Özür dilerim. Yarın görüşürüz. Hadi Matilda." Yanlara doğru hareket edip elimi ona doğru uzatıyorum. Bariyer tekrar hareket ediyor, o genişlikte bir şey için şaşırtıcı bir çeviklikle.

"Anderson. Benim adım Anderson. Okul sonrası bakımdan ve dakikliği sağlamaktan ben sorumluyum. Yarın öderseniz cezanız otuz pound olacak." Çenesi yukarıda, rengi yükselmiş. Sanki bütün gün en çok eğlendiği an buymuş gibi görünüyor.

Saatime bakıyorum. Bu alışveriş on dakika sürdü; bunun için de mi ücret ödeyeceğim? "Yarın ilk iş yirmi pound getireceğim. İçinde

Nakit. Bir zarfın içinde. Üzerinde isminiz yazıyor, Bayan Anderson. Verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim. Ama şimdi kızımı eve götüreceğim."

Hızlı hareket ediyorum ve Matilda'yı Bayan Anderson ile duvar arasındaki boşluktan çekip çıkarıyorum. Öğretmen onu durdurmak için yana doğru iterken, Matilda başı eğik bir şekilde ilerliyor. Bir an durup kadına bakıyorum ve Matilda'yı çekip onu ve el arabası çantamı binanın dışına çıkarmadan önce bakışlarımı doğrudan karşılıyor. Bayan Anderson nefesinin altında yarınla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ama artık yeter. Kadın bir güç alanı fırlatıp beni tekrar düşmanca bakışlarına maruz bırakmadan önce okul binasından çıkıp kapılardan geçebildiğim kadar hızlı yürüyorum ve ancak köşeyi döndüğümüzde duruyorum.

Matilda'yı kendime çekip ona sarılıyorum. "Üzgünüm, sevgilim. Oradan asla çıkamayacağımızı düşündüm."

Matilda kısmen heyecanlanmış, kısmen de dehşete düşmüş bir halde omzuma bakarak, "Çok kızgındı," diyor.

"Biliyorum, çok üzgünüm. Hadi gidip biraz tatlı alalım. Şok için bir şeylere ihtiyacımız var." Matilda gülüyor ve gördüğümüz ilk dükkana giriyoruz ve ona iki paket Millions ve bir Chupa Chups alıyorum.

Archway'e doğru yavaşça tepeden aşağı yürüyoruz, Londra'nın silueti önümde bulanıklaşıyor, Shard gözyaşları olduğunu kabul etmek istemediğim bir sisin içinden keskin bir şekilde görünüyor. En azından Matilda mutlu, tatlılarını yiyor. Kolumla gözlerimi siliyorum. Tekerlekli poşetle yeterince manevra yaptım ve onu en yakın çöp kutusuna atma dürtüsüyle savaşıyorum, içine dolduruyorum ve artık göremeyene kadar hamburger ambalajları ve köpek boku torbaları arasında aşağı itiyorum, son zamanlardaki top ve zincirim, güneydoğudaki ceza mahkemelerinde dolaşan her avukatın işareti. Kolumu bir kez daha yüzüme sürüyorum, gözyaşlarım nihayet dinliyor.

"Bunu bir yapmayacağımdan emin olacağım," diyorum, onun yanında diz çökerek.

Matilda bir an düşünür ve gülümser. "Yine de bunu bilerek yapmadın. Yani sorun yok."

Ben de gülümsüyorum ve o da bana sarılıyor. Ayağa kalkıyorum ve yolun geri kalanını konuşmadan yürüyoruz, çantamın tekerleklerinin gıcirtısı ve Matilda'nın çıtırtısı yolculuğun müziği oluyor.

"Artık sana kızamıyorum bile. Buna bir son vermelisin. Daha düzenli olmalısın." Carl sesini yükseltmez. Yükseltmek zorunda da değildir.

"Kafam karışmış olmalı. Dediğini sanmıştım..."

"Salı günleri geç saatlere kadar müşterim olduğunu biliyorsun." Başını sallar ve ocaktaki domates sosuna geri döner.

"Yanlış anlamış olmalıyım." Söyleyebileceğim başka bir şey yok.

"Evet, yapmış olmalısın. Sonra da gidip onu şekerle dolduruyorsun. Artık asla akşam yemeği yiyemeyecek."

Carl'ın söyleyecek başka bir şeyi var mı diye bekliyorum ama o sadece kaynayan çaydanlıktan bir tencereye su dolduruyor ve iki avuç makarna ekliyor. Parmesan rendelemeye başladığında sessizce mutfaktan çıkıyorum. Sessizlik bana herhangi bir sitemden daha ağır geliyor. Daha iyisini yapmalıyım.

6

İki hafta sonra Ekim ayındayız ve Basildon Kraliyet Mahkemesi'nde bir çocukla yasadışı cinsel faaliyette bulunmakla suçlanan orta düzey bir futbolcuyu savunduğum bir duruşma var. Duruşmanın tam anlamıyla başarılı geçmediğini söylemek doğru olur, sanık sandalyesindeki tavrı zayıftı ve temsilcisi olarak bile suçlu üzülemiyorum. Beş yıl hapis cezasına çarptırıldıktan sonra onu hücrede görmeye gittim.

Velayet odasının kapısında beklerken telefonumu kontrol ediyorum. Spam, spam, çeşitli mahkeme gelişmeleri, Patrick. *Patrick*. E-postayı hızla açıyorum, kalbim çarpıyor. Geçen hafta onu sadece bir kez görmüştüm, Perşembe öğleden sonra geç saatlerde dairesinde. Boş olup olmadığını öğrenmek için mesaj atmış ve beni çağırmıştı. Oraya vardığımda hava kararmak üzereydi ve Bob Dylan bana iki kere düşünmememi söylerken sessizce onun yanında uzanarak yatak odasının ortalık panjurlarının dışından havanın kararmasını izledim. Ve her şey yolundaydı, yakın, birlikte.

Çarşamba günü Madeleine Smith ile bir sonraki konferans için randevu alındı, 2. toplantı sonrasında görüşülecek.

Çocuk bakımını hallet.

Telefonuma bakıp yüzümü buruşturuyorum. Sanki o öğleden sonra hiç yaşanmamış gibi, her zamanki atışmalarımıza geri döndük. Saçlarıma doğru nefes aldı, kalp atışlarımız aynı zamana gelene kadar birlikte yavaşladı. İkimiz de boşalırken öpüştük. Milyonda bir öğleden sonra demişti. Mükemmellik. Her şeyi mahvederim diye nefesimi bile vermek istemedim. Ama gitmek için giyinirken arkasını döndü, telefonuna bakıyordu ve onu öpmeye çalışmama rağmen veda etmek için başını zar zor kaldırdı.

"Hanımefendi. Hanımefendi! Kimi arıyorsunuz?" Gözaltı odasının giriş telefonundan gelen boğuk bir bağırış beni şu ana geri getirdi.

"Peter Royle."

"Doğru."

Görüşme tahmin ettiğim gibi tatsız geçiyor, Royle beş yıl hapis cezasına öfkeli, ağzından sigarası düşmüyor. Bazı sporcular hapishanede formlarını korurlar ama Royle'un öyle olmadığını tahmin ediyorum, o bunun için fazla şımarık bir velet. Basildon United'ın yıldız forveti olarak sahada takdir edilen ve araba tamircisi olarak işe gelmeye tenezzül ettiği nadir durumlarda saha dışında hayranlık uyandıran Royle, on beş yaşında bir kızın buna istekli olmasının onunla herhangi bir şey yapmanın yasal olduğu anlamına gelmediği gerçeğiyle başa çıkmak için tek başına yeterli donanımına sahip değil, onunla defalarca sevişmek ve şansını bir sevişme için zorlamak bir yana, özellikle ısrarlı bir oral seks girişiminden sonra kız annesine söyledi, annesi de onu polise ihbar etti. Ona, mahkumiyetine ya da cezasına karşı temyize başvurmak için çok az gerekçe olduğunu, ancak her şeyi iyice inceleyeceğimi ve yakında tavsiyede bulunacağımı söyledim. Elini sıkmaya çalıştığımda elimi tutmak için hiçbir hareket yapmadı ve sonuçta Londra'ya dönmek üzere trene bindiğim için mutluyum.

Şehrin doğusu boyunca ilerliyor, sanayi siteleri yerlerini birbirinin aynısı evlere bırakıyor, bahçeler rayların üzerine doğru akıyor. Demiryolu hattının kıyıları çöplerle dolu; boş tenekeler, atılmış giysiler, bodur ağaçlarda cadı donu gibi duran eski plastik torbalar. Trenler geçerken çitlere tırmanıp çimlerin üzerinde sevişen, Basildon'dan Fenchurch Street istasyonuna giden 22:08 treninin ritmiyle bir anlık hızlı bir coşku için günlük varoluşlarından kaçan birileri var mı merak ediyorum. Bu Monopoly tahtasından bir tane, hatırlıyorum. En azından ben hapisten kurtuldum. Peter Royle için böyle bir şans yok. Kendimde ona karşı bir merhamet duygusu arıyorum ama hayır, hiçbir şey yok. O tam olarak hak ettiği yerde ve umarım bu durum kurbanı ve ailesini biraz olsun rahatlatır.

Tekrar Madeleine'in davasına dönmek iyi olacak. Gözlerimi kapatıyorum ve tren koltuğunun cızırtılı döşemesine yaslanıyorum. Patrick'in düşünceleri zihnimde dans ediyor, Carl'ın yüzü arkamda parlıyor, görüntüleri birlikte dönüyor ve ben huzursuz bir uykuya dalıyorum, Fenchurch Caddesi'ne vardığımızda bir sarsıntıyla uyanıyorum.

Patrick ve ben iki gün sonra Marylebone'da buluştuk ve trene birlikte bindik. Konuşkan bir ruh hali içinde değildi ve birkaç konuşma girişiminden sonra onu yalnız bıraktım.

Ağır demir kapıların açılmasını beklerken, "Kocasıyla ilişkisi hakkında daha fazla bilgi edinmemiz gerekiyor," diyor.

Francine bizi ön kapıdan içeri alırken, "Gazeteciler artık pes etti," diyor. "Asla vazgeçmeyeceklerini sanıyordum, ama o evden hiç çıkmıyor, bu yüzden hiçbir şey elde edemediler." Salonla mutfak arasındaki kapıda beceriksizce duran Madeleine'i işaret ediyor. "Sizi yalnız bırakayım. Ama geçen seferki gibi onu üzme. O güçlü değil."

Buna katılıyorum. Francine canlı bir orijinal, Madeleine ise soluk, solgun bir kopya. Biraz daha küçülürse yok olacak, tıpkı kocasının kanının yatak odalarındaki halıdan temizlendiği gibi gözden silinecek.

Francine'in mutfağında oturuyoruz, benim mutfağımdan çok daha düzenli bir oda, kavanozlar ve kurulama bezleri sessiz bir *eau de Nil* ile koordine edilmiş. Madeleine'in saçları son görüştüğümüzden daha bakımlı, dipleri artık bal ve karamel sarı çizgilerle gizlenmiş. Saçlarımı yüzümden geriye doğru itip kulaklarımın arkasına itiyorum. Patrick masanın ucunda oturuyor, mavi defterler ikimizin önünde açık.

"Savunma ve duruşmaya hazırlık duruşması bir ay içinde yapılacak," diyorum. "Normalde savunmanızı yapmanız beklenirdi, ancak bu davada-"

"Suçlu olduğumu kabul etmek istiyorum." Madeleine sözümü keserken yüzünü buruşturuyor, kelimeleri zorlayarak ama o kadar sessiz söylüyor ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Sadece bu işin bitmesini istiyorum."

"Demek istediğini anlıyorum Madeleine, ama önce tüm seçenekleri değerlendirdiğimizden emin olmalıyız." Onun fısıltısına kıyasla benim sesim daha gür çıkıyor.

"Suçlu ya da suçsuz olmak üzere iki seçenek var ve ben suçu kabul edeceğim. Ben yaptım, onu bıçakladım ve hepsi kadar." Sesinin tonu yükseliyor ve elini masaya vuruyor.

"Bu aşamada üçüncü bir seçenek daha var, o da hiç savunma yapmamak. Bence bu konunun keşfetmemiz gereken pek çok yönü var. Ve biz

şu anda sadece savcılık dava özeti var. İndiriminizin bir kısmını kaybedebilirsiniz-"

"Bu ne anlama geliyor?" Madeleine dikkatle bana bakıyor.

"İlk fırsatta suçu kabul ederseniz daha kısa bir hapis cezası alırsınız, ancak bu durumda daha fazla bilgi edinene kadar sabırlı olmanızı tavsiye ederim" diyorum.

"Nasıl olsa canımı alacağım. Önemli değil."

"Bu önemli - müebbet hapis cezasının farklı seviyeleri var. Suçlu olduğunuzu kabul etseniz bile, cezanızı hafifletmek için toplayabileceğimiz tüm bilgilere ihtiyacımız olacak. Bence PTPH'de savunma yapmamalısınız."

"Ne?" diye soruyor.

"Bahsettiğim duruşma, savunma ve duruşmaya hazırlık duruşması. Savunmanızı belirtmemenizi öneririm, ardından savcılık belgelerini, tanık ifadelerini ve adli kanıtları daha fazla alacağız. Ayrıca tüm bunların arka planını sizinle birlikte daha fazla araştırabiliriz."

Madeleine başını sallar. "Sanırım bu mantıklı. Yine de sonunda suçu kabul etmek zorunda kalacağımı düşünüyorum."

"Bakalım nasıl gideceğiz. Geçen sefer Edwin'le olan ilişkiniz hakkında konuşmaya başlamıştık." Onu ürkütmemek için sakın görünmeye çalışıyorum. "Daha fazla tavsiyede bulunmadan önce ikiniz arasındaki dinamikleri anlamamız önemli."

"Artık ne önemi var ki? O öldü ve onu ben öldürdüm." Elleriyle konuşmaktadır. Francine mutfağın kapısını açıyor ve içeri girip Madeleine'in yanında duruyor. Sanki kalıp kalamayacağını sorar gibi bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. Belki onun varlığı Madeleine'i sakinleştirmeye yardımcı olur.

"Net bir resim elde etmek önemli," diye devam ediyorum. "Benim işim seni savunmak, sana mümkün olan en iyi tavsiyenin verildiğinden emin olmak. Bunu ancak bana her şeyi anlattıysan yapabilirim."

Madeleine derin, ürpertici bir nefes alıyor ve doğruluyor. Francine onun yanına, bana dönük olarak oturuyor ve elini Madeleine'in koluna koyuyor.

"Biz konuşurken Francine'in sizinle kalmasını ister misin?"

Madeleine başını sallar, duraklar, sonra başını sallar.

"Bize daha önce kocanızla konuşurken hatırladığınız son şeyin sizi terk etmek istediğini söylemesi olduğunu söylemişsiniz. Bu doğru mu?"

Başka bir baş sallama.

"Söylediklerinizden edindiğim izlenim, bunun sizin için birdenbire ortaya çıktığı yönünde mi?"

"Evet. İniş çıkışlarımız olduğunu biliyordum ama ayrılacağımızı hiç düşünmemiştim. Beni bırakacağını hiç düşünmemiştim." Madeleine artık ağlamayı bıraktı ama hala çok sessiz konuşuyor.

"Belki de biraz geriye, ilişkinizin başlangıcına gitmeliyiz. Onunla nerede tanıştınız?"

Madeleine gülümsüyor, omzumun üzerinden uzanabileceğimden daha uzak bir mesafeye bakıyor. "O çok güzeldi. İnanabiliyor musun, ben de öyleydim. Bize altın çift diyorlardı. Herkes bizimle arkadaş olmak isterdi, büyüünün birazının bulaşıp bulaşmayacağını görmek için. En azından öyle derlerdi. Hatırlıyor musun, Francine? O ilk birkaç yılı?"

Francine başını sallar. "Evet, tabii ki. İkiniz de çok mutluydunuz." Ses tonu hiç de mutlu değil. Ona bakıyorum ama yüz ifadesi nötr, sesine sinmiş olan acılıktan eser yok.

"Evet, çok mutluyum. Üniversitede tanıştık. Aslında ben ondan bir üst sınıftaydım ama bunun bir önemi yoktu. Onun gibi biriyle tanıştığım için çok mutluydum. Bara girdiği ilk gün her şey bir anda oldu. Bir anda bağlandık. Kampüs dışında ortak bir dairede yaşıyordum ve o birkaç gün içinde taşındı ve ondan sonra ayrılmaz olduk."

"Kulağa çok romantik geliyor." Defterime bir şeyler karalıyorum. Carl ve beni hiç altın çift olarak tanımlayan oldu mu? Sanmıyorum. Ama bir zamanlar mutluyduk. Yirmili yaşlarımızda, her şey bu kadar karmaşık hale gelmeden önce, hafta sonları yatakta geçirilebildiği ve kimsenin ucuz şaraba burun kıvrmadığı, sadece içilecek içki olduğu için mutlu olduğu zamanlarda. İşten sonra Waterloo civarındaki barlarda tanıştık, Havana'yı ziyaret edip gerçek anlaşmayı görene kadar uzun bir süre bir Küba favorisi. O tatilde her gün sevişmeye karar verdik, ta ki sahilde uyuyakaldığımız gece sivrisinekler tarafından o kadar çok yenmişim ki her dokunuş acı veriyordu ve vazgeçmek zorunda kaldık. Yine de güldük. Şimdi birbirimize gülümseyemiyoruz bile.

"Benim için bir şeyler yapmadan duramazdı. Bana hediyeler aldı, her zaman beni sevdiğini söyledi. Küçük bir daireye taşındık, sadece o ve ben. İhtiyacımız olan tek şey buydu. Harika zamanlardı." Madeleine hala gülümsüyor.

"Yine de rotanı değiştirdin. Hatırladın mı?" Francine araya giriyor. Madeleine yüzünü buruşturur, ağzını zor anlaşılır bir duyguyla bükür.

Oku.

"Evet, şey, asla avukatlık yapmamalıydım. Benim için çok fazlaydı. Tüm zamanımı kütüphanede geçirmek istemedim."

"Peki neyi değiştirdin?" Ne demek istediğini anlayabiliyorum. Üniversitedeki avukatları hatırlıyorum, bütün gece dava raporlarını inceledikten sonra her sabah gözlerini kırpıştırarak çıkan köstebek benzeri garip yaratıklar. Tarih bölümünden sonra hukuk bölümüne geçtim; bana derinlik kazandırdığını savunuyordum ama içten içe başkalarının konuyu benden çok daha iyi anladığından endişeleniyordum.

"Muhasebe kursuna geçtim. Hâlâ çok iş var ama daha az kütüphaneye dayalı. Edwin de bunun daha faydalı olacağını düşündü. Sahip olunması gereken iyi bir beceri."

"Hukukun aksine mi?" Şaşırmış gibi görünmekten kendimi alamadım.

"İyi bir avukat olmak için gereken özelliklere sahip olmadığımı düşünüyordu. Çok sessiz olduğumu söyledi. Ve ben yüzleşmeyi sevmem. Hiç sevmedim."

"Muhasebecilik hoşuna gitti mi?"

". Çalışmak zorundaydım ama daha iyiydi. Daha çok evdeydim. Çalışmadığı zamanlarda tüm vaktimizi birbirimizle geçirirdik."

"Hangi konuda çalışıyordunuz?"

"Ekonomi. Her zaman finans alanında bir iş bulmaya kararlıydı. Çoğumuzun gelecek hakkında pek bir fikri yoktu ama Edwin çok netti. Bu onun en çekici yönlerinden biriydi." Madeleine yine gülümsüyor. Francine'e bakıyorum ama yüzü bomboş.

"Onunla aran nasıldı, Francine?" Sorum karşısında şaşırmış görünüyor ve cevap vermeden önce bir an duraksıyor.

"İyiydi. İyiydi. Kocam ve ben o dönemde Singapur'da yaşıyorduk, dolayısıyla onları çok fazla göremiyorduk. Maddie tabii ki yazdı ve daha sonra e-postalar geldi. Resimler gönderdi. Bir sürü resim. Onu bu şekilde tanıdık. Ve ne kadar iyi olduklarını gördük." Bir not daha alıyorum.

"O fotoğraflar hala sende mi?"

"Biliyorum." Francine bu soru karşısında şaşırmış görünüyor. "Sence onlara bir göz atabilir miyiz?" Dedim.

"Bunların ne alakası var?" Madeleine sabırsız bir ses tonuyla konuşuyor. Ona dönüyorum.

"İkiniz hakkında bir fikir edinmek bana yardımcı olabilir.

daha genç. Ne zaman evlendiniz?"

"On dokuz yıl önce. Bu yıl yirmi yıl önce olacaktı." Madeleine aniden sıkıntılı görünüyor, içinde bulunduğu durumun gerçekliği geçici olarak içine hapsoldüğü hafıza balonuna çarpıyor. Başını öne eğdi. Birkaç not yazıyorum, devam etmeden önce ona biraz zaman veriyorum.

"Oğlunuz doğmadan önce birkaç yıl evli kaldınız?"

"Evet. Hemen çocuk sahibi olmak istedim ve denedik ama birkaç yıl yürümedi. Sonra Edwin geldi ve James doğdu. Çok mutluydum."

"Edwin gemiye bindi de ne demek?"

"Gerçekten de bunun mantıklı bir şey olduğunu düşünmemişti. Düşünmesi gereken bir kariyeri vardı ve benim de bir süre çalışmamı istiyordu. Ama kavga etmek istemedi. Hapı almayı kabul etmeyeceğimi biliyordu, çünkü çok inatçıydım, bu yüzden kendisi halletti." Sesi neredeyse şarkı söyler gibi. Francine rahatsız görünüyor, sandalyesinde kayıyor, dudaklarını büzüyor.

"Kendisi bununla nasıl başa çıktı Madeleine? Ne yaptı?"

"Hapı bir doktor arkadaşından almış. Her sabah bana bir fincan çay getirir ve içine karıştırırdı. Her zaman tatlıya düşkündüm, çayımda biraz şeker olmasını severim ve bu yüzden tadında hiçbir fark etmedim. Yine de kesinlikle en iyisi buydu. Daha önce bir bebek sahibi olup her şeyi mahvetmek çok kötü olurdu."

Ona bakakaldım. "Bu zararlı bir madde uygulamaktır. Bu yasadışı. Suç teşkil eden bir eylem-"

Sözümü kesti. "Öyle değildi. Hiç de öyle değildi. İnsanlar hep kötü şeyler söylüyor ama o sadece beni kolluyordu. Bizim için. Ben doğru kararı veremiyordum, o da benim için verdi."

Birkaç not daha yazıyorum ama odaklanamıyorum, çok şaşkınım. İstediklin zaman hamile kalamamanın nasıl bir şey olduğunu, her ay deneme umudunun inişli çıkışlı halini ve her dönem başladığında yaşanan acıyı biliyorum. Matilda'yı kolayca doğurduk ama ikincisini doğuracak kadar şanslı olmadık. Her şeyi bir kenara bıraktım ama duygular bazen ortaya çıkabiliyor. Ve Madeleine'deki bu duyguların sadece kocasının bu korkunç eyleminden kaynaklandığını düşünmek... Elim kalemimin üzerinde sıklaşıyor. Patrick boğazını temizliyor. Yerimden sıçradım. Neredeyse orada olduğunu unutuyordum.

"Sanırım cinayetin yasal savunmalarını gözden geçirmemiz gerekiyor, değil mi?"

katılıyor musun, Alison?" Sesi kontrollü ama Madeleine'in ifşası karşısında onun da benim kadar dehşete düştüğünü ağzının etrafındaki gerginlikten anlayabiliyorum.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, ben..." Madeleine'in cümlesi kesilir ve ayağa kalkıp odadan çıkar. Francine onunla birlikte gitmek için yarı ayağa kalkar, sonra tekrar oturur. Başını sallar.

"İşlerin kötü gidebileceğini biliyordum. Ama bunu bilmiyordum. O zaman bile..." diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine.

"O zaman bile ne olacak?" Francine'in açılmaya başlamasının bir fırsat olduğunu hissederek sesimdeki aceleciliği uzak tutmaya çalışıyorum.

"Çok mutlu olduklarını düşünüyordum. Başlangıçta onları çok kışkırdım. Ama şimdi... Senin için o fotoğrafları bulmaya çalışacağım." Francine'in sesi kaybolmaya devam ediyor ve ağlayacak gibi görünüyor. Tam ona daha fazlasını soracaktım ki telefonumun bip sesini duydum ve harap olmuş Mulberry'nin yerine kullandığım eski el çantama uzandım. Telefona baktım. Açıklanmayan bir numaradan bir mesaj:

Ne yaptığını biliyorum seni lanet olası sürtük.

Göz kırpıyorum ve gönderene dair daha fazla ipucu bulmayı umarak açıyorum. Hiçbir şey yok. Anlamıyorum. Telefonumdan Patrick'e bakıyorum, sonra tekrar telefonuma dönüyorum. Ama Madeleine odaya geri dönüyor ve ben yeniden odaklanıyorum. Telefonumu kapatıyorum, ellerim titriyor, kalbim çarpıyor ve çantamın gömüyorum.

Madeleine'in sözleri zihnimde yankılanırken, kısa mesajın keskin harfleri gözlerimin önünde dans ediyor. Patrick, Madeleine masaya yerleştikten sonra tekrar konuşmaya başlamam için sabırsızca işaret ediyor ama kelimelerim tutarsız sıçramalar halinde çıkıyor. Sonunda o devralıyor.

"Pekala Madeleine, sana isnat edilen suçun temellerinden bahsetmek istiyorum. Esasen cinayet, akli başında ve sağduyulu bir kişinin herhangi bir insanı hukuka aykırı olarak öldürmesi durumunda işlenir. Bu da şu anlama geliyor: Eğer akıl hastası değilseniz, nefsi müdafaa yapmıyorsanız ya da kontrolünüzü kaybetmediyseniz, cinayetten suçlusunuz," diye durakladı.

Başını salladı. Kendimi toparlamaya başlıyorum. Yasal terimler rahatlatıcı, beni kurallarını anladığım bir dünyaya geri çağırıyor. Patrick boğazını temizliyor ve tekrar konuşuyor.

"Daha doğrusu durum bundan biraz daha karmaşık. Bir dizi tam savunma var, ancak bu vakada bunların geçerli olduğunu ya da kanıtların bunları desteklediğini düşünmüyorum. Herhangi bir savunma yaralanması ya da kavga belirtisi olmadığına göre, nefsi müdafaa iddiasında bulunabileceğimizi sanmıyorum." Madeleine itiraz edecekmiş gibi bir ses çıkarır ama Patrick elini kaldırır ve konuşmaya devam eder. "Bu durumda geriye akıl sağlığınızın yerinde olup olmadığı sorusu kalıyor; yani akıl hastası değilsiniz." Francine sözünü kesmeye çalışır ama Patrick devam eder. "Ya da bu bizi kısmi savunmalar olarak adlandırılan ve bunu kasıtlı adam öldürmeye indirgeyecek olan şeyle baş başa bırakıyor, yani azalan sorumluluk veya kontrol kaybı. Sanırım bunun yanlış giden bir intihar anlaşması olmadığını varsayabiliriz." Madeleine ağzını açıyor ama ses çıkmıyor. "Katılıyor musun Alison?"

"Evet, katılıyorum." Avukat peruğum başıma geri döndü. "Bence yapmamız gereken şey Madeleine, bir psikiyatristle görüşme ayarlamak, çünkü şu anda zihinsel olarak nerede olduğun ve mümkünse suç işlediğin sırada nasıl olduğun hakkında bir fikir sahibi olmak son derece yararlı olacaktır. Sadece bu sorgulamayı elemek için bile olsa."

"Kızgın olmak istemiyorum. Gerçekten deli olduğumu düşünmüyorum." Sözleri sessiz ama suya düşen taşlar gibi odanın içine düşüyor.

"Bir an için bile bunu önermiyoruz. Yine de her açıdan araştırmamız gerekiyor," diyorum.

"Peki ya kontrol kaybı? Bunun için ne anlama geliyor?" Francine soruyor.

"Bunun çeşitli anlamları olabilir. Ancak Madeleine'den Edwin ile olan ilişkisinin tüm geçmişini ve o hafta sonu neler olduğunu dakika dakika öğrenmeden bu konuya girmek istemiyorum. Yine de ilk yapmamız gereken şeyin bağımsız bir psikiyatrik değerlendirme olduğu konusunda hemfikirim."

"Bir süredir görüştüğüm bir terapist vardı. Sadece iki kez gittim ama sonra Edwin öğrendi." Madeleine'i duymak için hâlâ zorlanıyorum.

"Edwin öğrendiğinde ne oldu?" Ben sordum.

"Zahmet etmemem gerektiğini, bunun para kaybı olduğunu söyledi. Kimseyle konuşmama yoktu ve eğer konuşacak olsaydım, her zaman onunla konuşabilirdim."

"Bu konuda ne hissettin?" Dedim.

"Umursamadım. Terapistten pek hoşlanmıyordum ve tüm bunları yaşamak zordu."

"Neden en başta gitmeye karar verdin?"

"İçki içmem hakkında konuşmak, bunu kontrol etmenin bir yolu olup olmadığını görmek istedim." Madeleine konuşmayı kesiyor ve iç çekerek arkamdaki pencereden dışarı bakıyor.

"Bu ne zaman oldu?" Notlarımın altından sayfanın üstüne doğru bir ok çiziyorum ve kalemimi hazırda tutuyorum. Onun içki içen biri olduğunu düşünmezdim, bunun için fazla tutucuydu.

"Yaklaşık beş yıl önce." Tekrar bana odaklanıyor ve bakışlarını çok büyüleyici bulduğu yandaki evin duvarının görüntüsünden başka bir yöne çeviriyor.

"Terapisti neden sevmedin?" Ben tam ona bir sonraki sorumu soracakken Patrick araya giriyor.

"Eğer bir seansa sarhoş gelirim benimle konuşamayacağını söyledi. Kızmıştım ama mesele bu değildi. Mesele sürekli içki içmem falan değildi, bir şey değildi. Sadece bazen çok fazla içiyordum. Beni dinlediğini hiç hissetmiyordum. Ve onda biraz ürkütücü bir şeyler vardı."

Kendi kendime başımı sallayarak onun cevabını yazıyorum. "Onun nesi ürkütücüydü?" Diyorum.

"Sadece... bana biraz yakın oturdu diye düşündüm. Elimi sıkarken biraz fazla uzun süre tuttu. Ne olduğunu anlayamadım ama kendimi rahat hissetmedim."

Tekrar başımı salladım. "Edwin'in terapisti gittiğini " söylemiştin. Ne demek istiyorsun?"

"Çantamda bir makbuz gördü. Onu attığımı sanıyordum ama unutmuşum." Ağzı buruştu.

"Onu bulduğunda ne oldu?" Sesimi eşit tutuyorum.

"Ne için olduğunu ve elli poundu nasıl harcadığımı öğrenmek istedi. Kötü bir şey olduğunu düşünmesini istemedim, bu yüzden ona söyledim. Onun için olduğunu, çünkü içki içmemin onu çok mutsuz ettiğini söyledim. Sonunda anladı."

"Ona para hakkında ne söyledin?" Ben sordum.

"Harçlığımdan biriktirdiğimi söyledim. Başta kızdı ama bunu onun için yaptığımı anlayınca sorun etmedi."

Hap, çanta araması, temizlik parası, makbuzlar üzerinden sorgulama. Bize anlattığı her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum, kendi ev hayatımı düşünmemeye çalışıyorum.

"İçki içmeniz hakkında biraz açıklama yaptınız, bunun süregelen bir sorun olmadığını, daha ziyade ölçülü bir sorun olduğunu söylediniz. Bu ne kadar süredir bir sorun teşkil ediyordu?" diye sordum.

"Öğrenciliğimden beri, sanırım, ara sıra. Son zamanlarda bazı akşam yemeklerini çok stresli buluyorum" diye yanıtlıyor Madeleine.

"Akşam yemeği mi?"

"İş yemekleri. Edwin hep benim ev sahipliği yapmamı isterdi. Ya da mükemmel konuk olmamı. Bunu zor bulurdum. Bundan hoşlanmazdı. Bir keresinde hastaydım..." Sesi kesiliyor. Ona bakıyorum; solgun, bir eliyle gözlerini gölgeliyor.

"İyi misin?"

"Evet. Bu çok zor, hepsi bu. Korkunç bir baş ağrım var."

"İncelememiz gereken çok şey var - şimdilik bırakalım. Bu arada, bir psikiyatristle konuşmaktan memnun olur musunuz? Ne düşündüklerini görmek çok faydalı olacaktır." Konuşurken notlarımın yanına soru işaretleri çiziyorum, sonra yeni bir sayfaya geçiyorum.

"Bir fark yaratacağını sanmıyorum, ama istersen yaparım."

Madeleine'in sesi tüm görüşme boyunca hiç olmadığı kadar net ve sayfanın en üstüne sert harflerle MÜŞTERİ PSİKİYATRİ RAPORUNU KABUL EDİYOR yazıyorum. Odadaki atmosfer aydınlanıyor. Patrick masadan doğruldu, elindeki kâğıtları toplayıp çantasına yerleştirdi. Francine ayağa kalkıyor ve fotoğraflarla ilgili yarı duyulabilir bir şeyler mırıldanıyor, sonra mutfaktan çıkıyor. Defterimi ve kalemimi çantama koyuyorum, elimi telefonuma dokunduruyorum. Mesaj tekrar aklıma geliyor. Ama Madeleine ile işim henüz bitmemişti.

"Mümkün olan en kısa sürede ayarlayacağız," diyorum, zihnimde uzmanların listesini gözden geçirerek.

"Teşekkür ederim." Ayağa kalkıyor ve benimkini sıkmak için elini masanın diğer tarafına uzatıyor. Bu kez elimi daha önce olduğundan daha sıkı tutuyor. Canlanmış görünüyor ve bunun nedenini, bu görüşmede onu bir öncekinden daha mutlu edecek ne olduğunu anlamaya çalışmak için aklıma bir not alıyorum. Sorgulamayı olay gününden uzak tuttuğumuz için mi? Bu sadece geçici bir erteleme olacak.

Francine elinde ağzına kadar dolu büyük kahverengi bir odaya geri geliyor. Bana uzattı. "İşte fotoğraflarım

Edwin ve Madeleine'in var."

Teşekkür ederek başımı sallayarak ondan alıyorum. "Götürmemin bir sakıncası var mı? Çok dikkatli olacağıma söz veriyorum." Hem Francine hem de Madeleine başlarıyla onaylıyor. Onu güvenli bir şekilde çantama koyup çekiyorum. Bu kez idrarla lekelenmesine izin vermemek için daha dikkatli olacağım.

Francine bizim için bir minibüs çağırdı ve geldiğinde onu karşılamak için bizimle birlikte yürüdü.

"Madeleine'e bu şekilde bakarak çok nazik davranıyorsunuz," dedi Patrick.

"Kolay değil..." Francine bunu söylerken, elektrikli kapı kapanmaya başlar ve evine geri döndü. Patrick ve ben taksiye binip istasyona döndük.

7

Tren gecikti. Peronun bir ucundan diğere koşturuyor, bir muffin ve bir latte'nin beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettireceğini tartışıyorum. Patrick doğruca büfeye gidip bir sade kahve alıyor ve çantasından çıkardığı mataradan içine bir şeyler dolduruyor. Bana bir şey ikram etmiyor ve yüz ifadesindeki bir şey ne yaptığını sorgulamama ya da ona katılıp katılamayacağımı sormama neden oluyor, duvardaki Sigara İçilmez tabelasına doğrudan aykırı olarak bir sigara yaktığında bile. Bana dokunmasını, beni istediği köşeye sürüklemesini, yüzüstü duvara yaslamasını ve zorla içime girmesini umarak başım dönüyor. Aklım mesaja gidiyor. Telefonumu çantamdan çıkarıp tekrar açıyorum ve mesajı tekrar okuyorum.

Ne yaptığını biliyorum seni lanet olası sürtük.

Bu anlama gelemes. Kimse bunu bilmiyor. Çok dikkatli davrandık. Bana gönderilmesi bir hata olmalı.

"Bundan ne anladın?" Patrick yanıma gelerek beni zıplattı.

"Ne yapmak?" Telefonumu ceketimin cebinin derinliklerine itiyorum, mesajı tartışmak istemiyorum. Eğer bundan bahsetmezsem, belki de ortadan kaybolur.

"Konferans. Açıkçası. Başka ne hakkında konuşabilirim ki?"

Omuz silkiyorum. Patrick'in sesi net ama şimdi gözlerinin kan çanağına döndüğünü ve kırmızıya çaldığını fark ediyorum.

"Yorgun görünüyorsun. Çok mu geç ?" Ben de öyle dedim.

"Ne? Konferans hakkında ne düşündüğünü soruyordum." Benden uzağa, platformun aşağısına bakıyor.

"Bence ilişkide bir şeyler . İşte bu yüzden

hakkında."

"Kocasını bıçaklayarak öldürdü. Harika hukuk anlayışınızdan faydalandığım için çok mutluyum." Sesi sertti. Beni kızdırmasına izin vermeyeceğim. Omuz silkiyorum. Yine sigara paketini çıkarıyor ve bu sefer bir tanesine uzanıp elinden sigarayı ve çakmağı alıyorum. Sigarayı yakıyorum ve dava hakkında konuşmaya devam etmeden önce derin bir nefes çekiyorum.

"Evet, tabii ki onu bıçakladı. Olanların başka bir açıklaması yok. Ama söylemediği çok şey var. Şu hap meselesi, onun haberi olmadan hapi ona vermesi. Bu normal bir davranış değil."

"Bana çok iyi bir fikir gibi geldi. Bir sürü dertten kurtarır." "Ciddi misin? Bir kadının doğurganlığı size nasıl bir sorun yarattı?" Ben şiddetine şaşırdım.

"Seni . Benim hakkımda bilmediğin çok şey var. Sorma zahmetine katlanacağından değil Ve Tanrı aşkına, kendi sigaranı kendin almaya başla."

Son içnelemeyi görmezden gelerek karşılık veriyorum, "Soru yok demiştin. Hem de bu işin en başında." Öfkeliyim ve bunun belli olması umurumda değil. Konuşmayı çok net hatırlıyorum. Yaklaşık bir yıl önce bir sonbahar akşamı Kingsway'de bir barın önünde durmuştuk, ikimiz de sarhoştuk. Çapkınlığı dillere destandı, geçmişinde kırık bir evlilik ve birkaç kırık kalp vardı ama bu beni durdurmaya yetmedi. Bana baktığında göğsümde bir sarsıntı oldu ve beni gerçekten görebildiğini ve beni ne kadar çok istediğini anladım. Kulağını ısırdım ve o da beni boğazımdan tutup duvara doğru itti ve tısladı, "Isırmak yok, soru sormak yok. Sevişeceğiz, o kadar." Artık kuralları çiğnemeyeceğim.

İçkisinden arta kalanları tren yoluna fırlatıyor ve bana doğru dönüyor.

"Elbette, soru yok. Nasıl unutabilirim ki?" diyor. Sonra derin bir nefes alıyor, görünüşe göre kendini sakinleştirmek için. "Evet, katılıyorum. Şu ana kadar söylediklerine ilişkide bir kontrol unsuru var." Başımı sallıyorum. "Yani belki daha fazlası vardır, davranışlarında henüz bize söylemediği daha kötü bir şey... Psikiyatrik sorunlar yoksa, bu aile içi şiddet bağlamında bir kontrol kaybı olsaydı, bu mümkün olan tek savunma olurdu. Çıplak gerçeklere bakılırsa durum pek iyi görünmüyor." Edwin'in vücudunda bulunan bıçak yaralarını ve Edwin'in vücudundaki bıçak izlerini tekrar düşündüğümde sesim kesiliyor.

Madeleine'in kıyafetlerindeki kan lekeleri.

Patrick cevap veremedi tren perona yanaşılıyor. Sessizce tırmanıyoruz ve oturuyoruz. Onun hamlesine hazırım, dilimin ucunda

ereksiyonunu ağzıma iterken nasıl öğürdüğümü hatırlayarak beklentiyle dudaklarıma baktım. *Boğazını aç*, yıllardır dergilerden ve pornolardan topladığım tavsiye, *sadece rahatla*. Bira içmekten bahsederken söylemesi kolay ama kasık kıllarıyla dolu bir burundan nefes almaya çalışırken boğazımı açmak ve aynı anda idrarla kirlenmiş bir tren zemininde dengemi korumak? O kadar kolay değil. O zaman neden tekrar bir performans için bu kadar hevesliyim? Neden koltuğumun kenarında oturmuş, öne doğru eğilip bana dokunmasını bekliyorum? Tanrım, burası boş bir kompartıman, hemen şimdi burada bile yapabiliriz. Kim görecektir? Kısa mesajın kelimeleri kafamın içinde alay ediyor *-ne yaptığınızı biliyorum-* ama onları kapatıyorum. Kimse bilmiyor, kimse görmedi. Bundan eminim.

Elimi dizine koyup kalçasına doğru hareket ettiriyorum. O kadar sert itiyor ki tokat gibi geliyor. Yanmış gibi geriye yaslanıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Düşündüm de..."

"Yanlıı düşünmüşsünüz. Sadece davayı düşün. Önemli olan bu." "Bunu şehre döndüğümüzde konuşmayacak mıyız?" Ben konuşmayacağım. trende konuşmak istiyorum.

"Zamanım olmayacak, bu akşam yemeğe çıkacağım. Gelecek hafta başı için bir zaman ayarlarım."

"Akşam yemeğine kiminle çıkıyorsun?" Sesim sıradan ama o aldanmıyor.

"Bu gerçekten sizi " diyor.

Başımı cama yaslayıp geçen evlere bakıyorum. Tren yavaşlarken bir bahçede öpüşen bir çift görüyorum. Beni görüp görmediklerini, kim olduğumu merak edip etmediklerini, yüzünü cama yaslamış kadının neden gözyaşlarını sildiğini merak ediyorum. Marylebone'a vardığımızda Patrick trenden inene kadar bekliyorum, sonra pencereden dönüp eşyalarımı topluyorum.

Bakerloo hattı hızlı çalışıyor. Ne olduğunu anlamadan Embankment'tayım, çantamı Essex Caddesi'ne doğru sürüyorum, Cairn's Şarap Barı'nı geçiyorum, Kraliyet Adalet Sarayı'nı geçiyorum ve katiplerin odasında duruyorum. Katip Mark bana ertesi günün dava özetini uzatıyor, kabaca birbirine bağlanmış bir yığın kağıt

pembe bant, gevşek belgeler ve fotoğraflar her iki taraftan da düşmek üzere.

"Neden bu kadar dağınık?" Hiç etkilenmedim.

"Oda dışından bir dönüş. Yirmi yedi King's Bench Yolu.

Eşyaları her zaman dağınıktır."

"Harika. Çok memnun oldum." Arka sayfaya baktım. Wood Green'deki Kraliyet Mahkemesi. En azından yerel. Nispeten.

"Bu sabit bir duruşma, bayan. Beş, altı gün," diyor Mark.

"Tamam." Pembe bandı açtım ve iddianameye baktım. Yedi kez ağır yaralamaya teşebbüs, bir kez tehlikeli araç kullanma. Başımı salladım.

"Tamam." Bunu hazırlamak bütün gecemi alacak. "Teşekkürler." Kağıtları göğsüme bastırarak odadan çıktım.

Çantamı ve ceketimi masamın yanına bırakıyorum ve dosyayı koyuyorum. Dosyaya ya da Francine'in bana verdiği fotoğraflara daha fazla bakmadan Carl'ı arıyorum. Matilda ile yüzmeye gittiğini biliyorum.

"Alo? Seni gerçekten duyamıyorum." Carl'ın sesi

zayıf. "Merhaba, benim. Nasıl gidiyor?" Bağırıyorum.

"İyi. Durumu iyi." Birden hat kesiliyor, son sözler kulağımda yankılanıyor.

"Eminim. Bakın, korkarım son dakikada bir duruşma verildi. Hazırlanmam biraz zaman alacak. Yakında evde olacağım ama bu gece çalışmam gerekecek."

Uzun bir sessizlik. Sonra, "Doğru. Matilda çok iyi iş çıkardığı için ona pizza yemeye gideceğimize söz verdim."

Saatime baktım. Saat beş. Saatlerim var. Bir pizzayı yemek ne kadar sürebilir ki? "Seninle orada buluşalım mı? Sonrasında çalışırım."

Uzun bir sessizlik daha. "Kafan meşgul olacak. Nasıl biri olduğunu biliyorum. Bunun için endişelenme. Odanda kal ve işini hallet. İyi olacağız." Sesi gerçekçi geliyor.

"Yemek yemem gerekecek. Cidden, şimdi gelip seninle orada buluşabilirim, Matilda'yı yatağına yatırdıktan sonra işe koyulabilirim." Yalvarıyor gibi görünmek istemem ama sesimde bir şeyler zonkluyor. Çaresizce onu görmek istiyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, değil. Bitirdiğinde geri gel. Unutma, ben

Bu akşam evde erkekler grubu toplantısı var, o yüzden çok erken gelemezsin."

Konuşmaya başladım ama Carl aramayı kesti. Telefonuma bakıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Belki Matilda'nın yüzme sınıfındaki arkadaşlarından biriyle giderler. Ben hiç gitmedim, bilmiyorum, aileleri herhangi biri olabilir. Şu anda Carl başka bir annenin gözlerinin içine bakıp gülümsüyor olabilir, sarı saçları yüzdüğü turlardan ıslanmış, kızı Matilda ile birlikte taklalar atarak takımın içine doğru ilerlerken, benim bir milyon yıl geçse de asla ustalaşamayacağım kelebek vuruşlarından dolayı ince ve kaslı. Şu anda gülüyor ve ona endişelenmemesini, karısının havuza gelmeye zahmet etmeyeceğini, çok meşgul olduğunu ya da her neyse, çocukları alalım ve belki kutlamak için bir kadeh şarap bile içebileceğimizi söylüyor olacak...

Yarattığım sahnenin canlılığından sersemlemiş bir halde kafamı sallıyorum. Carl'ın gözü başka kimseyi görmez - Matilda'yla birlikte ve onu üzmemek istemez. Ve her neyse, oyalanmayacaktır. Oturma odasını toparlayacak, erkek grubundaki herkese yer kalsın diye mutfaktan sandalyeler getirecek, biri duygusallaşırsa diye yan masalara birkaç kutu mendil koyacak. En azından benim tahminim bu, Carl bana ne olduğunu asla söylemeyecek. Kesinlikle gizli olduğunu söylüyor. Grubun ona tamamen güvenmesi gerekiyor. Her zaman başımı sallıyorum, kendi yalanlarımın farkında olduğum için zorlamak istemiyorum.

Yarınki duruşma için dosyayı açtım ve biraz zaman harcayarak okudum. İlk korktuğum kadar kötü değilmiş. Tehlikeli sürüş ve cinayete teşebbüs

-Sanık, bir süpermarketin otoparkında kendisine bağırarak bir grup gence sinirlenmiş, arabasına binmiş ve arabasını kaldırıma sürerek gençlerin üzerine sürmüştür. Kimseye çarpmamış ve arabası her halükarda durmuştur. Olayla ilgili yaklaşık yirmi tanık var, bu da duruşmanın neden bir hafta sürdüğünü açıklıyor. Aslında her şey ortada.

Savcı olmama rağmen, polis sorgusunu okurken sanık için üzülüyorum. Öğrenme ve fiziksel engelleri var ve özel olarak uyarlanmış bir arabası var. Satır aralarını okuduğumda, hayatı bu gençler tarafından düzenli olarak cehenneme çevrilmiş gibi görünüyor ve kendini kaybettiği için onu suçlayamam. Bunu söylemek benim işim değil. Açılış konuşmam için bazı notlar alıyorum

ve yeterince temsil edileceğini umuyorum. Savunma avukatlarının kim olduğunu kontrol ediyorum ve iç çekiyorum. Firmayı iyi tanıyorum. Harrow merkezli ve üçkağıtçılarla dolu - onlar için hareket ettiğimde bana asla tam bir özet sunmadılar; şanslıysam bir Post-it notundaki bir isim. Ellerinden geldiğince az hazırlık yapıyorlar ve bulabildikleri en ucuz avukata talimat veriyorlar. Biraz daha okuduktan sonra, duruşmanın altına zihinsel olarak bir çizgi çekiyorum - şansım yaver giderse çatlayacak. Bir şey için savunma teklif edecekler, ben de daha ciddi bir suç için pazarlık yapacağım ve günün sonunda işi bitirmiş olacağız.

Hazırlığımı bitirdim. Dosyayı bir yığın haline getirdim ve pembe bantla düzgünce bağladım. Bana verildiğinden çok daha iyi bir durumda. Saat yediyi geçiyordu. Carl'a güzel bir pizza yiyip yemediklerini sormak için mesaj atıyorum ve Patrick'e mesaj atmadan önce bir süre telefonumun ekranına bakıyorum.

İyi misin?

Bu öğleden sonra tuhaftı. Daha önce onu mataradan içerken görmemiştim. Ya da seks teklifini geri çevirdiğini. Belki de artık bunun ne kadar sonuçsuz olduğunu fark etti ve benimle ilişkisini bitirmeye karar verdi. Belki de bu akşam yemeği daha iyi bir tekliftir, benim daha genç, daha fit bir versiyonumdur ama kocası ve çocuğu yoktur. Ve belki de iyi olur, ilişkinin sonu, artık suçluluk yok, kendinden nefret etmek yok. Ailemden uzaklaşmak yok. Belki arkadaşlarıma da zaman ayırabilirdim.

Telefonum bir mesajla bipledi ve ona atladım. Carl. Pizza iyi. Matilda duşta. Her şey yolunda. Bir başparmak emojisi gönderiyorum. Kısa ve öz konuşmaya çalışmanın anlamı yok. Sonra telefonumu kapatıp çantamdan Madeleine ve Edwin Smith'in fotoğraflarını çıkarıyorum.

Yaklaşık kırk fotoğraf var. Görünür yaşlarını ve Edwin'in saç çizgisini rehber olarak kullanarak onları bir tür kronolojik sıraya koymaya çalışıyorum. Madeleine'in bize Edwin'le üniversitede tanıştıklarını söylediğini hatırlıyorum ve bu fotoğraflar göze çarpıyor; Madeleine çizgili bir tulum içinde genç ve güzel, Edwin ise daha sade bir kazak içinde gülümseyerek arkasında duruyor. Tipik bir tatil izini takip ediyorlar: Kolezyum ve Trevi Çeşmesi, Louvre piramitleri ve Gaudi'nin kertenkeleleri karşısında poz veren Avrupa'da sırt çantalı gezintiye benzeyen bir şey. Şimdi ise daha , çeltik tarlalarının fonunda

tarlalar ve bir volkan -Endonezya, muhtemelen? - ve şimdi Petra.

Biz de oraya gittik, Carl ve ben, obez bir turistin ağırlığı altında duramayan deveye gülüyorduk. Şimdi düşündükçe tüylerim diken diken oluyor, sahibi kalk, kalk diye bağırırken bacakları sallanıyordu. Sanırım artık çoktan ölmüştür, tıpkı Carl'la beni tepedeki Manastır'a giden uzun patikada el ele tutuşmaya iten güç gibi. Masamın üzerine yaydığım fotoğraflardan bana bakan dost gözlü ve utangaç gülümsemeli adam da öldü.

Belki de aynı zamanda Ürdün'deydik? Bunu söylemek imkânsız. Hangi yılda çekildiklerine dair bir ipucu var mı diye fotoğrafların arkasına bakıyorum. Hiçbir şey yok. Mavi kalemle karalanmış bir tanesi dışında, "*Evet dedi*. Çeviriyorum. Madeleine artık öğrenci kıyafetleri giymiyor, mavi bir elbise içinde ıslıl ıslıl. Bir restoran masasında oturuyor, gülümsüyor, Edwin bir kez olsun arkasında değil yanında, koluyla onu sarmış. Fotoğrafi onlar için bir garson çekmiş olmalı. Masada şampanya kadehleri var -belki de Edwin yüzüğü kadehlerden birine sakladı ve onun bekledi? Ya da belki de kutuyu cebinde taşıyor, arada bir pantolonunu sıvazlayarak hâlâ orada olup olmadığını kontrol ediyor, kızın görmemesini ya da ne yaptığını sormamasını umuyordu.

Madeleine evlenme teklifini bekliyor muydu? Mutlu muydu? Fotoğrafta gülümsüyor. Edwin'in kolu ona yakın, dirseği boynunda; rahat mıydı? Gözlerinde hissedebildiğim bir gerginlik gölgesi, o anın neşesinde bile küçük bir kısıtlama mı? Arkadaki yazı kendinden emin, sağlam. *Evet dedi*. Bir ünlem işareti, duruma uygun bir noktalama işareti olması gerekmez mi?

Carl'ın evlenme teklif ettiği gece yanımızda kamera yoktu. Şampanya da yoktu. O sırada yaşadığımız Bow'daki evden daha güzel bir yere taşınmaya paramızın yetip yetmeyeceğini tartışıyorduk ve ben bir yer satın almayı düşünmemiz gerektiğini söylediğimde, "Bu durumda evlenmeliyiz" dedi. Ben başımı salladım, o da "Aslında bence evlenmeliyiz" dedi. Birkaç hafta sonra bana iki hafta sonrası için nikah dairesine rezervasyon yaptırdığını söyleyene kadar başka bir şey konuşulmadı - neden olmasın ki? Annesi ve en iyi arkadaşım Evie geldi ve masamdan bana bakan bir fotoğrafı olmasa bile bir noktada ıslıl ıslıl görüldüğümünden eminim. İyi tarafından bakarsak, Carl'ın cinayeti için kefaletle serbest bırakılmadım, yani belki işler daha kötü olabilirdi.

Birçok fotoğrafta Edwin ve Madeleine tamamen normal, herkes gibi görünüyor. Carl ve benim gibi. On beş yıl kadar sonra Edwin'in onu bıçaklayarak öldüreceğini gösteren hiçbir şey yok.

İşte bir düğün fotoğrafı, düzgün bir buket içinde arum zambakları. Burada Madeleine hamile, salkım söğütlerle çerçevelenmiş bir kapının önünde yan duruyor. Burada bebeği kucağında, Edwin yanında duruyor, yine ona yakın duruyor. Her fotoğrafta gülümsüyor, mutlu. Vaktimi boşa harcıyorum. Bu fotoğraflarda onu neden öldürdüğüne dair bana ipucu verecek hiçbir şey yok. Dünyaya sundukları şey mükemmel, zaptedilemez. Carl'la benim fotoğraflarımıza bakıp ne zaman kırılmaya başladığımızı bulmaya çalışmak kadar işe yarayabilirdi. İç çekiyorum ve telefonumu açıyorum.

Hemen bip sesi geliyor, Patrick'ten bir mesaj.

Cairn'de içiyoruz. İstersen gel.

Ben de cevap yazdım. Akşam yemeği yiyeceğini sanıyordum. Cevap verdi. Yemekteydim.

Saate baktım, yemek kısa sürmüş. Randevu değil o zaman. Omuzlarım çözülüyor. Bir saattir fotoğraflara bakıyorum ve henüz bir şey bulamadım - artık çalışmayı bıraksam iyi olacak. Onları zarfa geri koyup masamın çekmecesine yerleştiriyorum. Ertesi günkü duruşmanın evraklarını çantama koyuyorum ve ışığı kapatıyorum. Şimdiye kadar odada başka kimse yoktu, bina gürültüsüzdü. Saat o kadar geç değil, henüz dokuz bile değil, ama gece yarısı olabilir. Alarmı kurup binayı kilitli bırakırken, katipler odasının dışındaki ağaçların dallarının gölgeleri duvarda oynaşıyor.

Bara girdim ve Patrick'i aradım. Beklediğim gibi tek başına bir masada oturmak yerine, Çarşamba gecesi olmasına rağmen onu odalardan gelen her zamanki kalabalıkla çevrili uzun bir masada görünce şaşıyorum. Sankar ve Robert'ın arasındaki bir koltuğa kayıyorum.

"Yedek şarap var mı?"

İkisi de cevap vermiyor. Gürültülü, tepedeki hoparlörlerden bangır bangır müzik çalıyor ve ben köşeye yerleşirken Patrick'i izliyorum. Burası onun alanı, onun elementi. Ateşin merkezindeki en parlak alev o. Anlattığı hikâye ona en yakın olanları güldürüyor, ondan daha uzakta olanları ise ne dediğini duymak için zorluyor. Alexia çevrede, gülümsüyor. Onunla beklediğim gibi sakın bir içki değil ama bununla başa çıkmak zorundayım. Gelmemi o istedi - bu düşünce bana onun sıcaklığının küçük bir titreşimini veriyor. Robert'ın koluna vuruyorum ve o da dönüyor, beni orada görünce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor.

"Yedek şarap var mı?"

"Bir içkiye ihtiyacın var."

Aynı anda konuşuyoruz. Ben gülüyorum. Masaya uzanıyor ve yanındaki bardağa kırmızı şarap dolduruyor. Temiz olup olmadığını merak etmek için kısa bir süre duraksadıktan sonra umursamadığıma karar verip içiyorum. Robert bardağımı dolduruyor.

"Uzun bir gün mü?" diyor.

"Evet. İşimi yeni bitirdim. Ya sen?"

"Saat dörtten beri buradayım. Karım beni öldürecek. Sadece bir çift için geldim..." Sesi bulanık.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Doldurduğu yeni bardağın yarısını bitirip kalanını masaya bırakıyorum. Barın loş ışığı altın rengine bürünürken, zihnimde sükûnet dalgalanıyor. Sorun yok, burada olmama izin var. Carl beni evde istemiyor, adamlarına danışmanlık yapmakla meşgul. Matilda iyi olacak,

pizza ile dolu ve şüphesiz neredeyse uyuyor. İşimi yaptım ve bir içkiyi hak ettim. Büyük bir yudum daha alıyorum ve tekrar Patrick'e bakıyorum. Tezgâhtar Mark'ın yanında oturuyor ve şimdi daha yakından bakıyorum, diğer tarafında tanımadığım güzel bir kadın görüyorum. Onu özellikle eğlenceli buluyor gibi görünüyor ve hissettiğim sakinlik azalıyor, parmak uçlarımda bir ürperti hissediyorum.

"Kim o?" Robert'ı dürtüyorum. "Kim ne?"

"O. Patrick'in yanındaki kadın." Sesimi sıradan tutuyorum.

"Bilmiyorum, bir kadın. Onunla birlikte geldi." "Buraya ne zaman geldi?"

"Hiçbir fikrim yok, benden biraz sonra." Robert arkasını döndü ve gözlerimin içine baktı. "Kıskandık, değil mi?"

"Saçmalama." Şarabımı bitirdim ve şişeye uzandım ama boştu. "Gidip biraz daha alacağım."

Grubun arasından sıyrılıp bara doğru ilerliyorum. Mekan tıklım tıklım, herkes Çarşamba gününe Cuma gecesiymiş gibi davranıyor. Patrick'in yanından geçerken ona bakmaktan kaçınıyorum, ancak göz ucuyla yanındaki kadının elini onun koluna koyduğunu görebiliyorum. Çenemi kaldırıp yürümeye devam ediyorum.

Servis yapılması on dakika sürüyor, çok kalabalık. İkinci kez beklemek istemediğim için iki şişe Rioja sipariş ediyorum. Geri döndüğümde Robert benim yerimde oturuyor ama bana yer açmak tekrar hareket ediyor. Ona ve Sankar'a içki dolduruyorum, şişeyi masanın diğer tarafındaki insanlara doğru sallıyorum ama hepsi beyazlar içinde. Patrick'le göz göze gelmeye çalışmıyorum.

Ben içiyorum ve Sankar bana o günkü davasını anlatıyor. "Her gece kışına bir havuç soktuğunu fark etmesini beklerdin - Rohypnol güçlü bir şey." Biraz daha içiyorum. Zaman ilerliyor, önce on, sonra on buçuk, şarabın etkisi arttıkça açlığım ve yorgunluğum azalıyor. Telefonuma bakıyorum. Hiçbir şey yok. Robert ve ben onun sigaralarından birini içmek için gizlice dışarı çıktık.

İçeri dönerken, kimsenin görmediğinden emin olarak Patrick'e mesaj attım. Sikişmek ister misin? Kıpırdamadı bile. Telefonu kapalı olmalı. Bara gelmemi istediğinde neden beni görmezden gelsin ki? Hâlâ yanındaki kadınla konuşmaya dalmış durumda. Sankar da onun kim olduğunu bilmiyor ve ben de kimseye sormak istemiyorum, gittikçe daha da batıyorum.

benim bardağım. İki şişeyi bitiriyoruz ve Robert daha fazlası için bara doğru ilerliyor. Şimdiye kadar seyrelmişti. Yaklaşık yirmi kişilik grup şimdi on kişi kadar. Gülümsüyorum ve masanın diğer tarafındaki kızlarla, beyaz içenlerle sohbet ediyorum. Alexia ve adını asla hatırlayamadığım bir başka öğrenci. Pauline adında bir oda kiracısıyla konuşuyorlar, benimle konuşurken her zaman onaylamıyormuş gibi görünüyor. Bu gece daha az öyle - şaraptan yüzü kızarmış ve cinayet davam hakkında sohbet ediyoruz.

"Başkalarının fotoğraflarına bakmak çok tuhaf. Her zaman çok eşsiz olduğumuzu düşünüyoruz ama yine de hepimiz aynı şeyleri yapıyor, aynı yerlere gidiyor, aynı yemekleri yiyoruz..." Şu anda saçmalıyorum, hangi noktaya değinmek istediğimi yarı yolda unutuyorum.

"Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. Facebook gibi. Hepsi birbirinin yerine kullanılabilir." Pauline başını sallıyor.

"Yani bir bakıyorsunuz Parthenon'un önünde el ele tutuşmuş fotoğraf çektiyorsunuz; bir bakıyorsunuz mutfak bıçağıyla onu bıçaklayarak öldürüyorsunuz. Düşünecek olursanız, bu hepimizin başına gelebilir."

"Çok doğru," diye başını sallamaya devam ediyor Pauline ve ben de derinliğimizden etkilenerken başımı sallıyorum.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor, konuyu o kadar ani değiştiriyor ki ne dediğini hemen anlayamıyorum. Ona boş boş bakıyorum. Patrick'i işaret ediyor.

"Peki ya o?" Ben diyorum.

"Yani, o iyi bir avukat," diyor, başını komplocu bir tavırla benimkine yaklaştırarak. "Ama bazı söylentiler duydum..."

"Söylentiler mi?" Sesimi nötr tutmaya çalışarak söylüyorum.

"Sadece, birlikte olmaması gereken biriyle ilgili bir şey. Ama bilmiyorum..." Sözünü kesiyor.

Her saniye daha ayık hissediyorum, duyularım tam alarmda. Ne demek istediğini anlamıyorum, beni mi kastediyor? Mesajı gönderen o muydu? "Hiç böyle bir şey duymadım" diyorum, "ve bu tür şeyleri yaymak çok zarar verici olabilir."

Geri çekiliyor, yüzü pişmanlık dolu. "Hey, burada sorun çıkarmaya çalışmıyorum. Sadece söylüyordum... Eminim içinde bir şey yoktur."

Başımı salladım.

"Ben bir içki alacağım," diyor. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Ben iyiyim, teşekkürler. Birazdan gideceğim sanırım," diyorum ve bara doğru ilerlerken onu izliyorum.

Bir an sonra biri çığlık atıyor ve bir bardak kırılıyor. Kadehimdeki kırmızı şarabı içmek yerine gömleğime döküyorum. Başımı kaldırıp kargaşanın kaynağını arıyorum. Çabucak anladım. Patrick'in üzerinde benden bile fazla kırmızı şarap var ve yüzünden şarap damlıyor. Tanımadığım bir kadın onun başında dikilmiş, bir kadehin dibini sallıyor, cam parçaları hala sapına yapışmış. Masanın üzerinde ve yerde kırık camlar var. Bir şeyler bağılıyor ama kelimeleri . Ayağa fırlıyorum ama ben masanın onların tarafına geçmeden Pauline geri koşuyor ve ellerini uzatmış kadının önünde duruyor. Bir an için kadının Pauline'i bıçaklayacağını sanıyorum ama onun yerine elindeki bardağı yere bırakmadan önce tamamen hareketsiz kalıyor. Pauline ellerini kadının omuzlarına koyuyor ama kadın kucaklamaya direniyor ve Pauline'i silkeleyerek yerden siyah bir el çantası alıp bardan dışarı çıkıyor.

Patrick yüzündeki şarabı beyaz bir peçeteyle siliyor. Gömleği sırlıklam, kadehi dolu olmalı.

"Bu da neydi şimdi?" Bağıyorum ama tepki vermiyor. Tekrar bağıyorum, daha yüksek sesle. "Az önce orada ne oldu öyle?"

Bağırışım müziğin sustuğu ve sessizliğe gömüldüğü bir ana denk geliyor. Barda kalan insanlar bize bakıyor, asıl sahneden olmasa da bağırışlarımdan etkilenmişler. Patrick gömleğini siliyor, peçeteyi katlıyor ve masanın üzerine koyduktan sonra başını kaldırıp bana bakıyor. Bir şeyler söylüyor ama müzik yeniden başladı ve ben onu duyamıyorum.

"Ne?"

"Gömleğimi beğenmedi." Gülümsüyor.

"Tanrı aşkına." Devam edemeyecek kadar kızgınım. Ayağa kalkıp kendi çantamı alıyorum. Olan biten her neyse onunla uğraşamam. Pauline ayağa kalkıp bana bakıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Şu anda bununla da başa çıkamam. Kimseye veda etmeden bardan çıkıyorum, Patrick'in yanından geçmek zorunda kalmamak için arka kapıdan çıkıyorum. Bu kadarı yeter. Davetinin ardında görebildiğim tek neden, önümde başka bir kadını sallayarak beni küçük düşürmek ve ben artık oynamıyorum.

Strand'e döndüğümde ışıkları yanan bir taksi görüyorum ve kaçtığım için minnettar bir şekilde onu çağırıyorum. Sarhoşum ama çok değil, Archway'e doğru ilerlerken sokak tabelalarına net bir şekilde odaklanıyorum. Çantamdan telefonumu çıkarıp Robert'a mesaj atıyorum ve çıktığım için üzgün olduğumu, ertesi gün başlayacak bir duruşmam olduğunu söylüyorum. Umursamayacaktır. Muhtemelen fark etmemiştir. Patrick'e gelince, bunu sabah halledeceğim. Açıklayacak ya da açıklamayacak. Gözlerimi kapatıp pencereye yaslanıyorum. Neler olduğunu anlamıyorum.

Geri döndüğümde erkekler grubunun hâlâ devam ettiğini görünce şaşırıyorum - normalde en geç dokuzda biterdi. Ön kapıdan içeri girdiğimde sanki televizyonda bir şey izliyorlarmış gibi bir ses geliyor ama kapıyı çarparak kapattığımda ses kesiliyor. Carl aceleyle oturma odasından çıktı.

"Beklediğimden erken döndün. Bir konuda yeni bir gelişme kaydettik."

"Yarın erken başla." Sarhoş olduğumu fark etmemesini umarak başımı öne eğiyorum.

"Yat o zaman. Yakında işimiz bitecek."

Oturma odasına çekiliyor, kapıyı arkasından hızla kapatıyor ki içeride kimin olduğunu göremeyeyim. "*Burası kimin evi?*" diye bağırarak istiyorum. *Lanet ipoteği kim ödüyor?* Ama bağırmiyorum. Öfkem yatışıyor ve üst kata çıkıyorum. Yatak odamızın karanlığında soyunuyorum, dışarıdaki sokak lambasını asla tam olarak engellemeyen perdelerin arasından turuncu bir ışık geliyor. Göğsümün derisi dökülen şaraptan yapış yapış olduğu için duş alıyorum, sadece vücudumu yıkıyorum ve saçlarımı suyun dışında tutuyorum. Geceliğimi giyiyorum ve dişlerimi fırçalıyorum, fırçayı ağzımın her bir çeyreğinde otuz saniye boyunca dikkatlice gezdiriyorum.

Artık şarap ve sigara kokmadığımdan emin olunca sabahlığımı giyip Matilda'nın odasına geçiyorum. Pembe Fil'e sıkı sıkı sarılmış, derin bir uykuya dalmıştı. Alnından öpüyorum ve yorganı biraz daha yukarı çekip kolunu örtüyorum, sonra da yanına oturup uyumasını izliyorum. İç çekiyor ve yüzünü bana doğru dönüyor. Boğazım daralıyor. İhanet ettiğim kişi bu. Carl önemli. Tilly daha da önemli. Beni reddeden, defalarca iten o değil. Benden daha iyisini hak ediyor, bir anneyi.

Kalbi kırılmadan. Onu söyleyebileceğimden daha çok seviyorum ama Patrick'e sırtımı dönecek kadar değil. Ya da en azından şu ana kadar. Yanağına dokunuyorum, daha çok çabalayacağıma, onun hak ettiği kişi olacağıma dair sessiz bir söz veriyorum. Neredeyse doğru olduğuna inanacağım.

Sonra odamıza dönüp yatağa giriyorum ve telefonumu başucumdaki masanın üzerinde şarja koyuyorum. Alarmı açmak için elime alıyorum; artık o kadar yorgunum ki sabah beni uyandırmak için deprem olması gerekecek.

İki mesaj var. Biri Patrick'ten.

Odanda. Nerede lan RU?

Silmeden önce parmağımı yavaşça kelimelerin üzerinde gezdiriyorum, yeni bir kararlılıkla.

Sonra diğer mesaja baktım, gönderen bilinmiyordu.

Seni izliyorum, seni lanet sürtük. Ne yaptığını

biliyorum.

Metnin harfleri önümde dans ediyor. Birisi Patrick ve benim hakkımda bir şeyler mi biliyor? Sadece bu anlama gelebilir. Ama kim olabileceğini bilmiyorum. Paniği bastırmaya çalışıyorum, mesajı siliyorum. Artık orada değil. Böyle bir şey olmadı. Bu da başka bir hata, gönderen yanlışlıkla beni hedef almış, numarada bir rakam yanlış. Alarmı altı buçuğa kuruyorum ve gözlerimi kapatıp yan dönüyorum. Yine de yorgun değilim. Zihnim yarışıyor. Her ne kadar mesajlar yokmuş gibi davranmak istesem de bundan kaçamıyorum. Artık iki oldu ve gerçeği fark etmem, tehlikeyi kabul etmem gerekiyor. Biri peşimde. Ne yaptığımı biliyorlar ve bundan hoşlanmıyorlar. Kıvrılıyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum, ayaklarımı yorganın altına sokuyorum. Üşüyorum, korku iliklerime kadar işliyor.

Daha sonra evden çıkan adamların seslerini, iyi geceler korosunu ve kapının nazikçe kapanışını duyuyorum. Daha sonra Carl'ın odamıza geldiğini duyuyorum, adımları sessiz, hareketleri nazik. Kıpırdamıyorum, derin ve düzenli nefes alıyorum. Çok geçmeden horlamaya başladı.

Uyumadan önce uzun bir zaman geçiyor ve sonra rüyamda bıçaklandığımı görüyorum.

Bacaklarımın arasındaki yere ulaşana kadar bir şarap kadehinin kırık sapıyla uyluklarımı tekrar tekrar yukarı kaldırıyorum ve onunla kendimi beceriyorum. Karanlıkta titreyerek uyanıyorum. Carl'ın sıcaklığına yaslanıyorum, bir kolumu ona doluyorum. Uyurken, uyanırken yaptığı gibi geri çekilmiyor, aramızdaki çatışma şimdilik de olsa sona ermiş. O benim tanıdığım, bildiğim, çocuğumun babası. Birlikte dünyayı dolaştık, bir yuva kurduk. Matilda için, bizim için, bunu tekrar yürütmenin zamanı geldi. Başımı onun omzuna yaslayarak uykuya daldım.

Carl'ın yeri boş, alarm beni altı buçukta uyandırdığında yastık soğuk. Bir hafta sonu önereceğim. Matilda'ya için annesini çağıracağız ve gece için güzel bir otele gideceğiz. Güzel yemekler yeriz, güzel şaraplar içeriz ve belki, sadece belki, öpüşür ve el ele tutuşuruz. Belki, sadece belki, eskiden yaptığımız gibi sevişiriz. Patrick'in yüzü aklıma geliyor ama onu kovuyorum. Artık bunu istemiyorum, bunun suçluluğunu. Bunu değerli kılan hiçbir şey yok, o kadar utanç dolu ki. Güvenilir bile değil, her zaman beni mi yoksa başkasını mı düşündüğünü bilmemenin belirsizliği var ama...

Mesajlar bir uyandırma çağrısı oldu. Dikkatli olmaya çalıştığımızı düşünebilirim ama belki de yeterince ince ve ihtiyatlı davranmadık - sanırım odalardan herhangi biri bizi Fleet Street'in arkasındaki ara sokaklarda öpüşürken ya da barda biraz fazla yakın dururken görebilirdi. Bana mesaj atan herhangi biri olabilir ve ben artık bu dramının içine sürüklenmeyeceğim. Hâlâ cam kırıklarını ve önceki geceden gelen çığlıkları duyabiliyorum - kadının Patrick'e neden bu kadar kızdığını ya da ne yaptığını bilmek bile istemiyorum.

"Kahve?" Carl elinde fincanla yatak odasına geri döndü ve fincanı komodininin üzerine koydu.

"Teşekkür ederim. Bu çok hoş." Ciddiyim. En azından birkaç yıldır bana yatakta kahve getirmiyor. Eskiden hep getirirdi, evin içine sızan aroması güne rahatlatıcı bir başlangıç yapmamı sağlardı. Bunu iyi bir alamet olarak kabul edeceğim. "Düşünüyordum da, yakında gece için bir yerlere gitmeyi deneyelim mi? Annenden Matilda'ya bakmasını isteyebiliriz."

Carl şaşırmış görünüyor. "Bu da nereden çıktı?"

"Birlikte biraz zaman geçirmek güzel olurdu. Kendi başımıza."

"Matilda'yı terk etme fikrinden hoşlanmıyorum..." Sesi isteksiz.

"Daha önce istemediğini biliyorum ama o zaman Tilly daha gençti. Ama şimdi, annenle birlikte? Bir gece için sorun olmaz," diyorum.

"Bilemiyorum. Annem için çok fazla olabilir."

"Eminim çok ister. Fazla bir şey yapmasına gerek yok. Matilda büyük bir kız. Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa evden çıkmalarına bile gerek yok. Yiyecek bir şeyler olduğundan emin olacağım." Elimi ona doğru uzattım. Bir an bakıyor ve sonra elimi tutuyor. Kavrayışı gevşek, kişiliksiz. Ama bu bir başlangıç. Matilda'yı başkalarına bırakma konusundaki fikrini değiştirmesini sağlamalıyım - daha önce hiç zorlamak istememiştim ama artık zamanı geldi.

"Onunla konuşacağım," diyor Carl. "Görüşebiliriz. Sanırım bir gece iyi olur."

"Gerçekten olur, bundan eminim. Daha fazla bağ kurmaları iyi olur. Annen her zaman Tilly'yi daha fazla görmek istediğini söylüyor." Carl tek kaşını kaldırıyor ama ben yine de devam ediyorum. "Bunu bana birkaç yıl önce bir kez söylemişti. Bak, bizim de birbirimize bağlanmamız gerek. Tilly'nin birlikte mutlu olmamıza ihtiyacı var. Sence de öyle değil mi?"

"Deneyebiliriz," diyor.

"Eminim siz de bir müşterinize bunu yapmasını tavsiye edersiniz. Birlikte zaman geçirin, konuşun."

Başını sallıyor, elimi daha sıkı tutuyor. Acaba uzanıp onu öpsem mi diye düşünüyorum ama Matilda içeri girip yatağa atlıyor.

"Beni uyandırmadın!" Saçları arkaya doğru sarkıyor ve hâlâ uykunun verdiği sıcaklık var. Sarılmak için onu kendime çektim. Bir süre sarılmama izin veriyor, sonra uzaklaşıp Carl'a sarılıyor. Kucağında kızımınla yatağın kenarına oturuyor ve tam olarak nasıl bir aile olmamız gerektiğini görebiliyorum. Bu olacak. Bundan emin olacağım. Duş alıyorum ve aylardır sahip olmadığım kadar hafif bir kalple işe gitmek için giyiniyorum. Mutfığa indiğimde Carl sadece Matilda için değil benim için de çırpılmış yumurta yapmıştı ve birlikte masaya oturup yemeğe başladık. Wood Green Crown Court'un bana atacağı her şeyi göğüslemeye hazır bir şekilde tekerlekli çantamı kapıdan dışarı çekiyorum.

Bir hafta daha geçti. Wood Green'deki duruşma etkili olur, gençler tanık kürsüsüne çıkarak sanığın tehlikeli sürüşü nedeniyle kendilerini ne kadar tehdit altında hissettiklerini ısrarla vurgularlar. Sanık ifade verirken zar zor duyuluyor, avukatı da pek iyi değil. Korktuğum gibi, baro okulundan sadece birkaç ay önce ayrılmış gibi görünen biri tarafından temsil ediliyor. Elimden geldiğince yumuşatıyorum ve sonunda ertelenmiş bir ceza alıyor. Neredeyse Solomon'a layık bir karar, diye düşünüyorum ama duruşmanın sonunda kovuşturma masrafları için başvurumu yaparken hakime söyleyiyorum.

Patrick bana birkaç kez mesaj attı ama sadece Madeleine'in davasıyla ilgili olarak - PTPH'nin tarihi yaklaşıyor, savcılık hala açıklama konusunda yavaş davranıyor. Cairn'deki olaylara hiç değinmiyor ve ben de değinmiyorum, ona bu zevki tattırmayacağım. Onun güç oyunları ile ilgilenmiyorum. İlişkimizden bahsetmiyoruz. Eski ilişkimizden yani.

O Cuma gecesini evde ailemle, Carl ve Matilda ile geçirdim. Önümüzdeki hafta başında başlayacak olan bir çocuğa uygunsuz saldırı davası için yapmam gereken küçük bir hazırlık var. Hafta sonunu mahvetmemek için erken kalkmaya özen gösteriyorum. Hampstead Heath'e gidiyoruz ve Matilda'nın Kenwood'a açılan kapının yanındaki meşe ağaçlarına tırmanışını izliyoruz. Carl annesiyle Matilda'ya bir gece bakması konusunda konuşup konuşmadığını söylemiyor ama ben zorlamak istemiyorum, bu fikre zamanla ısınacağını biliyorum. Ciddi olduğumu, çabaladığımı görebiliyor.

Matilda'ya en alçak daldan inmesini söylediğinde bile onunla tartışmamaya dikkat ediyorum. Sadece ona göz kulak oluyor. O henüz yeterince büyük değil. Yerden turuncu ve kahverengi yapraklar topluyoruz ve onları ceketimin cebine koyuyorum.

"Öğle yemeği hazırlayacağım," diyorum eve giderken.

"Emin misin?" Carl diyor ki. "Ben yaparsam daha kolay olur."

"İstiyorum" diyorum. "Tilly, öğle yemeği için ne istersin?"

"Humus ve pide. Ve biraz havuç. Jambon var mı?" diyor.

"Bunun ayarlanabileceğinden eminim," diyorum. "Güzel ve kolay." Ona vejetaryenlikle kısa süren flörtünü hatırlatmıyorum, sadece bu kadar çabuk geçtiği için rahatladım.

Carl iç geçirir. "Hiç jambonumuz yok. Eğer süpermarket alışverişi yaptıysanız..."

Kavga etmemeye kararlıyım. "O zaman pide ve humus olsun, Tilly. Tamam mı?"

"Tamam!"

Yemeğini yedikten sonra bir portakal alabilir miyim diye sordu. Ona bir tane ve bir masa bıçağı uzattım. "Bir çentik at," diyorum, "ve oradan soy. Daha kolay olur."

Portakalı kesmeye başlar ama portakalı tam olarak tutamaz ve bıçak kayar. Çılgılık atıyor. Ona hızla ulaşıyorum ama ön odadan koşarak gelen Carl'dan önce değil.

"Ona bıçak verecek kadar nasıl aptal olabilirsin?" Kolunu tutuyor ve parmağını bana doğru sallıyor. Yakından bakıyorum. Küçük bir çizik var, bir ucunda küçük bir kan damlası oluşuyor.

,"" diye ağlıyor.

"Bu meyve suyu olacak," diyorum. "Buraya gel ve musluğun altına turalım. Çok cesur davranıyorsun."

Carl onu bırakmaya isteksiz görünüyor ama sonunda yanıma geliyor, ona sarılıyorum ve elini yıkadıktan sonra bir parça kağıt havluya sarıyorum.

"Kalanını senin için keseyim mi?" "Evet, lütfen."

Birlikte masaya oturuyoruz ve ben portakalı soymayı bitiriyorum. Bir parça çekirdeğin üzerinde kan izi var ve meyveyi kendi başına kesmesine izin vermemin yanlış olup olmadığını düşünerek ona bakıyorum. Ne de olsa sadece bir masa bıçağıydı. Parmağını yakalayan tırtıklı kısmıydı.

"Gerçekten Alison, böyle şeyler hakkında daha fazla düşünmelisin," diyor Carl. Kabuğu alıyorum ve atıyorum.

Pazar günleri biraz daha iyi. Sorunsuz bir rosto pişirdim. Matilda tabağını temizliyor ama Carl kendi tabağının çoğunu bırakıp gürültüyle çöp kutusuna atıyor.

"Sadece yemek yapma konusunda pratik yapmalısın, hepsi bu" diyor ve dolaptan bir protein bar yemeden önce omzumu sıvazlıyor. Kendimi savunmak, en azından denediğimi belirtmek istiyorum ama yutkunuyorum. Onu değiştigiime ikna etmek için daha fazlasını yapmam gerektiğini görebiliyorum ve zamanla yapacağımı da biliyorum. Başımı sallıyorum.

Akşamın ilerleyen saatlerinde ceketimin cebinden yaprakları çıkarıp mutfaktaki panoya yelpaze şeklinde asıyorum, Heath'e yaptığım geziyi hatırlatması için. Daha iyi olabilir, neredeyse eminim.

Artık anonim mesajlar yok.

Pazartesi sabahı mahkemeye giderken Patrick bana mesaj attı.

Seni özledim.

Cevap vermiyorum ve o da bir daha mesaj atmıyor, ama kendime rağmen içimdeki küçük bir gerginlik düğümünün çözüldüğünü hissediyorum, en başta orada olduğunu kabul etmeyi reddettiğim bir endişe gitmişti. Ve kelimeler aklımda, Carl ve Matilda ile geçireceğim hafta sonu düşüncesinin ardında kalıyor.

Duruşma iki gün içinde çöktü - başlıca savcılık tanığı benim en nazik çapraz sorgularım altında buruştu. Tarihler, saatler ve yerlerle ilgili anıları, tacizin gerçekleştiğini iddia ettiği on yıllar boyunca birbirine karışmış durumda. Dava jürinin önüne kadar bile gelemedi. Daha önceki duruşmamdaki başarıyı göz önünde bulundurarak, kovuşturmanın sonunda dava açılmaması için başvuruda bulundum ve yine başarılı oldum. Müvekkilim minnettar, altmışlı yaşlarında bitkin bir adam, savcılığın başarısız olduğu emekli bir piyano öğretmeni, iddialar yüzünden hayatı neredeyse mahvolmuş biri. Davayı düşürmek için neredeyse hiç uğraşmama gerek kalmadı - CPS bu kadar zayıf bir davayı mahkemeye taşıdığı için kendinden utanmalı.

Mahkeme binasından çıkarken şikâyetçinin hıçkırıklarını duyuyorum ama başımı eğiyorum. İşimi yapmak, müvekkillerimi elimden geldiğince savunmak zorundayım. Eğer iddia ettiği şey doğruysa, bu korkunç bir durum, ancak kanıtlar

bir jüriyi makul şüphenin ötesinde ikna edecek kadar güçlü... Bu noktaya hiç gelmemeliydi. Müvekkilime binanın dışında veda ediyorum. Elimi sıktı. Karısı onun yanında, ufak tefek ve endişeli. Endişeyle arkasına bakmaya devam ediyor ve şikayetçi dışarı çıkmadan önce onları aceleyle binadan uzaklaştırıyorum.

Katipler telefonuma Madeleine Smith davasıyla ilgili bir evrak teslimatı yapıldığını bildiren bir mesaj bıraktılar, ben de savcılığın PTPH öncesinde başka neler sunmuş olabileceğini görmek için endişeli bir şekilde odama çıktım. Madeleine'in nasıl savunma yapacağını hâlâ bilmiyorum - en azından şimdilik suçunu kabul etmesini istemiyorum. Bana öyle geliyor ki Edwin ile olan ilişkisinin daha fazla araştırılması gereken pek çok yönü var. Ben bunları düşünürken telefonum çaldı. Patrick'in ofisi. Kendimi onunla konuşmaya hazırlayarak çenemi kaldırıyorum. Gerçi kendimi zorlamama gerek yoktu; arayan kıdemli ortağı Chloe'ydi.

"Merhaba, Alison. Evrakları tamamladın mı? Madeleine ile bir konferans daha ayarlamamız gerekiyor. Onu yarın görme şansın var mı?"

"Evet, tabii. Duruşmam bitti," diyorum.

"Harika. Patrick de kısa bir süre içinde odama uğrayıp konferans öncesinde bu konu hakkında konuşabilir miyiz diye merak ediyordu," diyor.

"Henüz gazeteleri okumadım." Oyalamaya çalışıyorum.

"Bence oldukça hevesli. Birlikte gözden geçirebilirsiniz," diyor karşı çıkmaya davet etmeyen bir sesle. Chloe ve ben iyi anlaşıyoruz, ama bana ne derse onu yapıyorum -Patrick daha kıdemli, ama o operasyonun güç merkezi, firmanın tüm davaları hakkında ansiklopedik bir bilgiye sahip.

"Tamam, sorun değil o zaman. Ben burada olacağım."

"Harika, Patrick'e haber veririm," diyor ve aramayı kesiyor.

Carl'a mesaj atıyorum.

Cinayet konferansı. 8:30'da dönerim.

Şans için fazladan bir öpücük. Duruşma yüzünden eve erken gelmemi beklemiyordu, o yüzden sorun çıkmayacaktır. Ona çoktan bittiğini söylemediğim için memnunum. Sonra kendimi kontrol ediyorum - neden ona yalan söylemeyi düşünüyorum?

Edwin Smith'in ölümüne neden olan yaraların ayrıntılarını açıklayan patoloğ raporu gönderildi. Okudum. Toplam on beş yara var, derinlikleri farklı. Raporda fotoğraflar da var. Bir süre boynundaki yaraya bakıyorum, ağzının altından gülümsüyor. Altındaki çarşaf lar kana bulanmış. Zaten bir kopyasına sahip olduğum savcılık özetinde, Madeleine Smith'ten alınan giysilerin gözle görülür şekilde kanla kaplı olduğu belirtiliyor ve bununla ilgili herhangi bir adli kanıt içerip içermediğini görmek için yeni paketi kontrol ediyorum. Henüz bir şey yok. Tekrar patoloğ raporuna dönüyorum. Savunma yaralanması yok. Yaraların hepsi boyun ve gövdede. Ceset sırtüstü yatarken bulunmuş ve bu şekilde fotoğraflanmış, havadan çekilmiş ve sonra da yaraların yakın çekimleri yapılmış. Ayrıca bir şema da eklenmiş, bir adamın vücudunun kaba bir taslağı ve yaraların yerlerini gösteren kısa çizgiler.

Paketi tekrar karıştırdım ve saldırıda kullanıldığı iddia edilen bıçağın bir fotoğrafını buldum. Bir Global. Bıçağa bakıyorum, kurumuş kanın arasından bıçakta herhangi bir aşınma belirtisi olup olmadığını görmeye çalışıyorum. Benimki yıllarca kullanılmaktan ve bulaşık yıkamaktan körelmiş. Bıçak kadar keskin olursa, Edwin'in vücuduna sokup çıkarmak için o kadar az güç gerekir.

Bıçağın fotoğrafını yığının arkasına koyarak rapordaki toksikoloji analizine dönüyorum. Alkol seviyesi yasal sınırın dört katı. Bu aşamada daha fazla toksikoloji analizi mevcut değil -genellikle daha uzun sürdüğünü biliyorum.

Bu kadarını sağlayabildiklerine gerçekten şaşırdım. Her halükarda alkol seviyeleri savunma yaralanmalarının eksikliğini açıklamak için yeterli. Edwin bayılmış olabilir. Patoloğ raporu ve silahın fotoğrafı dışında önemli bir şey sunulmadı. Madeleine'in sorguda yorum yapmadığını gösteren bir sorgu özeti var ama sorulan soruların tam bir dökümü yok. Henüz değil. Tarihleri kontrol ediyorum.

PTPH'den önce olmasa bile Kasım ayı sonuna kadar servis edilecektir.

"Onlardan daha fazlasına ihtiyacımız yok. Patrick gelip konferans salonuna yerleştikten sonra ona, "Yargıç, savunmasını yapması için yeterince bilgi verdiğimizizi söyleyebilir," diyorum. Bunu yapmamaya çalışıyorum.

Ona çok dikkatli bakıyor, ellerinin, kollarının her hareketinin farkındaydı.

"Evet. Ama bize bir savunma vermedi. Henüz değil." Patrick fotoğrafları önüne serdi, büyük ve küçük kesikler.

"Bize anlattıklarına, adamın ona bilgisi dışında hap verdiği ve tüm bu para kontrolü olayına bakılırsa, istismara dayalı bir ilişkinin güçlü bir olasılık olduğu konusunda hemfikiriz. Evet?"

"Evet, elbette. Ama bu cinayetten aşağı çekmek için tek başına yeterli değil. Kontrol kaybı için daha fazlasına ihtiyacımız var," diyor Patrick.

"Her şey bize açılıp açılmayacağına bağlı. Şu anda elimizde hiçbir şey yok. Herhangi bir tetikleyici kanıt yok, hiçbir şey yok. Sadece bir şişe cin ve bir baygınlık. Yine de anlattıklarının mantıklı olmadığını kabul etmelisiniz. Tam olarak değil," diyorum.

"Haklısın. Çok kapalı biri. Belki de onunla yalnız konuşmalısınız? Acaba yanında başka biri olmadan daha rahat olabilir mi? Kadın kadına."

Bu öneriden rahatsız olarak koltuğumda kayıyorum. "Bu gerçekten uygun mu?"

"Neden olmasın anlamıyorum. İnsanları konuşturmakta iyisin," diyor, ona bakıyorum. Bana değil fotoğraflara bakıyor. Başımı hızla çeviriyorum.

"Eğer yapmam gerektiğini düşünüyorsanız, yaparım. Bir sonraki duruşmadan önce ondan biraz daha bilgi almaya çalışmalıyız. İtirafı bulunması tercih edilir." Son sözlerine tepki vermemeye çalışıyorum. Sesinde öyle bir sıcaklık var ki, yanaklarımdan süzülen kızarıklığın yansımını hissedebiliyorum.

"Ben ayarlayacağım. Psikiyatristimizle de konuştum. Yarın için ön raporu hazırlayacak. Öğleden sonraya ayarlarsak, sabah okuma şansınız olur mu? Yarın boşsun, değil mi?" diyor.

"Evet. Bu iyi olur. Ve haklısın, sadece ben olursam daha az histerik olabilir."

"Chloe'ye ayarlamasını söyleyeceğim."

Patrick başını sallıyor ve telefonunu eline alıp bir mesaj yazıyor. Konuşmaya başlıyorum ama araya giriyor, "Alison, seni eve götürüp akşam yemeği pişirmek istiyorum. Bunu yapabilme şansın var mı?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Düşündüğüm şey bu değil,

Yine de. Onu tekrar görmek bana sadece onu hala ne kadar çok öpmek istediğimi hatırlattı. Bu duyguyu bastırmaya çalışıyorum ama bir an için Carl'ın önceki gece pişirdiğim yemeği çöpe atarken çatalın porselene sürtünme sesini net bir şekilde duyuyorum.

Patrick tekrar dener. "Gerçekten çok isterdim. Birkaç haftanın zor geçtiğini biliyorum. Konuşamadık ve ben seni çok özledim. Lütfen senin için yemek yapmama izin verir misin?" Elini bana uzattı, avuç içi yukarı doğru. "Lütfen mi?"

Carl ve Matilda'nın evde beklediği düşüncesine tutunmaya çalışıyorum. Telefonumdaki mektupların dans eden görüntüsünü, bizden haberdar olan ve bundan nefret eden isimsiz kişiyi tutmak için daha da çok çabalıyorum. Benden nefret ediyor. Her şey çözülüyor, tozdan toza. "Evet. Lütfen. Ben de isterim."

Fleet Caddesi'nde bir taksi çeviriyoruz. Patrick odasından benden önce çıkıyor ve Temple çıkışındaki kemerin altında benimle buluşuyor. Zaten kimse görmüyordu. Takside elimi tutuyor, parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıyor. Ona doğru eğildim. Dönüp başımın üstünü öpüyor.

"Güzel bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyor taksi şoförü. Çift olduğumuzu düşündüğünü biliyorum.

"Sadece akşam yemeği için geldim," diyor Patrick. "Sessiz bir gece."

Ben bir şey söylemedim. Taksi St. Clement Danes'in etrafından dolaştı ve Strand boyunca geri dönüyor, Kraliyet Adalet Sarayları'nı, Chancery Lane'i geçti. Fetter Lane, Patrick'e inmesini, eve gittiğimi söylemem için bir fırsattı, geçmesine izin verdim. Ona Ludgate Circus'ta inmesini, taksiden Farringdon Caddesi'nden Islington'a doğru sola gitmesini isteyebilirdim. Söylemem. Sağa dönüp nehir üzerinden güneğe, Patrick'in Tower Bridge yakınındaki en üst kattaki dairesine gidiyoruz. Buraya daha önce de gelmişim ama sadece bir kez, birkaç hafta önce öğleden sonra panjurların arasından ışığın kayboluşunu izlediğimiz zaman. Taksinin parasını ödüyor ve benim için kapıyı açıyor. Çantamı çıkarıp peşinden gidiyorum, sessizce binanın girişinden geçip asansöre biniyorum. Parmaklarımı dudaklarına dokunduruyorum ve o da gülümsüyor.

Asansör en üst kata ulaştığında "Geldik," diyor.

Ön kapıyı açıyor ve ceketimi ve çantamı içeri atıyorum. Bana bir kadeh kırmızı şarap dolduruyor ve ben de nehri gören uzun pencerelere doğru yürüyorum. Binlerce pencerenin ışıkları nehrin alacakaranlığında parlıyor.

Akşam. Saat daha yedi buçuk ama hava neredeyse tamamen kararmış. Şarap bardağının yarısını bir dikişte içiyorum.

"Ne pişiriyorsun?" Oturma odasına açılan mutfığa doğru yürüyorum. Patrick ceketini çıkarmış, tahta üzerinde bir şeyler doğruyor. Bıçağa daha yakından bakıyorum, Global değil. Tahta saplı bir bıçak. Muhtemelen Japon malı. Mutfak şık ve parlak, tencereler arkasındaki rafta büyüklük sırasına göre dizilmiş.

"Kuzu ve harissa kebapları. Biraz kuskus" diyor.

"Güzelmiş." Etkilendim. "Yemek yapabildiğini bilmiyordum."

"Artık biliyorsun." Tekrar doğramaya başlıyor, bıçağı soğanın üzerinde hızla ilerliyor.

"Görünüşe göre bunu planlıyordun. Yoksa son dakikada ekildin mi?" Söylediğim anda pişman oluyorum ve ağzımı kırmızı şarabın kalanıyla yıkıyorum.

"Yapma, Alison. Yapma işte. Neyse, geç kalacağını söylemek için eve mesaj attın mı?" Bir soğan daha alır ve ikiye böler, bıçağı sertçe tahtaya vurur.

Elimi kaldırıyorum. Tuş.

"Evli olmadığına inanmakta güçlük çekiyorum," diyorum.

"Benim yaşımda mı demek istiyorsun? Henüz elli yaşında değilim, hâlâ zaman var." "Ben-" demek istemedim

Gülüyor. "Merak etme, ne demek istediğini anlıyorum. Bir zamanlar ben de öyleydim. Yirmili yaşlarımda başındaydım. Kendimizi kaptırmıştık. Sonra o başka biriyle gitti. Ama en iyisi buydu."

Sesi hafif ama altında herhangi bir acı izi olup olmadığını görmek için ona yakından bakıyorum.

"?" Ben de öyle diyorum.

"Kesinlikle. Bu şekilde olmasını tercih ederim. Evlilik benim durduğum yerden pek de iyi görünmüyor. Öte yandan bu..." Bana gülümsüyor.

Tezgâhın üzerinde sigaralar ve bir kül tablası var. Bir tane alabilir miyim diye sormak için elimle işaret ettim.

"Hiç satın alıyor musun?" diyor ama başıyla onaylıyor.

"Çok fazla sigara içmediğim anlamına geliyor," diyorum. "Evde sigara içemem."

"Sanırım değil." Sanki kokuyu hafifletmek için ona hatırlatmışım gibi aspiratörü çalıştırıyor. Sıcak bir mutfakta şarap ve sigarayla oturmak bir keyif anı. En son ne zaman kapalı bir yerde sigara içtiğimi hatırlamıyorum.

Bitirdiğimde boş bardağımı ocağın yanındaki adaya bırakıyorum. Beyaz deri kanepeye gidip çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Saat daha 8:15. Henüz geç kalmadım. Ama geç kalacağımı biliyorum.

Bu konferans bitmek üzere, üzgünüm. Geldiğimde sizi rahatsız etmemeye çalışacağım xx

Sonra telefonumu çantama geri koydum. Bunların hiçbiri olmuyor, gerçek değil. Ve eğer gerçek değilse, ben de gerçek değilim ve yaptığım hiçbir şey gerçek değil. Şarap beynimi ele geçiriyor, ılık bir süzülüş, ve diğer çapaları bırakıp Patrick'e dönüyorum ve kendime bir bardak daha dolduruyorum.

Kuzu yumuşak, şarap yumuşak ve Patrick'in elleri üzerimde nazik, çok nazik, en hafif dokunuşuna karşılık veriyorum, ikimiz bir olarak hareket ediyoruz. Saçlarıma doğru iç çekiyor ve beni kendine çekiyor.

"Neden her zaman böyle olamıyor?" Ben de diyorum ki.

"Nedenini biliyorsun. Endişelenmeyi bırakıp tadını çıkaramaz ?" "Sanırım." Gözlerimi kapattım.

Bu sefer Schubert'in piyano sonatlarını açıyor ve sesler beni yavaş yavaş uykuya yatırıyor. Yüksek sesli bir bip sesi sakinliği bozuyor. Patrick beni bırakıp telefonuna uzanıyor ve aynı anda ben de telefonuma uzanıyorum. O kendi ekranına dokunmaya başlıyor, ben de kendi ekranımı açıyorum ve Carl'dan bir mesaj görüyorum.

Annem Kasım'da Matilda'ya bakmamın sorun olmayacağını söyledi. Bir otel ayarlayacağım. Sonra görüşürüz xx

Gerçeklik üzerime bir kova soğuk su döktü. Patrick'ten uzaklaştım ve doğruldum.

"Gitmek zorundayım. Saat on biri geçti," diyorum.

"Yeterince adil. Arayan Chloe'ydi bu arada. Madeleine ile konferans yarın öğleden sonra için ayarlandı. Bunun için hâlâ uygun musun?"

"Evet, değil." Kalkıp duşa giriyorum ve hızlıca yıkanıyorum. Patrick yatakta uzanmış beni izlerken giyiniyorum. Gitmeden önce yanına oturuyorum.

Yatağın üzerinde, eli göğsünde. Eğildim ve onu öptüm.

"Güzel bir geceydi."

"Öyleydi. Görüyorsunuz, iyi olabilir. Eğer izin verirsen." Ayağa kalktı ve beni kucakladı. Kendimi ona bırakıyorum ve sonra ayağa kalkıyorum.

"Konferanstan sonra seni arayacağım."

"İyi şanslar." Bir elini sallıyor ve dikkatini tekrar telefonuna veriyor.

Yağmur yağmaya başlamış olmasına rağmen dairesinin önünde kolayca bir taksi buluyorum ve sessizce oturup pencereden dışarı bakıyorum. Patrick, Carl, Patrick, Carl, isimler sırayla cam silecekleriyle birlikte çınılıyor. Her zamanki gibi darmadağınık ama yüzüme yayılan gülümsemeye ya da kaburgalarımın altındaki sıkı düğümü bir kez olsun gevşeten içimdeki sıcak duyguya engel olamıyorum. İyi olmasına izin vereceğim. En azından bu gece için.

Taksi Archway'e doğru ilerlerken telefonumu kontrol ediyorum. Patrick mesaj atmıştı.

İyi geceler sevgilim. İyi uykular. Çok güzel bir geceydi.

Parmağımı ekranın üzerinde gezdirip gülümsüyorum. Bana gönderdiği en güzel mesaj - bu düşünceye sarılıyorum. Telefon ekranı kararıyor, sonra tekrar aydınlanıyor. Başka bir mesaj. Gönderen numarası yok.

Ondan uzak dur.

İki mesajı da silerken ellerim titriyor. Bu iş böyle gitmeyecek, Patrick'e söylemek zorundayım. Telefonumu kapatıyorum, düşman göz dünyama giriyor.

İçeri girip parmak uçlarımda merdivenleri çıkarken ev karanlıktı. Carl uyuyor. Ben yatağa girerken o yana kayıyor, sırtı bana karşı sıcak. Patrick'in yanında biri mi yatıyor, yoksa dışarıda durmuş beni mi izliyor diye düşünerek uyanık yatıyorum.

Ama onu mu izliyorlar, beni mi?

Carl bana kahve getirdiğinde uyanıyorum. Haftada iki kez - en azından son birkaç yıldır bu bir rekor. Sersemlemiş durumdayım, sadece dört ya da beş civarında gelen bir uykunun derinliklerinden çekildim. Carl yatağın yan tarafına, yanıma oturuyor.

"Toplantınız nasıl geçti? Cinayet iyi gidiyor mu?" diye soruyor.

"Her şey yolunda. Geç kaldığım için özür dilerim," diye cevap veriyorum, ilgisine şaşırdığımı belli etmemeye çalışarak.

"Sorun değil. Matilda iyiydi. Biraz çalıştım. Seks bağımlılığı ve internet üzerine bir hafta sonu konferansının detaylarını gördüm, ilginç olabilir."

"Elbette, evet. Grup toplantınız bununla ilgili, değil mi?" Kahvemden bir yudum daha alıyorum. Umursayan tek kişi o değil.

"Diğer şeylerin yanı sıra. Neyse, annemle konuştuğumu söylemiştim ya? Kasım ayındaki o hafta sonu için sorun değil. Sadece bir gece için ama güzel bir yere gidebiliriz."

"Ne düşünüyorsun?" Ben de diyorum ki.

"Brighton, belki? Sahilde bir yer? Bir bakayım."

"Harika." Matilda bu noktada koşarak içeri giriyor ve yine üçümüz birlikte yataktayız, bir aile üçlüsü. Ona sarılıyorum, Carl da katılıyor ve bir an için ben öksürene ve büyü bozulana kadar her şey bu kadar. Carl aşağıya iniyor, Matilda giyinmek için odasına gidiyor ve ben de duş alıp Patrick'ten arta kalanları üzerimden atıyorum. Saçlarımı şampuanlıyorum ve Carl kapıya vurana kadar uzun bir süre ılık suyun altında duruluyorum ve hızla kurulanıp banyoyu ona bırakıyorum.

Giyinip aşağıya iniyorum ve bir kahve daha yapıyorum. Matilda şu anda mutfak masasında oturmuş bir kase mısır gevreği yiyordu. Onu başının üstünden öpüyorum ve oturma odasına geçiyorum. Derli toplu, kitaplar her zamanki yerlerinde.

Raflardaki düzen ve Carl'ın ısrarla sakladığı dergiler televizyonun altına düzgünce . Yine de bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum, bir nota biraz tiz çalıyor. Kapı aralığında durup etrafa bakıyorum. Sonra aklıma geldi.

"Burada biri sigara mı içiyordu?" Seslendim.

"Ne?" Carl hâlâ üst katta.

Merdivenlerin dibine kadar yürüdüm. "Dün gece evde biri sigara mı içiyordu? Kokuyor."

"Hayır, değil." Havluya sarınmış bir şekilde aşağı iniyor.

"Öyle. Bak, burada. Oturma odasında." Orada durup kokluyorum. Gerçekten öyle, bundan eminim. Herkesin keyifle sigara içtiği öğrenci evimi hatırlatan bir bayatlık var. Doğrusunu söylemek gerekirse, Patrick'in havalandırma çabalarına rağmen onun dairesinde de kokladığım bir bayatlık. Bir an için onun dairesinde sigara içebilme lüksünü düşündüm; on yıldır evimin içinde sigara içmemiştim. Yine de kokuyu özlemiyorum. Carl odaya giriyor ve kokluyor.

"Kesinlikle öyle değil. görüyorsun."

"Eminim öyledir." Şimdi merak etmeye başladım.

Carl bana doğru yürüdü ve ceketimi kokladı. "Bu . Takım elbisen kokuyor. Hücrelerde geçirdiğin onca zaman. Ve barda."

Yakamı burnuma kadar çekip içime çekiyorum. Tek koklayabildiğim parfüm ve biraz da kızarmış yemek kokusu. Ama koktuğunu söylüyorsa... Dün gece sigara içerken üzerimdeydi. Odadan çıkıp mutfağa dönüyorum, kapı aralığında durup nefes alıyorum.

"Burası da biraz kokuyor," diyorum.

"Sana söyledim, bu senin takım elbisen. Her zaman duman kokuyorsun." Carl tam arkamda duruyor ve ne demek istediğini vurgulamak için ceketimi çekiyor.

"Anne, lütfen sigara içme, iğrenç bir şey ve okulda bize öleceğimizi söylediler." Matilda'nın yüzü buruşuyor ve sanki ağlayacakmış gibi görünüyor. Yanına gidip ona sarılmaya çalışıyorum ama benden uzaklaşıyor. "Duman kokuyorsun anne, koklamak istemiyorum."

"Alison, bırak onu." Carl beni bir tarafa itti ve Matilda'yı aldı. Onu yakınında tutuyor ve omzunun üzerinden bana doğru dönüyor. Bana hayal kırıklığı ile bakıyor. "Keşke biraz daha düşünseydin."

"Sanırım-" diye söze başladım.

Sözünü kesiyor, "Matilda'nın ikinci el kimyasallara maruz kalmasından endişeleniyorum."

duman."

"Kokmuyorum. Kıyafetlerimin koktuğunu sanmıyorum. Sorun evde..."
Sözlerim yarım kalıyor.

"Burası kesinlikle ev değil. Kimsenin evde sigara içmesine izin yok. Sadece takım elbisenizi kuru temizlemeye götürün ve müşterilerinize sizin önünüzde sigara içemeyeceklerini söyleyin. Matilda'yı düşün."

Omuz silkiyorum, başımı sallıyorum. Belki de haklıdır. Belki de benim yüzümdendir. Ev olduğuna yemin edebilirim ama ben olmadığımı yemin edemem. Şimdiye kadar içtiğim ve müşterilerimin içtiği tüm sigaraların dumanı, artık fark etmeyecek kadar alıştığım bir miasma içinde beni takip ediyor olmalı. Eşyalarımı toplamak için üst kata çıkıyorum.

Carl ve Matilda dişlerini temizlemesi için yukarı çıktıklarında gitmeye hazırdım. Kafamı kapıdan uzatıp veda ediyorum. Matilda ovalamakla meşgul olduğu için önce fark etmedi ama sonra beni gördü. Ona bir öpücük veriyorum, o da bana bir öpücük veriyor.

Evden hızla çıkıyorum, etrafta beni izleyen biri var mı diye bakıyorum. Parlak güneş ışığı var ve önceki gece hissettiğim tehdit duygusu azaldı. Bir iki kez omzumun üzerinden kontrol ediyorum ama sokak o kadar normal görünüyor ki korkularım daha da azalıyor. Otobüse bindiğimde kaçınılmaz olanla yüzleşiyorum ve telefonumu tekrar açıyorum. Bip sesi geliyor ve mesajlar gelmeye başlıyor. İlkini açıyorum, Chloe'den bir tane:

Madeleine bugün Londra'da. Konferans saat 12' ofiste. TAMAM MI? C

Tam cevap vermek üzereydim ki beni bekleyen iki mesaj daha olduğunu gördüm. İkisi de anonim kaynaktan.

Hala devam ettiğini biliyorum, seni lanet sürtük.

İkincisi, bir emojiler listesi. El ele tutuşmuş bir erkek ve bir kadın, kızgın bir yüz, kollarını önünde kavuşturmuş sarı bir kadın ve bir kafatası.

İlk mesajdan dolayı ellerim hala titriyor olsa da, tehditkar

Birinin Patrick'le ne yaptığımızı ve ne zaman yaptığımızı bildiğini ima eden emoji'lere bakınca gülmekten kendimi alamıyorum. *Scooby-Doo*'nun korkunç canavarın maskesini çıkarması gibi. Burada bir ergenle uğraşıyorum, kesinlikle. Kendine saygısı olan hiçbir sapık emoji kullanmaz. Biraz rahatlıyorum ve onun yerine e-postalarımı kontrol ediyorum. Madeleine'le ilgili psikiyatrik raporun odaya ulaştığını teyit eden kâtiplerden gelen bir tane dışında, istenmeyen bir şey yok. Dava hakkında düşünme zamanı.

Yine de dırdır edip duruyor. Bu bir kafatası. Gülünç olması şaka olduğu anlamına gelmez. Patrick'e mesaj atıyorum.

Bana bazı isimsiz mesajlar gönderildi - sanırım birileri bunu biliyor.

Elimde telefonum, otobüs Fleet Street'e gelene kadar cevap vermesini bekliyorum.

Ben odaya girdiğimde hâlâ cevap vermemişti. Kâtipleri selamlıyorum ve Madeleine'in davasındaki yeni evrakları masama götürüyorum. Telefonumu tekrar kontrol ettim, hiçbir şey yoktu. Masama oturdum ve okumaya başladım. Psikiyatri raporunun yarısına geldiğimde bir bip sesi duydum ve Patrick'ten gelen bir mesaj gördüm.

Ne tür anonim mesajlar?

Benden ek bir mesajla birlikte bunları ona iletiyorum: Ne

düşünüyorsun?

Hemen cevap veriyor.

Tamam biraz garip ama

paranoyaklaşmamaya çalış. Cevap

veriyorum.

olduğunu biliyorlarmış gibi geliyor. Ve bence o bir kadın. Kadın emoji'si kullanmışlar.

O cevap verir.

Endişelenmemeye çalış. Bunu sonra konuşalım. Mahkemeye gidiyorum.

Belki de aşırı tepki veriyorum. Biri kafamı karıştırmaya çalışıyor ama bu herhangi biri olabilir, Patrick'le bir ilgisi olması gerekmiyor. O haklı, paranoyaklaşıyorum. Yıllarca çalıştığım müşterilerim var. Her şey olabilir. Telefonumu bırakıp önümdeki dosyaları açıyorum ve bazı işlere konsantre olmaya çalışıyorum.

Kâğıtları okuyorum ama kelimeler yerine oturmuyor. Odaklanamıyorum, zihnim bir açıklamadan diğerine atlıyor. Onunla ilgili bir şey olmalı. Emin misin? Belki o da başka biriyle yatıyordur ve belki onlar da bu konuda bana gülmekten zevk alıyordur ve o da ona her şeyi anlatıyordur ve sonra *o da oh ne komik olurdu aptal inek eve kocasına böyle gidiyor* diyordur ve sonra onları gönderiyordur ve o da her şeyi biliyordur... Bu doğru olamaz. Bana bunu yapmazdı, umursuyormuş gibi davranıyor ve bana çok iyi davranıyor ve her zaman bana gülüyor. Odada bir aşağı bir yukarı yürüyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama şimdi kafamdaki düşünce gitmiyor. Mahkemede olduğunu biliyorum ama ona sormam, onunla konuşmam gerekiyor.

Telefonumu alıp onu aramaya çalışıyorum ama doğrudan telesekretere düşüyor. "Sormam gerek Patrick. Başka biriyle mi yatıyorsun? Başka ne düşüneceğimi bilmiyorum." Telefonu kapattım. Birkaç dakika sonra pişman oluyorum ama artık çok geç, her şey bitmiş. Geri alamıyorum, silemiyorum. Tedirginliğim artıyor.

Tam tekrar arayacaktım ki, kapıyı çalıp kafasını yan tarafa uzatan Mark tarafından bölündüm. Yüzümü normale döndürdüm.

"Evet?"

"Saunders & Co'dan Chloe'den mesaj var, bayan. Bu öğleden sonra Beaconsfield'a gitmeyeceğinizi tekrar kontrol etmek istedim. Müşteri ofiste olacak," diyor, patlamamı duyup duymadığına dair herhangi bir işaret vermiyor.

"Daha önce mesaj atmıştı. Cevap vermeyi unutmuş olmalıyım," diyorum sakın görünmeye çalışarak. "Saat on ikide, doğru mu?"

"O da öyle dedi." Kapıyı arkasından kapatarak çıktı. Önümdeki kâğıtlara bakarak zihnimi Madeleine'in davasına geri dönmeye zorluyorum.

Psikiyatristin raporundan anlaşıldığı kadarıyla, Madeleine'i son derece soğukkanlı olarak tanımlamasına rağmen, sorumluluktan kaçma bir savunma olarak kabul edilmiyor. Çok temkinli. Çocukluğunun normal geçtiği, önemli bir travmatik olay yaşamadığı, ergenlik ve erken annelik dönemlerinin de iyi geçtiği belirtiliyor. Oğlu doğduktan hemen sonra kısa süreli bir depresyon ve anksiyete nöbeti geçirmiş ama kısa süreli bir antianksiyete ilacı tedavisi bunu çözmüş. İlaç kontrol ettim - yirmili yaşlarımda bir süre kullandığım ilaçla aynı olduğu ortaya çıktı. Bana reçete yazan doktora artık güvenmediğim için ilacı bıraktığımı hatırlıyorum. İlaç sistemimden çekilirken beynimin çatırdıyormuş gibi hissettiği anlar oldu, sinirler karanlık bir ekrana karşı sert bir şekilde açığa çıktı. Ama aynı zamanda hapların etkisini göstermeye başlamasıyla üzerimden bir yükün kalktığını da hatırlıyorum. Psikiyatrist, Madeleine ile herhangi bir ilacın şu anda yardımcı olacağını düşünüp düşünmediğini tartıştı, ancak hayır dedi.

Ve ikinci konferansta bize söylediklerine rağmen, alkolle ilgili herhangi bir sorunu olduğunu kabul ediyor gibi görünmüyor, ancak psikiyatrist Madeleine'in o gece olanları ya da Edwin'i bıçakladığını hatırlamayacak kadar çok içtiğini söylediğini belirtti - yine de onu bu konuda daha fazla sorgularsam bu hikayeye sadık kalıp kalmayacağını merak ediyorum.

Olay yerindeki ilk tanık olan temizlikçi kadın Ilma Cooper tarafından da bir tanık ifadesi verilmiştir. Bu ifade, savcılık özetinde yer alan bilgilere biraz daha et katıyor. Olay yerine vardığında, krem rengi bir Labradoodle cinsi olan aile köpeğinin davranışları onu şaşırtmıştır. İfadesinde, köpeğin normalde sakin olduğunu, ancak bu sabah Cooper kapıyı açtığında havladığını duyduğunu söylüyor. İçeri girdiğinde bir koku vardı ve köpeğin koridorun zeminine sıçtığını gördü ki bu alışılmadık bir durumdu. Köpek panik içindeydi ve okşanmak istemiyordu, bunun yerine endişeli bir şekilde merdivenlerde bir aşağı bir yukarı koşuyordu. Cooper paltosunu çıkardı ve köpeğin davranışından rahatsız olarak doğruca ikinci katın sahanlığına çıktı. Ebeveyn odasının kapısı açıktı ve içeri girdiğinde suç mahallini, Edwin'in cesedini yatakta, Madeleine'i de yanında yerde buldu.

Madeleine' etrafındaki güçlü alkol kokusuna ve yanında yerde yarısı boş bir Hendrick's cin şişesi olduğuna dikkat çeker.

Müşterim için ucuz bir şey değil. Evde Gordon's var ama aklıma Hendrick's getirmeyi ve salatalıkla denemeyi not ettim, unutulmaya giden daha iyi bir yol. Cooper, Madeleine'in ilk başta tepkisiz olduğunu, yatağın yanında yerde oturduğunu ve dizlerini sıkıca göğsüne bastırıldığını söylüyor. Madeleine'in kendisiyle konuşmasını sağlamak için birkaç girişimde bulunduktan sonra Cooper onu omzundan hafifçe sarstı ve o noktada Madeleine ona odaklandı. Cooper bir ambulans ve polis çağırması gerektiğini söylemiş, Madeleine de ona hiçbir şey söylemeden kabul etmiştir. Cooper yatak odasından cep telefonu ile 999'u aramış ve polis geldiğinde onları içeri almış, Madeleine'i üst katta aynı pozisyonda oturur halde bırakmıştır. Madeleine'in polis tarafından götürülüşünü izlemiş ve Madeleine'in ürkütücü bir şekilde tamamen sakin olduğunu söylemiştir.

Carl'ı öldürmüş olsaydım nasıl tepki verirdim diye düşünüyorum-şok mu? Olanları inkâr ederek mi? Öncesinde gerçekten sarhoş muydu, yoksa bunu yaptıktan sonra mı içti? Kendini sarhoşluk temelinde savunmaya çalışmadığını biliyorum - zaten bu yol onun için uygun olmazdı - ama yine de ilginç bir durum. Tartışıyorlar, adam baygın, kadın onu uyurken bıçaklıyor... Bu Madeleine ile Beaconsfield'de tanıştığım Madeleine arasında bir bağlantı kurmak zor. Sinirli, evet, duygusal, kesinlikle, ama dengenin timsali, bakımlı ve şık. Kontrolünü kaybedecek türden bir kadın değil.

İfadeye, Cooper'ın Madeleine'in polis memurlarıyla birlikte aşağı indikten sonraki görünümünü anlattığı son paragrafa tekrar bakıyorum.

Her zaman bej, krem ve bu tür renkler giyer. Bu yüzden ayağa kalkıp aşağı indiğinde gerçekten belli oluyordu. Bütün kan. Kollarının kenarlarında, çamaşır yıkarken ıslandığında olduğu gibi, ve kazağının önünde. Çok fazla kan vardı. Köpekte de aynısı vardı. O köpek her zaman pisliği gösterir, pratik bir renk değildir. Onu ezmek her hafta yaptığım işlerden biri. İlk geldiğimde havlamasından ve koşuşturmasından fark etmemiştim ama sonradan gördüm. Ağzı, yüzünün her tarafı kahverengimsi kırmızıya boyanmıştı. Onu hemen yıkamak zorunda kaldım, kendimi çok tuhaf hissettim. Hasta olacağımı sandım. Üç kez yıkamam gerekti.

Hepsini çıkarmak için şampuan.

Köpek, kan, koridordaki bok kokusu. Köpeği banyoda hayal edebiliyorum, Cooper onu keserken ayakta duruyordu, tüyleri derisine yapışmıştı ve su akıp gidiyordu, sonunda temizlenene kadar pas lekesi vardı. Ellerimi birbirine kenetliyorum, kanın damarlarda yavaş ve düzenli bir şekilde pompalandığını hissediyorum. Sonra başımı sallayarak temizliyorum. Dehşeti geri itmeden, vakanın soğukkanlı bir analizine dönmeden önce katlanabileceğim çok fazla gerçeklik var. Buraya ölümün kokusunu almak için değil, bu karmaşayı bileşenlerine ayırmak için geldim, burada bir yasanın alt bölümüne, orada da bir genel hukuk savunmasına göre dosyalayacağım.

Telefon çaldı. Görevliler gitmem gerektiğini hatırlatıyor. Kağıtları tekrar katlayıp masamın yanındaki rafa koyuyorum ve kanlı köpeğin görüntüsünün yakında peşimi bırakacağını umuyorum.

Ofise doğru yürürken Patrick'i aramaya çalışıyorum ama yine telesekreterine yönlendiriyor. Bir mesaj daha bırakıyorum. "Üzgünüm, böyle bir sesli mesaj bırakmanın yardımcı olmadığını biliyorum. Yine de bu konuda gerçekten çıldırmış durumdayım ve seninle konuşmam gerekiyor." En azından başka bir mesaj gelmedi. Chancery Lane öğle yemeğine çıkan, Pret and Eat'den paket servis çantaları taşıyan ve giderken dikkatle telefonlarına bakan insanlarla dolu. Onların arasına karışıyorum, koyu renk takım elbise, siyah ayakkabılar, gününe bir amaç duygusu.

Chloe ben geldiğimde ön ofisteydi ve beni selamlıyordu. Patrick'in ofisini işaret ediyor.

"Onu oraya koydum," diyor. Sesi alçalıyor ve onu duyabilmek için yakın durmam gerekiyor. "Sanırım oldukça gergin." Bir duraklama oldu. "Sanırım öyle olmalı." Chloe sinirlerinden etkilenmiş gibi görünen biri değil.

"Teşekkürler," dedim. "Gececeğim."

Madeleine tertemiz, saçları omuzlarına kadar mükemmel dalgalar halinde. Bu sefer bir ceket giymiş, triko değil, yine krem rengi ve bej rengi bir dokuması var. Tüvit ya da öyle bir şey. Manşetler ellerini sıyrıyor ve ben bakmamaya, onları kana bulanmış olarak hayal etmemeye çalışıyorum.

Patrick'in masasının müşteri tarafında oturuyor. Yanından geçip diğer taraftaki sandalyeye gidiyorum. Oda loş, panjurlar her zamanki gibi yarı kapalı. Günün hangi saati olursa olsun, tamamen aydınlıkken buraya hiç gelmemiştim. Oturup kâğıtları çıkarıyorum ve masanın üzerindeki lambayı açıyorum. Işığı sarı ve etkisiz.

"Sence yiyecek bir şeyler alabilir miyiz?" diyor. "Birden çok acıktım. Sizi bekletmek istemem ama belki bunu öğle yemeğinde konuşabiliriz?"

Beklediğim bu değildi. İlk içgüdüm hayır demekti, ama ona baktım

daha yakından bakın ve ne kadar rahatsız göründüğünü görün. Sandalyenin kenarına tünemiş, bacak bacak üstüne atmış, elleri birbirini kaşıyor. Bu alıştırmamanın amacını hatırlıyorum, onunla kendi başıma konuşmak, benimle daha rahat olmasını sağlamak, böylece onu düzgün bir şekilde savunmak için ihtiyacım olan bilgileri bana verebilmesini sağlamak.

"Yeterince sessiz bir yer bulabilirsek neden olmasın," diyorum. "Yol üzerinde bir şarap barı var, şu anda çok meşgul olmamalı."

Patrick'in odasından çıkıyoruz. Kafamı Chloe'nin ofisine sokuyorum. "Gidip yemek yiyeceğiz."

Kaşlarını kaldırıyor, ben de masasına yaklaşıyorum. Sesimi alçaltarak, "Haklısın, çok gergin. Biraz yemek ve daha az resmi bir ortam onu sakinleştirebilir."

Chloe başını sallar. "Haklı olabilirsiniz." Tekrar okuduğu kâğıtlara bakıyor. "Her neyse, seni gördüğüme sevindim."

High Holborn'un çok yukarısında olmayan bir bodrum şarap barı olan Jasper's'a gidiyoruz. Umduğum gibi, çok dolu değildi. Köşede bir masa alabilir miyiz diye soruyorum ve bizi oraya oturtuyorlar, Madeleine bankete, ben de odaya sırtımı dönüyorum.

"Masa için biraz su ister misiniz? Gazsız mı, köpüklü mü?" diye sorar garson.

"Köpüklü mü?" Madeleine onaylamam için bana bakıyor. Başımı salladım. "Peki şarap alacak mısınız?"

Hayır, su iyi demek için ağzımı açıyorum ama Madeleine tekrar konuşuyor: "Ben bir bardak istiyorum. Sen ne dersin?" Bana bakıyor. Yapmamalıyım, bu bir iş, ama öte yandan egzersizin amacı onun daha rahat hissetmesini sağlamak.

"Küçük bir tane," diyorum.

Garsona dönüyor. "İki küçük bardak sauvignon blanc, lütfen."

Çatal ve bıçağı önümdeki yerden kaldırıp yerine mavi defterlerimden birini koyuyorum. Kalemimin kapağını çıkarıp *Madeleine Smith Konferansı 29 Ekim Çarşamba* yazıyorum ve kelimelerin altını çiziyorum. İlk soruyu sormak için ağzımı açmışım ki garson elinde şarapla döndü ve şarabı beceriksizce bardağın kenarından kağıdın üzerine döküp mürekkebi bulaştırdı. Elimle sildim.

peçete, sayfa bozulduğu için sinirli.

"Şerefe." Madeleine kadehini bana doğru uzatıyor. Yüzümü buruşturuyorum ve bir süre sonra bardağımlı kaldırıp onunkıyla tokuşturuyorum. Bu çılğınca uygunsuz hissettiriyor.

"Şerefe."

Uzun bir içki alır, sonra gülümseyerek iç çeker. Odanın etrafına bakınır. "Ofiste olmak yerine dışarı çıkmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Burası çok daha güzel. Neredeyse yeniden normal olmak gibi. Her şey olduğundan beri dışarı çıkmamıştım..."

Tüm bu yaşananların az önce okuduğum kanlı sahneye gönderme yaptığını fark ediyorum. Madeleine'e yakından bakıyorum, bir duygu izi arıyorum ama o dikkatle menüyü okuyor. Bize bakan biri, katil olduğu iddia edilen biri ve avukatı değil de öğle yemeği için buluşan iki arkadaş olduğumuzu düşünürdü. "Her şey çok zor olmalı," diyorum olabildiğince nötr bir tonla, bu durumun ne kadar tuhaf olduğunu düşünmemeye çalışarak.

"Gerçekten öyle." Şarabından bir yudum alır. "Şimdi, ne yiyeceğiz?"

Menüye baktım. Ne yediğimle ilgilenmiyorum, konferansın istiyorum. "gereken çok şey var," diyorum onu ikna etmeye çalışarak.

Başını menüden kaldırmıyor bile, büyülenmiş gibi. Tekrar göz gezdiriyorum. Biftek. Biftek alacağım. Bunun parasını kimin ödediğini merak ederek bir an için aklım karışıyor ama sonra şarabımdan bir yudum daha alıyorum ve umurumda olmadığını fark ediyorum.

"Ne ?" Madeleine soruyor. "Biftek, sanırım.

Kolay," diye cevap veriyorum.

"Burada da aynı. İyi fikir. Biraz kırmızı almalıyız." Menüye geri döner.

Defterimde şarapla lekelenmemiş yeni bir sayfaya ve başlığı tekrar en üst satıra yazıyorum.

"Madeleine, davanda neler olduğunu ve duruşmadaki savunmanın ne olacağını konuşmak için burada olduğumuzu biliyorsun."

Garsona eliyle işaret etmeden önce başını sallıyor, hâlâ menüye bakıyor.

"Bir şişe Châteauneuf-du-Pape," diyor Madeleine, önündeki menüde yer alan kırmızı şarap listesini işaret ederek.

Yüzünde etkilenmiş bir ifadeyle not alıyor. Bu yemeğin parasını kimin ödediğini bir kez daha merak ediyorum ve bu düşünceyi büyük bir yudum

sauvignon. Bu bana cesaret veriyor - bu benim konferansım ve Madeleine'in yönetmesine izin vermeyi bırakmalıyım. Sorumluluğu ben alıyorum.

"Madeleine, birkaç soru sormam gerekiyor. Kocanızla aranızdaki ilişkiyi anlamamız gerekiyor" diyorum.

Yüzündeki neşeli ifade kayboluyor ve ellerini ağzına bastırıyor, yüzü kızarıyor.

"Üzgünüm ama gerçekten yapmalıyız. O Pazar gecesi hatırlayabildiğiniz son şeyin sizden ayrılmak istediğini söylemesi olduğunu söylediniz. Bu doğru mu?"

Tam cevap vermek üzeredir garson sipariş ettiği kırmızı şarapla çıkagelir. Garson gösterme, anlatma, doldurma gibi tüm performansını sergiliyor ve Madeleine bir kez daha sakinleşerek taze kadehi alıyor ve onaylamadan önce koklayarak yudumluyor. Benim için bir bardak dolduruyor ve onunkini de dolduruyor. Daha fazla içmeyeceğimi söylemek üzereydim ki elinde bir not defteriyle başka bir garson beliriyor ve yemek siparişlerimizi soruyor.

"İkimiz de bifttek alıyoruz, lütfen," diyor Madeleine. "Orta pişmiş. Bir de yeşil salata. Olur mu Alison?"

Gülümseyip başımı sallıyorum. Ne konferans ama, tüm çabalarımın rağmen Madeleine sürücü koltuğunda oturuyor. Ne düşündüğümü sorar gibi kırmızı şarabı işaret ediyor ve yenik düşerek tadına bakıyorum. Çok lezzetli, az önce içtiğim Sauvignon'dan çok daha güzel. Daha yumuşak, boğazımda daha az asit var. Tanenli dumanlar yatıştırıcı ve davaya devam edemediğimiz için sinirli olsam da, o kadar zayıf ve sinirli ki onun için üzülmemek elde değil. Ceketinin tasarımı olduğu belli ama omuzları çok bol, üzerinden sarkıyor. İlk geldiğimde bir eşarp takıyordu ama o da aşağı kaymış ve boynunun ne kadar düğümlü olduğunu görebiliyorum. Yüzüm onunkinin iki katı büyüklüğünde görünüyor, arkasındaki aynada ay gibi beliriyor. Bir içki daha içiyorum.

"Keşke bu konuda konuşmak zorunda olmasaydık Alison," diyor. "Keşke sadece öğle yemeğinin tadını çıkarabilseydik."

"Biliyorum ama davanın gidişatı konusunda sana doğru tavsiyelerde bulunabilmem için gerçekten talimatlarına ihtiyacım var. Cinayetten ömür boyu hapis cezasıyla karşı karşıyasın Madeleine," diyorum masanın üzerinden ona doğru eğilerek. "Bunu daha hafif bir cezaya, daha hafif bir suça çevirmek için yapabileceğimiz bir şeyler olabilir. Ama bana ne olduğunu anlatmak zorundasın."

Bir an için elleriyle yüzünü kapatıyor, sonra ellerini indirip çenesini kaldırıyor. Tam konuşacaktı ki garson bifteklerimizi servis etti. Biftekleri masaya bırakıp gidiyor, sonra salata ve iki keskin bıçakla geri geliyor. Bifteğimi kesiyorum ve kanının tabakta birikmesini izliyorum. Orta pişmiş değil, neredeyse mavi, eti koyu kırmızı ve ışıkların altında parlıyor, yağı kömürleşmiş kahverengi yüzeyin altında sarı renkte patlıyor. Bir lokma alıp çiğniyorum, yutkunuyorum. Madeleine yemeğine bakmadı bile. Kırmızı bardağını bitirdi ve dolduruyor. Tekrar konuşmaya başlaması için bir şey söylemek üzereydim ama o başladı.

"Her şey ne zaman ters gitmeye başladı bilmiyorum. Yani, ne düşündüğünü biliyorum, şu hap meselesi. Sana anlatırken yüzünü görebiliyordum."

"Özür dilerim, öyle demek istemedim-" diyorum.

"Tabii ki hayır. Ama o zaman da söyledığım gibi, anlamak için orada olmanız gerekiyordu. Edwin yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu bilme konusunda her zaman çok iyiydi. En azından başlangıçta..." diyor. Benden uzağa, omzumun üzerinden bakıyor. Kesmeye, çiğnemeye, yutmaya devam ediyorum. Sakinliğini bozacak bir şey yok.

"Çok ileri gitti. Bizim için tüm kararları o verirdi. Benim için. Ve ben . Birinin kontrolü alması beni rahatlatıyordu. Onu çok seviyordum, sadece mutlu olmasını istiyordum. Ve onu mutlu etme konusunda her zaman iyi değildim. Çok hata yaptım." Duraklıyor, tekrar içiyor.

"Ne tür bir şekilde berbat?" Tekrar konuşmaya başlamadığında soruyorum.

"Doğru düzgün yemek pişiremiyordum, müşterilerine yeterince iyi bakamıyordum. Kendimi yeterince iyi tanıtamadım. Sanırım neyin gerekli olduğunu, bunun onun için olduğu kadar benim için de bir iş olduğunu anlayamayacak kadar gençtim. Ben onun bir uzantısıydım ve bu işte daha iyi olmam gerekiyordu, aksi takdirde onu hayal kırıklığına uğratiyordum."

"Onu yüzüstü bıraktığında bir şey oldu mu?" Ben sordum.

"Çok sinirlenirdi... Yine benim hatamdı. Onu çok zorlardım, yemeği yanlış yerdim, yanlış kıyafetler giyerdim. Bu kadar sinirlenmesine şaşırmadım. Onun yerinde olsam ben de kızardım," diyor.

"Madeleine, sinirlendiğinde... ne yaptı?" Sesimi çok sakın ve düz tutuyorum.

Sol elini kaldırıyor, avucunu bana doğru uzatıyor. Bana gösterdiği şeyin ne olduğunu anlamadan önce birkaç dakika bakıyorum. Küçük parmak pençe gibi bükülmüş.

"Artık düzeltemiyorum. O zamandan beri..." Sesi . "O zamandan beri mi?" Sessizce söylüyorum.

"Eti yaktım. Ana müşterilerinden biri ve eşi için bir akşam yemeği idi. Bana çok titiz olduklarını, en iyi yerlerde yemek yemeye alışkın olduklarını söyledi... Bir yemek şirketi bulmamız gerektiğini söyledim ama o gerçek bir İngiliz evi deneyimi yaşamalarını istiyordu..."

"Ve?"

"Her şeyi ettim. Çok sarhoş oldum." Bardağına bakar ve güler. Derin derin içiyor. "Et yandı, biraz hastaydım. Paket servis aldık, her şey yolunda sanıyordum. Şakayı anladıklarını sanmıştım. Ama onlar gittikten sonra... O kadar çok içmiştim ki o gece çok fazla acımadı. Ama ertesi gün..."

"Ne yaptı Madeleine?" Dedim.

Duraklıyor, derin bir nefes alıyor. "Elimi tuttu ve parmağımı kırılana kadar geriye ve geriye bükte."

Ellerimi birleştiriyorum, bifteğimi unutmuşum. "Hastaneye gittin mi?" Sesimi nötr tutmak için çaba sarf ediyorum.

"Hayır, bana izin vermedi. Sanırım birkaç yerden kırılmış olmalı, bu yüzden şimdi eğri. Bağlamayı denedim ama düz durmadı. Bu konuda neden konuşmaktan hoşlanmadığımı anlıyor musunuz?" diyor.

"Evet. Nedenini anlayabiliyorum. Bakın, psikiyatrist raporunu okudum, ama bunların hiçbirinden bahsetmiyor. İlişkinizin tipik, normal bir ilişki olduğundan bahsediyor."

"Bu tür şeyler hakkında hiçbir şey sormadı. Ben de bu konuyu soğukkanlılıkla açmak istemedim," diyor.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum ama her şeyi bilmek zorundayız Madeleine. Her şeyi... Psikiyatristle tekrar konuşman ve ona tüm bu ayrıntıları anlatman gerekecek."

"O değil. Ondan hoşlanmadım," diyor Madeleine.

"Tamam. Başka birini bulacağız. Hoşuna gitse de gitmese de onlarla konuşmalısın. Bu çok önemli. Bu olayı cinayetten kasıtsız adam öldürmeye çevirebilir. Ve bu da sonuçta büyük bir fark yaratır."

Havada bir şey değişiyor, daha önce hissettiğim direnç kayboluyor.

dalgalanır, sonra kaybolur. Madeleine sanki bunun olmasını bekliyormuş gibi, sanki üzerinden bir yükü almışım gibi iç geçiriyor. Ben de bir rahatlama hissediyorum, ne kadar alışılmışın dışında olsa da bu restorana gelip onunla bir şeyler içmek işe yaradı. Davanın kilidini açacak anahtarı buldum.

"Zamanımız var mı?" diyor.

"Zamanımız var. Bunun için endişelenmeyin. Kesinlikle zamanımız var. Öğle yemeğini yiyelim ve sonra oturup bana her şeyi anlat. Hepsini yazacağım ve o zaman nerede olduğumuzu bileceğiz."

"Pekâlâ. Zorluk çıkarmayı bırakacağım." Yine espri yapmadan gülüyor ve yemeğini yemeye başlıyor, eti hassas bir şekilde dilimliyor.

Bir şişe şarabı bitirdik ama bir tane daha sipariş etmedik, öğleden sonra kahve içmeye devam ettik. Seansın sonunda defterime sayfalarca not ve bundan sonra ne yapmamız gerektiğini tam olarak biliyordum. Fatura geldiğinde tereddüt etmeden ödüyorum - ihtiyacım olan atılımı yapmışım. Madeleine ile Holborn metro istasyonuna kadar yürüyorum ve Kingsway'den aşağı iniyorum, zihnim bana anlatılanlarla dönüyor.

Patrick beni beş gibi aradı. "O mesaj ne hakkındaydı?"

"Özür dileyen bir tane daha bıraktım," diye cevap veriyorum.

"Biliyorum ama tüm bunların ne anlama geldiğini anlamıyorum."

"Sadece bu metinlerin ne hakkında olduğunu anlamaya çalışıyorum. Seninle ve benimle ilgili olabilirler," diyorum.

"Herhangi bir şey olabilir, eski müşterilerinizden biri, kocanızla ilgili biri. Benimle ilgili olduğunu varsayamazsınız."

"Olabilir. Hep ben seni gördükten sonra geliyorlar," diyorum. "Bu sadece bir tesadüf olabilir. konuda daha sakın olmaya çalış."

"Sence ne yapmalıyım?"

"Yapabileceğiniz fazla bir şey yok. Bekle ve başka bir şey olup olmadığını gör."

Doğrudan tehdit edilmediniz. Eğer tehdit , bunu polise bildirin." Haklı.

Tam söyleyecektim ki tekrar başladı.

"Ve dürüst olmak gerekirse, başka biriyle yatıp seni ilgilendirmez - evli olan sensin, ben değil. Eminim ki

bunu işaret et."

"Evet. Evet. Evet, tabii ki." Buna itiraz edemem. "Özür dilerim. Söylediğim aptalca bir şeydi. Sadece biraz korktum."

"Tamam. Madeleine ile verimli bir konferans oldu mu? Chloe, Jasper'a gittiğini söyledi - umarım ayık kalmışsındır."

Şaka yapıyor. Şaka yapıyor olmalı. Bu konuda tartışacak mıyız? Sağ gözümün arkasında donuk bir zonklama var, içtiğimiz şarabı hatırlatıyor.

"Tamamen ayıktım, teşekkür ederim," diyorum, ağırbaşlı bir ton tutturmaya çalışarak. "Bir şarap barında yapmayı seçmiş olsak da bu bir konferanstı. Bir sürü talimat verdi."

Patrick, "Umarım yarısını hatırlayamayacak kadar kızgın değilsindir," diyor.

Carl'la konuşmak gibi. Derin bir nefes alıyorum. Ve bir tane daha. "Notları senin için yazacağım. O zaman görürsün." Telefonu kapattım.

Notlarımı ve vardığım sonucu yazmayı bitirdiğimde Patrick'e e-posta ile gönderdim. Ona bir hareket planı, izini sürmesi gereken tanıkların ve ihtiyaç duyacağımız kanıtların bir listesini verdim. Ses tonumu profesyonel ve iş adamı gibi tutuyorum, ona diğer avukatlar gibi davranıyorum. Hem onun ifadesini hem de benim görüşümü desteklemek için gereken hukuki analizi özetleyen iyi bir çalışma. E-posta ulaştığında oturumu kapatıyorum ve bilgisayarımı kapatıyorum. Eve gitme vakti geldi.

Çantamı Fountain Court'a doğru götürürken hava karanlık. Sokak lambaları yanıyor ve havada hafif bir sis var. Turistleri Tapınak için çılgına çeviren Dickensvari bir havası var. Bir grubun yanından geçiyorum, başlarında bir rehber var. Onlara binaların tarihini anlatıyor ve ben de durup onlara katılmak, bu duvarların ardında neler olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmak istiyorum. Göründükleri kadar romantik olmalarını, içerinin dışarıyla aynı olduğunu, dosya dolapları ve kötü yerleştirilmiş alçıpanlarla değil, şömineler ve loş ışıklı şamdanlarla hayal etmelerini istiyorum. Muhtemelen avukatları da romantik olarak görüyorlar; cüppeleri ve at kılı adalet ve doğruluk için savaşıyorlar. Bazen ben de böyle düşünüyorum, gerçekliğe rağmen; güneydoğuyu sulh mahkemesinden sulh mahkemesine geçmenin sıradanlığı, Temyiz Mahkemesi'nde kazanılan bir zaferin anlık ihtişamı, Wood Green'de bir Cuma günü listede sonuncu olmanın hayal kırıklığı içinde kayboluyor. Ama yine de jürinin peşimde olduğunu bilmenin verdiği heyecan gibisi yoktur.

öne sürdüğüm argümanlarla ikna olmuş bir şekilde.

Devereux Court'tan geçip Freeman's Arms'ın yanından geçiyorum, parlak avukatlıklarıyla birini kurtardıkları zamana dair savaş hikayeleri anlatan kırmızı burunlu serserilerin yanından geçiyorum. Pencerelerden onları görebiliyorum, başlarını sallayan öğrencilerle çevrelenmişler. Bir zamanlar ben de , ilerlemek, onlar tarafından fark edilmek ve belki de benim gibi avukatların ya da katiplerin bana daha fazla brief vermesini sağlayacak bir iş yapmak uğruna her türlü saçmalığa katlanmaya hazırdım. Pazartesi'den cumaya kadar kafamı sallayarak, gülümseyerek ve doğru yerlerde gülerек yoluma devam ettim.

Odalardan Robert Cairn'in önünde durmuş sigara içiyor. Yanında durup bir nefes çekiyorum ve sabahki sırayı, Matilda'nın sigara içmemem için yaptığı içten ricaları hatırlıyorum. Lanet olsun. Robert'a el sallayarak veda ediyorum ve Kraliyet Adalet Sarayı'nın karşısındaki köşedeki dükkana doğru ilerliyorum. Hâlâ açık ve nane şekeri ile su alıyorum, ağzımı çalkalıyorum ve nane şekerlerini avuç avuç içime . Bu gece daha fazla tartışmayla uğraşamam.

"Alison. Alison!" Biri adımlı söylüyor. Yürümeye devam ediyorum. Bağırışların sesi artıyor ve sonra önümde duruyor. "Seni geçerken gördüm, Cairn'deydim. Seninle konuşmam lazım."

"Eve gitmem gerek Patrick."

"İyi misin?" Şimdi tam önümde duruyor. "İyiyim," diyorum.

"İşinizi düzgün yapamadığınızı ima ettiğimi düşündüyseniz özür dilerim" diyor.

"Bir şeyler içtik," diyorum. "Ama sarhoş olmadık."

"Tabii ki hayır. Ne de olsa Madeleine'in biraz açılmasını öneren bendim. Ve bak, mesajlarla birlikte seninle polise gelmemi ister misin? Bunun neden korkutucu olduğunu anlayabiliyorum."

Polisin tepkisini tahmin edebiliyorum. Artık hırsızlık olaylarını bile araştırmıyorlar. Anonim bir numaradan gelen dört karikatür emojiyle ne yapabilirler ki? Yeterince somut bir şey yok.

"Buna degeceğini sanmıyorum. Şu an için değil. Yine de hoşuma gitmiyor," diyorum.

"Tabii ki bilmiyorsun. Ama bak, cidden, başkalarıyla görüşüyorum diye bana kızamazsın. Bu adil değil. Bu şekilde çalışamayız" diyor, yüzü ciddi bir ifadeyle.

"İsteyerek . Yine de çok zor."

"Biliyorum. Ama ailenle birlikte olduğun zamanlar benim için çok zor. Bana başka insanlarla birlikte olmamam gerektiğini söyleyemezsiniz. Adil ol."

İç çektim. Tartışmam. "Ama lütfen, yüzüme karşı değil. Cairn'deki o gece gibi."

"Tamam, yeterince adil. Yüzüne karşı değil," diyor. "Ben halledeceğim." "Peki ya başka bir mesaj alırsam?"

"Polise gitmek istemiyorsanız silin ve unutun. Bu seviyede kaldıkları sürece endişelenecek bir şey yok." Sesi güven verici ve ben de ona kapılmak istiyorum. Yine de bir şey beni bundan alıkoyuyor, omzumun üzerinde gizlenen bir gölge hissi.

"Ama ya..."

"Keşkeleri, spekülasyonları bir kenara bırakın. Endişelenecek yeterince şey var, bir de bunları eklemeyin," diyor. "Şimdi gidip bir şeyler içelim mi, ne yapalım? Akşam yemeği istersen evde biraz yemeğim var?"

Bana elini uzatıyor ve ben de tam elini tutacakken telefonum çalıyor.

Brighton'da bir otel ayırttım. Kış sahilleri! Geçen sefer beğenmiştik, o yüzden işe yarayabilir diye düşündüm. Birazdan görüşürüz - fırında tavuk var xx ps Matilda'nın selamı var.

Carl. Ve bir fotoğraf iliştirilmiş, ikisinin bana gülümsediği bir selfie, kameranın önünde başları bir arada. Patrick'in onları görmesini istemediğim için ekranı hemen kapatıyorum.

"Eve gitmem gerek," diyorum. "Söz verdim. Bana akşam yemeği hazırlıyorlar." Yüzü kapanıyor. "Ne güzel. Aile zamanı. Seni tutmama izin verme o zaman." "Patrick. Gitmem gerek. Ne ?" Bunu sormak istemezdim. ama kelimeler ağızımdan kaçıyor.

"Gidip bir şeyler içeceğim."

"Bir tanesinde sana katılabilirim. Eğer iyi olacaksa," diye teklif ettim.

"Ben hayırsever biri değilim. Sadece evine git." Arkasını döner ve Essex Sokağı'na doğru yürür.

Arkasından seslenmek için ağızımı açtım, kapattım. Essex Caddesi'nden dönerek Kraliyet Adalet Sarayı'nın önündeki yaya geçidini kullanıyorum. Bir otobüs beklemeye hazırım, bir yanımda onun tekrar ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyorum.

karanlık, ama 4 numara hemen geldi ve ben de bindim.
Carl'a mesaj atarım.

Otobüste xx

Patrick'ten bir şey yok. Başka kimseden bir şey yok. Eve gitme vakti geldi.

Ön kapıyı açtığımda Carl ve Matilda'dan öpücükler. Hava kızarmış tavuk kokusuyla kokuyor. Carl bana bir cin tonik hazırlıyor ve Matilda bana gününü ve en iyi arkadaşının nasıl kötü davrandığını anlatıyor ama "Ona ne hissettiğimi söyledim anne ve durdu." Ben ona bir günlüğüne kediye dönüşen bir çocukla ilgili bir hikaye okurken dizime oturuyor ve Carl yanımda oturmuş, yüzünde yarım bir gülümsemeyle onu dinliyor. Koluma dokunuyor, sonra eğilip beni yanağımdan tekrar öpüyor.

"Eve dönmen çok güzel Alison."

"Gideli o kadar uzun zaman olmadı," diyorum gülerek.

"Biliyorum. Seni evde görmek çok güzel. Öyle değil mi, Tilly! Annemizin evde olmasını seviyoruz." Matilda'yı dizimden kendi dizine çekiyor. Ona sıkıca sarılma dürtüsüne direniyorum. Bunun yerine ona doğru eğildim. Sabahki üçlü tablo yeniden düzenlendi.

Mutfak masasında birlikte yemek yiyoruz, etler yumuşacık. Matilda banyo yaparken birlikte onunla konuşuyoruz ve birlikte onu yatağına yatırıyoruz, ona tekerlemeler söylüyoruz ve gözlerini kapatana kadar elini tutuyoruz. Aşağıya iniyoruz ve Carl tavuğu yerken açtığı şişeden ikimize birer kadeh şarap daha dolduruyor. Oturma odasındaki kanepeye oturuyoruz.

"Brighton'ı mı düşündün?" Ben de öyle dedim.

"Evet. Yeterince yakın, yapacak çok şey var. Ve sadece senin için bir kış plajı." Yanındaki kanepede duran dizüstü bilgisayarını açıyor ve aradığı pencereyi bulana kadar birkaç pencereye tıklıyor. Dizüstü bilgisayarını bana uzatıyor. "Beğendiğim otel bu."

Güzel görünüyor, deniz manzarası, beyaz çarşaflar ve yatak odalarında waffle bornozlar. Ona gülümsüyorum, bu kadar düşünmüş olmasından etkileniyorum. Tam olarak nerede olduğunu görebilmek için imleci menünün üzerine getiriyorum ama bunu yaparken Carl bilgisayarını elimden kapıp kapatıyor.

"Bunu neden yaptın?"

"Belki başka bir sürpriz planlıyorumdur," diyor, öne doğru eğilip beni öpüyor, yüzüm ellerinin arasında. Dili ağzımın içine giriyor. Açıklayamadığım bir an için, onu ısırmak, dışarı itmek ve onu kendimden uzaklaştırmak istediğimi hissediyorum. Sanki bir yabancıymış gibi. Sonra onun kokusu, onun karanlığı beni ele geçiriyor ve bu dürtü geçiyor, yerine başka bir dürtü geliyor.

"Peki ya Matilda?" Sonunda söyledim.

Cevap vermiyor ama kapıyı itmek için üzerime eğiliyor. Elleri aşağıya, aşağıya inmeden önce yüzümü tutarak beni tekrar öpüyor.

Matilda bizi rahatsız etmiyor. O gece hepimiz iyi uyuduk.

Önümüzdeki hafta boyunca Patrick ile iletişim kısa ve öz olacak. Tanıkların izini sürüyor, ifadelerini alıyor ve delil güçlerini tartıyor. Madeleine'in savunma duruşmasından sadece birkaç gün önce yeni psikiyatristle randevusu var. Bu psikiyatristi profesyonel olarak tanıyorum. İyi biri. Çabuk. Rapor zamanında hazırlanacak. Ayrıca, şu anda bile savunma için yeterli kanıtım var. Planlarım suya düşmezse, Madeleine Old Bailey'de yargıç karşısına çıktığında cinayetten suçsuz olduğunu söyleyecek ve biz de davamızı kontrol kaybı temelinde kasıtsız adam öldürme savunması yapmak üzere hazırlayacağız. Savcılık bunu kabul ederse, yargıç cezayı tamamen kendi takdirine bırakacak. Başka bir deyişle, ömür boyu hapis cezası değil. Harika değil ama yapabileceğimin en iyisi bu.

Bu durum kontrol altına alındığında, seyahatler, son dakika talimatları, eksik evraklar ve mahkeme bilgisayar sistemlerinin çökmesi gibi olağan hokkabazlıklarla dolu diğer davalarımı odaklanabiliyorum. Bir soygun davasında savunma değişti ve adam beş yıl ceza aldı - aslında kötü bir sonuç değil. Ertesi gün, savcılığını yaptığım çok zor bir tecavüz davası için bir PTPH'm var, korkunç bir o dedi, bu dedi türünden, çifti otelin kapısına kadar takip eden CCTV kanıtlarının sunulacağı bir dava. Ne yazık ki anahtar deliğinden çekmemişler. Kadının Borough Market ve Tower Bridge yakınındaki Premier Inn'in çeşitli kapılarında adamla öpüşürken birden fazla görüntüsü olmadan tecavüzden mahkumiyet almak yeterince zor - jürinin bundan hoşlanmayacağını biliyorum, sular bu şekilde bulandırılıyor.

Bu tür davalardan nefret ediyorum. Kurbanın ifadesinden, sarhoşken biraz eğlenmek için başlayan olayın son derece korkunç bir şeye dönüştüğü ve travmanın ifadenin resmiyetinden anlaşıldığı açıktır. Davalının

Duruşma boyunca yüzünde onu yumruklamak istememe neden olan bir sırıtış, ne istediğini bildiğine ve hayırın hayır anlamına gelmesine aldırmadan onun peşinden gittiğine tamamen inanmama neden olan bir tür haklılık. Umarım yaralarının tıbbi raporu jüriyi yaşananların rızaya dayalı olmadığına ikna etmeye yardımcı olur. Ne kadar sert seks yapayım, hiç dikişe ihtiyacım olmadı. Savunmanın ifadesine bakılırsa, her ikisinin de o kadar kendilerinden geçmiş olduklarını ve kadının yaralandığını fark etmediklerini söyleyecekleri açık - jüri kurbanın açıkça hayır dediğini ve şimdi pişman olduğunu ve bunu örtbas etmek için yalan söylediğini kabul etmezse, büyük bir anal yırtığı fark edemeyecek kadar sarhoşsa, cinsel aktiviteye rıza gösteremeyecek kadar sarhoş olduğunu kabul etmeleri gerektiğini savunmak niyetindeyim. Öyle ya da böyle, o herifi gebertmek istiyorum.

O hafta sonu çok hızlı geçer. Carl bir konferanstadır, daha önce bahsettiği seks bağımlılığı değil, daha spesifik olarak internet pornografisi bağımlılığı ile ilgilenen farklı bir konferanstır. Son dakikada bir yer açıldı. Matilda'nın salıncakta oynarken ve parktaki kafede sıcak çikolata içerken fotoğraflarını çekip ona gönderiyorum, duyacağı dehşetlere karşı onu aşılama için bir masumiyet. Annesi arıyor ve bir sonraki hafta sonu Matilda'ya bakarken onunla ne yapması gerektiği hakkında konuşuyoruz.

"Buzdolabının dolu olduğundan emin olacağım. Sana bir yemek planı bırakacağım, bu konuda düşünmek zorunda kalmazsın," diyorum.

"Gerek yok, ikimiz için yemek pişirebileceğime eminim. Onu herhangi bir aktiviteye götürmemi ister misin? Hafta sonları bir şey yapıyor mu? Tüm düzenlemelerinize ayak uydurmakta çok zorlanıyorum" diyor.

"Bir hafta sonu için bazı şeyleri kaçırabilir. Bu işi basit tutalım." Carl bundan hoşlanmayacak ama annesinin Matilda'yı yüzmeye götürmesinin doğru olduğunu sanmıyorum.

"Teşekkürler. Sanırım bu daha kolay olur."

"Kesinlikle. Ben de yüzmekten kaçınmayı tercih ediyorum," diyorum gülerek.

"Evet. Carl söyledi." O da gülmüyor ve telefonu hemen kapatıyorum. Carl'ın onunla konuşması ve tüm planlar konusunda rahat olduğundan emin olması daha iyi olacak.

Pazartesi hızla Salı'ya ve ötesine kayıyor, Harrow'daki Kraliyet Mahkemesi'nde beş gün sürecek bir duruşma, bir başka çok elli soygun. Patrick bana birkaç güncelleme daha gönderdi. Madeleine'in davasının gidişatı konusunda ihtiyatlı bir iyimserlik içindeyim - umduğumdan daha fazla bilgi alıyoruz.

Cuma günü jüri o kadar hızlı karar verdi ki, ceza (dört yıl, daha kötüsü de olabilirdi) ve ceza sonrası müvekkille yaptığım konuşmaya rağmen üçte çıktım. Robert ve Sankar mesaj atıp içki teklif ettiler ama hayır demekten mutluyum. Ben eve gidiyorum. Cuma gününü Matilda ile geçirmek istiyorum.

Pizza ve dövüş sanatlarında fantastik yetenekleri olan bir panda hakkında bir film arasında o mutlu ve açıkçası ben de mutluyum. Bütün bir haftayı Patrick'le iş dışında hiçbir şey konuşmadan geçirdim. Duş alırken üzerimden başka bir adamı yıkamıyorum, onun düşünceleri dikkatimi ailemden uzaklaştırmıyor. Dürüstlüğümü geri kazandım. Tek ödül bu da değil. Telefonum bütün hafta boyunca sessiz kaldı, isimsiz suçlayıcıdan hiçbir tehdit ya da suçlama gelmedi. Patrick ne desin, onunla bağlantılı biri olduğunu biliyorum. Ve dolaylı da olsa amaçlarına ulaştılar. Ondan uzak duracağım, sorun yok. Bu hafta.

Matilda yattıktan sonra gece için hazırlanıyorum. Carl, acil bir durumda aranan bir danışanıla acil bir seansa gidiyor ve onunla Tufnell Park'taki bir alternatif tedavi kliniğinde kiraladığı terapi odasında buluşuyor. Zavallı Carl, mesleki sertifikalarını evde duvarda asılı tutmak zorunda; odayı başka terapistlerle paylaşmadığını bilerek onları iş yerine asabildiği gün, işte o zaman başardığını anlayacak. Bunu anlayabiliyorum. Odada kendi masamı almak çok büyük bir olaydı, odamın dışındaki panoya tam kiracı olarak ismimi yazdırmak - orada ilk gördüğümde bana verdiği heyecanı hala hatırlıyorum.

Gardırobunda asılı duran elbiselere bakıyorum ve bir tanesini çekip çıkarıyorum, her zaman sevdiğim bir şal elbise. Carl hiçbir zaman bu elbiseyi beğenmemişti -uzunluğuyla ilgili bir şey- ama bana yakıştığını düşünüyorum. Katlayıp yatağın üzerine serdiğim çantaya koyuyorum. Ama kiracı olduğum zamanki heyecanım aklıma geliyor. O bende. Carl'da yok. Ben kariyerime devam ederken o işten çıkarılmayla, evde kalan bir ebeveyn olmakla uğraşmak zorunda kaldı. Büyüyen bir müşteri tabanı olabilir ve erkekler grubunun terapi uygulaması açısından büyük bir başarı olduğunu görebiliyorum, ancak hala bir aromaterapist ve bir Reiki şifacısı ile aynı mekanı paylaşmak zorunda. Tüm profesyonel başarıları sadece mutfak duvarımızda ilan ediliyor.

Şal elbiseyi çantadan çıkarıp tekrar asıyorum. Sonra birkaç Noel önce bana aldığı elbiseyi çıkarıyorum, o zaman yemeği bitirdikten sonra saatlerce birbirimize . "Ne zaman

hiç böyle bir şey giydin mi?" Ağladım. "Beni hiç tanımıyorsun." Kısıllığı ve kırmızılığı çocuk doğuran bedenime bir hakaretti, her kusur sadece affetmeyen vermilyonuyla büyütülüyordu.

"Sana yakışacak. Yeni bir şeyler denemelisin," dedi, öfke seviyem karşısında şaşırmıştı. "Bana ne yapacağımı söyleme," diye bağırdım ve gecenin geri kalanında gözyaşlarına boğuldum.

Malzemeyi parmaklıyorum ve kendime doğru tutuyorum. Etiketleri hâlâ üzerinde, açtığım zamanki gibi dokunulmamış. Hatırladığım kadar kötü değil. Patrick'in beni içinde görmek isteyeceği türden bir elbise, diye düşünüyorum dalgınca. Ama bu Patrick'le ilgili olmamalı. Carl'ı düşünüyorum. Bu onun bana yapmasını istediğim türden düşünceli bir jest, ona yaptığım ya da verdiğim bir şey için minnettarlığını göstermek için. Soyunuyorum ve elbiseyi üzerime geçiriyorum, darlığından yüzümü buruşturuyorum. Kesinlikle düşündüğüm kadar kötü değil, doğru yerlere vurgu yapacak kadar iyi kesilmiş, yanlış yerlere ise altındakinin dikkatini dağıtan kırmızı ipekten bir parlaklık verilmiş. Aynada titriyorum, her şey yolunda. Elbiseyi çıkarıp çantaya koyuyorum ve pijamalarımı giyiyorum.

Saat neredeyse on olmuştu ve Carl'a mesaj atıp yakında dönüp dönmeyeceğini .

Çok uzun değil. Bunun için üzgünüm. Biraz acil bir durum. Beni beklemeyin xx.

Ben de mesaj atarım.

TAMAM. İyi geceler xx.

Yarına kadar bitirdiği sürece, tek umursadığım bu. Bir süre, her şeyin yıkıldığı zehirli bir evliliği anlatan bir gerilim romanı okudum ve gülümsedim. Bu biz değiliz, artık değil. Hafta sonu tatiline çıkıyoruz. Uykuya dalarken gülümsüyorum, elimdeki kitap gevşerken yere kayıyor.

Ertesi sabah yatakta uzanırken Carl, "Arabayla gitmeyi tercih ederim," diyor.

"Neden? Tren çok daha hızlı." Bütün o oturmalarla uğraşamam. trafikte araba kullanmanın gerektireceği.

"Bunu tercih ederim. Seninle daha kaliteli zaman geçirmek." Eğildi ve beni öptü. "Trafikte oturmaya kaliteli zaman demiyorum. Sinir bozucu."

"Trafik olmayabilir. Sırayla gidebiliriz" diyor.

"Sanırım öyle." Gerçekten zahmet edemem ama bu hafta sonu çaba göstermem gerekiyor.

" olmaz. Araba kullanamayacak kadar yorgun olmadığımı eminim," diyor. "Aslında ne zaman geldin?"

"Birinden sonra. Korkunç bir . İntihara yakın durumlardan biriydi, bilirsiniz. Onu bırakmadım." Carl'ın yüzü sıkıntılıydı.

Bilmiyorum ve için de memnunum. Yine de kulağa korkunç geliyor ve ben de öyle söylüyorum. "Korkunç, Alison. Berbat. Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum," diyor. "Umarım alışmak zorunda kalmazsın. En azından yardım edebildin."

"Eğer yardım ettiysem. Sadece bilmiyorsun. Onun için çok endişeleniyorum." "Elinizden geleni yaptınız ve eminim harika bir iş çıkardınız.

Unutma, senin de izne ihtiyacın var" diyorum, hafta sonumuzun iptal edilebileceği endişesiyle.

İç çekiyor. "Numaram onda var. Ve seans bittiğinde biraz daha iyiydi."

"Güzel. Eminim iyi olacaktır," diyorum.

Cevap vermek yerine yatakta yuvarlanıyor ve bana sarılıyor. Annesinin yakında geleceğini hatırlayana kadar bir süre birlikte yatıyoruz. Kalkıp duş alıyoruz, Matilda'ya kahvaltı veriyoruz. Artık araba kullanma konusunda tartışmıyorum. Annesi geldiğinde onu öpüyorum ve Carl'ın ona bilgi verebilmesi için oturma odasına geçiyorum. Tam olarak anlaşılamadığımızdan değil, ama böyle şeylerin Carl'dan gelmesinin daha iyi olduğunu düşünüyorum. Kanepeye oturup onlar gelene kadar bekliyorum. Matilda arkalarından koşuyor ve büyükannesinin dizine atlıyor.

"Dikkatli ol, sevgilim. Çok sert değil." Gülümsüyor ama gözlerine ulaştığını göremiyorum.

"Üzgünüm büyükanne." Matilda atlar ve Carl'ın yanına koşar, Carl da onu döndürür ve yanına oturtur.

"Matilda, büyükannen için çok iyi bir kız olacaksın. Sana verdiği her şeyi yiyeceksin ve tam olarak sana söylediği zaman uyuyacaksın, değil mi?" diyor.

Dudağını ısırarak başını sallıyor. Sonra patladı, "Ne kadar sürecek?"

"Sana söyledik, sadece bir gece." Güven verici.

"Seninle konuşabilecek miyim?" diyor.

"Eğer istersen. İstedğin zaman arayabilirsin. Büyükannene sor yeter."

Kısa bir süre sonra ayrılıyoruz. Bu kadar uzatmak adil görünmüyor. Carl'ın annesi gittikçe sinirleniyor, koltuk düzeltiyor ve perdeleri mükemmel bir şekilde hizalanana kadar çekiyor. Ben oturma odasından çıkarken, şöminenin üzerindeki süsleri büyükten küçüğe doğru sıralıyor. Matilda bizimle birlikte kapıya geliyor ve ikimize de sarılıyor. Sarılmaları zamanlamamaya çalışıyorum, Carl'a benden daha uzun süre sarılmasının benim hayal gücüm olduğunu umuyorum. Bu onun için iyi, kendime böyle söylüyorum. Ailesinin diğer üyeleriyle vakit geçirmeli. Carl'ın annesini hiç o kadar kötü bulmamıştım. Onun hakkında anlattığı bazı hikayeler biraz... endişe verici, ama Matilda'ya sahip olduğu için mutluydu, ben de mutluyum.

"İyi olacaklar. Değil mi?" Arabayı işaret edip yola söylüyorum.

"Öyle umalım. Sakın bana tereddüt ettiğini söyleme?" Carl öyle diyor. "Hiç de değil. Sadece..."

"Bu senin fikrindi." Sesi keskin. "Benim fikrim olduğunu biliyorum. Ama..."

"Hayır, bunu yapmayalım. İkisi de iyi olacak. Ben iyi oldum, o kadar kötü bir anne olamaz," diyor, bu kez daha yumuşak bir sesle.

Cevap vermedim. North Circular'a doğru çıkarken trafik çok yoğun ve konsantre olmam gerekiyor. En kötüsünü atlattıktan sonra ona geçen hafta sonu yapılan konferansı sormak için dönüyorum ama arabanın camına yastık niyetine bir eşarp dayadığını ve çoktan uyuduğunu görüyorum. Buna kısmen seviniyorum -uykusunu alması daha iyi- ama yolculuk uzadıkça daha da sinirlenmeye başlıyorum. Onu rahatsız etmek istemiyorum, benimle yer değiştirmek için zamanında uyanacağını umuyorum, ama trafikle birlikte oraya varmamız üç saatten fazla sürmesine rağmen kıpırdamıyor.

"Beni ," diyor arabadan inerken.

"Dinlenmenin senin için iyi olacağını düşündüm," diyorum gülümseyerek, cömertliğimin karşılığını alacağımı umarak. Ama bana teşekkür etmeden ya da başka bir şey söylemeden otele doğru yürüyor. Ben de çantamı taşıyarak arkasından gidiyorum.

"Bir içki istiyorum." Odamıza yerleşir yerleşmez doğruca mini bara gidiyorum. "Tanrım, içinde sadece su var. Şaka gibi." Bir şey atlamış mıyım diye tekrar göz gezdiriyorum ama hayır. Köpüklü su. Durgun su. Ve bir kutu Fanta. "Öldür beni şimdi."

"Sakin ol. İçkiye ihtiyacın yok. Saat daha iki. Çok erken." Carl'ın sesi sessiz ve yatıştırıcı, sanki huysuz bir Matilda ile konuşuyormuş gibi. Ona yumruk atma isteğime direniyorum.

"İçkiye *ihtiyacım* olmayabilir ama bir tane istiyorum. Berbat bir sürüştü. Senin için sorun değil, başından beri uyuyordun" diyorum, sesim yükseliyor.

"Otele alkolü odadan çıkarıp çıkarmayacaklarını sordum. Biz içmiyoruz. iyi vakit geçirmek için içmek gerekir."

"Bunu gerçekten söyledin mi? Seni kibirli pislik."

"Sana sıcak bir banyo hazırlayacağım ve bir fincan çay yapacağım, o zaman kendini çok daha iyi hissedeceksin." Ayağa kalkıyor ve banyoya giriyor. Musluklardan akan suyun sesini duyuyorum ve havayı çiçek kokuları dolduruyor. Yatak odasına geri dönüyor ve çaydanlığın başına geçiyor. Nutkum tutuldu. Bir süre için.

"Onlardan alkolü odadan çıkarmalarını mı istedin? Cidden mi?" Sakin kalmaya çalışıyorum.

"Evet, söyledim. ama Alison, ne olacağını biliyorsun. Ve bunu bozmak istemiyorum. Öğleden sonra içki içmeni istemiyorum. Öğleden sonrayı sakın bir şekilde geçirip akşam yemeğinde bir şeyler içebiliriz."

Bana doğru yürüdü ve elini uzattı. Bir süre sonra elimi sertçe tutuyorum ve beni yukarı çekip kucaklamasına izin veriyorum. Başka zaman olsa bunun için onu öldürürdüm ama hafta sonunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. İçimden bir ses ondan biraz uzak dursa bile.

Banyodan ve bir fincan çaydan sonra biraz kestirdim. Lanes'in ve Royal Pavilion'un orada olduğunu biliyorum ama yorgunluktan, yolculuktan ve geçen haftanın beni yakalamasından kendimi bitkin hissediyorum. Carl yatakta uyukluyor, arabadaki uzun uykusundan sonra bile hala yorgun. Yanına tırmanıp göğsüne yaslanıyorum ve uykuya dalıyorum, ışık kaybolduktan sonra uyanıyorum, kafam uykuyla doluyor. Şimdi uyanık, bana bir bardak su uzatıyor, ben de içiyorum, şaşırtıcı bir şekilde susamışım. Bana gülümsüyor.

"Neredeyse yemek vakti geldi. Hazırlansak iyi olur."

Yorganı üzerimden atıp kalkıyorum. İskeledeki ışıkları görmek güzel olsa da, deniz manzarası bugün benim için tamamen boşa gitti. Belki sabah güneşli olur. Martılar tepemizde çığlık atarken ayaklarımız taşlarda çıtırdayarak çakılların üzerinde yürüyeceğiz. İskeleden yüzen insanlar hakkında bir şeyler okumuştum; yağmur çamur demeden her gün yüzen bir dayanıklılık delileri kulübü varmış. Yeterince erken uyanırsak belki onları görebiliriz. Derinlerde yüzmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalışıyorum, altında ne olduğunu bilmeden, soğuk ve dalgalar sizi aşağı çekiyor.

Carl duş alırken ben de duş alıp giyiniyorum. Bana verdiği elbisenin içinde kendime baktıkça daha çok hoşuma gidiyor. Bu ben değilim, ama bu da işin bir parçası. Kendimi onun beni gördüğü gibi görmek, çocuğunun annesi değil de kırmızı ipeğe sarınmış, biraz meme ve popo göstermekten korkmayan biri olarak görmek neredeyse haddimi aşmak gibi. Altına giymek için iç çamaşırı getirdim, siyah push-up sütyen, her zamanki gibi siyah iç çamaşırı ama küçük, normalde giydiğimden çok daha küçük, hatta jartiyer ve çoraplar. Tam olta takımı. Eğer klişe bir şey istiyorsa, Noel krakeri gibi bir elbiseye sarılmış olarak alabilir. Kendim gibi görünmüyorum ama iyi görünüyorum.

Banyodan çıktığında beni hemen fark etmiyor. Yatak odasının duvarındaki aynanın karşısında durmuş, gözlerime siyah sürme çekiyorum. Her iki tarafa da eşit sürüp sürmediğimi kontrol etmek için kendime bakıyorum ve aynada onun gözlerini yakalıyorum.

"Bunu mu giyiyorsun?" Aynanın bir yandan diğer yana çatladığını neredeyse duyabiliyorum.

"Beğeneceğini . Bunu bana sen verdin," diyorum ona dönerek.

"Hoşuna gittiğini düşünmemiştim," diyor. Ortasına sardığı havluyu çekip çıkarıyor ve onunla başını kurulamaya başlıyor.

"Fikrimi değiştirdim. Hoşuna gitmedi mi?" Göğsümde katı bir şey var, nefes alamadığım bir engel.

"Sorun değil. Muhtemelen haklıydın, yine de senin için kıyafet seçemem. Başka bir şey getirdin mi?" Yatağa oturur ve çoraplarını giymeye başlar.

Ağlamak istemiyorum. Amy Winehouse filmlerini izledim, Tanrı aşkına. Ama çok yakın. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Hayır, sorun değil. Belki başka bir şeyin içinde daha rahat edersin, hepsi bu. Ama eğer yanınızda başka bir şey yoksa... değil." Her ikisi de

Çoraplarını giyer, çantasına doğru yürür ve bir çift iç çamaşırı çıkarıp giyer. Sırada kot pantolon ve mavi bir gömlek var. Gözlerindeki maviyi ortaya çıkarıyor, farklı bir renk giymesini önerdiğimde göz kırparak hep böyle der.

Yanıma geldi ve yanımda durdu. Yansımalarımız odaya bakıyor, pırıl pırıl temiz giyimli bir adam ve köpek yemeği gibi süslenmiş ben. Elbiseyi çekiştiriyorum, üzerime daha az yapışmasını sağlamaya çalışıyorum. Kolunu bana doluyor ve sıkıyor. "Biraz kevaşe gibi görünebilirsin Alison, ama sen benim kevaşemsin." Eğildi ve beni yanağımdan öptü. "Pekâlâ, hadi şehre inelim. Bir içki ister misin?"

Ben daha ağzımı kapatmadan kapıdan çıktı, sözlerinin acısıyla ağzım açık kaldı. Ama gecenin nasıl geçeceği artık bana bağlı. Ya aşırı hassas davranıp ona ne kadar boktan biri olduğunu söyleyeceğim ya da mizah anlayışımı geliştirip bu kadar zavallı olmayı bırakacağım. Şu anda hoşuna gitmeyebilir ama o lanet elbiseyi o seçti ve aslında ne derse desin bence oldukça iyi görünüyorum. Paltomu alıp odanın dışında ona katılıyorum. Kapıyı kilitliyor ve birlikte merdivenlerden iniyoruz.

Tepeye çıktık, köşeyi döndük ve Lanes'e doğru ilerledik. Bir tapas mekanı ayarlamış - "*Guardian*'da gerçekten iyi bir eleştiri, Alison." Mekânı bulduğumuzda güzeldi, sandalyeler neredeyse yeterince rahat ve masalar neredeyse yeterince uzaktı. Odada elbise giyen tek kişi benim ama kırmızı rujumun oraya geçmediğinden emin olmak için parmağımı gizlice dişlerime sürterek ona şekil vereceğim. Garson geliyor ve bir cin tonik istiyorum. Herhangi bir cin tercihim olup olmadığını soruyor ve Madeleine'i hatırlayarak Hendrick's istiyorum. Carl bir süre kokteyl menüsünü inceliyor, garsona herhangi bir önerisi olup olmadığını soruyor ve kendisine önerileri söylendikten sonra bile Dark and Stormy veya Old Fashioned'in karşılaştırmalı değerleri üzerine *umm-ing* ve *ahh-ing* yapıyor. Kirli bir Martini istediğinde her iki duyguyu da oldukça güçlü hissetmeye başlıyorum - belki de bu gecenin nasıl sonuçlanacağına dair bir mesajdır. Şu anda tam bir dangalak gibi davranıyor ama ikimiz de bir içkiyle rahatlayabiliriz.

"Ne yemek istediğinizi biliyor musunuz?" diyor.

Menüye baktım ve her şey iyiydi. "Takma kafana. İstedığınızı sipariş edin."

Başını sallıyor ve garson döndüğünde yemek listesini sıralıyor. Ben

boğazıma vuran ve omuzlarımı gevşeten cin hissinin tadını çıkararak dinliyorum. Carl yemeğini bitirdiğinde bir cin daha istiyorum ve bir şişe seçmek için şarap listesini açıyorum.

"Beyaz mı kırmızı mı?" Ben soruyorum.

"Beyaz. Sanırım. Bardakta satıyorlar mı?" Carl öyle diyor.

"Bir şişe sipariş ediyorum. Sorun değil, beyaz olsun." Listeye bakıyorum, bir sauvignon görüyorum ama günaha direniyorum. Daha ileride beyaz bir Rioja var ve garsona tekrar işaret ediyorum ve ona gösteriyorum. İlk yemeklerin gelmeye başlamasıyla aynı anda servis ediyor. Carl bir sürü sipariş verdi - jambonlu kroketa, patatas bravas, tortilla, ahtapot dokunaçlı bir şey, başka bir kroketa ve en yücresi, bala bulanmış bir parça keçi peyniri. İkimiz de konuşmak için durmadık, yemeği içimize çektik. Ben de içmek için neredeyse hiç durmadım, ama sonunda her şeyi bitirdiğimizde arkama yaslanıp derin bir yudum alıyorum.

"Bu daha iyi. Açlıktan ölüyordum."

"Hepsini bitirdik. Çok fazla sipariş verdiğimden korkuyordum" diyor.

"Bence tam kıvamındaydı." Bardağımı bitirip dolduruyorum ve kendi bardağını doldurabilmesi için şişeyi ona doğru itiyorum. "Sonrası için planın nedir?"

Saatine bakar. "Çoktan geç oldu. Otelde bir şeyler içebilir miyiz?"

Yüzümü buruşturdum. "Dansa gidebileceğimizi sanıyordum." "Danstan nefret ettiğimi biliyorsun." Ses tonu kesin.

"Sanırım." Bir içki daha içiyorum ve sonra tuvalete gitmek için ayağa kalkıyorum. Ayaklarımın üzerinde sabit duruyorum, kafam berrak. O kadar yemek yemenin bir avantajı da bu, insanı ayık tutuyor. "Bir dakika içinde dönerim."

Restoranda bir süre daha kalıp bir şişe şarabı ve yemek sonrası kokteylini bitiriyoruz. Ben öyle diyorum ama bir cin tonik daha içiyorum. Carl bir Armagnac sipariş etmeden önce garsonla seçimini tekrar tartışıyor. Bir yudum alıyorum ve tadından ürperiyorum - benim için çok sert.

Restorandan çıktığımızda saat neredeyse on bir buçuktu. Dışarısı karanlık, keskin ve berrak. Brighton çoktan kışa girmediyse bile kendini kışa hazırlıyor. Gökyüzünde Londra'da görünmeyen yıldızları görebiliyorum, burada alıştığım turuncu pus tarafından gizlenmemişler. Yürürken tökezliyorum, topuğum bir kaldırım taşına takılıyor ve beni sabitlemesi için Carl'ın kolunu tutuyorum. İlk başta dirençli görünüyor ama sonra bana doğru gevşiyor. Tepede

otele doğru inerken bir an duruyoruz ve beni öpüyor. "Bok gibi davrandığım özür dilerim. Çok güzel göründüğünü düşünmüştüm. Bu gece," diyor öpüşmeyi kestiğinde.

Zihnim bulanık - akşam bir sise dönüşüyor, sadece tek tük ayrıntılar çarpıyor. Kroketalar, özellikle onları hatırlıyorum. Gerçekten çok iyidiler. Carl bok gibi davrandığını söyledi, öyle miydi? Nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Eğer öyle olduğunu söylüyorsa, öyledir ama ben fark etmedim. Ona sarılmaktan ve beni öptüğünde hissettiklerinden hoşlanıyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ve başını kendime doğru çekiyorum ve daha uzun süre öpüşüyoruz, aramızdaki sıcaklık artıyor. Farklı bir yerde olmaktan mı, Brighton'ın kirli hafta sonu havasından mı bilmiyorum ama kendimi çok iyi hissediyorum. Bu daha çok Patrick'le geçirdiğim bir geceye benziyor.

"Hadi otele dönelim," diyorum elini çeğiştirerek. O da beni takip ediyor. Tekrar tökezliyorum ve düşüşümü durdururken kollarının beni sıkıca sardığını hissediyorum. Yolun dibinde öpüşüyoruz, otelin girişinde tekrar öpüşüyoruz. "Bir içki daha," diyor ve barda öpüşüyoruz.

Sonra siyah.

Sandalyede oturmuş beni izliyor. Yatağa uzanmışım, yarı giyinik. Sabah vakti, odanın ışığı serin. Kirli sakalları çenesine vuruyor ve gözlerinin altındaki gölgeler karanlık. Altımda yapışkan bir şey hissediyorum ve elimi içine sokup yüzüme götürüyorum. Parmaklarım kıpkırmızı. Yuvarlanıyorum ve yanlara, aşağıya bakıyorum. Uyuduğum yerin altında büyük kırmızı bir leke var. Hala iç çamaşırlarım üzerimde, jartiyerim ve sütyenim var. İçimi bir korku kaplıyor ve tekrar Carl'a bakıyorum.

"Ne oldu?"

"Ne biliyorsun."

"Hiçbir fikrim yok. Bara geldiğimi hatırlıyorum ve sonra her şey bomboş," diyorum, o korku beni terk ediyor ve tamamen bilinmeyen başka bir korku yükseliyor.

"İşte bu yüzden içmemizi istemedim," diyor, sesi yorgun. Hâlâ dün geceki kıyafetlerini giydiğini şimdi fark ediyorum.

"O sandalyede mi uyudun?"

"Alison, hiç uyumadım. Kafamın içinde dönüp durdum, nerede hata yaptığımı, seni bu kadar mutsuz edecek ne yaptığımı anlamaya çalıştım.

Her zaman çok sarhoş oluyorsun." Ayağa kalkıp yanıma geleceğini düşünüyorum ama ağırlığını sandalyeye verip yerine oturuyor.

"O kadar içtiğimi sanmıyordum," diyorum, zihinsel olarak hesaplayarak. Birkaç cin, yarım şişe şarap, belki bir cin daha, en fazla. Bayılmak için yeterli olmadığı kesin. "Özür dilerim, gerçekten içmemeye çalışıyordum."

"Daha çok çabalamalıydın. Sen bu durumdayken bununla başa çıkamam. Kendine bile bakamıyorsun." Bana eliyle işaret etti. "Seni ancak yatağa yatırabildim ve daha rahat etmen için elbiseni çıkarabildim. O kadar kendinde değildin ki regl döneminin başladığını bile bilmiyordun. Kendine bir bak."

Bakıyorum. Görebiliyorum. Ve biraz acımasız olduğunu biliyorum. Yine de Matilda doğduktan sonra bana tüm gerekli şeyleri alması için gönderdiğim adam bu - meme ucu kremi, kazık kremi, süper küp boyutunda hamile pedleri. Doğum yaparken onun önünde altıma sıçtım. Ne zamandan beri benden bu kadar iğreniyordu?

"Bu duruma nasıl geldik?" Doğrulup dizlerimi çenemin altına getirerek söylüyorum. Bu hareketle başım dönüyor ve midem bulanıyor.

"Çok fazla içtin. İşte böyle," diyor, sesi küçümseyici.

"Şimdi demek istemedim. Genel olarak demek istedim..." Kusma dürtüsü daha güçlü hale gelir.

"Sen-" diye söze başlıyor ama kulaklarımda bir çınlama ve asit boğazımdan ağzıma doğru ilerlerken gözlerimin önünde dans eden ışıklar yüzünden daha fazlasını duyamıyorum. Zıplayıp koşmaya çalışıyorum ama yatağın yanında yerde duran elbise ayaklarıma dolanıyor ve hasta olan şey dışarı doğru itiliyor, itiliyor ve sonra odanın her tarafına ve üzerime sıçırıyor, şarap ve dün geceki tapas parçalarının karışımı her tarafıma saçılıyor. Carl ayağa kalkıyor ve yüzünü buruşturarak dağınıklıktan kaçıyor.

"Ben bile..." diye başladı. Başını sallıyor, bana bakıyor, benden uzaklaşıyor, tekrar bana bakıyor. "Alison, bununla uğraşmayacağım. Sen hallet - eylemlerin sonuçları vardır ve bu öylece geçip gitmeyecek. Şimdi gidiyorum. Odayı başka bir gece için tutacağım, böylece her şeyi temizleyebilirsin, ama ben eve gidiyorum. Matilda'nın yanında olabilecek duruma gelene kadar geri gelme."

Tartıştım, kalması için yalvarırdım ama kendimi çok kötü hissediyorum, asit yemek borumu kemiriyor. Olduğum yerde kalıyorum, kusmuk içindeyim, özür dileyemeyecek kadar zavallıyım. Giderken kapıyı kapatıyor ve kapıyı sırada başka bir

Bulantı dalgası beni sarıyor. Tuvalete zamanında yetişiyorum ve ince, sarı bir safra ipliği kusana kadar uzun bir süre öğürüyorum. Ancak o zaman ayağa kalkıp yatağa dönmeyi başarabiliyorum, koku çok bunaltıcı hale gelene ve güneş gökyüzünde alçalana kadar uyukluyorum.

Brighton'dan döndüm ve her şeyi aklımdan çıkardım, odanın halini gören personelin utancını ve benim aceleyle geri çekilmemi, tek iyi tarafı o rezervasyonu yaptığı için benim adımı bilmiyorlar, sadece Carl'inkini biliyorlar. Bu hafta her akşam onunla oturup her şeyin nerede yanlış gittiğini çözmeye çalışmak istiyorum, ancak her akşam nezaketini bir kalkan olarak kullanıyor ve yaptığım her yorumu saptırıyor. Geç saatlere kadar çalışarak ya da erken emekli olarak kaçınma konusunda çok becerikli. Pes etmeye hazırım. Ve günler geçtikçe, bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Perşembe günü Madeleine'in PTPH'si var ve talep ettiğim ifadeler, ayrıntılar ve savunma olasılıkları açısından zengin bir şekilde geliyor. Carl konuşmuyor olabilir ama en azından potansiyel tanıklar konuşuyor.

Daha önce olmamasına şaşırdım. Çok fazla şeye katlanmak zorunda kaldı. Yaralarını, bazen yüzündeki ve kollarındaki morlukları gördüm. En çok 2015 yazında elinde üç sigara yanığı olduğunu gördüğümde şok oldum. Nasıl olduğunu bana hiç anlatmadı ama kazara olmuş gibi görünmüyordu.

Bu arkadaşı Maud, James'in hazırlık okulundan bir veli ve bir çiçekçi. Sıradan bir çiçekçi de değil, Mayfair'de bir adresi ve akşam kurslarında güzel bir ek işi olan bir çiçekçi. Daha önce bir tanesine yazılmayı düşünmüştüm.

Ve bir keresinde onunla konuşma şeklini gördüm. Korkunç bir ses , gerçekten kızgın. Oğulları James sık sık hastalanıyordu ve Edwin bu konuda çok sabırsız olabiliyordu. Sanırım Madeleine'in onu şımarttığını düşünüyordu. Ama James'i eve erken getirdiği için Madeleine'e bağırıyordu: "Bunu yaptığina inanamıyorum. Buna daha fazla tahammül edemeyeceğim." Sesi beni korkutuyordu.

Buraya kadar Madeleine'in evliliğiyle ilgili anlattıklarını destekler nitelikte. Bana özetlediği şey, cinayete karşı kontrol kaybı savunma hattına düzgün bir şekilde uymalı ve ona söylediğim gibi kasıtsız adam öldürmeye indirgenmeli. Madeleine'e karşı bir şiddet örüntüsü olduğunu ve bunun da ötesinde Edwin'in o geceki davranışının bardağı taşıran son damla olduğunu, ona yaptıklarının ve söylediklerinin herhangi birini uçuruma sürüklemek için yeterli olacağını kanıtlamamız gerekiyor. Ve bana anlattığına göre, kesinlikle öyle.

Sonraki ifade, doktorundan.

Madeleine Smith 2006 yılından beri Wigmore Street'teki genel pratisyenlik kliniğimde hastam. Kendisini yıllar boyunca, çoğu küçük ama bazıları hastanede tedavi gerektiren bir dizi yaralanma nedeniyle düzenli olarak tedavi ettim. Kopyaları ifademde ekinde 1 numaralı belge olarak bulunan notlardan hafızamı tazeledim. Ancak, benim için öne çıkan ve hatırlatmaya gerek duymadığım iki olay var. İlki 2007 yazında gerçekleşmiştir. Madeleine'in oğlu James üç yaşındaydı ve benim de hastamdı. Kusma ve ishal nedeniyle çok hastaydı ve o kadar susuz kalmıştı ki hastaneye yatırılması ve rehidrasyon için damardan serum takılması gerekiyordu. Ertesi sabah Madeleine sağ uyluğunda ciddi bir haşlanma ile beni görmeye geldi. Bana bir gece önce James'in hastaneye yatırılmasının bir sonucu olarak çok üzgün olduğunu ve yanlışlıkla bacağının üzerine kaynar su döktüğünü söyledi. Tavrında tuhaf görünen bir şeyler vardı ama ben bunu o aşamada oğlu için duyduğu doğal endişeye bağladım. İkincisi ise daha yakın bir tarihte, 2015'te oldu. Randevusuna geldiğinde çok üzgündü. Ağlamayı bıraktığında bana sol elini gösterdi; elinin arkasında sigara söndürülmüş gibi üç yanık oluşmuştu. Bunun nasıl olduğunu sorduğumda cevap vermeyi reddetti ama tekrar gözyaşlarına boğuldu ve bana kocasının oğulları James'i yatılı okula gönderdiğini ve bu karardan dolayı çok mutsuz olduğunu söyledi. Yanıkları tedavi ettim ve bu konuda daha fazla konuşması için onu ikna etmeye çalıştım. Beni daha da rahatsız eden şey, sol elinin küçük parmağının sanki kırılmış ve kemikler düzgün bir şekilde örülememiş gibi çarpık olmasıydı. Ona hem yanıkların nasıl oluştuğunu hem de bana anlatıp anlatamayacağını sordum.

parmağına daha önce ne olduğunu sordu. Sorularımın hiçbirine cevap vermeden ayrıldı ve o zamandan beri kendisini görmedim. Bu olayların tüm ayrıntıları da ekteki tıbbi dosyada yer almaktadır.

Ekteki tıbbi notları okudum; yanıklar, kesikler ve çürüklerden oluşan bir liste. Kronolojiye göre yılda yaklaşık iki ya da üç olay meydana gelmiş. 2007'de ve doktorun da belirttiği gibi 2015'te artış göstermiş. Anlattığı iki olay muhtemelen en ciddi olanları, ancak başka bir olayda sol kolundaki bir kesiği dikmek zorunda kalmış (notlarda, "Çok sakarım"). Bu tür ifadeler notları süslüyor. Doktor hiçbir noktada ondan daha kapsamlı bir açıklama almaya çalışmamış gibi görünüyor, ancak bir aşamada bunu düşündüğü anlaşılıyor: *Benim görüşüme göre onu çok fazla zorlarsam benimle görüşmeyi keserdi. En azından bu şekilde tüm yaralanmaların tam bir kaydı vardı, böylece eğer bir şikayette bulunursa, ifadesinde yer alan son sözler belgelenmiş olacaktı.*

Bunların hepsi onun davasına yardımcı oluyor. Tamamen kesin olmasa da son derece yararlı. Yine de bana göre en önemli ifade, James'e okul tatillerinde aile evinde ders veren Fransızca öğretmeni Peter Harrison'dan geliyor. İfadesi genel olarak evde hissettiği atmosferle ilgilidir - *Edwin iş için uzaktayken her nasılsa daha sakin hissedilirdi, ancak o oradayken hem Madeleine hem de James her zaman gergindi* - ve özellikle altı ay kadar önce James ile mutfakta oturduğu ve ona masada ders verdiği bir olayla ilgilidir.

James kazağını çıkarmak için yukarı çekti ve bunu yaparken tişörtü de onunla birlikte yukarı çıktı. Göğsünü gördüm. Gerçekten şok olmuştum. Kaburgaları koyu ve açık mor çürüklerle kaplıydı. Baktığımı gördü ve "Rugby." dedi. Daha fazla sorgulamadım, keşke sorgulasaydım. Mesele şu ki, okullar normalde yaz döneminde rugby oynamaz. Kriket olurdu.

Bunu okuduktan sonra bir an duraksadım. Madeleine'in bana anlattıklarıyla buna hazırlıklı olsam da, yine de göğsüm sıkışıyor.

Yeni psikiyatri raporunun özeti elimize ulaştı ve umduğumuz kadar da faydalı. Raporun tamamı iki hafta içinde hazır olacak ve bunu dört gözle bekliyorum. Şimdiye kadar her şey Madeleine'in

Savunma. Bu konuda içimde iyi bir his var.

Madeleine ve Patrick'le Old Bailey'de, Mahkeme 7'nin dışında buluştuğumda giyinmişim. Kız kardeşi Francine de orada ama uzakta duruyor. At kılı peruk kafa derimi kaşındırıyor ve cüppe omuzlarımdan aşağı sarkıyor. Normalde bu hissi fark etmem ama Patrick'i gördüğümde her yerim aşırı hassaslaşıyor, derimin altında bir kızarıklık oluşuyor ve ellerimin arkası kaşınıyor. Madeleine'e bugünkü duruşmanın sürecini anlatırken ses tonumun resmiyetiyle bunu telafi ediyorum.

"Korkarım sanık sandalyesine oturmanız gerekecek. Adınızı ve adresinizi soracaklar, ardından mahkeme katibi size iddianameyi okuyacak ve suçu kabul edip etmeyeceğinizi soracak" dedim.

"Ve gerçekten suçsuz olduğumu mu savunmam gerektiğini düşünüyorsun?" diyor bana doğru eğilerek.

"Bana verdiğiniz ifadeye dayanarak, evet. Size başka bir şey yapmanızı tavsiye etmem büyük bir ihmalkârlık olur. Kanıtların geri kalanı elimize geçtiğinde, daha önce de açıkladığım gibi, kasıtsız adam öldürme suçunu kabul etme olasılığını ele alacağız. Şimdi bundan bahsedeceğim ama bugün daha ileri gitmeyecek." Patrick'e doğru dönüyorum, mahkeme kapısına geldiğimden beri ilk kez onunla göz göze geliyorum, göz göze geldiğimizde midemde oluşan sarsıntıyı görmezden geliyorum.

"O haklı. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar inceledik. Ve bize bahsettiğiniz kişilerin ifadeleri , hepsi de anlattıklarınızı destekliyor" diyor.

"Sadece yönler mi?" Madeleine öyle diyor. "Bundan fazlası yok mu?"

"Söz konusu gece orada başka kimse yoktu. Yani elimizde olanlarla ilgili sadece senin anlattıkların var. Ancak diğer kanıtlar söylediklerinizi destekliyor," diyorum.

Madeleine gülmeye başladı. Neyin tetiklediğini tam olarak bilmeden istemeden gülümsüyorum ama gülümsemem kısa sürede kayboluyor. O durmuyor. Histerik bir ses tonu hakim olmaya başlıyor. Patrick onu kolundan tutuyor ve hafifçe sarsıyor.

"Madeleine, sakin ol. Şimdi sakinleşmen gerekiyor" diyor.

Derin, ürpertici bir nefes alıyor. "Özür dilerim. Düşünüyordum da, Edwin de oradaydı tabii ki. Ama bize hiçbir şey söyleyemez. Artık değil..." Şimdi de ağlıyor.

Onu rahatlatmak için ona doğru ilerliyorum ama koridor boyunca mahkemeye doğru ilerleyen rakibimle göz göze geliyorum. Jeremy Flynn, her sanığın kendisini temsil etmesini isteyeceği türden bir avukat. Uzun boylu, güven verici bir devlet okulu mezunu, üç parçalı takım elbisesi üzerine o kadar iyi oturuyor ki, kendisi için dikilmiş olmalı; Central Casting'den fırlamış gibi. O kadar da zeki değil ama rolüne o kadar uygun görünüyor ki jüriyi her seferinde ikna ediyor. Savcı olarak adını gördüğüm ilk andan itibaren bu davayı alamayacak kadar meşgul olmasını umuyordum. Öyle bir şansı yok, ama belki duruşma sırasında yapacak daha ilginç bir dava bulabilir.

"Alison, merhaba. Konuşabilir miyiz lütfen?" diye gürlüyor bana.

"Elbette." Ona gülümsüyorum ve Madeleine ile Patrick'e dönüyorum. "Uzun sürmeyecek. Sadece ön hazırlık."

Koridor boyunca bir doğru yürüyoruz.

"Bugün suçsuz bulunacağıma gerçekten inanmalı mıyım?" diyor, her kelimesinden küçümseme damlıyor. "Çünkü cinayetle ilgili yasalara son baktığımda, birine defalarca bıçak saplamanın oldukça yasadışı olduğu oldukça açık görünüyordu. Kelime oyunumu mazur görün."

Harika, ağzında erik olan bir aptaldan hukuk dersi. Gülümsemeye devam ediyorum.

"Yani, hadi ama, Allie. Burada ne yapmaya çalışıyorsun? Mahkemenin zaman ve para kaybını düşün. Belki başka bir kadına yardım etmek gibi yanlış bir fikre kapılmış olabilirsin ama gerçekten ona iyilik yapmıyorsun. Benden sana bir tavsiye, Allie, akıllıca bir söz." Sesini alçaltıyor ve başını yana eğiyor. Sanırım samimi görünmeye çalışıyor.

"Zamanı savunma beyanını alacaksınız. Gösterdiğiniz tutuma rağmen, kontrol kaybı temelinde kasıtlı adam öldürme savunmasını aktif olarak araştırdığımızı size bildiriyorum. Bu arada, umarım diğer evrakları da bana ulaştırırsınız. Henüz kullanılmamış materyallerin hiçbirisi elimde yok," diyorum dişlerime yapışmış bir gülümsemeyle.

İç çekiyor. "Tanrı zoru sever. Yine de vaktini boşa harcayacağını şimdiden söyleyebilirim. Oh, Allie, yeteneklerini boşa harcıyorsun. Size böyle zayıf davalar vermeyi ne zaman bırakacaklar? Sanırım senin bu davalara bakabileceğinden emin değiller.

Her şey bir yana, kendinizi işinize adanmalısınız..."

"Ne yap-" Cümleyi ısırdım. Lanet olsun, neredeyse beni ısıırıyordu. Buna dayanamayacağım. Sözsüzce başımı sallayıp Patrick ve Madeleine'e yürüyorum. Flynn'in bilmediği şey, kafamın içinde peruğuna öyle sert bir tekme atmışım ki beyninin ve kemiğinin parçaları kafatasından dışarı sızıyor.

"Kendisi için söyleyecek faydalı bir şeyi var mı?"

Patrick soruyor. "Hayır," diyorum.

"O tam bir amcık," diyor Patrick ve bir kez daha mükemmel bir sempati içinde birbirimize bakıyoruz.

Mahkemeye aşağı yukarı zamanında gidiyoruz ve yirmi dakika içinde her şey bitiyor. Bu şimdiye kadar temsil ettiğim en ciddi suç olabilir ama şimdi mahkemede herhangi bir duruşma gibi hissediyorum. İddianame okundu, suçsuz olduğuna dair savunma yapıldı. Madeleine'in kefalet koşulları gözden geçirildi ve onaylandı ve savcılık ile savunma arasında yapılması gereken çeşitli belge alışverişleri için bir zaman çizelgesi belirlendi. Önümüzdeki birkaç hafta içinde, Madeleine'in savunması olarak neleri öne sürmeyi önerdiğimizi daha ayrıntılı olarak savcılığa bildiren bir savunma beyanı hazırlamam gerekecek. Ayrıca psikiyatrik raporu da onlara tebliğ etmem gerekecek. Kendilerine olmasa bile bize yardımcı olabilecek tüm ifadelerini ve kullanılmamış materyallerini sunmaları gerekiyor. Mucize beklemiyorum. Madeleine'e de söylediğim gibi, her şey jürinin onun Edwin'le evliliğine ve o gece olanlara dair anlattıklarını kabul edip etmemesine bağlı.

Mahkemeden çıkarken elbisemi çekiştiriyor.

"Bana inanacaklar mı?" diyor. "Kime?" Ben diyorum.

"Jüri. Bana inanacaklar mı?"

"Bunun için söz veremem. Ama bunu sağlamak için elimizden geleni yapacağız," diyorum kolunu okşayarak. Pek rahatlamış görünmüyor ama arkasına bakmadan Francine'le birlikte gidiyor.

"Elimizden gelenin en iyisi yeterli olacak mı?" Patrick bana yakın durarak söylüyor.

"Bilmiyorum. Her şey oğlunun ne söyleyeceğine bağlı. İfadesini ne zaman alabileceğimizi biliyor muyuz?"

"Hâlâ savcılığın onu tanık olarak çağırıp çağırmayacaklarını teyit etmesini bekliyorum. Görünüşe bakılırsa, onlar için yararlı olacak pek bir şey söylemeyecek, bu yüzden çağıracaklarından emin değilim. Ama bunu öğrenene kadar hiçbir yere varamayız," diyor ve ben de başımla onaylıyorum. Kimse annesinin babasını öldürmekle suçlandığı bir davada bir genci gönüllü olarak tanıklık yapmaya zorlamaz ama belki de tüm farkı yaratacak tanık o olabilir...

"Bekleyip görmemiz gerekecek. O serseri Flynn'in olması ne yazık, hiç yardımcı olmayacak. Yine de sormayı deneyebilirim. Eğer gerçekten başka bir şey bulmaya çalışıyor gibi görünürsem, bunu yapmanın bir yolu olabilir. Neyse, üstümü değiştirsem iyi olacak," diyorum ve soyunma odasına doğru yürümeye başlıyorum.

"Kahve ister misiniz?" Patrick rahat bir ses tonuyla soruyor. Benden başka her yere bakıyor.

Duruyorum. Düşünüyorum. "Evet," diyorum ve soyunma odasına gitmek için arkamı dönüyorum. İşim bittiğinde beni dışarıda bekliyor ve Ludgate Circus yakınlarındaki bir kafeye doğru yan yana yürüyoruz.

Madeleine'den, tecavüz davasından ve Patrick'in yakında başlayacağı büyük uyuşturucu davasından bahsettik. Sessizlik bir adım ötede, ikimiz de daha fazla yaklaşmasını engellemek için büyük çaba sarf ediyoruz. Eğer konuşmayı keser, gürültüyü durdurur ve gözlerimizin bir milisaniyeden daha uzun süre buluşmasına izin verirsek, kim bilir ne olacak. Belki öne eğilip yanağına dokunacağım ya da belki elimi tutup öpecek, belki birlikte ayağa kalkıp kafeden çıkıp doğruca dairesine gideceğiz ve neden durmaya çalıştığımızı sormadan sevişeceğiz. Boğazımın arkasında bir nefes darlığı var, görmezden gelmeye çalışıyorum, her yarım dakikada bir su yudumluyorum. Telefonum çaldığında, önümüzdeki hafta Nottingham'da gerçekleşecek bir silah davasıyla ilgili uzun bir anekdotun ortasındaydı. İşte o zaman durup birbirimize bakıyoruz, iki hafta önce yaşadığımız kavga aramızda yıkılmak üzere.

"Bakmayacak mısın?" diyor.

Tereddüt ediyorum. Kötü bir şey olup olmadığını bilmek istemiyorum. Neredeyse . Ama öte yandan, önemli bir şey de olabilir. Belki de

Matilda ile ilgili bir şey. Telefonumu çıkarıp baktım. Carl'dan.

Annem gelip birkaç gün kalmamızı istedi. Bu şartlar altında en iyisinin bu olduğunu düşünüyorum. Matilda'yı alıyorum. Gelecek hafta döneceğiz.

Göz kırpıyorum, cevap veriyorum.

Okul ne olacak? Daha perşembe.

Bir süre cevap vermiyor ama telefonumda bir şeyler bestelediğini gösteren hareketli noktaları görebiliyorum. Geliyor.

Bir gün kaçırmak onu öldürmez. Büyükannesini görmek onun için iyi olacak.

Öfke beni yakaladı. Bir cevap yazmaya başladım. Dur. Bir anlamı yok. Carl böyle bir karar verdiğinde, bunun nihai olduğunu biliyorum. Onun yerine başka bir cevap yazıyorum.

Haklısın. Umarım güzel vakit geçirirsiniz. Ve döndüğünüzde işleri koyabiliriz. İkinizi de seviyorum.

O da cevap verir. Öyle düşündüğünü biliyorum. Pazar gecesi görüşürüz.

Soluğum kesildi, kaburgalarım beklediğim bir darbe aldım. Bir süre boş boş ekrana bakıyorum ve sonra telefonumu kapatıyorum. Söyleyecek başka bir şey yok.

Ben bunlarla uğraşırken Patrick bir telefon görüşmesi yaptı. Başını kaçırdım ama telefonum kapandıktan sonra ne dediğini anlıyorum, hattın diğer ucundan gelen bir tıklama sesi boşlukları dolduruyor.

"Hayır, öyle bir şey değil.... bir yanlış anlaşılma.... eğer öyle hissettiyse özür dilerim..." Yüzü gergin, gözleri duvardaki bir şeye odaklanmış, omzumun üzerinden baktığımda orada hiçbir şey yok. "Kesinlikle bir yanlış anlaşılma....Evet, böyle bir şeyin olmayacağını biliyorsun... Hayır, hayır, durum böyle değil....Tamam, onunla konuşacağım, bunu açıklığa kavuşturacağım."

Veda etmeden telefonu kapatıyor, çenesi sıkılmış.

"Her şey yolunda mı?" Dedim.

Bana sanki uzaktan bakıyor, sonra yüzü aydınlanıyor. "Evet, evet, her şey yolunda. Müvekkillerimden biri çok kızgın. Ona suçunu kabul etmesi gerektiğini söyledim ve bundan hiç memnun değil. Nasıl olduklarını bilirsin. Her neyse, sende her şey yolunda mı? Daha önce aldığın mesajlardan biri mi?"

"Hayır, kocamdı. Bir süredir böyle bir mesaj almamıştım. Aslında bu konuyu son konuştuğumuzdan beri."

"Bu çok iyi. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm." Kelimeyi dikkatle söylüyor.

" değil. Beni , hepsi bu," diyorum.

"Elbette öyle. Bak, Alison. Bir kez daha deneyebilir miyiz? Bu her neyse?"

Bir an için kararsız kaldım. Sonra Carl ve Matilda'yı gözümde canlandırıyorum, yüzleri birbirine yakın ve çok bilinçli, çok dikkatli bir şekilde onları zihnimde küçülttükçe küçültüyorum, en uzak köşeye sıkıştırdığım küçük bir kutunun katlıyorum. Elimi Patrick'e uzatıyorum ve o da alıyor.

"Bu öğleden sonra çalışıyor musun?" Dedim.

"Artık değil," diyor ve beni kendine çekiyor.

Gitme," diyor Patrick, kolumu tutarak. "Gitmek zorundayım. Riske atmak istemiyorum."

"Ne riski? Uzakta olduklarını söylemiştin." Yatakta doğruluyor ve diğer kolumu da tutuyor. Kendimi geri çekiyorum.

"Sanırım gitsem daha iyi olacak. Yarın her zaman buluşabiliriz." "Yarın meşgul olabilirim." Sesi asıktı.

"Bu sana bağlı." Ona veda öpücüğü vermek için yanına oturduğum yataktan kalkıyorum. Gitmek istemiyorum ama saat neredeyse gece on bir. Öğleden sonra saat ikide Patrick'in dairesine vardığımızdan beri yataktayız, sadece işlemek için ve Patrick'in durumunda, birkaç saatte bir mutfaktan şarap ve Ibérico jambonu getirmek için kalkıyoruz. Aynanın karşısına geçip saçlarımla oynuyorum, gözlerimin altındaki çizgilerin arasına sıkışmış rimel izlerini siliyorum.

"Sadece şaka yapıyorum. Tabii ki meşgul olmayacağım. Neden bana evinde yemek pişirmiyorsun?" diyor.

Bu teklif karşısında irkilerek hızla arkamı dönüyorum. Daha önce dış hayatıma hiç ilgi göstermemişti, beni bugün için ailemi oluşturduğum gibi düzgün bir şekilde bölümlere ayırmıştı. Anneliğimin kanıtı olan çatlaklarım hakkında yorum bile yapmıyor.

"Akşam yemeği benim evimde mi? Benim evimde mi?" Tekrara düştüm.

"Evet. Senin için yemek yaptım. Şimdi sıra sende. Ev boşsa, neden olmasın?"

Aklıma o kadar çok neden geliyor ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. Birlikte var olmak bir şey, onun ve Carl'ın izlerinin paralel gitmesi. Yan yana olmaları tamamen başka bir şey. Patrick'in tabaklarımızdan yemesi, bardaklarımızdan içmesi... Matilda'nın fotoğraflarını, Carl ve benim birbirimize dokunmaya katlanabildiğimiz zamanlardaki düğün resmimizi görecekti. Bunu düşünmek bile

Tüylerim diken diken oluyor, kolumda tüyler diken diken oluyor. Aynaya dönüyorum, zaman kazanmak için yüzümle biraz daha oynuyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyorum sonunda, cevabımın zayıflığının bilincinde olarak.

"Bu harika bir fikir. Beni evde gördün, seni de evde görmek istiyorum. Seni daha iyi tanımak istiyorum Alison. Hepinizi. Tanrım, yemek yapabiliyor musun onu bile bilmiyorum. Bir yılı aşkın süredir sevişiyoruz ve sen bana bir yumurta bile pişirmedin," diyerek yataktan kalkıyor ve kollarını bana dolamak için yanıma geliyor.

"Yumurta haşlamanın bizimle pek ilgisi olduğunu sanmıyorum," diyorum. "Ya ben istersem?"

Başı benimkinin yanında, çenesi omzumda. Aynada bana gülümsüyor ve bu beni çok cezbediyor. Bakışlarındaki sıcaklık, Carl'dan gördüğüm küçümsemeyle o kadar güçlü bir şekilde karşılaştırılıyor ki buna karşı koyamıyorum. Yemeğimi geri çevirmeyen birine yemek pişirmeyi çok isterdim.

"Gerçekten uzakta oldukları sürece. Yarın teyit edebilir miyim?" Ben de öyle dedim.

Beni döndürüyor ve düzgünce sarılıyor. "Evet, tabii ki. Ne zaman ve nerede olacağını söyle. Ben de her şeyi yerim."

"Yemek yapmakta o kadar iyi değilim, fazla heyecanlanmayın."

"Bırak da buna ben karar vereyim." O beni öpüyor, ben de onu öpüyorum, ta ki bu öpüşmenin yatağa geri dönmemize neden olacağı belli olana kadar. Kendimi ayırıyorum.

"Ben şimdi eve gidiyorum. Seni sabah ararım."

". Beni bir kez daha öpüyor ama bu sefer bırakıyor.

Eve geldiğimde ev bomboştu. Matilda doğduğundan beri ilk kez evde yalnız kalıyorum. Paltomu alt tırabzanın üzerine bırakıyorum ve tekerlekli çantamı ön kapının yanına bırakıyorum. Üstümü değiştirmek için yukarı çıkıyorum, Matilda'nın odasına giriyorum ve küçük yatağa oturuyorum. Doğduktan bir hafta sonra ona aldığım oyuncağı Pembe Fil'i geride bırakmış. O zamandan beri ondan ayrılmıyor. Görünüşe göre şimdiye kadar. Daha yakından baktığımda tüylerinin döküldüğünü ve içinin topaklandığını fark ediyorum. Yüzüme yaklaştırıyorum ve bayatlamış süt gibi kokusundan neredeyse öğüreceğim. Matilda tartışmak için orada değilken onu çamaşır makinesinden geçirmek istiyorum ama bu dürtüye direniyorum - oyuncağını ben çalmadan da yeterince kırılğan hissediyor

özünü arkasına sakladı. Pembe Fil'i yastığına geri koydum.

Evdeki tüm perdeleri kapattım, ışıkları söndürdüm ve arka kapının kilitli olup olmadığını kontrol ettim. Bu normalde Carl'ın işidir. Kendimi dengesiz hissediyorum, frenlerimin boşaldığı hissiyle odalarda serbestçe dolaşıyorum. Ama Patrick'e evimi gösterme fikri heyecan verici. Beğenmesini, raflardaki kitapların başlıklarından beni daha iyi okumasını istiyorum. Birkaçını yeniden düzenliyorum, *Alacakaranlık* serisini bir sıranın arkasına taşıyorum ve bazı Diaz ve Pelecanos kitaplarını, Barbara Vine'dan *Karanlıktan Uyarlanmış Bir Göz*'ü öne çekiyorum. Bir süre Carl'la benim düğün fotoğrafımıza bakıyorum; çenem daha iyi açılardan görülmüş olsa da sorun değil, umursamıyorum.

Matilda'nın aramızda gülümsediği Carl ve benim resmimiz gözüme çarpıyor ve onu raftan indirip bir süre bakıyorum. Çok mutlu görünüyoruz, gururlu ebeveynler olarak, bugünden çok daha genç. Evi şöyle bir tarıyorum ve Matildanın tüm fotoğraflarını kaldırıp oturma odasındaki bir dolaba yığıyorum. Patrick'in nasıl biri olduğumu görmesini istiyorum ama tüm benliğimi değil. Henüz değil. Bunun için bir zaman olabilir ama henüz o noktada değiliz. Bu zaten yeterince büyük bir adım ve nereye varacağını kim bilebilir ki, eğer bir yere varacaksa.

Artık saat gece yarısını geçmişti ve yatağa girip yatağın ortasına yayıldım. Carl yanımda olmadan mışıl mışıl uyuyorum, sadece alarmım yedide çaldığında uyanıyorum.

İlk iş Carl'a mesaj atıyorum.

İkinizi de özlüyorum. Nasılsınız? X

Cevap vermesi biraz zaman alıyor ama sonunda cevap veriyor.

Biz iyiyiz. Bugün plaja, yarın da kaleye gideceğiz.

Bu terslik beni sarsıyor ama iyi tarafından bakarsak, belli ki eve gelip bana sürpriz yapmayı planlamıyor. İyi eğlenceler diyorum ve onu aklımdan çıkarıyorum. Matilda'yı değil ama. Onu kendi evinden nasıl çıkardığımı düşünüyorum ve göğsüme yerleşmeden önce boğazımda bir yumru oluşuyor. O bundan daha iyisini hak ediyor. Onun evine bu şekilde davranmaya hakkım yok.

O yokmuş gibi davranmak için. Telefonumu elime alıp Carl'ı arıyorum, onunla konuşmak için yanıp tutuşuyorum. Açmıyor. Tekrar deniyorum ve yine açmıyor. Sonunda yazıyor:

Çıkmak üzereyiz. Sana söylemiştim. Ne istiyorsun?

Matilda ile konuşmak istiyorum.

Cevap veriyor. Zamanımız yok. Ve bence bu onu sadece üzecek. Bu kadar bencil olma.

Tekrar arayıp onu telefona vermesi için ısrar etmek istiyorum ama doğru, onu üzmem istemiyorum. Babası ve büyükannesiyle takılmaktan mutlu olacağını biliyorum. Uzakta olduğu için yaygara koparmamak en iyisi - eminim Pazar günü dönecekler ve ben de ona sarılıp yaptığı her şey hakkında onunla konuşabileceğim. Yüzümü sertçe ovuyorum ve suçluluk duygusunu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Mahkemeye gitmem ve bir yemek planlamam gerekiyor.

Holborn'a giden otobüste, Old Bailey'e giden yolda bunu düşündüm. Kuzu eti. Patrick daha önce bana bunu pişirmiştir. Yani kuzu olamaz. Deli gibi Google'da araştırıyorum, onu etkileyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Hatta baştan çıkaracak. Bana ihtiyaç olduğunu fark edene kadar yer gösterici beni üç kez mahkemeye çağırıyor ve meslektaşlarımdan biri için yaptığım kefalet başvurusu en iyilerimden biri değil. Yine de kabul edildi ve yargıca "Hanımefendi" demeyi bile unutmadım. Bugün yine Bailey'de olduğum için mutluyum - evrakları odaya bırakıp gelecek haftaki duruşmam için evrakları toplayarak hızlı bir giriş-çıkış yapacağım. Günün geri kalanında akşam yemeğini planlamak ve hazırlık yapmak için zamanım var.

Piccadilly hattını Holloway Road istasyonuna kadar kullanıyorum ve Waitrose'a gidiyorum. Carl normalde gıda alışverişiyle ilgilenir, bir profesyonel gibi reyonlarda vızıldayarak dolaşır, dikkatlice planlanmış bir listeye çeşniler ve mısır gevrekleri arasındaki mesafeyi en aza indirir. Benim alışverişim onunkinden üç kat daha uzun sürüyor. Önce kasap tezgahına gidip farklı kesimlere bakıyorum, sızan kan bana Madeleine ile yediğim öğle yemeğini hatırlatıyor. Yine de iyi bir yemektir ve bunu ilham almak için kullanıyorum. Hazır paketlenmiş iki biftek alıyorum ve kuşkonmaz ve çilek almak için sebzelere geri dönüyorum. Mevsimsel olsun, güzel olur. Dondurulmuş cips almak için soğuk reyona dönüyorum,

Evde mayonez olup olmadığını hatırlayamıyorum, gidip ondan biraz alıyorum. Sonunda soğuk reyona dönüp tencerede çikolatalı mus alıyorum. Patrick'in ona da tatlı yapmamı istediğini düşünemiyorum.

Kapıyı açar açmaz Patrick, "Bu kadar çaba sarf etmemeliydin," diyor.

"Ben yapmadım."

"Yok artık." Yine de gülüyor, sonra öne eğilip beni öpüyor. Geçen hafta sonundan sonra kimse için süslenmeye zahmet etmiyorum. Verimsiz. Öğrenciyken yaptığım en iyi seks, bunun için giyinmediğim zamandı, en kötü eski pantolon ve tıraşsız bacaklar. Kıvrımlarımı Carl'ın burun kıvırdığı elbisenin içine sokmadan önce bunu hatırlamalıydım. Bu yüzden eşofman altı ve eski bir tişört giydim, sütyenim yoktu, omuzlarımdan tenim görünüyordu. Adil olmak gerekirse, yüzüm için biraz zaman harcadım, sahip olduğum kozmetiklerin çoğunu kullanan makyajsız-sağlıklı-ışıltili bir görünümü mükemmelleştirdim.

Patrick beni açık kapıdan içeri itiyor ve arkasından sıkıca kapatıyor. Tişörtümün yakasını dikiş yerlerinden yırtılana kadar çekiyor. Parçaları yere düşürüyor. Sonra beni duvara doğru çeviriyor ve altımı indiriyor. Bir eliyle sırtıma sertçe bastırırken, diğer eliyle fermuarını indiriyor. Eline tükürüp kendini ovuşturduktan sonra içime giriyor ve ilk acı dolu nefesimi duymazdan geliyor. Birkaç dakika içinde her şey bitti. ve beni öpmek için çeviriyor.

"Bütün gün bunu düşündüm," diyor sonunda.

Nefes nefese kaldım, az önce olanlar hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Yine de bir şey söylemiyorum, şimdi ayak bileklerimdeki iç çamaşırlarımın farkındayım. Onları ve eşofman altımı yukarı çekiyorum. Tişörtün parçalarını topluyorum ama tamir edilemeyecek durumda.

"Akşam yemeğine geleceğini sanıyordum," diyorum.

"Geliyorum. Ve sonrasına. Öncesi de."

"Üstüme bir şey alacağım," diyerek kenara çekiliyorum. Keskin bir şeyin üzerinde durup onu alıyorum; temizlik yaparken gözden kaçırdığım küçük bir Lego parçası. Ona bakıyorum, aklımda Tilly var. Kızımın evinde metres rolünü oynamaktan giderek daha fazla rahatsızlık duyuyorum. Patrick

sahiplenme, ısrarcı.

"Yapma. Seni böyle seviyorum." Eşofman altımı tekrar aşağı çekiyor ama bu sefer iç çamaşırımı yalnız bırakıyor.

"Çıplak şef mi? Biraz klişe, değil mi?" Onu itiyorum ama pantolonumu yerde bırakıyorum.

"Biraz klişenin yanlış bir tarafı yok. Hadi, bir şeyler içelim." Şimdiye kadar yanında getirdiğini fark etmediğim plastik bir şişe torbasını bana uzatıyor.

Onu ve şişeleri mutfığa götürüyorum, soyunuk halimin farkındayım ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Matilda doğduğundan beri çıplaklıktan vazgeçtim, onun varlığı ve yaşımın getirdiği tahribat bir araya gelince, bir Noel'de Carl'dan çaldığım büyük bir polar ve eski püskü pijamalardan oluşan koruyucu bir örtü olmadan etrafta dolaşmaya isteksiz hale geldim. Mutfağın ışıkları yanıyor ve bu yer gösterisini izliyor olabilecek komşuların çok farkında olduğumu hissediyorum. Yani, burası Londra, kimseyle konuşmuyoruz ama ya içlerinden biri bir sabah Carl'ı gördüğünde onlar için sergilediğim performanstan bahsederse? Carl'ın umurunda olur muydu? Ocaktan bir önlük aldım ve giydim.

"Tavuk," diyor Patrick.

"Biftek pişiriyorum. Kendimi yakmak istemiyorum," diyorum vakarla mutfak kapısına doğru yürüyüp perdelerin bağlarını çözerken. Normalde onları hiç çözmeziz. Kıvrımlardan toz ve ölü güveler uçuşuyor ama en azından artık örtünüyorum.

Ben bunu yaparken Patrick'in çekmeceleri karıştırdığını duyuyorum. Arkamı döndüğümde bir tirbuşon sallıyor ve bir şişe şarap açıyor. Dolaptan bardakları çıkarıp ona uzatıyorum, o da dolduruyor.

"Şerefe," diyor ve kadehleri tokuşturuyoruz. "Ne içiyoruz? Biftek dışında mı?"

"Sebze ve fırın cipsi. Pek iyi bir aşçı olmadığımı söylemiştim."

"Eminim çok güzel olacak." Terbiyeli biri, hakkını vermeliyim. İsteddiği zaman.

Ben fırını açıp cipsleri tepsiye koyarken o ön odaya geçiyor. Döndüğünde elinde düğün fotoğrafını tutuyordu.

"Demek kocan bu?"

"Evet. Belli ki." Havada daha önce olmayan bir gerginlik var. Bir an birbirimize bakıyoruz ve sonra fotoğrafı ön odaya geri götürüyor. Rafa geri koyarken çıkardığı tıkırtıyı duyuyorum.

"Başından beri evli olduğumu biliyordun,"
diyorum. "Biliyordum. Biliyordum."

"görüşmenden hoşlanmadığım için bana sataştın." Kavgamızdan bahsetmek istemiyorum ama söylemem gerek.

İç çekiyor. "Tamam, bu konuya tekrar girmeyelim. Havayı bozduğum için özür dilerim. Şimdi bunu düşünmeyelim. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur, değil mi?"

Senin için söylemesi daha kolay, sanırım, ama tartışmıyorum. Cipsleri fırına koydum ve kuşkonmazların uçlarını kestim.

Şarap. Biftek. Daha fazla şarap. Fazla pişmiş cipsler kenara itildi. Biraz daha şarap. Birlikte kanepeye uzandık, birbirimize çikolatalı mus yedirdik. Beni yavaşça yere itiyor ve şimdi acele etmeden vücudumda aşağı doğru ilerliyor. Üzerime bulaştırmaya başladığı köpüğün halıda yaratabileceği dağınıklığın ve bunu Carl'a nasıl açıklayacağımın farkında olarak rahatlamaya çalışıyorum.

"Hey, rahatla. Bundan hoşlanacağını düşündüm," diyor başını . Yüzüne çikolata bulaşmış ve tek yapmak istediğim gülmek. Bastırıyorum ve bir homurtuyla dışarı çıkıyor. Gülümsüyor.

"Kesinlikle," diyor, sesi memnun ve sonra yaptığı işe geri dönüyor.

Gözlerimi kapatıyorum, o ana dalmak istiyorum. Ama halının dokusu sırtıma batıyor ve köpük karnımı kaşındırıyor. Gözlerimi açıp odaya bakıyorum, televizyonun ve DVD oynatıcının ışıkları köşede kırmızı kırmızı parlıyor. Onu itmek istemiyorum ve bunu yapması gerekenin o değil ben olduğumu biliyorum ama bunu istemeye kendimi zorlayamıyorum. Kafasını itiyorum.

"Bunun için pek havamda değilim," diyorum. "Üzgünüm, rahatlayamıyorum."

Sırtarak üzerime geliyor. "Seni rahatlatacağım. Sadece bana izin vermen gerek." Tekrar başlıyor ama ben bir kez daha başını itiyorum. Uzanıp ellerimi tutuyor, her birini kendi ellerine alıyor. Onları sabitledikten sonra kollarımı yere bastırıyor. Çok sert çekiyor ve ellerimi acıtıyor

omuzlarıma. Kendimi kurtarmak için bir o yana bir bu yana kıvraniyorum ama vücudunu bacaklarımın üzerine koyuyor ve hareket edemiyorum. Başıyla, dişleriyle ve diliyle beni itiyor ve bu acıtıyor, bacaklarımı ve ellerimi hareket ettirmeye çalışıyorum ama yapamıyorum ve o durmuyor.

Başını kaldırıyor. "Bundan zevk almanı sağlayacağım," diyor.

"Dur," diye bağıyorum ve kendimi yoldan çekmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor, sağ elimi bırakmadan önce daha sert ve daha sert yalamaya devam ediyor, böylece parmaklarını sertçe içime sokabiliyor. Daha da çok acıyor.

"Kes şunu," diye bağıyorum ve kanepeyi, halıyı ve çikolatayı unutarak kendimi zorlayıp yuvarlanmayı başarıyorum ve sehpanın ayaklarına çarpıyorum. Çarpmanın etkisiyle uyluğum ve omzum ağrıyarak ayağa kalkmaya çalışıyorum. O da ayağa kalkıyor ve bir an için beni tekrar düşünüyorum ama sonra ellerini teslimiyetle kaldırıp geri çekiliyor.

"Üzgünüm, Alison. Özür dilerim. Hoşuna ," diyor.

"Yanlışı düşünmüşsün." Koltuklardan birinin arkasında bir örtü var ve onu alıp kendi etrafıma sarıyorum. Işığı açıyorum ve odadaki hasarı değerlendiriyorum. Halının üzerinde uzun bir kahverengi leke var. Ağır ağır kanepeye oturuyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Bu kadar gergin olmak istememiştim. Belki de burada, bu evde olmaktan..."

"Özür dileyecek bir şey yok. Sen söylediğinde durmalıydım. Kendimi kaptırdım," diyor. Yanımdaki kanepeye oturuyor ve elini uzatıyor. Bir süre sonra elini tutuyorum, gevşekçe. "Ama beni daha önce hiç durdurmamıştın."

"Daha önce hiç istememiştim. Yine de bir şeyler doğru gelmedi," diyorum.

"Özür dilerim," diyor tekrar ve bir süre el ele tutuşarak oturuyoruz.

Mutfaktan gelen telefonumun bip sesi sessizliği bozuyor.

"Kim olduğuna baksam iyi olacak. Belki de..." Cümlemi bitirmeden kalkıp telefonumu alıyorum. Bu bir mesaj. Bilinmeyen bir numaradan. Tam da bu gece işleri yoluna koymak için ihtiyacımız olan şey.

Seni çürümüş cüruf.

Harika. Telefonumu ona uzattım ve o da alıp kelimeleri okudu. "Tanrı aşkına. Bu saçmalığı ciddiye , değil mi?"

diyor.

"Ne demek istiyorsun? Hiçbir şekilde kabul etmiyorum. Bıktım bundan," diyorum.

Mesaja tekrar bakıyor ve telefonumu kapatıp sehpanın üzerine koymadan önce siliyor.

"Lütfen, bu gece bunu düşünmesek olmaz mı? Kim olsun, önemli değil. Anlamsız bir şey. Uğultu."

Karşıdaki koltuğa oturuyorum, örtüyü bacaklarımın üzerine çekiyorum. Üşümeye başlamıştım.

"Anlamsız değil. İçinde bir şey var. Bunu görmezden gelemem."

"Görmezden gelebilirsin. Eğer isterseniz," diyor. "Her kimse, bir şey arıyorlar.

bir tepki. Onlara bu zevki tattırmayın."

"Çocuğuyla oyun alanındaki zorbalara hakkında konuşan biri gibi konuşuyorsun," diyorum.

"Ya yaparsam? Bu geceyi mahvetmek istemiyorum."

"Şimdiden bozulmadığını kim söyledi?" Lekeli halıya tekrar bakıyorum.

"Yine, sadece bozulmasına izin verirsen. Üzgün olduğumu söyledim.

Kendimi kaptırdım
uzakta."

"Bu pek bir mazeret sayılmaz."

"Elimdekinin en iyisi bu," diyor ve ayağa kalkıyor. Yanımda yere diz çöküyor ve kollarını bana doluyor ve sonunda onun kucağında rahatlıyorum. Bir an için dengede duruyor ama tartışmaya dayanamıyorum. Sonunda yaptığı şeyi bıraktı ve belki de ben çok gergin davranıyordum.

"Geceye yeniden başlayalım. Ben gidip biraz daha şarap getireyim."

Mutfığa gidiyor. Telefonumu tekrar açtım. Carl telefon kapalıyken bana mesaj atmış, Matilda ve annesinin birlikte pasta yaparken çekilmiş bir fotoğrafını göndermiş. Matilda çok mutlu görünüyor, elleri una bulanmış ve ağzında çikolata var. Ona duyduğum özlem dalgası içimi kaplıyor ve bu duygunun şiddeti azaldıkça kendimi yoksun, iyi ve saf olan her şeyden arınmış hissediyorum. Oturma odamda, Tilly'oyun oynadığı ve televizyon izlediği odada neredeyse çıtır çıtır oturmuş, hayırdan anlamayan bir adamın geri gelip beni tekrar rahatsız etmesini bekliyorum. Eğer bir arkadaşım olsaydı şu anda bana bağılıyor, bu kadar bencil, aptal bir sürük olmayı bırakmamı söylüyor olurdu. Çikolata ile yapmam gereken tek karışıklık kızım olmalı. Göğsümde bir yumru şişiyor ve çenem geriliyor, gözyaşlarım akıyor

gözlerimden.

Patrick elinde iki kadeh şarapla odaya geri geldi. Kanepede yanıma oturdu. Kalktım ve sandalyeye geçtim.

"Tanrı aşkına, Alison. Üzgün olduğumu söyledim." Şarabını bir dikişte içiyor.

"Mesele o değil," diyorum.

"Sakın bana yine suçlu hissettiğini söyleme."

"Bak Patrick, biraz karışık," diye söze başlıyorum ama odadan çıkıp elinde şarap şişesiyle geri geliyor. Bardağını dolduruyor ve şarabı halının üzerine sıçratarak diğer lekeler ekliyor.

Şarabımı içiyorum. Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor. İkimize de uzaktan bakıyormuşum gibi hissediyorum, odanın köşesinde bir yere tünemiş, iki insanın birbirine yabancılaşmasını izliyorum. Patrick uzun bir nefes alıyor.

"Sigara ister misin? Bende biraz var," diyor.

"Hayır. Ben iyiyim."

Uzun bir duraklama
oldu. "Sanırım gitsem
iyi olacak."

Battaniyeyi kendi etrafıma daha sıkı sarıyorum.

"Ee?" diyor. "Kalmamı istiyor musun?"

"Patrick..."

"Normalde sert seviyorsun," diyor, sesi asık.

"Sanırım evde olmaktan kaynaklanıyor," diyorum. "Özür dilerim. Geceyi mahvetmek istememiştim."

Uzanıp dizime dokunuyor. Çekinmemeye çalışıyorum.

"Belli ki senin için çok fazla olmuş. Ben gidiyorum." Ayağa kalkıyor. "Özür dilerim, Alison. Buraya gelmem bir hataydı. Burası evin, kızının evi. Buraya ait değilim."

Kıyafetlerini toplamak için zemin katta dolaşırken onu takip ediyorum. Her şeyi topladıktan sonra kendi kendine giyiniyor. Yerin ortasında durup onu izliyorum, şalımı kendime sımsıkı sarıyorum. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum, boğazımda bir yumru giderek büyüyor, ağzım titriyor. Gitmesini istiyorum ama kalmasını da istiyorum ve tek bir kelime edersem baraj patlayacak ve ciddi ciddi ağlamaya başlayacağım.

Şimdi giyinmiş, ceketini giymiş, ayakkabılarını bağlamış. Elinde çantası, bana doğru eğiliyor ve alnımdan öpüyor.

"Seni arayacağım."

Ve böylece gitti. Ön kapıyı açıp kapatırken bir soğuk hava dalgası hissediyorum. Olduğum yerde durmaya devam ediyorum. Boğazımdaki yumru geçtikten sonra kendime biraz daha şarap koyuyorum. Alt katın ışıklarını kapatıyorum ve kendime bir banyo hazırlıyorum. Ellerim nemli ve ayaklarım soğuk. Başımı suyun altına sokarak uzun bir süre banyoda uzanıyorum. Kulaklarım suyla doluyor ve kaloriferler gece için kapatılırken boruların çınlamasından başka bir şey duyamıyorum. Ayağa kalktığımda su ılıktı ve parmaklarım mavi mavi buruşmuştu. Alt katta telefonum çalışıyor ve çalışıyor ama yatağa girip kıvrılıyorum, başım yastığa ıslak bir şekilde değıyor.

Uyuyacağımı sanmıyorum ama kolayca geliyor, dalga dalga bastırıyor beni. Telefonum çalmaya devam ediyor ama ses bir ninni gibi beynimin içinde kendini örüyor. O gece kaç kez daha çalışıyor bilmiyorum ama ben onun için ölüyorum, Patrick ve Carl onun çağrısının ritmiyle rüyalarımnda dolaşıyor.

Carl ve Matilda pazar günü eve geldiler. Matilda bana bir kement gibi yapışıyor, hafta sonu boyunca yaptığı resimleri gösteriyor. Carl kayıtsız görünüyor, sadece doğrudan sorulara yanıt veriyor, o zaman bile sadece ters cevap veriyor. Ev tertemiz, bundan eminim, yalnız kaldığım iki gün boyunca her yüzey pırıl pırıl oldu, Tilly'nin fotoğrafları yerli yerine kondu. Tavuk ve peynirli makarna pişirdim, ikisini de kısa sürede bitirdi. Carl da yiyor, yemeğe bakmadan ağızına tıktırıyor. Tadına bakmadığından da eminim ama en azından yanlış bir şey bulmuyor.

Matilda'yı yıkadım ve yemekten sonra ona bir hikaye okudum. Carl yemeğini bitirdikten sonra oturma odasındaki kanepeye ağır ağır oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı. Ona Matilda'ya yardım etmek isteyip istemediğini sordum ve bana dönmeden anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Bunu hayır olarak kabul ettim. Ben saçlarını tarayıp kuruturken bana sarıldı ve sekiz buçuktan önce uyudu. Carl'la aramızda geçmesi muhtemel gergin sessizlik saatlerini düşünerek kendim de yatmaya karar verdim. Merdivenlerin başında durup kendimi destekliyorum.

"İyi bir hafta sonu geçirmişsin demek ki," diyorum oturma odasında karşısına oturarak. Halının üzerindeki kahverengi leke artık çok silik - cumartesi günü uzun bir süre boyunca temizledim, Cuma gecesi olan her şeyin izini silmek için kat kat Vanish sürdüm. Geride kalan gölgeye bakmamak için kendimi zor tutuyorum ama Carl'ın bana ne kadar dikkat ettiğini düşünürsek bunun bir önemi yok.

"Hafta sonu iyi miydi?" İlk yorumuma hâlâ cevap vermediği için tekrar soruyorum.

"Ne? Oh, evet. Biraz uzaklaşmak iyi geldi," diyor, hâlâ bilgisayarına bakarak. Elinden alıp tokatlamak istiyorum.

"Gönderdiğin fotoğraflar güzeldi." Ertelememekte kararlıyım. "Evet,," diyor. Ekranındaki her neyse büyüleyici olmalı. "Carl, bana bakar mısın?"

"Sadece biraz iş yapmaya çalışıyorum-" diye söze başladı ama dizüstü bilgisayarını elinden alarak sözünü kestim. Ona uzanıyor ama ben kapatıp arkamdaki rafa koyuyorum.

"Bilgisayarımı geri ver," diyor. Öfkeli görünüyor. Ama en azından bana bakıyor.

"Hayır. Konuşmamız gerek."

"Konuşmamıza gerek yok. Bilgisayarımı geri istiyorum," diyor. Ayağa kalkıyor ve rafa doğru yürüyüp bilgisayara uzanıyor ama ben ondan daha hızlıyım. Elime aldım ve kollarımla kavradım. Bunun için benimle savaşmak zorunda kalacak.

"Seni incitmeme izin verme," diyor. Görünüşe göre ciddi çünkü kollarımı kavriyor ve onları ayırmaya çalışıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kendimi ondan geriye ittim ve dirseğimle onu üzerimden uzaklaştırdım.

"Bilgisayarımı geri istiyorum!" diye bağırıyor, yüzüme doğru.

"Tamam, işte lanet olası bilgisayarın." Yan dönüp yere koyuyorum ve sertçe kendimden uzağa itiyorum. Halının üzerinde kayıyor ve duvara çarpıyor. Carl peşinden gidiyor ve bilgisayarla birlikte tekrar kanepeye oturup bilgisayar açmadan önce onu özenle yerden alıyor.

Kazağımın kollarını yukarı çekiyorum ve kollarımdaki kırmızı izleri görüyorum. "Beni morarttın," diyorum. Kafasını kaldırıp bakmıyor.

"Carl, kollarımı incittin. Tanrı aşkına bana bak." Verdiği yanıtın fizikselliği karşısında o kadar şaşırdım ki, onu ne kadar kızdırdığım umurumda bile değil.

Sonunda bana baktı. "Onu en başta almamalıydın." "Konuşmamız gerek. Benimle konuşmayacaksın. Beni daha önce hiç incitmedin ve umursamıyormuş gibi davranıyorsun." İstemeden de olsa ağlamaya başladım, kelimelerim tutarsız bir feryat halinde çıkıyordu.

"Söylenecek ne var bilmiyorum," diyor.

"Ayrılıyor muyuz? Boşanmak mı istiyorsun?" Şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. "Alison, ben..." Belki de derin bir şey söylemek üzeredir ama durur.

Kapıya bakıyor. Konuşmasını bekliyorum, hıçkırıkları dinliyor ve sonra neden durduğunu anlıyorum. Kapı yavaş yavaş hareket ediyor, ama arkasından belli belirsiz bir ağlama sesi geliyor. Kapıya doğru gidiyor

Matilda'nın Pembe Fil'i tuttuğunu ve yüzünün görüyorum. Carl onu kucağına alır ve kadın onun omzuna yığılır. "Boşanıyor musun?" diyor sonunda sakinleştiğinde

konusacak kadar.

"Hayır," diyoruz ikimiz birlikte.

"Tartıştığınızı duydum. Aşağı indim ve annemin boşanma dediğini duydum. Tartışmanızdan nefret ediyorum. Lütfen kesin şunu." Tekrar ağlamaya başladı.

Sanki biri elini ortama sokmuş, içimi tutmuş ve yavaşça, yavaşça büküyormuş gibi hissediyorum. Göğsümde bir ağrı var, soğuktan dallar saçan bir yumru. Carl da üzgün görünüyor, yüzündeki kayıtsızlık Matilda için duyduğu endişeyle yer değiştirmiş. Onunla birlikte dizinin üzerine oturuyor ve ona sarılıyor.

"Carl, konuşmamız gerek. Matilda'ya ne yaptığına bir bak. Hepimize." Şimdi yalvarıyorum ama umurumda değil. Bir şey bu çıkmazı kırmalı.

Sandalyeye geri oturuyor, Matilda ona yaslanıyor. Yüzünde okuyamadığım bir ifade var - belki de yenilgi. Belki de sadece yorgunluk. "Tamam, konuşuruz. Sonra konuşuruz," diyor. Yüz yüze gelene kadar Matilda'yı dizinin üzerinde hareket ettiriyor. "Tilly, tatlım. Tartıştığınızı duyduğun için üzgünüm ama şu anda annenle baban pek iyi anlaşıyor. Bu boşanacağımız anlamına gelmiyor ama bazı tartışmalar yaşıyoruz. Sen Okulda arkadaşın Sophie ile nasıl tartıştığını biliyor musun?"

Matilda ile konuşmaya devam ediyor ama sözlerine tutunamıyorum. Sonuna kadar üzerimde sürükleniyorlar.

"...ama sorunlarımızı çözeceğiz çünkü biz senin annen ve babanız ve seni çok seviyoruz," diyerek beni tekrar içeri çekti.

Başımla onaylıyorum ve yanlarına gidip diz çöküyorum. Kolumu Matilda'ya doluyorum, Carl'a da dokunmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Benden çekinmiyor ve bunun bir başlangıç olduğunu hissediyorum.

"Bu çok doğru, sevgilim. Seni gerçekten çok seviyoruz" diyorum.

Onu tamamen sakinleştirdik ve yatağına götürdük, uyuyana kadar yanında kaldık, derin nefes alıyordu. Carl önce aşağıya iniyor ve ben de yavaşça onu takip ediyorum, belki şimdi benimle ilgilenir diye umuyorum.

"İşte bu yüzden çok önemli, Carl. Matilda. Sadece biz değil. Bu konuda onun için çalışmalıyız. Sence de öyle değil mi?" Ben de öyle dedim.

Gözleri düşmanca bakıyor. Ya da belki sadece temkinli. Samimiyetimi ölçmeye çalışıyor. Ne demek istediğini anlayabiliyorum.

"Geçen hafta sonu olanlar için de özür dilerim. Biz uzaktayken. Gerçekten o kadar sarhoş olmak istememiştim, ne olduğunu bilmiyorum."

"Hiç yapmıyorsun..." Sesi kısık ama kelimeleri yeterince net duyabiliyorum.

"Beni rahat bırakın lütfen. Burada deniyorum. Gerçekten çok üzgünüm. Elimden geleni yapacağım."

"Bundan daha fazlası gerekecek. Bunu daha önce pek çok kez söyledin." Başını kanepeye yaslayıp gözlerini kapatıyor. Yenilmiş görünüyor.

"Bana bir şans daha verin. Matilda'nın iyiliği için bunu düzeltmeye çalışmalıyız," diyorum.

İç geçiriyor ve gözlerini açıyor, annesinin yanından döndüklerinden beri ilk kez bana tam olarak bakıyor. Aslında, beni Brighton'da bıraktığından beri ilk kez. Bir süre bakışıyoruz ama önce onun bakışları düşüyor.

"Yorulдум, Alison. Tüm bu dramadan çok yorulдум. Her şeyin sakın ve sessiz olmasını istiyorum. İşime devam etmek ve kızımızla ilgilenmek istiyorum ve tüm bu... performansın her zaman olmasını istemiyorum" diyor.

"Ben de bunu istiyorum. Tek istediğim buydu," diyorum.

"Böyle düşündüğünü biliyorum." Sesi neredeyse nazik. "Ama şu anda bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Ne istediğini bilmiyorsun. Ve bu bizi öldürüyor."

Bunun ne anlama gelebileceğini bilmiyor çünkü Patrick'i bilmesinin mümkün olmadığını biliyorum ama kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor ve dilim damağım kurudu. Sonra bir adrenalin dalgası beni vuruyor.

"Sadece ben değilim, biliyorsun. En azından son birkaç yıldır benden uzak duruyorsun. Özellikle de geçen yılın yazından beri. Artık sevişmek istemeyen sendin. Bunu pek çok kez açıkça belirttin."

"Görüyorsun Alison, demek istediğim bu. Neden buna 'sikişmek' diyorsun? Bizim için bu sevişmek olmalı. Karımı 'becerecek' değilim," diyor, başı eğik, yüz ifadesinden bu kadar kafalı, dil konusunda bu kadar beceriksiz olabildiğim için endişeli olduğu anlaşılıyor. Çok kaba.

"Sikişmek ya da sevişmek, adına ne dersiniz deyin, iki yıl önce ilgisini kaybeden sizdiniz. Bunu gayet iyi biliyorsun, sendin. Stresli olduğunu söyledin ve her şey bitti. Bunun için beni suçlayamazsın."

"Evlilik seksten daha fazlasıdır. Bütün bir yapı. Biz bu yolculuğun ortaklarıyız Alison ve birlikte en iyi hayatı kurmak için seyahat ediyoruz.

kızımız." Gülümsüyor. Sanırım başımı okşamak üzere.

"Will. Sen. Dur. Aramayı. Beni. Alison'ı mı? Tanrı aşkına." Yetti artık.

"Bağırma. Matilda'yı üzeceksin."

Bir çığlığı bastırıp sandalyenin koluna sertçe vuruyorum. Acıyor. Elimi sağaltıyorum ve o tekrar bakışlarımı yakalıyor ve bir an için gülmeye başlayacağımızı düşünüyorum, konumumuzun saçmalığı tüm saldırganlığı uzaklaştırıyor. Yani, bu *biziz*, Carl ve ben. Yetişkin hayatlarımızın en iyi kısmında beraberdik. Her şeyi atlattık. Ama o an geçti ve yüzü sertleşti.

"Bu işi başarmaya çalışacağız. Alison. Matilda yüzünden. Ama bu konuda çok daha yetişkin gibi davranman gerekecek. İyi günde, kötü günde. Hatırladın mı?"

Daha kötü. Daha kötü. En kötüsü. Hâlâ boğazımda bir kahkaha baloncuğu hissediyorum ama onu serbest bırakmak uygun olmaz. Carl gülme modunda değil. Yüzünün aldığı ifadeyi tanıyamıyorum ama sonra anlıyorum; o artık terapist Carl, kaşları samimiyetle çatılmış. Aklıma gelen düşünceyi yakalayıp tokatlıyorum. Çürümenin bazı yönlerini o başlatmış olabilir ama devam etmesini sağlayan benim. Ve başkasını beceren (evet, kesinlikle beceren) benim. Kendime bunun Matilda için olduğunu hatırlatıyorum. Onun için daha iyi bir insan, daha iyi bir anne, daha iyi bir eş olacağım.

"Hatırlıyorum. İyi günde, kötü günde. Bu işi başaracağız, söz veriyorum" diyorum.

Bu sefer itiraz etmedi. Bir süre sonra elini bana uzatıyor ve ben de tutuyorum. Parmakları serin ve ellerimin sıcak ve terli olduğunun farkında olmama rağmen geri çekilmiyor. Elimi tam olarak sıkıca da kavramıyor ama işimi görüyor.

Carl'ın yatağın diğer tarafında benden kaçtığıının farkında olduğum için pek uyuyamıyorum. Aramızdaki boşluğun üzerinde cılız bir köprü var ama fazla dayanmıyor. Pazartesi sabahı altıda kalkıyorum ve erkenden odama gidiyorum - başka bir tartışmayla yüzleşmem. Masanın üzerine işe gitmek zorunda olduğumu belirten bir not bırakıyorum ve son anda "*Seni Seviyorum*" yazıyorum. "Sen" Matilda mı Carl mı yoksa ikisi birden mi bilmiyorum ama bunu onlara bırakıyorum

karar vermek için. Otobüs boş ve sokaklar ıssız - Fleet Street'e varmak hiç zaman almıyor. Daha sık bu kadar erken çıkmalıyım. Tapınak da boş, sadece birkaç ışık en sadık avukatların çalıştığını gösteriyor.

Karanlık binaların önünden geçerken, sabah yedide masasının başında olan ve akşamları odasından en son çıkan işkolik müdürüm olan stajyerliğimi düşünüyorum. Sık sık masasının altında bir önceki geceyi uyurken bulan, gece geç saatlerde içki içmeyi ve kulüplere gitmeyi her zaman ilk teşvik eden başka bir öğrencim vardı. On beş yıl önce, aralarındaki benzerliği fark edemeyecek kadar saftım, sadece doğalarındaki büyük farklılıkları görüyordum. Şimdi anlıyorum ki ikisi de tıpkı benim şimdi yaptığım gibi evlerinden kaçmaya çalışıyorlardı. Biri beni avukatlarla sarhoş , diğeri beni ve içki içmemi onaylamadığını zar zor gizliyor, onun için hazırladığım evrakları neredeyse kelimesi kelimesine ve ücretsiz olarak gönderirken bile benimle üstü kapalı bir aşağılamayla konuşuyordu. Onlarla birlikte akşamdan kalma yönetimi ve yasal taslak hazırlama becerilerini geliştirdim - belki de hayatımı nasıl mahvedeceğimi ozmoz yoluyla özümsem. Belki de bu, peruk ve cüppeyle birlikte gelen bir şeydir; sanıklarla birlikte uçan ama ceza hukuku dünyası dışındaki herhangi birine uygulandığı anda duvara çarpan sonsuz bir saçmalık kapasitesi.

Bu düşünceleri bir kenara iterek odanın dışına çıkıyorum. İstedğim kadar dış güçleri suçlamaya çalışabilirim ama evliliğim hâlâ berbat durumda. Carl bana bakamıyor ve ben de onun kendini mükemmel olarak tanımlamasını yıpratıcı bulmaya başlıyorum. Matilda'yla benden daha iyi olabilir ama daha çok pratik yaptı. Ben dışarıda tüm atış maçını ödeyecek parayı kazanırken o babalık oynuyor. Giderek daha öfkeli hissediyorum, düşünceler zihnimde kontrolden çıkıyor. Kapıyı iterek odaya giriyorum ve odama gidiyorum - Matilda orada, masamın üzerindeki fotoğraftan bana gülümsüyor. Hâlâ yeni bir çerçeve almamıştım ve suçluluk duygusu beni öfke döngülerimden çekip çıkarıyor - boktan anne yine saldırıyor. Sandalyeye çöküp başımı ellerimin arasına alıyorum.

Birkaç dakika sonra kapıda bir öksürük duyuyorum. Arkamı döndüğümde katip Mark olduğunu gördüm.

"Erken gelmişsin," diye yorum yapıyorum.

"Biliyorum. Bu hafta yapacak çok işim var. Memurların odasında yeni bir dosyalama sistemi kuruyoruz, bu yüzden bugün biraz erken gelmenin mantıklı olacağını düşündüm. Ya siz bayan?" diyor.

"Uyuyamadım, bu yüzden bazı evrak işlerini halletmek için geldim. Her zaman bir şeyler vardır."

"Doğru. İşte buna eklenecek daha çok şey var." Elindeki bazı kağıtları uzatıyor. "Cuma günü geldi."

"İçeride değildim." Gereksiz yere söyledim. O da bunun gayet iyi farkında. Konuşmayı kesip evraklara bakıyorum. Madeleine'in oğlu James'in savcılık ifadesi. Geçen Perşembe tarihli.

"Bunu ne zaman servis ettiler?" Ben soruyorum.

Mark omuz silkiyor. "Bilmiyorum, bayan. Cuma günü saat altı gibi son teslimatla birlikte geldi. Size söyleyebileceğim tek şey bu. Bakın, gitmem gerek."

"Elbette, evet. Çok teşekkür ederim."

Okumadan önce Patrick'i arayıp ifadenin ne zaman geldiğini ve James'in tanık olması konusunda ne düşündüğünü soruyorum. Saat sekizden önce olduğu için cevap verip vermeyeceğinden emin değilim ama üçüncü çalışta telefonu açıyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, tamam. Bak, bir şey soracaktım-"

"Cuma günü ne oldu? Özür dilerim, pislik gibi davrandım. Belki de senin evinde olmaktan korktum" diyor.

Şaşırdım. Beklediğim bu değildi, bir özür. Pisliğin tam ve açık bir ifşası.

"Konuşmak istediğim konu bu değildi. Ama teşekkür ederim. Korktuğunuz için üzgünüm," diyorum.

"Çok güzel bir akşamdı. Yemekten gerçekten keyif aldım. Ama götlük ettim ve özür dilerim. Affedildim mi?"

"Evet, tabii. Tabii ki öylesin." Bana karşı şansını zorladığını biliyordum ama sonunda durdu. Ve ben de onunla her zamanki gibi rahat değildim. Daha önce de söylediği gibi, normalde sert severim. "Bak, sorun yok. Aslında seninle James'in açıklaması hakkında konuşmak istiyordum. Gerçekten de oğlunu ona karşı tanıklık etmesi için çağırmayı mı planlıyorlar?"

"Hevesli olduklarını sanmıyorum. Davadaki CPS avukatıyla kısa bir sohbet yaptım. Ama o ilişkinin durumuyla ilgili."

"Sanırım öyle olmalı. Onu görebildi mi?" Durmadan önce söyledim. Kendime hatırlatmak için kefalet şartlarını bulana kadar kâğıtları karıştırıyorum. Tabii ki savcılığın tanıklarıyla temas kuramadı. Her kim olurlarsa olsunlar.

"Her neyse, açıklamayı okuyun. Yararsız olduğunu düşünmüyorum," diye devam ediyor.

"Ondan aldığınız ifadeyle bunu kasıtsız adam öldürmeye indirebileceğimizi düşünüyorum."

"Söyleyeceğim. Neden Cuma gecesi bundan bahsetmedin?"

"Üzgünüm, tamamen aklımdan çıkmış. Düşünmem gereken başka şeyler vardı. Hatırladın mı?"

Hatırlıyorum. Hatta bazıları eğleneliydi. "Doğru."

Uzun bir duraklama oldu. Bir şey söylemek üzereydim, sessizliği dolduracak herhangi bir şey ama Patrick önce davrandı.

"Alison, daha önce de biliyorum ama gerçekten üzgünüm. Kendimi çok kaptırdım. Hemen hayır demene saygı duymalıyım."

Ben konuşmaya başlıyorum ama o devam ediyor. "Bir dahaki sefere olmayacak." "Bir dahaki sefere mi?" Ben de öyle dedim.

"Bir dahaki sefere. Seni daha çok görmek istiyorum, Alison. Çok daha fazlasını. Bu beni kendime getirdi. Bütün hafta sonu bunu düşündüm. Bunca yıldır sahada oynadım, bağlılıktan kaçtım. Belki de kaçmayı bırakmamın zamanı gelmiştir. Her zaman seni düşünüyorum, biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet. Gerçekten istiyorum. Bence özel bir şey olabiliriz. Bak, bunu daha sonra düzgünce konuşabilir miyiz? Şimdi mahkemeye gitmem gerekiyor," der ve telefonu kapatır.

Telefonumu önümde tutuyorum, sanki Patrick'in düşüncelerini açığa vurduğundan daha fazla açığa vuracakmış gibi ona bakıyorum. *Özel bir şey mi?* Yanaklarım sıcacık ve bir an için göğsümde bir parıltı hissediyorum, sonra gerçekler hücum ediyor. Evet, eğer zaten sahip olduğum kocam ve çocuğumun verdiği küçük rahatsızlık olmasaydı. Nişanlanma kurallarını değiştiriyor, asla masada olmaması gereken bir gelecek sunuyor. Eğer söylediklerine inanabilirsem, eğer sözleri daha önce zorladığım için duyduğum suçluluktan kaynaklanmıyorsa. Matilda'nın fotoğrafını tekrar görüyorum ve kalbim sıkışıyor. Patrick'in nasıl hissettiği önemli değil, Carl ve ben bunu çözmek zorundayız. Bir şekilde.

James'in ifadesine dönüyorum.

Benim adım James Arthur Smith ve on dört yaşındayım. Dokuzuncu sınıftayım ve Kent'te Queens School adında yatılı bir okula gidiyorum. Orada bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce başladım. Ondan önce evime yakın bir okuldaydım.

Clapham'daki ev. Yatılı okula gidene kadar evde annem ve babamla yaşıdım, ancak babam iş nedeniyle çok seyahat ediyordu.

Artık tüm tatilleri evde geçiriyorum ve yarıyıldaki bir haftaya ek olarak, dönem boyunca eve gitmek için bir hafta sonu daha seçebiliyoruz. Ben 5 Eylül'de okula geri döndüm ve dönemin başlamasına çok az bir süre kalmasına rağmen 17 Eylül hafta sonu eve gelmeye karar verdim çünkü hazırlık okulundan bir arkadaşımın partisi vardı. Cuma gecesi geç saatte eve geldim. Annem yemek yaptı ve akşam yemeğini evde yedik. Babam iş için dışarıdaydı ve geç saatlere kadar gelmedi. Ben yatmaya gitmişim ama tartışıklarını duyabiliyordum. Babam bağırıyor, annem ağlıyordu. Sonunda uyumaya gittim. Neler olduğunu görmek için aşağıya inmedim çünkü babam inmemden hoşlanmıyordu.

Cumartesi günü oldukça geç uyandım. Annem ve babam dışarıda olduğu için kahvaltıyı tek başıma yaptım. Mutfağın yan tarafında bir yığın kırık cam vardı, süpürülmüş ve bir yığın halinde bırakılmış gibi görünüyordu. Sanırım bir şişeydi. Bir gece önce kırıldığını duymamıştım, o yüzden nasıl olduğunu bilmiyorum. Herhangi bir yerde kan olup olmadığını görmek için etrafa baktım ama yoktu. Bardağı gazete kağıdına sarıp çöpe attım çünkü eve geldiklerinde görmemelerinin onları mutlu edeceğini düşündüm. Kahvaltımı topladım ve giyinip ödevlerimi yapmak için yukarı çıktım.

Annem ve babam o sabah on bir gibi geri geldiler. Nerede olduklarını bilmiyordum ve onlara sormadım. Bir tartışma olduğunda soru sormamak daha iyidir. Aşağı indim ve ikisiyle de konuştum. Annem biraz gergindi ve ağlıyormuş gibi görünüyordu, babam da pek bir şey söylemedi. Yine de birlikte öğle yemeği yedik ve her şey yolundaydı. Annem tostta peynir yaptı çünkü en sevdiğim yemek olduğunu biliyor.

Cumartesi akşamı yemeğe çıktık, bir biftek restoranına. Birbirleriyle konuşmuyorlardı ama ikisi de benimle konuşuyordu. Babamın kızıp kızmadığından emin değildim ama doğru şeyleri söylemeye dikkat ediyordum. Ben kola içtim, onlarda da iki şişe şarap vardı. Sanırım babam da viski içmişti. Normalde içer. Akşam yemeğinden sonra partiye gittim. Balham'da olduğu için metroya bindim ama eve Uber'le döndüm. Annem telefonuma ayarlamıştı. Parti iyiydi. Biraz alkol vardı ama ben hiç içmedim, bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum ve insanları kızdırıyor gibi görünüyor.

Eve sokağa çıkma yasağım olan 11'den hemen önce geldim. Annem ve babam hâlâ ayaktaydı. Sanırım babam daha fazla içmişti çünkü ayağa kalktığında sallanıyordu ve yüzü kıpkırmızıydı. Gözleri de kızarmış ve sulanmıştı. Nedenini bilmesem de gerçekten kötü bir ruh hali içindeydi. Kapıdan içeri girer girmez koşarak üzerime geldi ve sokağa çıkma yasağımdan önce geldiğimi bilmeme rağmen geç kaldığımı bağırdı. Beni kapanan kapıya doğru itti ve kafama ve vücuduma yumruk atmaya başladı. Annem arkasındaydı, çığlık atıyor ve kolunu çekiştiriyordu. İki büküm oldum ve yere düştüm, beni devirdiği için değil, kendimi korumaya çalıştığım için. Kollarımı başımın üstüne sarmıştım.

Bacaklarıma iki kez tekme attı ve sonra durdu. Sanırım yorulduğu içindi, canımı yakmaktan özellikle vazgeçmek istediği için değil. Yüzü şimdi çok kırmızıydı, öncekinden bile daha kırmızıydı. Hırıltılı bir ses çıkarıyordu, ağzı açılıp kapanıyordu. Sonunda bana şöyle dedi: "Siktir git gözümün önünden. Seni bir daha görmek istemiyorum." Üst kata koştum ve odamda kapı kolunun altına bir sandalye koyarak barikat kurdum. Yorganıma sarındım ve yere oturup anneme zarar verip vermediğini dinledim ama hiçbir şey duyamadım ve sonunda uyumaya gittim.

Polisi aramayı düşündüm ama bu uzun vadede her zaman işleri daha da kötüleştirir. Bildiğim kadarıyla daha önce iki kez annemle babam kavga ettiğinde eve geldiler ama babamı hiç tutuklamadılar babam her seferinde anneme daha kötü zarar vermenin bir yolunu buldu. O zamanların tam olarak ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum. Biri sanırım üç yıl önceydi, diğeri de geçen Noel'deydi çünkü babam annemin benim hediyelerimi kendisinininkilerden daha çok düşünmesinden hoşlanmamıştı.

Ertesi sabah annem kapıyı çalarak beni erkenden uyandırdı. Ben yerde uyuyordum. Kapıyı açtığımda üzerinde bir önceki geceyle aynı kıyafetler vardı. Sanki içinde uyumuş gibi kırıışmışlardı ve biraz tuhaf kokuyordu. Konuşmuyordu. Parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yaptı ve odama gelip kıyafetlerimi toplamaya başladı. Ne almak istediğimi bilmediği için ben devraldım. Yatağa oturdu. Giyindim ve sonra aşağı indik. Yatak odalarının önünden geçerken babamın horlamasını duyabiliyordum. Ön kapıyı açtı ve dışarıda durduk, bana elli pound verdi ve

fısıldadı, "Ben iyiyim. Okula geri dön. Seni akşam ararım." Ona veda öpücüğü verdim ve bu onu son görüşüm oldu. Arayacağını söylediği halde beni aramadı ve ben onu aramaya çalıştığımda sadece sesli mesajını alabildim. Pazartesi günü okuldan sonra ev müdürüm bana olanları anlattı.

Babamı severdim ama sinirlendiğinde ve bana ve anneme bağırduğında bundan hoşlanmazdım. İsteddiği gibi bir evlat olmadığımı biliyorum çünkü çok hastaydım ve futbolu, ragbiyi ve yazın kriketi seven birini istiyordu. Bu oyunları oynamayı seviyorum ama o kadar da değil ve hiçbir zaman bir A takımında ya da B takımında bile yer almadım. Bana zavallı derdi ve bunun evde bir kız olmasından daha kötü olduğunu söylerdi. O Cumartesi bana ilk vuruşu değildi ama kesinlikle en kötüsüydü.

Yatılı okula gitmekten mutluydum çünkü artık onların tartışmalarını duymak istemiyordum. Anneme bakamayacağım için çok endişelendim ama evde kalıp tüm olanları görmemin onu daha çok üzeceğini söyledi.

Babam öldüğünden beri annemi görmedim. İzin verilmediğini biliyorum ama ben okulda kalmakta iyiyim. Herkes çok nazık davranıyor. Keşke yıllar önce evlenmeyi bıraksalardı. Birbirlerinden nefret ediyorlarmış gibi ve neden birlikte kaldıklarını bilmiyorum. Belki boşanmış olsalardı daha iyi olurdu. Boşanmalarını hiç istemedim ama eğer boşansalardı babam hala hayatta olabilirdi ve annem de hapisshanede değil.

İfadeyi yere bırakıyorum, son sözleri aklımdan geçiyor. Tekrar Matilda'ya bakıyorum. Carl ve ben birbirimizi öldürmenin yakınından bile geçmiyoruz ama aramızdaki zehirden kaçış yok. Ayrılık, velayet ve mali konulardaki tartışmalarla dolu bir uçuruma yuvarlanmaktan duyduğum korkuyu bastırarak atabileceğim pratik adımları sıralamaya çalışıyorum. Belki de cesur olmanın, çıkmazı kırmanın zamanı gelmiştir. Fiyatların yükselişine bakılırsa evimizin artık bir değeri olmalı. Satıp gelirini bölüşebiliriz. Daha uzakta bir daire tutabilirim ya da bir yer kiralayabilirim. Sadece ben ve Matilda içinse çok büyük olmasına gerek yok. Ve Carl ile bu şekilde devam edemez. Patrick ile bir gelecek düşüncesi

Ama bunu göz ardı ediyorum; her şeyden önce Carl'la olan durumu ele almam gerekiyor.

Tüm bu düşünceleri bir kenara bırakarak James'in ifadesini tekrar okudum ve ilgili tüm ayrıntıları not ettim. Madeleine ile bir görüşme daha yaptıktan sonra savunmasını çözmüş olacağım. İfadeyle ilgili görüşlerimi paylaşmak için öğleden sonra Patrick'i arıyorum ve kısaca konuşuyoruz, sesi sıcak ve beni dinlemekten memnun.

Ertesi gün saat ikide Francine'in evine varıyorum. İlk kez beni gördüğüne sevinmiş görünüyor, neredeyse beni öpmek için öne çıkacak ama bunun arkadaşlık değil, profesyonel bir ilişki olduğunu hatırlıyor. Madeleine böyle bir kısıtlama göstermiyor, oturma odasındaki kanepeden ayağa fırlıyor ve beni sıcak bir şekilde kucaklıyor. Benim önerim üzerine mutfaka geçiyoruz, böylece ifadeleri daha kolay yayabiliyorum.

"James'in ifadesinin bir kopyası size verildi mi?"

"Evet." Madeleine'in sesi düz, başlangıçtaki coşkusu azalmış.

"Her ne kadar bir savcılık ifadesi olsa da, bana göre ifadenizin arka planını destekliyor. Bence yardımcı olur. Eğer onu aramazlarsa, ki arayacaklarını sanmıyorum, biz kendimiz arayabiliriz." Cesaretlendirici olmaya çalışıyorum.

"Olanlar hakkında doğruyu söylediğim için beni destekliyor" diyor. Bir an için sanki doğrulamaya ihtiyaç duyduğum için benimle dalga geçiyormuş gibi geliyor ama yüzü kızgın değil.

"Tabii ki, sadece dava açısından söylüyorum..."

"Biliyorum Alison. Endişelenme. Tartışmalar hakkında neler hissettiğini okumak çok korkunç." Yüzüne bir gülümseme yerleştirmeden önce bir süre masaya bakıyor. "Ama yardımcı oluyor, bunu görüyorum."

"Şimdi elimizde daha çok sizin lehinize olan bir psikiyatrik rapor, doktorunuzun ve arkadaşınızın ifadeleri ve James'in var. Geçmiş destekleyen tıbbi kayıtlar da . Hepsi bir araya geliyor," diyorum, hala cesaret verici bir tonda.

"Ama o gece ne olduğunu kimse görmedi. Pazar günü orada kimse yoktu. Bana inanıp inanmayacaklarına karar vermek zorundalar, değil mi?" diyor.

"Evet. Ancak daha önce de açıkladığım gibi, diğer kanıtlar o geceki olayların arkasındaki tarihi doğruluyor. Eylemlerinize bir bağlam kazandırıyor."

Ben de diyorum ki.

"Anladım. İfademi tekrar görebilir miyim?"

"Elbette." Yığından çıkarıp ona verdim. O eğilip okuyor, ben de dosyadaki başka bir kopyasını okuyorum. Jasper'da birlikte otururken bana mırıldandığı kırık dökük sözcüklere verdiğim anlatımı tersten biliyorum. O kadar çok çalıştım ki hafızama kazındı: ilişkilerinin ilk aşamaları, şiddetin yavaşça, sinsice başlama şekli. Küçük ve büyük yaralanmalar. Hakaretler, aşağılamalar, tükürmeler, tırmalamalar, saçını çekmeler ve en hassas utanç ve aşağılanma tetikleyicileri. Morarmış gözünü makyajla kapattığı ve arabanın kapısına çarptığını söylediği zamanlar. Arkadaşlarına, doktoruna, James'in sınıfındaki diğer velilere söylediği bahaneler. Yıllar boyunca James'i bundan nasıl korumaya çalıştığını, onu Edwin'in öfkesinden uzak tutmaya çalıştığını ve bunun yükünü kendisinin taşıdığını.

James'i daha fazla koruyamazdım. Çok büyümüştü. Benden daha uzun, Edwin'in boyuna daha yakın. Edwin evde başka bir erkeğin olmasıyla başa çıkamıyordu. Bir keresinde, bu yılın Mayıs ayının başında, James ona bir konuda karşı çıkmıştı, ne olduğunu hatırlamıyorum. James dışarı çıktı ve Edwin bana saldırdı, beni tokatladı ve James'i ona karşı kıskırttığımı, James'in kontrolden çıktığını ve ona bir ders verilmesi gerektiğini söyledi. Edwin'i öfkesinden vazgeçirmeyi başardığımı düşündüm, elbette James'in ona saygı duyduğunu söyledim, ama James o gece eve geldiğinde Edwin onu yumruklayarak yere düşürdü ve birkaç kez tekmeledi. Onu uzaklaştırdım ama bunun tekrarlanmasının an meselesi olduğunu biliyordum. James'i neredeyse tüm yaz tatili boyunca spor kamplarına gönderdim ve sonbaharda okula döndüğünde her şeyin yoluna gireceğini düşündüm, en azından bir süre daha. Ama o hafta sonu parti için eve gelmekte ısrar etti. Onu vazgeçirmeye çalıştım ama beni dinlemedi.

Edwin iş için uzakta olacağını söyledi ve ben de bu kadar endişelenmeyi bıraktım ama yolculuk son dakikada iptal oldu. Perşembe günü ona James'in hafta sonu için eve geleceğini söyledim ve çok kızdı, evin lanet olası bir anaokulu olmadığını söyledi. Aynen şöyle dedi: "Bunu ne ayarladın? Ev bir anaokulu değil.

lanet olası anaokulu. Hiç gitmediği halde yatılı okula gitmesi için ücret ödemeyeceğim." Onu sakinleştirmeye çalıştım ama beni dinlemedi. "Peki, ben de yarın dışarı çıkıyorum," dedi.

James Cuma günü saat yedi civarında eve geldi. Edwin dışarı çıktı ve ben kendimi çok rahatlamış hissettim. James için balıklı börek yaptım, birlikte yedik ve biraz televizyon izledik. James on buçuk gibi yattı, ben de film izlemeye devam ettim. Edwin gece yarısı gibi geldi. Sarhoştı ve balıklı turtayı koklayınca çılgına döndü, beni evi kasten kokutmakla suçladı. Hışımınla mutfağa gitti. Ne yapacağını bilmeden onu takip ettim ve ikimiz de mutfağa girer girmez balıklı börek tabağını tezgahıtan alıp bana fırlattı. Kaçtım ve duvara çarptı. Kırılmadı ama turtadan geriye kalanlar yere döküldü. Edwin beni yakaladı ve zorla yere indirdi ve beni pisliğin yanına çekti ve sonra yüzümü yemeğin içine itti. Burnuma ve ağzıma girmişti ve nefes almakta zorlanıyordum, yumurta parçaları, sos ve tütsülenmiş mezgit balığı. Koku iğrençti ve hasta olmak istiyordum. Kurtulmak için çabaladım ama üzerime daha fazla eğildi ve hava almak gittikçe zorlaşıyordu. Boynum ve omuzlarım gerçekten acıyordu. Tam boğulacağımı düşündüğüm anda indi. Oturmaya başladım ama bana "Yaptığın pisliği temizle, seni orospu" diye bağırdı. Eğildim ve yemeye başladım. Edwin böyle olduğunda tartışmanın bir anlamı yok. Ne derse yapmak zorundasınız.

Madeleine'in o bölümde durakladığını elindeki sayfadan görebiliyorum. Şarap barında bana anlattığında ben de durakladım. Bana göre o bir denge timsalidir. Onunla her karşılaştığımda tertemizdi. Patrick de bana bunu söylemişti, onu hapishanede gördüğünde bile bakımlı görünmeyi başarmıştı. Onu dizlerinin üzerinde, yerden bozulmuş balık turtası yerken hayal etmeye çalışıyorum - bu neredeyse beni aşan bir görev. İç geçiriyor ve kendi kendine okumaya devam ediyor. Ben de ifadeyi okumaya devam ediyorum.

Yiyebildiğim kadar yedim ama yerde hâlâ biraz kalmıştı. Edwin sırtıma tekme attı. "Biraz bırakmışsın. yutsan iyi edersin." I

yerleri yalamaya başladı. Şimdi midem bulanıyordu ve o pozisyonda olduğum için gerçekten utanıyordum. James'in aşağı inip neler olduğunu görebileceğinden de korkuyordum. Edwin benden uzaklaştı ve tam başımın yanında büyük bir cam kırılma sesi duyuldu. Bir kıymık fırladı ve yanağıma isabet etti. Acıdı. Bir şarap havuzu yere yayıldı. "Yemeğin yanında bir kadeh şarap içmek istersin diye düşündüm," dedi kıkırdayarak. Arkamı dönmeye ya da yeri yalamayı bırakmaya cesaret edemedim ama şimdi beni kırık camın içine iteceğinden korkuyordum. Kıkırdamaları daha da histerikleşti, ağlıyor gibiydi ama kontrol edemeyecek kadar korkuyordum. Sırtımı bir kez daha tekmeledi ve mutfaktan çıkıp merdivenlerden yukarı yürüdü. En üst kata kadar çıktığını duydum. Kapı çarptı ve sonra sessizlik oldu. gelmeyeceğinden emin olana kadar mutfakta yaklaşık yarım saat bekledim. sonra her şeyi temizledim, bardakları mutfakta bir kenara yığdım. Şarabı ve balıklı turtayı sildim. Yukarı tırabzanların arasından yatak odamızın kapısının kapalı olduğunu gördüm ve kanepede uyumanın daha iyi olacağına karar verdim.

Ertesi sabah Edwin beni erkenden, saat yedi gibi uyandırdı. Bambaşka biriydi. "Horlamam seni uyanık mı tuttu? Bu yüzden mi geldin?" diye sordu. Kahvaltı için dışarı çıkmamız gerektiğini söyledi. Evet dedim ve o fikrini değiştirmeden hemen yıkanıp giyindim. James'le vedalaşmadan ayrılmak hoşuma gitmiyordu ama Edwin'e onun evdeki varlığını hatırlatmamak daha iyi görünüyordu. Bir taksiyle Wolseley'e gittik. Edwin orayı sever. O tam İngiliz yemeği yedi, bana da çırpılmış yumurta ve somon füme ısmarladı. Çok aç değildim ama balık kokusu biraz midemi bulandırır da elimden gelenin en iyisini yaptım. Edwin çok hoş ve nazikti, bir sürü şaka yaptı ve ben de yavaş yavaş rahatlamaya başladım.

Kahvaltıdan sonra bir taksiye bindik ve saat on bir civarında eve vardık. James önceden kalkmış olmalıydı çünkü mutfaktaki tüm camlar temizlenmişti. Oğlum sıralarımızdaki enkazı süpürmek zorunda kaldığı için kendimi çok üzgün hissediyordum. Kendimi suçlu hissediyordum çünkü benim görevim onu korumaktı, Edwin'i tekrar kızdırır diye dağınıklığımızı toplayarak onun beni koruması değil. Ama Edwin sakın davranıyordu. James aşağı indi ve birlikte sporu ve sınıfta nasıl olduğu hakkında sohbet ettik. Kızarmış ekmek üzerine peynir yaptım ve aslında her şey iyiydi. Kendimi çok kötü hissetmeyi bırakmıştım.

çok gergin.

Öğleden sonra hepimiz kendi işlerimizle uğraştık. James'in ev ödevi vardı ve benim de galeride açılacak bir sonraki sergi için okumam gereken bazı şeyler vardı. Edwin öğleden sonra çalışma odasındaydı ve onu rahatsız etmemeye özen gösterdim. Akşam yemeği için Edwin'in sevdiğini bildiğim bir restorana rezervasyon yaptırdım. Biftek ve biraz şarap yedik. Edwin daha sonra bir de viski içti. Belki de çoktan içmişti ama bilmiyorum. Şaraptan benden çok daha fazla içti.

Yemekten sonra James Balham'daki partiye gitti, Edwin ve ben de eve döndük. Biraz daha viski içti ve James'in bizi görmek için orada olması gerektiğini söyleyerek dışarıda olmasına kızmaya başladı. Edwin'in James'i etrafta istemediğini düşündüğümü söylemek gibi bir hata yaptım ve Edwin onunla tartıştığım için beni birkaç kez tokatladı. Bir aşağı bir yukarı volta atıyor, James'in eve gelmesini bekliyordu. James saat on birde kapıyı açar açmaz Edwin üzerine atladı ve onu yumruklayarak yere düşürdü, kafasına ve vücuduna defalarca tekme attı. Çığlık atıyordum ve Edwin'i çekmeyi başardım ve James yukarı koştu. Edwin bağıırıyordu, "Onu öldüreceğim. Buna izin vermeyeceğim." Ben merdivenlerde oturup sessiz kalmaya çalışırken o hışımla oturma odasına gitti ve biraz daha viski içti. Sonunda Edwin'in öfkesi yatıştı ve kanepede uyuyakaldı.

"Cinayet suçlamasından gerçekten kurtulabilir miyim?" Madeleine okumaya ara vererek şöyle diyor.

"Bilmiyorum. Bu pek çok şeye bağlı. En iyisi savcılığın ifadenizi kabul etmesi olur - onlara psikiyatristimizin raporuyla birlikte yazıyoruz ve onlar da sizi kendi doktorlarından birine gösterecekler. Savcılık savunmayı kabul etmese bile, bunu jürinin önüne koymamızı engelleyecek bir şey yok. Ve bu her iki şekilde de olabilir," diyorum. "Ama kesinlikle denemeye değer. Olan biten her şey göz önüne alındığında."

Ayağa kalkıyor ve odanın diğer tarafına doğru adım atıyor. "Yine de doğru. Başka bir yol göremedim. Yapabileceğim tek şey buydu." Ellerini yüzüne kapatıyor ve kendini duvara yaslayıp yere çömeliyor. Yukarıda yan yana dizilmiş, eğilmiş ve yerdeki yiyecekleri yalayan bir görüntüsünü görüyorum. Çizmeli bir ayağın ona tekme attığını görüyorum. Sessizce hıçkırmaya başlıyor.

Okumaya devam ediyorum.

O gece hiç uyumadım. Tüm bunları düşünmeden duramıyordum. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum. Sabah olur olmaz James'i uyandırdım ve onu evden çıkarıp okula geri götürdüm. Artık ona zarar veremeyeceğimi biliyordum. Sonra duş aldım ve üstümü değiştirdim. Edwin sabah geç uyandı ve bütün gün benimle konuşmadı. Kendini çalışma odasına kilitledi ve ne yaptığını bilmiyorum. Dışarı çıkmaya cesaret edemedim çünkü benden ne yapmamı istediğini bilmiyordum. Mutfakta onu bekledim, belki acıkmıştır diye çorba yaptım. Saat altı gibi aşağı indi ve tekrar içmeye başladı. Kendimi sakinleştirmek için ben de bir içki içtim. Onun yanındayken korkudan titriyordum. James'in nerede olduğunu sordu ve ben de okula geri döndüğünü söyledim. Bu Edwin'i üzdü çünkü James ona veda etmemiştir. Karnımı birkaç kez yumrukladı ama sonra bıraktı. "Onu bana karşı kışkırttın. Oğlumu sonsuza dek kaybettim," dedi. "Senin de onu kaybetmeni sağlayacağım."

Bu yorum üzerine içimde bir şeyler koptu. "Sakın bir daha oğlumu tehdit etme," dedim. Güldü ve güldü. "Yoksa ne olur Madeleine, yoksa ne olur?" Sonra kafamın yan tarafına öyle bir yumruk attı ki yere düştüm ve karnıma iki tekme attı. "Beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi. "İstediğim zaman ikinizi de öldürebilirim." Cevap vermedim. Biraz daha içti ve sonra üst kattaki yatak odamıza çıktı. Üst katta dolaştığını duyabiliyordum ve sonra sessizlik oldu. Daha fazla dayanamadım. Beni çok sık incitmişti ve bu gittikçe daha da kötüleşiyordu. Durmayacaktı. James'i çok kötü incitmiş ve onu öldürmekle tehdit etmişti. İkimizi de öldürmeye çalışacağına gerçekten inanıyordum - bir sonraki adımda ne yapacağı konusunda dehşete düşmüştüm. Başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum, artık ondan çok korkuyordum. Uyuyup uyumadığını kontrol ettim ve sonra oyma bıçağını alıp onu defalarca bıçakladım. Bu gücü nasıl bulduğumu bilmiyorum. Öldüğünden emin olmak istiyordum, böylece bize bir daha zarar veremeyecekti. İçimde bir şey beni ele geçirdi ve devam ettim, büyük bıçak darbeleri ve küçük bıçak darbeleri. O kadar çok kan vardı ki ellerimden ve yüzümden damlıyordu ama kendimi durduramıyordum.

"Madeleine, iyi misin?" diye sordum. Hıçkırıkları azalmış olsa da hâlâ yerde oturuyor.

"Evet. Sanırım," diyor.

"Jürinin söylediklerinizi kabul edeceğini garanti edemem. Ama benim görüşüme göre söyledikleriniz kontrol kaybı savunması anlamına geliyor. Bu da cinayetten kasıtsız adam öldürmeye düşürecektir. Ciddi bir şiddetten korktuğunuzu göstermemiz gerekiyor, ki bunu yapmak için her türlü sebebiniz vardı, sadece size değil, James'e de. İkincisi, Edwin hem sizi hem de James'i öldürmekle tehdit ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, jürinin önüne koymak için yeterli kanıt olduğuna inanıyorum - Edwin'i kontrolünü kaybederek, ondan daha fazla şiddet görme korkusuyla öldürdünüz. Elimizde psikiyatrik rapor var, doğru olan, gerçeği söylediğin rapor - travma sonrası stres bozukluğu ve depresyon belirtileri gösterdiğini söylüyor. Edwin'in sana uyguladığı şiddetle ilgili tüm kanıtlar elimizde. James'in anlattıkları da var. Bunun üzerine gitmeliyiz. Sence de öyle değil mi?" Konuşmanın sonunda ayağa kalktım, sesim coşkuluydu. Onun kendinden vazgeçtiğini görmeye dayanamıyorum.

"Bilmiyorum, Alison. Gerçekten bilmiyorum. Benim durumuma bu kadar inanman çok anlamlı ama emin değilim. Eğer sorun olmazsa biraz düşüneceğim, Patrick'le de konuşmak istiyorum. Eğer kabul etmezse savunmamı suçlu olarak değiştirebilirim." Ayağa kalktı ve yanıma gelip bana sarıldı. Ben de ona sarılıyorum, neredeyse gözlerim dolacak. Onun neler yaşadığını düşünmeye dayanamıyorum. Benim gösterebileceğimden çok daha fazla güç gösterdi. Bir süre daha birbirimize sarılarak durduktan sonra ayrıldık. O lavaboya gidip bardakları yıkamaya başladı, ben de kağıtları tekrar bir araya getirdim. Sonra telefonumu kontrol ettim.

On cevapsız arama. Beş mesaj. Ne oluyor lan? Tanrım, bu Matilda. Matilda olmalı.

Matilda değil.

İlk mesaj: Patrick. Beni ara.

İkincisi, Patrick. Lütfen ara beni.

Üçüncüsü, Patrick. Hepsi büyük bir yanlış anlaşılma.

Beni ara. Dördüncü, Patrick. Lütfen, ara beni. Sana yalvarıyorum.

Beşincisi, katip Mark. Bayan, lütfen acilen odayı arar mısınız?

Dışarı çıktım ve odaları aradım.

"Kimseye söylememelisin," diyor Mark. "Müşteriye bundan bahsetme. Ancak Patrick polis tarafından sorgulanıyor."

Sessizce duruyorum, bir yanıt veremiyorum.

"Chloe, suçlanmadığını ama tedbir altında sorgulandığını söylüyor."

"Chloe nedenini söyledi mi?" Ama Patrick'in mesajını, *yanlış anlama* kelimesini kullanışını düşünüyorum ve midemde bir kurşun yumağı oluşuyor.

"Çok ihtiyatlıydı. Ama sanırım birisi onun hakkında şikayette bulunmuş."

"Ne tür bir şikâyet?" Ben de diyorum ki.

"Sanırım bir kadındı. Ama tüm bildiğim bu."

Mark ertesi gün davam olmadığını söyledi ve o gün izinli konusunda anlaştık. Görüşmeyi sonlandırdı.

"Her şey yolunda mı?" Madeleine içeri döndüğümde "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Hayır. Yani, evet, elbette. Meslektaşlarımdan biriyle ilgili kötü bir haber, hepsi bu." Sesimin bu kadar net olmasına, kelimelerimin bu kadar düzenli olmasına şaşıyorum. Zihnim dönüyor. "Üzgünüm Madeleine, ama artık gitmem gerekiyor."

"değil," diyor. "Umarım her şey yolundadır."

"Eminim olacaklardır," diyorum, söylediğimin doğru olmasını umarak. Panik duyğum artıyor ve Madeleine'in yüzünü görmeden, sesini duymadan ona veda ediyorum. Beaconsfield sokaklarında otomatik olarak yürüyorum, bir taksinin karmaşıklığıyla baş edemiyorum. İstasyon platformunda oturup bir trenin geçişini izliyorum, sonra diğerini. Çok sonra yağmur yağmaya başlıyor ve varış noktasına bakmadan duran bir sonraki trene biniyorum. Umursamadan. Hava karanlık ve onun gönderdiği mesajlar ve benim geri gönderebileceğim mesajlar zihnimde bir araya geliyor. *Bana siktir git de, ben demedim sen demedin, bana siktir git de, ben demedim sen demedin, ben demedim, ben demedim, değil mi? Siktir git.* Yaz, sil, yaz, ama asla gönderme. Onunla konuşmam gerektiğini biliyorum ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Bir kez aramaya çalışıyorum ama doğrudan telesekretere düşüyor ve bırakabileceğim herhangi bir mesajı düşünmeden telefonum kapanıyor.

Eve vardığımda Carl'ın, Matilda'nın yanından geçip doğruca banyoya giriyorum ve su soğuyana kadar düşün altında duruyorum. Carl'ın konuştuğunu sanıyorum ama kelimeler suyla birlikte boşa akıyor ve sonra gece ne tür bir dehşet getirirse getirsin, yarının asla gelmeyeceğini umarak yatağa gidiyorum.

Ama öyle. Çarşamba geldi. Matilda
yatakta üzerime atladı.
Onu görmezden geliyorum.
Carl omzumu sallıyor.
Onu görmezden
geliyorum.
Telefonum , çalmıyor. Çalsaydı
görmezden gelirdim.

Yorganın içinde sımsıkı sarılmışım ve başım yastığın derinliklerine gömülmüş. Yarın geldi ve hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey . Katip Mark'la yaptığım konuşmanın parçaları aklımdan geçiyor. *Bir suçlama değil. Sadece bir görüşme.* Bu doğru olduğu anlamına gelmez.

Sonra evimde geçirdiğim Cuma gecesini düşünüyorum. "Dur," dedim. "Dur" dedim.

Ama durdu. Sonunda. O bir tecavüzcü değil. O Patrick. Ama ya durmasaydı?
Ya bu sefer ? Bu doğru
olamaz. Patrick değil. Buna
inanmak istemiyorum.
Neye inanacağımı bilmiyorum.

"Alison, bu telefona bakmalısın. Oda arıyor," diyor Carl, ev telefonunu kozamın içine iterek. Ona gitmesini söylemek istiyorum ama yapamıyorum, artık yapamıyorum. Kıvrılıyorum, ahizeyi kulağıma götürüyorum.

"Alo?" Dilim ağzımda kalınlaştı.

"Merhaba bayan. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bugün izinli olacağınız konusunda anlaştığımızı biliyorum ama size bir bilgi vermek istedim," diyor Mark.

"Güncelleme mi?"

"Evet, hanımefendi. Saunders and Co'daki Chloe'den az önce haber aldık. Patrick'in bu sabah saat yedi itibariyle kefaletle serbest bırakıldığını doğruladı. Bir hafta içinde dönmek zorunda. Muhtemel bir tecavüz suçlamasını inceliyorlar. Belli ki bu dava devam ederken Patrick'in muayenehanesi askıya alınacak. Cinayet hakkında konuşmak için bugün onu aramanızı istiyor."

"Peki. Tamam," diyorum, doğrulup bir kalem arıyorum. Normal bir davranışa geçtim ama bu sadece bir an sürdü. Tekrar yatağa yığılıyorum. "Tecavüz. Emin misin?"

"Maalesef öyle, bayan. Evet."

"Kim olduğunu biliyor musun?" Duraksadım, tekrar düşündüm. "Üzgünüm, tabii ki sormamalıyım."

"Hayır, hanımefendi. Başka bir şey bilmiyoruz. Elimizdeki tüm bilgi bu. Chloe'nin cep telefonunda olduğunu söyledi. Ya da ofis numarasından ulaşabilirsin. Ben olsam yakında arardım. Biraz telaş içinde."

Mark kapattı. Elimdeki ahizeye bakıyorum ve bu kelimelerin nasıl olup da eterden kulağıma ulaştığını anlamaya çalışıyorum.

"Tecavüz mü?" Carl öyle diyor.

Sıçradım. Hâlâ odada olduğunu fark etmemiştim.

"Sadece bir dava," diyorum. "Önümüzdeki hafta alacağım bir şey."

"Doğru." Odadan çıkmıyor ama bana yakından bakıyor. "İyi görünmüyorsun. Biraz yeşile dönmüşsün. Yine mi akşamdan kalmasın?"

"Hayır. Çalışmıyorum. Dün gece çalışıyordum. Bilmiyorum, birkaç kez hasta oldum. Bugün izinliyim." Sesimi normal tutmak için büyük çaba harcıyorum, Krakatoa kadar büyük sarsıntılar, onun izlemesine dayanamayacağım bir gözyaşı tsunamisini tehdit ediyor.

"Hasta mısın? Tanrım, umarım Noro mikrobu kapmamışsındır. Matilda'yı buradan uzak tutacağım." Aceleyle geri çekildi. "İhtiyacın olan bir şey var mı?" "Hayır," diyorum. Yani evet. Yani saatin geri alınmasını istiyorum. ve bunların hiçbiri olmuyor, bataklık gibi saplandığım bir kabus.

Kendimi yorganın içine geri sokuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Günün geri kalanında yataktan çıkmadım. Carl eve geldiğinde bana nazik davranıyor,

Bana orba ve tost yapıp yatağıma getiriyor. İşim bittiğinde tepsiyi götürüyor ve ben de yatağıma uzanıp gözlerimi kapatıyorum. Biraz sonra tekrar gelip yatağımda yanıma oturuyor ve bilgisayarına bakıyor. Konuşmadığı için minnettarım, onun yerine beni rahat bırakıyor. Ama akşam boyunca Patrick'in gri ve kan çanağına dönmüş yüzü düşüncelerimin arkasında beliriyor. Bir kez daha aramaya çalışıyorum, ellerim o kadar titriyor ki numarasını zar zor buluyorum, ama telefonu hâlâ kapalı.

Nihayet sekizde mesaj attı. Telefonumun bip sesiyle sıcıyorum ama Carl fark etmiyor, dizüstü bilgisayarında ne yaptığına çok dalmış.

Yalan söylüyor, Alison. Bu doğru

değil. Mesajı siliyorum. Cevap

veriyorum.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Hemen cevap veriyor. Lütfen bana güven. Beni tanırsın. Bunu yapmam. En azından açıklamam için bana bir şans ver.

Bu mesajı da siliyorum ve bir süre ne diyeceğimi düşünüyorum.

Açıklamanızı dinleyeceğim ama hiçbir şey için söz veremem. Yarın konuşalım.

Uzun bir duraklama, sonra teşekkür ederim.

Telefonumu kapatıyorum ve kendimi tekrar yorgana , hiçbir parçam dışarıdaki dünyaya maruz kalmıyor.

Matilda beni görmeye geliyor, Carl artık sorunum her neyse en azından kusmadığım için rahatlamış durumda. Sargılarımı açıyorum ve yatakta yanıma uzanıp ona uzun uzun sarılmama izin veriyor. Nefesi boynumda ılık ve saçları temiz kokuyor. Göğsümdeki ağrı biraz hafifliyor, kaburgalarımın etrafındaki elik tutuş gevşiyor. Carl'ın gözlerini Matilda'nın başının üzerinde yakalıyorum ve gülümsüyor, düzgünce, tam olarak, aylardır ilk kez gülümsüyor. Yanımıza oturuyor ve bir an için elini koluma koyuyor. Kaburgalarımındaki sıkışma daha da gevşiyor ve iç çekiyorum.

"Biraz dışarı çıkmam gerek Alison. Sen iyi misin?"

"Evet. Sanırım her neyse geçti."

"Güzel. Önce Matilda'yı yatıracağım, annen için iyi bir kız olacaksın, değil mi?"

Matilda başını sallar, yorgun olduğu bellidir ve Carl onu kaldırır.

"İntihara meyilli olan müşteriyle görüşüyorum. Hâlâ durumu iyi değil," diyor. "Ama çok geç kalmayacağım."

değil ama kadar yorgunum. Yeter ki Matilda iyi olsun. "Sorun değil. Biz iyi olacağız."

Onu odasına götürüyor ve ona şarkı söylerken ben de kendimi yorganın içine geri sokuyorum.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra odama doğru yola çıkıyorum. Carl, Matilda ve ben otobüsümün geldiğini görene kadar yolun sonuna kadar yürüyoruz ve onlara el sallayarak otobüse doğru ilerliyoruz. Odama vardığımda Mark işinin ehli bir tavırla bana bir dizi yeni dosya uzattı. Bunlar sadece Madeleine'in davasıyla ilgili değil, aynı zamanda yaklaşmakta olan tecavüz ve aylardır sürüncemede olan bir dolandırıcılıkla da ilgili. Artık duruşma tarihi yaklaşıyor ve dosyaya bakarken, Fleet Caddesi'nin aşağısındaki Chichester Rents'ta üç ay, neredeyse normal bir dokuzdan beşe devam ederken ne kadar kolay olacağını düşünüyorum. Matilda'yı bırakıp onu da alabileceğim. Bir süre düşündüm ve Mark'ı aradım.

"Benim için daha fazla dolandırıcılık yapabilir misiniz? Ya da bir soruşturma? Biraz daha öngörülebilirlik iyi olurdu."

Ne yapabileceğine bakacağını söylüyor. Bu düşünceye gülümsedim. Cevap bu. Belki de Kraliyet Savcılık Servisi'ne geçmeyi bile düşünmeliyim. İşim daha basit olsaydı, belki daha sakin olurdum. Ve eğer daha sakin olursam, işim daha kontrol altında olursa, tamamen Matilda ve Carl'a konsantre olabilirim ve o da bana bu kadar kızgın olmayı bırakır.

Patrick öğle yemeği saatinde aradı. Açıp cevap vermeden önce bir süre telefonuma bakıyorum.

"Patrick?" Dedim. "Sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Biliyorum," diyor. "Özür dilerim. Çok zor oldu. Buluşabilir miyiz?"

Cevap vermeden önce uzun bir süre bekliyorum. Bir yanım onu görmek, iddia ettikleri gibi bir canavar olmadığından emin olmak istiyor. Bir yanım da tepelere kaçmak istiyor. Yaşadığımız onca şeyden sonra.

"Tamam. Nereye?"

Waterloo yakınlarında, Cut'ta bir kafenin adını veriyor ve Fleet Street'e yakın olmadığı için rahatladığımı gizlemeye çalışarak kabul ediyorum. Aşağıya doğru yürüyorum ve nehrin karşısına geçiyorum, ayaklarım yaklaştıkça daha da yavaşlıyor.

Kafenin arka tarafında oturuyor, iki eliyle bir kupayı tutuyor. Selamlamak için başını sallıyor ve ben masaya geldiğimde ayağa kalkıp bana doğru uzanıyor. Bir an duraksıyorum, sonra bana sarılmasına izin veriyorum. Onu hissetmek bana onun, Patrick'in, arkadaşımın, meslektaşımın, sevgilimin o olduğunu hatırlatıyor ve kollarımı ona dolayarak ben de ona sarılıyorum. Keskin bir nefes aldığımı hissediyorum ve bir, iki kez hıçkırıyor, ıslaklığı boynuma sızıyor. Onu nazıkçe okşuyorum, vücudundaki gerginlik içimde titreşiyor. Sonunda bırakıyor ve oturuyoruz. Bardağını tekrar eline alıyor ama içmiyor, onun yerine bardağa bakıyor. Sessizlik katlanılabilir olanın ötesine uzanıyor.

"Patrick, benimle konuşmak zorundasın," diyorum, o konuşmaya başladığında aynı anda.

"Dinle, açıklamaya çalışmak istiyorum. Görüldüğü gibi değil - bu işten sıyrılmak için bana dikiş atıyor" diyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor.

"Ben ciddiym, Alison. Anlamak zorundasın." Sesinde bir panik notası var.

"Neden anlamak zorundayım?" Kelimeleri çaba sarf ederek çıkarıyorum.

"Çünkü senin ne düşündüğün önemli. Diğer insanlar umurumda değil, ama ben seni önemsiyorum."

Bir süre daha sessizce oturup karar vermeye çalışıyorum. Noktaları birleştirmeye başlamalıyım.

"Kefaletle serbestsiniz,"

dedim. "Evet."

"Seni henüz suçlamadılar mı?" Dedim.

"Bir hafta içinde karakola geri döneceğim. Önümüzdeki pazartesi. Sanırım şu anda delilleri inceliyorlar. Hızlandırılacağını söylediler" diyor.

"Neden hızlandırılmış olsun ki?" Noktalar sayfanın etrafında atlıyor - buna herhangi bir düzenle yaklaşmadığımı biliyorum ama papağan gibi tekrarlamaktan kendimi alamıyorum

Ne diyor.

"Çünkü işin içinde kim var?" diyor. "Ne demek istiyorsun? Kim o?"

Başını ellerinin arasına aldı.

"Bana ne anlat," diyorum, sesim daha sert.

"Çok zor. Gerçekten zor." Kafasını kaldırıyor ama bana bakmıyor.

Solgunluğunu ve gözlerinin altındaki torbaları görüyorum. Partinin canı ve ruhu ateşini kaybetmiş.

"Patrick, açıklaman gerek. Bu beni korkutuyor."

Derin bir nefes alır. "Tamam. Yani Pazartesi günüydü."

"Ne zaman pazartesi?"

"Akşamın erken saatlerinde," diyor. "İşte o zaman tutuklandım."

Zaman çizelgesini anlamaya çalışıyorum. Pazartesi sabahı Madeleine hakkında telefonda konuştuğumuzu ve öğleden sonra tekrar konuştuğumuzu biliyorum.

"Ama üç buçuk, dört gibi seninle telefonda konuşuyordum." Dedim. "Bütün bunlar birbirine nasıl uyuyor?"

"Evet, . Ama biriyle öğle yemeğine çıkmıştım. O zamana kadar çok kızmıştım. Anlayamadın mı?"

Başımı sallıyorum, hafif bir hareket. Patrick içkisini her zaman iyi tutmuştur.

"Ve sonra, şey, daha fazla içmeye başladık. İçmemiz gerekenden daha fazla." "yemek yiyordunuz?" Sözcüklerimi yavaşça, kasıtlı olarak söylüyorum. Cevap vermiyor.

"Kiminle yemek yiyordun, Patrick? Sanırım şikayette bulunan kişiyle aynı kişi?"

Koltuğuna yığılmış, altmış yaşına geldiğinde olacağı adam gibi görünüyor şimdi. Yorgun, gri. Tükenmiş. Ellerini masaya yayıyor, çay damlaları arasında bir yelpaze şekli oluşuyor.

"Lütfen," diyorum.

"Bunu kimseye söylemeyeceğine yemin etmelisin. Sadece Chloe'ye söyledim." "Evet, söz veriyorum. Lütfen, sadece söyle."

"Caroline Napier. öğle yemeği yiyordum. Caroline Napier.

Ve evet, şikâyetinde bulunan kişi de o."

Başımı arkaya attım, nefes nefese kaldım. Uzun bir nefes , tutuyorum, veriyorum.

Sikeyim.

"QC'deki gibi mi?"

"QC'de olduğu gibi," diyor.

"Ama o evli. O gazeteciyle..." Söylemeye başlıyorum. Caroline Napier efsanevi bir kadındır; evliliğini sürdürürken ve üç çocuk yetiştirirken kriminal ipek haline getirilen en genç kadınlardan biridir.

"Onu bir stajyer için terk etti, gerçekten çok kötü durumda. Kafayı bulduk, tamam mı? İkimiz de aynı mahkemede iddik. Luton'da. Sabah geç saatte birlikte trene bindik. Öğle yemeği önerdim. O da kabul etti. Gittikçe daha çok sarhoş olduk. Evliliği sallantıdaydı, gevşemeye başlamıştı. Clerkenwell'e doğru yürüdük ve bir çitin üzerinden bahçe meydanlarından birine tırmandık. Oraya daha önce de gitmiştik, sen ve ben. Hatırladın mı? Kimsenin görebileceğini sanmıyordum."

"Kimsenin neyi görebileceğini düşünmedin mi?" Hafızama yaptığı çağrıyla geri iterken ellerim üşüyor. Özel, söylediği buydu. Neredeyse ona inanacaktım.

"Biz. Ne yaptığımızı."

"Peki sen ne yapıyordun?" Sesim sakın, ellerim kadar soğuk. "Hecelememi ister misin?" Gözyaşlarının eşiğinde görünüyor, çenesi Titriyor.

"Bence daha iyi olur."

"Gerçekten تنها görünüyordu. Ve karanlıktı. Restoranda öpüşüyorduk. Barda öpüşmeye devam ettik. Çitin üzerinden tırmandık ve o her şeyi çok komik buluyordu ve sessizdi ve onun da bunu benim kadar istediğini biliyordum..."

"Ne istedin?"

"Hadi ama Alison. Sevişiyorduk. Bir park bankında. Bana bunu söyletmenin ne anlamı var?"

"Neden söylemek istemeyesin ki?"

"Çünkü yine kıskanacaksın ve bu şu anda başa çıkabileceğim son şey."

Sözleri üzerime sinek gibi . Onları fırçalayamıyorum.

"Şu anda önceliğin bu olduğundan emin değilim," diyorum sakın olmaya çalışarak.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim. Düzgün düşünemiyorum. Kastettiğim bu değildi." Koltuğuna çöktü. "Tutuklandık, Alison. Biri ne yaptığımızı gördü ve polisi aradı."

Duraklıyor ve bir şey söylemem gerektiğini düşünüyorum ama kelimeler orada değil.

"En yakın karakola götürüldük ve bizi hücrelere koydular."

Ayılın. Salı sabahı ikimize de kamu ahlakına aykırı davrandığımız için uyarı cezası verdiler. Ben kabul ettim ama o etmedi. Ayıldığında, onlara rıza gösteremeyecek kadar sarhoş olduğunu söyledi. Beni öptüğünü bildiğini ama bahçeye girdiğimizde bunun eğlenceli olmaktan çıktığını ve daha fazlasını yapmak istemediğini ama onu benimle seks yapmaya zorladığımı söyledi. Hayır demeye çalıştığını ama çok sinirlendiğini söylüyor. Ne olursa olsun, anonim kalacağı garanti. Benim adım yakında tüm basına sızabilir ama o korunacak."

Nutkum tutuldu. Her şeyi hissedebiliyorum, her el yordamını, çekiştirmeyi ve beceriksizliği. Ben de oradaydım. Bahçeyi, orman güllerini, bankı, havadaki ölü yaprak kokusunu biliyorum. Bankın arkasına yaslandım, tahta ellerimin altında sertleşti ve Patrick sertçe içime itti ve saniyeler içinde bitti.

"Bir şey söylemeyecek misin Alison?"

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bu çok ciddi bir suçlama. Herhalde uydurmamıştır," diyorum.

"Ama ben bir yalancıyım? Teşekkürler Alison," diyor bir anlık öfkeyle. Bir süre sonra tekrar başlıyor, "Bak, anlıyorum. Bunun ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Ama tek düşündüğü şey kendisi," diyor. "Objektif olarak bakarsan gerçekten zekice. Bahse girerim beni suçlamayacaklar - bu konuda dava açmak için yeterli kanıt yok. Belki de vicdanı rahat olsun diye şikayetini geri çeker. Ancak böyle bir iddiada şikayetçi olarak ömür boyu anonim kalacak. Bu asla ortaya çıkmayacak, onun için değil. Ona göre bu bir kazan-kazan durumu."

Patrick'e ağzım açık bakıyorum. Evimde durmadığı akşamı tekrar hatırlıyorum. Tecavüz edebileceğini kabul etmek zorundayım. Yine de tereddüt ediyorum. Söylediği şey tamamen saçma, söz konusu bile olamaz gibi görünüyor ama yine de içinde bir mantık var. Çaresizlikten doğan bir mantık belki ama yine de mantık.

"Gerçekten düşünüyorsun..." Ben başlıyorum.

"Gerçekten düşünüyorum, Alison. Gerçekten düşünüyorum," diyor bana doğru eğilerek. Yüzü orada bulunduğum süre boyunca olduğundan daha canlı, grinin altında nihayet biraz renk belirliyor. "Bu çok mantıklı. Kendisi hakkında yeterince net düşünüyor, sadece benim hakkımda değil. Tek düşündüğü benim suçlanmayacağım. İstatistiklere bak. Bu imkansız bir tecavüz olurdu

mahkemede kanıtlamak için. Kadın bütün gün içki içmiş, aşırı derecede sarhoş, fiziksel güç kullanıldığına dair bir kanıt yok, görgü tanıklarının cinsel ilişkiye dair ifadeleri rıza gösterilmediğine işaret etmiyor..."

"Tamam, tamam, anladım. Ne demek istediğinizi anlıyorum. Yine de risk alıyor - sonunda onu polisin zamanını boşa harcamakla suçlayabilirler. Ya da daha kötüsü."

"Caroline Napier QC? Kim ondan bu konuda şüphelenir ki, kimse ona inanmaz. Umabileceğim en iyi şey, yeterli kanıt olmadığı görüşüne varmaları, ifadesini geri çekmesi ve başka bir şey olmadan bu işin bitmesi. Bunun olacağından neredeyse eminim. Ama bunu duyan herkesin ne diyeceğini biliyorum, ateş olmayan yerden duman çıkmaz..." Duraklıyor. "Bana inanıyor musun?"

Zihnim dönüyor.

Patrick'in biri olduğunu biliyorum. Caroline Napier'in biri olduğunu duydum.

Doğru olmasaydı bunu söylemezdi. Neden kendini bu duruma soksun ki? Daha önce savcılık yaptığı birkaç tecavüz davasında savunma yapmıştım. Caroline biri şikayette bulunduğunda neler olduğunu çok iyi biliyor, tecavüz paketinin ihlal üstüne ihlalini, sürünmeyi ve sondalamayı. Yaşamak zorunda kaldığı şeyleri düşününce içimi bir merhamet dalgası kaplıyor. Kimse bunu uyduramaz.

"Lütfen, Alison. Bir şey söyle. Herhangi bir şey."

Ama öte yandan... Belli ki şu anda bir karmaşa içinde. Ve insanlar dağınıkken gerçekten aptalca şeyler yaparlar. Bozulan evlilik, çok fazla içki, anın sıcaklığına kapılmak. Yakalanmak.

"Kesin olmadığını görebiliyorum," diyorum. "Ama kendini çok kötü bir duruma soktun." Başka biriyle yattığı için ona sataşmak umurumda bile değil; sanırım bunu aştık.

"Bu asla olmamalıydı," diyor. "Bu olmadan bile. Hoşuna gitmediğini biliyorum ve seni incitmek istemiyorum. Seni incitmekten nefret ediyorum. Sen hayatımdaki en güzel şeysin."

Kalbim bir an için yerinden fırlıyor ve sonra söylediği şeyin gerçekliği kafama dank ediyor. Ben başka biriyle evliyim. Bir kızım var. Patrick ve benim, tüm drama ve kargaşaya rağmen, anlamlı diyebileceğim bir ilişkimiz yok. O bundan zevk alıyor, ben de alıyorum, farklı bir şekilde de olsa. Bunu bir teselli ve sığınak olarak gördüm, yerine istenmek beni rahatlattı. Ama hayatımdaki en iyi şey? Hiçbir koşul altında

Patrick. Matilda yalnız. Ona bakıyorum. Sanki aramızda büyük bir mesafe açılmış, aşılabilir bir uçurum varmış gibi hissediyorum. Artık kendisi gibi görünmüyor; küçülmüş, tıraşsız, itibarını kaybetmekle karşı karşıya. Eğer işler onun için kötü giderse, bu özgürlüğünü ve kariyerini kaybetmesi anlamına gelecek. Ona sempati duymak istiyorum ama Caroline'ın belki de neler çekmek zorunda kaldığını düşünmek çok ağır basıyor.

"Lütfen Alison. Beni destekleyeceğini söyle. Şu anda gerçekten bir arkadaşına ihtiyacım var," diyor.

Sadece bir saniyeliğine duraksayarak elimi uzatıp onunkini tutuyorum, parmaklarının dokunuşuyla geri çekilmemeye çalışıyorum. Sonra ayağa kalkıyorum ve gidiyorum.

Odalara giderken sigara alıyorum ve kapının önünde durup bir tane içiyorum. Stres yüzünden, kendime bahane buluyorum. Eğer kendim için sigara alırsam, bu şimdi olacak. Ama duman burnuma doluyor, gözlerimi sulandırıyor ve birdenbire iğreniyorum, kokusundan, tadından, her şeyinden. Paketi alıp buruşturuyorum ve en yakın çöp kutusuna atıyorum.

Odama döndüğümde birkaç saat dosyalar üzerinde çalıştım ve saat üçte Mark'a eve gideceğimi söyledim. Carl'a mesaj atıp Matilda'yı alacağımı söylüyorum, o da memnun oluyor ve artık fazladan bir müşteri daha alabileceğini söylüyor. Ondan sonra telefonumu kapattım. O tehditkâr numaradan mesaj gelmesini istemiyorum. Holloway'e giden metroya biniyorum ve Waitrose'a tekrar gidiyorum ama bu sefer daha hızlıyım, reyonlar arasında bir profesyonel gibi züm yapıyorum. Biftek değil, baştan çıkarıcı sebzeler değil, sade ev yemekleri: balık turtası ve lazanya için malzemeler ve Matilda ile birlikte pişirebileceğimiz çikolatalı bir kek, Carl'ın annesiyle olduğu kadar yakın.

Matilda onu aldığında çok mutlu oluyor. Kapıda bekleyen annelerle sohbet ediyorum, samimi ve rahatlar. Onlardan neden bu kadar nefret ettiğimi, neden bu kadar korkunç olduklarını düşündüğümü şimdi hatırlayamıyorum. Misafirperverler, gözlüklü ve büyük kazaklı hoş bir kadın, kızı Salma'nın Matilda ile oynamayı ne kadar sevdiğini ve belki bir oyun randevusu ayarlayabileceğimizi söylüyor. Yüzme kulüplerinden duyduğumuz ortak nefretten bahsediyoruz ve okul sonrası kulüplerin korkunç öğretmenini Bayan Anderson'ın taklidini yapmama gülüyor.

Elini koluma ve "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum,

Çalışıyorum ve Matilda'ya bakıyorum." Bunu söylerken o kadar açık, ifadesinde o kadar kuralsız ki, ilk kez bu klişe beni rktmyor.

Boğazımda bir yumru olduğunu fark ediyorum ve "Kolay değil ama Carl harika" demeden önce birkaç kez öksürerek boğazımı temizliyorum.

"ok tatlı bir kız," diyor annesi.

"Teşekkür ederim," diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum.

Çocuklar okul binasından çıkmaya başladılar ve annemle ben kendimizinkini aramak için ayrıldık, ama o gitmeden önce "Ben Rania, bu arada, seninle konuşmak çok güzel" dedi.

"Ben Alison. Aynı şekilde."

"Biraz hafta sonra bazılarımız yemeğe çıkacağız. Gelmek ister misin?" diye soruyor.

İçimden bir ses hayır diyor ama başka bir şey geliyor, dondan küçük bir yeşil filiz. Çok uzun zaman oldu.

"Yapardım, evet. Çok fazla ortalıkta olmadığımı biliyorum..." Ben de diyorum ki.

"O zaman gelmeniz için bir neden daha var. Sizi tanımayı çok isteriz" diyor. "E-postanızı aldım, sanırım sizi davetiyeye ekleyeceğim."

"Teşekkür . Çok nazıksınız." Ve yle. Ciddiyim. Onun açıklığı içimde bir şeyleri eritiyor.

"WhatsApp'ta mısınız? Bir sınıf grubu var, biliyorsun."

Başımı sallıyorum, gülümsüyorum, don yeniden oluşuyor. Uygulamayı birkaç gün içinde silmiştim, kayıp çoraplar ve ev ödevleri hakkında sürekli sızlanmak yaşama işteğimi elimden alıyordu.

"Seni suçlayamam, bu çok sinir bozucu," diyor ve buzlar yeniden eriyor.

"Biraz doluydu, her zaman tüm bildirimler" diyorum ve o da gülüyor.

"Bildirimleri kapattım," diyor, "ama bunu söylediğimi kimseye söylemeyin."

Neredeyse ona sarılmak istiyorum. Aylardır yaptığım ilk normal alışveriş gibi geliyor. Aptal erkekler için acı çekerek, okul kapısının politikaları hakkında stres yaparak çok zaman harcadım. Artık yle değil.

Matilda ve ben eve el ele yürüyoruz ve Matilda ev ödevi için köpek resimleri çizip fil hakkında bir hikaye yazarken ben balıklı börek yapıyorum. Bitirdiğinde iPad'ini kullanmasına izin veriyorum. içine koymak için yumurtaları haşladım ve ellerimi musluğun altına tutarak soyuyorum. Onları dörde böleceğim ama sonra Carl'annesinin bana üç Noel önce, Matilda hala kreşteyken ve her gün onun için öğle yemeği hazırlamam gerekirken verdiği yumurta dilimleyiciyi hatırlıyorum. Bana verdiği kutuyu açtım, yumurta dilimleyici, dinozor sandviç kesicileri ve meyveler için sevimli küçük plastik kutular vardı, mesaj o kadar yüksekti ki kulakları sağır ediyordu. Gülümsemeye zorladım ve kutuyu açmadan hizmet odasındaki dolabın arkasına koydum.

Şimdi umutsuzca hala orada olduğunu umarak, temizlik ürünleri ve plastik torbaların arkasına sıkışmış bir şekilde hizmet odasına gidiyorum. Hepsini çekip çıkarıyorum ve işte orada, bunca zamandır kaçtığım evcimenlik. Kutunun üstünde bir toz tabakası var ama içindeki tüm beslenme çantası malzemeleri yeni gibi. Yumurta dilimleyiciyi çıkarıp ambalajından çıkarıyorum ve mutfığa götürüyorum.

"Ne yapıyorsun anne?" Matilda iPad'inden başını kaldırıp bakıyor. "Bu bir yumurta kesici," diyorum. "Balıklı böreğin içine yumurta dilimleri koyacağım." "Bu çok güzel. Yumurtayı severim. Yardım edebilir miyim?" "Elbette. Sadece nasıl çalıştığını anlamam gerekiyor."

Doğrama tahtasının yanında yan yana duruyoruz, küçük beyaz alet önümüzde. Haşlanmış yumurtalardan birini alıp kesicinin alt kısmına koyuyorum ve ardından telleri olan üst kısmı yumurtanın üzerine doğru itiyorum. Bir an için hiçbir şey yapmamış gibi görünüyor, yumurta hala eskisi gibi mükemmel bir şekilde oval, ama onu tuttuğumda, ince, mükemmel dilimlere düşüyor, sarısı altın sarısı.

"Bu gerçekten harika," diyor Matilda ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum. Bu kadar uzun süre buna bu kadar direnç gösterdiğime inanamıyorum.

"Gerisini ben yapabilir miyim?" diye soruyor ve ben yine başımı sallayarak onun için kenara çekiliyorum. Üç yumurta daha dilimliyor, her seferinde farklı parçalarına ayrılmadan önce hala sağlam oldukları yanılsaması yaratıyor. Turtanın geri kalanını bir araya getiriyoruz ve patatesler altın rengini alana kadar pişiriyoruz, püre ve beyaz sosun tepeleri ve çukurları ve her şeyden önce havada tütsülenmiş balık aroması.

Bittiğinde soğuması için dışarı çıkarıyorum ve o noktada telefonumu açıyorum. Carl'ın yakında dönüp dönmeyeceğini görmek istiyorum. Sanırım bundan etkilenmiş olmalı, ödevler yapıldı ve akşam yemeği hazırlandı. Matilda'yı onunla bırakıyorum

iPad'i mutfaka bırakıp oturma odasına geçiyorum, omuzlarım gergin, kendimi daha fazla mesaja hazırlıyorum. İsimsiz tehdit mesajları ya da Patrick'ten gelenler. Ama hiçbir şey yok. Üzerime bir rahatlama çöküyor ve omuzlarım gevşiyor. E-postalarımı kontrol etmek için kanepeye oturuyorum. Yine önemli bir şey yok. Korkutucu bir şey yok. İşle ilgili olağan şeyler, hepsi bu. Gözlerimi kapatıp kanepeye yaslanıyorum ve akşamın mahvolmamasına seviniyorum. Telefon bir sesli mesaj olduğunu söylemek için bip sesi çıkarıyor ve ben yine gergin bir şekilde bakıyorum, ama sadece Carl'dan bir mesaj. *Sekiz gibi döneceğim, akşam yemeğini bekleme, yakında görüşürüz.*

Donmuş bezelye haşlamak için mutfaka geri dönüyorum. Matilda ve ben balıklı böreğimizi masada yiyoruz ve kalanını Carl eve geldiğinde yemesi için streç filmle kaplıyorum. Matilda oynadığı oyundan ve arkadaşlarından bahsediyor, ben de ona diğer annelerle yemeğe davet edildiğimi anlatıyorum, o da memnun oluyor ve ben de iyi bir iş çıkarıyorum, sesim hafif ve güler yüzlü, içimdeki gölgelerden eser yok. Ama oradalar, Patrick'in durumu sohbetimizin atkısı boyunca yol alıyor.

Matilda yattıktan sonra ben de yatıyorum. Erken olabilir ama üşüyorum ve yorgunum. Şok geçiyor ve aynı zamanda bütün gün peşimi bırakmayan gerçek dışılık hissi de, ne kadar rahatlatıcı ve ev içi faaliyetlerim olsa da. Nerede olduğumu biliyorum: yatağında, evimde, kızım yan odada uyuyor ve kocam her an eve gelebilir. Anahtarını kapıda duyduğumda hepimizin burada, tek bir çatı altında olmasından dolayı rahatlıyorum.

"Kusura , geciktim," diyor Carl, yatağın yan tarafına, oturarak. "Balıklı börek güzel kokuyor."

Ona gülümsüyorum, o da yemek almak için aşağıya iniyor ve o giderken ben de telefonumu kontrol ediyorum. Hiçbir şey yoktu. Yemeğini geri getirdi ve yerken telefonumu sessize aldım.

"Biraz televizyon izlemek ister misin?" diyor. "Yeni bir kutu seti mi?"

Şaşırdım ama memnun oldum. En son *The Wire*'ı izlediğimizde iyi anlaşıyorduk. "Tabii. Ne düşündün?"

"Biraz Scandi-noir? Dizüstü bilgisayarımı getireyim."

Birlikte yastıklara yaslanıp Carl'ın dizüstü bilgisayarından gelen ışığın halesi altında oturuyoruz. Dizi altyazılı, bu yüzden konsantre olmam gerekiyor ve çok geçmeden kendimi kaptırıyorum. Bölümün sonunda hiç tartışmadan bir sonrakine geçiyoruz. Ondan sonra neredeyse gece yarısı oluyor ve ben daha fazla izleyemeyecek kadar yorgun oluyorum ama o aldırıyor ve birbirimize yakın uzanıyoruz, tartışmaları bir kenara bırakıyoruz

bir gece için.

"Böyle sessiz bir geceyi seviyorum, sadece ikimiz," diyor ve bir şey söylemek yerine kollarımı ona doluyorum ve fikirde olduğumu bildiğini biliyorum.

Cuma günü geçti, iki kefalet başvurusu ve Belmarsh'daki Kraliyet Mahkemesi'nde bir söz. İçki yok, saat dörtte doğruca eve gidiyorum, sadece pazartesi için evraklarımı odamdan almak için duraklıyorum. Chloe ve ben telefonda Madeleine'in davası hakkında kısaca konuştuk. Neredeyse Patrick'in nasıl olduğunu soracaktım ama kelimeler ağzımdan çıkmadan kestim ve o da duraksamayı kabul etmedi.

Yine sakın bir akşam, Matilda erken yattı ve birkaç bölüm daha. Belki de her şey girecek. İçimden şüphe etsem de aksini düşünmeme izin vermiyorum.

Carl hafta sonunun çoğunda çalışıyor, bu yüzden Cumartesi sabahı Matilda'yı yüzmeye götürdüm ve tahmin ettiğim kadar kötü değildi. Oturup izlemek için yeterince sandalye var ve herkes arkadaş canlısı. Pazar sabahı hava güneşli olduğu için Hampstead Heath'e gidiyoruz ve Matilda Kenwood'un girişindeki büyük meşe ağaçlarına tırmanıyor. Alt dallara bir maymun gibi tutunurken fotoğraflarını çekiyorum. Yapraklar çoktan dökülmüş ve o da ağaçların altında biriken yığınları tekmeliyor.

"Seninle ağaçlara tırmanmayı seviyorum," diyor. "Babam yükseklerle çıkmama hiç izin vermiyor."

Bir an için onu durdurmalı mıyım diye düşünüyorum ama o kadar eğleniyor ki eğlencesini bozmak istemiyorum.

"Düşmediğinden emin ol o zaman," diyorum. "Babamın kızmasını istemeyiz."

O kıkırdıyor ve ben bir sadakatsizlik parıltısını bastırıyorum. Tepeye doğru sağdaki kahve tezgahına doğru yürüyoruz ve ilk kez açık. Ben bir flat white alıyorum ve Matilda sıcak çikolata ya da dondurma arasında karar veriyor.

"Hava dondurma için çok soğuk," diyorum ve o da bir an düşünüyor.

"Dondurma için hiçbir zaman çok soğuk değildir" diye cevap veriyor ve Tezgâhtar gülüyor ve ona külahın içine iki top çikolatalı dondurma koyuyor. Meşe ağaçlarının yanına geri dönüyoruz ve ben onun yüzüne yaptığı pisliğe gülüyorum, bir mendil yalıyorum ve en kötüsünden kurtulmak için yanaklarını ovuyorum. Benden uzaklaşıp bana doğru daireler çizerek koşmaya başlıyor, ellerimden tutup beni döndürdükten sonra bir avuç yaprağı havaya fırlatıyor. Ben de birkaç tane atıyorum, o da yakalamak için koşuyor.

"Gözlerini kapat," diyor. "Ne için?"

"Saklambaç oynamak istiyorum. Ben saklanacağım ve sen beni bulacaksın."

"Tamam," diyorum, ellerimi yüzümü örtmek için kaldırıyorum.

"Bakmayacağına söz ver. Şimdi yüze kadar sayman gerekiyor." "Bu çok uzun bir süre, tatlım. Elli diyelim mi?"

"Babam hep böyle yapar. Bu hiç adil değil. Elli doğru düzgün saklanamazsın," diyor. İttifakımızı bozmak istemediğim için tereddüt ediyorum.

"Yetmiş beşe ne dersin?" Ben söylerim.

"Yüz. Lütfen anne." Heceleri o kadar uzatıyor ki artık hayır demeye dilim varmıyor.

"Tamam. Yüz tane. Ama çok uzağa gitme," diyorum. "Söz veriyorum. Bakmayacağına söz veriyor musun?" "Söz veriyorum. Bir, iki, üç..." Saymaya başladım.

Matilda kıkırdıyor ve bana sarılmak için bir an bacaklarıma tutunuyor. Yaprakların arasından kaçan ayak seslerini duyuyorum.

Yirmi üç, yirmi dört.

"Hâlâ sayıyor musun anne? Seni duyamıyorum." Hâlâ gülüyor, arkamda bir yerden sesini duyabiliyorum. Aramanın uzun süreceğini sanmıyorum.

"Otuz bir, otuz iki," diye sesleniyorum.

Ayak sesleri uzaklaşıyor, hışırtı gittikçe sessizleşiyor. Artık nefes alışını duyamıyorum.

Kırk sekiz, kırk dokuz. Etrafıma gizlice bakıyorum.

"Anneciğim! Baktığını görebiliyorum!" Onu duyabiliyorum ama göremiyorum. Ellerimi gözlerime kapatıyorum.

Diğer ayak sesleri yanımdan hızla geçiyor, çocuklar, yetişkinler, bir köpek. Onlar da gülüyor.

Elli altı, elli yedi.

Sıkılmaya başladım. Yıllardır yüze kadar saymadım ve bu düşündüğümden çok daha uzun sürüyor. Gözlerimi kapatıp güneşi, mavi gökyüzünü ve Matilda'nın yüzünü görmezden gelmek istemiyorum.

Ama söz verdim.

Altmış yedi, altmış sekiz.

Sesler, yakın sonra uzaklaşıyor. Konuşmalarından yakalayabildiğim tek kelimeler *futbol* ve *etli börek*. Daha uzakta bir mırıltı, daha fazla kahkaha. Uzaktan gelen ani bir bağırış ve dalların gıcirtısı

esintide üstümde.

Seksen bir, seksen iki.

Diğer duyularım arttı. Etrafım sonbaharla çevrili. Bir şenlik ateşinin hafif kokusu ve çürüyen yaprakların küf kokusu, kuzey Londra üzerinde havaalanlarından birine doğru süzülen bir uçağın vızıltısı. İçerisi bayat kokacak, ter ve ayak kokusu, tuvaletlerden gelen amonyak fısıltısı. Yolcular pencerelerden dışarı bakacak, simge yapıları işaretleyecekler - Wembley, Kenwood House, Heath, aşağıda bir yeşil ve ağaç yığını, Parlamento Tepesi'nde yarışan insan ve köpeklerin hareket eden zerrelerini göremeyecek kadar yukarıda.

Doksan dokuz, yüz.

"Geliyorum, hazır ol ya da olma," diye bağıyorum.

Gözlerimi açıp etrafa bakıyorum. Onu göremiyorum. Arayışımın merkezi olarak durduğum yeri aklımda tutarak ağaçların etrafında dönüyorum. Ağaçların arkasına bakarak uzaklaşıyorum, Matilda'nın yeşil-gümüş parkasını bir anlığına görebilmek için. Orada yok. Çaprazlama gidiyorum, hala bakıyorum ve onun ne kadar iyi olduğuna gülüyorum.

"Çok iyi saklanıyorsun Matilda. Seni bulamıyorum," diyorum ve rüzgâr ağaçların arasından eserek cevap veriyor. Nabzım yükseliyor, oyunun adrenalini devreye giriyor. Bir ağaç, bir diğeri, hepsi birleşiyor, uzuvları bana doğru uzanıyor. *Belki de onu yakaladım*, diyor biri, *Hayır, benim*, diyor bir diğeri. Sanki bir gövdeden bir yüz, diğerinden bir bakış bana bakıyor. Derin bir nefes alıyorum ve koşmayı bırakıp etrafıma bakıyorum. Ağaçlar canlı değil, bu şekilde değil. Matilda'yı bütün olarak yutmuş kötü niyetli bir güç degiller.

Yine de onu göremiyorum.

"Matilda, Matilda," diye sesleniyorum. "Artık saklanmayı bırakmanın zamanı geldi. Sen kazandın."

Cevap yok. Bir çalının arkasından bana doğru koşan küçük sarışın bir kız yok. Daireler çizerek dönüp duruyorum, nefesim hızlanıyor ve bir şey boğazımı sıkıyor.

"Matilda. Matilda!"

Koşu kıyafetleri giymiş bir adam yanıma geldi.

"Bir köpek mi arıyorsunuz? Şu tarafta bir spaniel var." İşaret ediyor. "Sanırım kaybolmuş olabilir."

"Köpek değil, hayır. Benim kızım. oynuyorduk." Bu çok zor.

kelimeleri çıkarmak için. Şimdi tam bir panik halindeyim, korku içimde kıvılcımlar saçıyor. "Neye benziyor?"

"Şu boylarda," diyorum belimi göstererek. "Sarı-kahverengi saçlı.

Bir yerlerde olmalı. Gözlerimi sadece yüze kadar kapatmıştım."

Adam ağaçların etrafında Matilda'nın adını söyleyerek koşmaya başlar. Başka bir koşucu da ona katıldı. Köpeklerini gezdiren iki kadın kargaşayı görüyor ve bana neler olduğunu soruyor. Açıklamaya çalıştım.

"İki dakikadan az sürdü. İki dakikadan az bir süre gözlerimi kapattım. Oyunu düzgün oynamam için o kadar hevesliydi ki asla dinlememeliydim."

"Merak etme canım. Onu bulacağız. Kenwood'a gitmiştir, tahminim bu yönde," diyor kadınlardan biri. "Matilda, doğru mu?"

Demir kapıdan Kenwood Sitesi'ne doğru ilerliyorlar ve onun adını çağırdıklarını duyuyorum. Koşucu sol tarafımda bağırıyor. Daha fazla insan katılıyor, koşucular, köpek gezdirenler, iki rahibe ve platform ayakkabılar giymiş, yüzü siyah göz kalemiyle dolu bir kız. Çalıları çekiştirerek ve bağırarak dağıldılar. Ben ortada, onu gördüğüm son noktada, kaçmadan önce bana sarıldığı yerde sıkışıp kaldım. Cebimden telefonumu çıkarıp Carl'a mesaj atmaya başladım.

Matilda'yı bulamıyorum.

Kelimelere bakıyorum ve boğazımda yükselen asit safrasını yutuyorum. Sonra onları siliyorum. Yakında ortaya çıkacaktır. Onu endişelendirmeye gerek yok.

İçinde iki park bekçisinin bulunduğu küçük bir araç geçiyor. Kargaşayı görür görmez durdular ve beni işaret eden arama görevlilerinden biriyle konuştular. Onlara doğru koşuyorum, yeşil üniformaları içindeki güven verici görüntü karşısında neredeyse ağlayacaktım. Beni dinliyorlar ve telsizlerinden birini arıyorlar. Daireler çizerek dönüyorum, ondan bir iz arıyorum. Adamlardan biri dikkatimi çekmek için elini koluma koyuyor ve neredeyse ona çarpıyordum.

"Onu aramam gerek. Bırak beni."

"Lütfen, bize tam olarak ne giydiğini söyleyebilir misiniz?" diyor, başı benimkine yakın. Sesinin güven verici olması gerektiğini düşünüyorum ama bakmamı engelliyor, beni durduruyor.

"Sana söylemiştim. Mavi kot pantolon, pembe spor ayakkabı, yeşil ve gümüş bir ceket." "Ne şekilde yeşil ve gümüş?"

"Ne demek istiyorsunuz? Üzgünüm, üzgünüm, sormak zorunda olduğunuzu biliyorum. Alt blok yeşil, üst tarafı blok gümüş. Kapüşonu da gümüş." İçimdeki korkuyu, kızımın kıyafetlerinin bir listesine indirgenmiş olmasından duyduğum dehşeti geri çekerek söylüyorum.

Dakikalar geçiyor. Olduğum yerde mi kalsam yoksa Kenwood'a mı gitsem, çevre çiti boyunca uzanan çalılarının arasından yolumu mu yırtsam bilemiyorum. Dalların tenimi tırmalamasını, yaprakların yüzüme çarpmasını hoş karşılarım. Ama gidersem beni bulamaz. Onu en son gördüğüm yer burası. Belki de gölgeli patikalarda dolaşmış ve kafası karışmıştır, patikaların kendi içine dönme şekli, dakikalar içinde etrafınızın sık çalılıklarla çevrilmesi . Ben de orada kaybolmuştum, eski düello alanını, buzhaneyi aramaya çalıştığım zaman. Buzhane.

"Buzhaneye girmiş olabilir mi? Belki bir yerde kapana kısılmıştır?" Yanımdaki park bekçisine söylüyorum. Telsizle konuşuyor ama dönüp beni dinliyor.

"Polis devriyesi yolda. Tüm olasılıkları araştıracağız."

Polis kelimesi bağırsaklarımı yumrukluyor. Kimse bana kendimi kaptırmamamı, aptallık ettiğimi ve elbette bir saniye içinde ortaya çıkacağını söylemiyor. Polisi arıyorlar ve insanları sistematik arama partileri halinde örgütlüyorlar. Safra tekrar boğazıma geliyor, yakıcı, ekşi.

Sonra polisler geldi, bu sefer üç kişilerdi, ikisi genç, biri yaşlı. Kısa gri saçları var ve yüzünde güven verici bir yuvarlaklık var, ancak gözlerinin parlaklığından hiçbir şeyin geçmesine izin vermeyeceğini görebiliyorum.

"Ben Hampstead Heath Polis Teşkilatı'ndan DC Murray. Kızınızın kayıp olduğunu söylediniz. Kızınız kaç yaşında?" diye soruyor, iki genç memurun yanında ayakta durarak.

"O altı yaşında. oynuyorduk. Gözlerim kapalıydı," diyorum. "Tam olarak ne kadar süre?"

"Yüze kadar saydım. Hızlı ya da yavaş saymıyordum, iki dakikadan az sayıyordum," diyorum.

"Yani yaklaşık iki dakika boyunca gözlerini ondan ayırmadın?" "O civarda."

"Ve nereye gittiğini bilmiyorsun?"

"Saklambaç oynuyorduk. Bakmayacağıma söz verdim. Saklanmak için uygun bir süreye sahip olmak konusunda çok yaygara kopardı. Gizlice bakmaya çalıştım ama beni yakaladı." Kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum ama sesimin bir feryada dönüşmesine engel olamıyorum. Başımı arkaya yaslayıp Matilda güvenle kollarıma gelene kadar ulumak ve ulumak istiyorum.

"Bu bölgeyi iyi biliyor mu?" Polis memurunun sözleri bana doğru geliyor. Kolumla yüzümdeki sümüşü siliyorum.

"Buraya geliyoruz ama o kadar da düzenli değil. Yani, biliyor ama yolunu bulabileceğini sanmıyorum."

DC Murray söylediklerimi defterine not ediyor.

"Kızınızı en son ne zaman gördünüz?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Saatime bakmadım. Yüze kadar saydım ve sonra aramaya başladım ve onu bulamayınca bağırmaya başladım ve sonra oradaki adam onu aramaya başladı ve sonra tüm bunlar..." O kadar hızlı konuşuyorum ki kelimeler birbirinin üstüne düşüyor ama bu öyle bir zaman kaybı ki ormanda önümde ve arkamda her çalının ve her ağacın altına bakıyor olmalıydık...

"Ne kadar süredir kayıp olduğuna dair bir fikir edinmemiz gerekiyor. Bundan daha net bir fikriniz var mı?" diyor memur, sesi nazık ama ısrarcı.

"Belki on beş dakika?" Havadaki rakamlara tutunarak söylüyorum.

Diğer polis memurlarıyla birlikte geri çekilir. Arabalarına gidiyorlar ve içlerinden biri sürücü koltuğuna oturup telsizi kullanıyor. Yanlarına gitmek üzereydim ama işleri bitti, arabanın kapılarını kapattılar ve içlerinden biri Matilda'nın adını söyleyerek Kenwood Estate'e girdi, diğeri de aynı şeyi yaparak arkamdaki tepeden aşağı indi. Arama grubu ivme kazanmış durumda, yoldan geçen herkes mıkna-tisa tutulmuş demir parçaları gibi onlara doğru çekiliyor. Seslerindeki aciliyet giderek . Ortada hareketsiz duruyorum, olduğum yerde donup kalıyorum, arama çılgınlığı başım dönene kadar etrafımda dönüp duruyor.

DC Murray geri döndü. Bir kolunu bana doluyor ve beni nazıkçe diz çökme pozisyonuna itiyor.

"Çok solgunsun. Derin nefes al" diyor. Deniyorum ama yapamıyorum, göğsüm çok dar.

"Şimdi peşindeyiz. Eminim bir yerlere gitmiştir. Onun yaşındaki çocuklar bu tür şeyler yapar" diyor.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı," diyorum.

"Ve bahse girerim neden olduğu yaygarayı görünce bir daha böyle bir şey yapmayacaktır."

Kadının sözlerinin beni sakinleştirmeye yönelik olduğunu biliyorum ama gözleri omzumun üzerinden bir o yana bir bu yana gidip geliyor, durumu değerlendiriyor.

"Evde kiminle yaşıyor?" diye . "Ben, babası.

Üçümüz."

"Peki her şey yolunda mı? Herhangi bir sorun var mı?" diye . "Hayır, yok. Bunun konuyla ne alakası var?"

"Sadece ilgili bir sorun olup olmadığını kontrol ediyorum," diyor.

"Ne yani... onu kaçırmış olabilir mi? Hayır, bir şey değil." Durakladım. Bir süre sonra. "Öylece çekip gittiğini söylediğini sanıyordum."

"Tüm olasılıkları göz önünde bulundurmalıyız," diyor. "Babam nerede?" "O bir terapist, bütün gün müşterileriyle birlikte."

"Bana yerini söylerseniz, onu alması için birini gönderebiliriz," diyor, ses tonu rahat. O sakinleştikçe, bu beni daha da korkutuyor. Anlamaya başlayamadığım anlam derinlikleri var. "Kliniğin adresi nedir?"

Ona veriyorum, kelimeler ve sayılardan oluşan formül ağzımdan otomatik olarak çıkıyor. Matilda'nın adı etrafımda yankılanıyor ve bir yanıt duymak için zorlanıyorum, bana biraz umut verebilecek herhangi bir şey. Önümde küçük bir kız annesiyle birlikte patika boyunca koşuyor ve peşinden koşup onu yakalamamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ve Matilda olmadığını bildiğim halde kontrol ediyorum, pembe bir mont giymiş ve koyu renk saçları kafasına sıkıca örülmüş.

Bağırışlar yaklaşıyor ve belki de bir şey buldular, kalbim ağzıma sıcıyor ve polis memuru elinde bir Kenwood Estate'ten dışarı koşuyor. Bir an için o olduğunu düşünüyorum, Matilda, kızım, sevgilim, bana geri dönüyor, ama yanlış bir şey var, onu taşıırken tamamen sarkık, hepsi bükülmüş bir açıda, Sonra kollarında ölü bedenini değil de paltosunu gördüğümde büyük bir rahatlama yaşıyorum ve ona doğru koşuyorum ama rahatlama gidiyor ve sonra panik, nefes alamama ve polis bana bir kısmı yeşil, bir kısmı gümüş olan boş bir palto uzatırken benim olabileceğim bir yerden gelen bir çığlık ve ben onu tutarken polis memurları çok iyi okuyabildiğim acımasız bir ifadeyle birbirlerine bakıyorlar.

Kadın polis memuru öne doğru uzandı ve paltoyu benden aldı. I

tutmaya çalışıyor ama o sıkıca geri çekiyor.

"Arama için buna ihtiyaımız var," diyor. "Yakında geri alabilirsin."

"Anlamıyorum. Bunu takıyordu. Nereden buldunuz bunu?" Onu bulan polise . Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi bir an duraksadı.

Kenwood yönünü işaret ederek, "şurada bir çalının altındaydı," diyor.

"Neden çıkarsın ki?" Ben diyorum. "Bugün hava soğuk."

"Belki de seni bulmak için koştururken çok sıcaklamıştır," diyor. "Ve bu ayırt edici."

Taş kesildim. Saat işliyor ve ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Tüm şehir efsanelerini duydum, mağazalarda kaçırılan, kafaları tıraş edilen, kıyafetleri değiştirilen çocukları. Kimse neyin yanlış olduğunu fark etmeden onu parktan çıkarmak için paltoyu atıp onu farklı bir şeye sarmaktan daha kolay bir şey olmayacağını biliyorum. Gözlerim o kadar uzun süre kapalı kaldı ki Matilda'yı bir tabak içinde onlara teslim ettim.

Adrenalin içime işliyor, kalbim yerinden fırlayacak kadar hızlı atıyor, ellerim seğiriyor ve Tilly'nin ceketini tutuyor. Ve alttan alta, suçluluk duygusu gittikçe daha da artıyor. Hepsi benim hatam. Hepsi benim hatam. Günah işledim ve bunun bedelini ödüyor. Boktan anneliğim onu kaybetti, belki de sonsuza dek kaybetti. Dizlerimin üzerine çöküyorum, yaptığım ve yapabileceğim her şeyi düşündükçe midem bulanıyor ve artık çok geç olduğunu, bir daha asla onun gülüşünü duyamayacağımı, saçını tarayamayacağımı, onu okula götüremeyeceğimi ya da yüzmeye götüremeyeceğimi düşünüyorum. Tanrım, yüzmek. Kenwood'un dibindeki gölet. Neredeyse bağıracaktım ama durdum, biliyorlar, orada arıyorlar. Dua etmesem de ve ilahi ya da başka türlü bir müdahaleyi hak etmediğimi bilsem de, zihnimde pazarlık yapıyorum. *Her şeyden vazgeçeceğim, yemin ederim, onun için orada olacağım. Eğer bir kez daha onu görme, ona sarılma şansım olursa, bencil bir inek gibi davranmayı bırakacağım. Kendimi bu kadar kaptırmak yerine, en başından beri yapmam gerektiği gibi her anın tadını çıkaracağım.*

Arama devam ediyor. Onu en son gördüğüm noktaya yapışıp kaldım. Ne kadar zamandır kayıp olduğunu takip edemiyorum -zaman algım tuhaflaştı, yavaş ve hızlı zihnimde bir sarmalda birleşiyor.

"Alison. Alison! Neler oluyor?"

Carl burada, onu klinikten alıp yukarı getirdiler.

"Matilda gitti. Saklambaç oynuyorduk ve sonra orada değildi." Tekrar ağlamaya başlıyorum ve ona sarılmaya, her şeyin yoluna gireceğini ve her an gelebileceğini söylemeye gidiyorum.

Carl beni omuzlarımdan itti. "Sana dikkatli olmanı söylemişim, hiçbir şey için güvenilmezsin." Öfkeli, bunu şimdi görebiliyorum. "Onlara ne iş yaptığını söyledin mi? Belki müşterilerinden biridir?"

DC Murray hızla bana döndü. "Ne iş yapıyorsun?" dedi.

"Ben bir ceza avukatıyım. Çoğunlukla savunma. Ama gerçekten sanmıyorum ki..." Ben de diyorum ki.

"Ve sen de bir terapistsin," diyor Carl'a bakarak. "Müşterilerinizden birinin..." olma ihtimali var mı?

"Müşterilerimden hiçbiri böyle bir şey yapmaz" diyor, yüzünde küçümseme ifadesiyle bana bakarak.

DC Murray bana yakından bakıyor, sonra tekrar Carl'a dönüyor. Diğer memurlardan biri gelip ona işaret ediyor ve uzaklaşıp kısa bir konuşma yapıyorlar. Arabaya gidiyor ve telsizi tekrar kullanıyor.

"Helikopteri çağırıyoruz," diyor. "Bazen yardımcı olabiliyor." Önceden de korkuyordum ama şimdi tam anlamıyla paniğe kapılıyorum.

"Son zamanlarda müşterilerinizden birini üzmüş olabileceğinize dair bir fikriniz var mı?" diyor.

" sanmıyorum. değil," diyorum. "Peki ya siz, efendim?" diye soruyor Carl'a.

"Tabii ki hayır. Bununla vakit kaybettiğinize inanamıyorum. Onu arıyor olman gerekirdi, bizimle uğraşman değil" diyor, öfkesi taşmış bir halde. Nefes alıyorum, nefes veriyorum. Bayılacağım korkusuyla ayağa kalkmaya cesaret edemiyorum.

"gelen her şeyi yapıyoruz," diyor DC Murray, ortalığı sakinleştirmeye çalışarak.

"Alison, kızımızı nasıl kaybedersin!" Şimdi yüzüme doğru bağılıyor ve benim hizama kadar eğiliyor. Başımı ellerimin arasına alıp ileri geri sallanıyorum.

"Bunların hepsi senin suçun, seni aptal sürük! Evliliğimizi mahvettin ve kızımızı kaybettin. Tanrı aşkına!" Ayağa kalktı ve geri dönmeden önce benden hışım ile uzaklaştı.

DC Murray'e "Kızım nerede?" diye sorar. Sonra öne doğru eğilip onun yüzüne de bağılıyor. "Nerede lan o?"

"Sizden sakin olmanızı istemek zorundayım, efendim," diyor, geri adım atmadan

uzaklaşmak yerine onun öfkesi karşısında kendini düzeltti. "Bunun duygusal bir dönem olduğunu anlıyorum, ama-"

"*Duygusal bir zaman mı? Karım o kadar işe yaramaz ki kızımızı kaybetti ve sen bunun sadece duygusallık olduğunu mu düşünüyorsun?*" Sanki onu yumruklayacakmış gibi Murray'e doğru yaklaşıyor. Onu izliyorum, nefesimi tutuyorum. Bir şey söylersem, beni fark ederse, kesinlikle olacak ve sonra her şeyin üstüne bir polis memuruna saldırmaktan içeride olacak.

Murray sağlam durur ve bir an için bakışları birbirine kilitlenir. Carl ellerini indirir ve yüzü buruşur.

"Özür dilerim. Özür dilerim," diyor. Geri dönüp bana bir tekme atmadan önce tekrar uzaklaşıyor. "Orospu," diye bağıyor.

Geri sıcıyorum ve ayağı ısıkalıyor. Neredeyse dengesini kaybediyor ve dengesini korumak için sendeliyor. Şimdi donmuş durumdayım, yüzündeki öfkeyi izliyorum, öfkeyle morarmış. Korkmam gerektiğini biliyorum ama korkmuyorum. Umursayacak yerim yok. Tekmelenmeyi hak ediyorum. Tekmelenmek beni daha iyi hissettirirdi. Ama şu anda bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey Matilda ve onun yokluğunun kalbimde bıraktığı boşluk. Carl'ın başka bir şeyi nasıl umursayabildiğini anlamıyorum.

"Bana bakmayı kes," diyor. "Bana bakmayı kes." Üzerimde durup omuzlarımdan tutuyor ve beni daha sert sarsmaya başlıyor. "Seni işe yaramaz kaltak," diyor ama kelimeler ağzında düğümleniyor. DC Murray ona çok yaklaştı, yüzünde derin bir endişe ifadesi vardı, ama o müdahale edemedi beni sarsmayı bıraktı ve elleri hala omuzlarımda, topuklarının üzerine oturdu ve hıçkırmaya başladı. "Nerede o, Alison, nerede o?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Bilmiyorum."

Birlikte yere oturduk, korku içinde yoldaşlık ettik. Ağlıyor, sümüklü gözyaşları ve hıçkırıklar, eliyle yüzünü hoyratça siliyor. Ona sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Elimi ona doğru uzatıyorum ve o kadar sert bir şekilde geri çekiliyor ki neredeyse dengesini kaybedecek. İşleri daha da kötüleştirmeyecek bir şey söylemeye çalışıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Sağımdan bağırıışlar ve koşma sesleri geliyor. duymazdan geliyorum ama ses gittikçe yükseliyor. Ne olduğunu görmek için arkamı dönüyorum ve ceketini getiren aynı polis ama bu sefer taşıdığı yük yaşıyor ve tekmeliyor ve karanlığımı aydınlatan bir umut ışığı.

"Anneciğim!" Matilda ağlıyor ve ben onları karşılamak için koşuyorum, onu kucaklayıp kendime yakın tutuyorum.

"Anne," diyor tekrar ve sesini duymak ve saçlarını koklamak beni hiç bu kadar mutlu etmemişti. Kıvrılıyor, başı çenemin altında güvende. Göğsümdeki acı hafifliyor ve boşluk doluyor.

Carl koşup onu benden alıyor ve ben onu bırakmak istemiyorum ama bırakmak zorunda olduğumu biliyorum. Saatler gibi gelen bir süre boyunca ona sarılıyor. Kollarında hareket etmeye başlıyor ve bir süre sonra onu yere bırakıyor ve bana geri koşuyor. Tekrar yere oturuyorum ve onu dizime yatırıyorum, yüzü bana dönük.

"Donuyorsun," diyorum ne kadar üşüdüğünü fark ederek.

"Seni ararken çok sıcakladığım için paltomu çıkardım," diyor. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Merak etme tatlım, biz hallederiz." Etrafıma bakıyorum ve DC Murray'in elinde olduğunu görüyorum, bizden uzakta duruyor ama olan biten her şeyi yakından izliyor. Ona el sallayıp silahı gösteriyorum. DC Murray onu bize doğru getiriyor. O da yere diz çöküyor.

"Kenwood House'daydı," diyor bana. "Biraz sıkıntılıydı ve soğuk görünüyordu ve halktan bir kişi durumu personele bildirdi. Belli ki bizim çağrımızı duymuşlar, o yüzden..."

"Ona tekrar kavuşmak harika bir şey," diyorum. "Teşekkür ."

"Mutlu bir sona sahip olmak güzel." Murray topuklarının üzerine oturur. "Matilda, bana ne olduğunu anlatabilir misin? Nasıl kayboldun?"

"Saklambaç oynuyorduk. Ormanın içine doğru gittim. Sonra kayboldum. Etrafta koştukça daha da sıcakladım ve montumu çıkardım. Sonra büyük eve çıktım ve polis geldi," diyor Matilda aceleyle.

"Ormanda hiç yetişkinle konuşmadın mı?"

"Kimseyle konuşmadım. Annem yabancılarla konuşmamamı söyler."

"Bu çok mantıklı. Sen iyi bir kızsın," diyor Murray.

Paltosunu giydirmiş olmama rağmen Matilda hâlâ titriyor ve bana tutunuyor.

"Onunla daha fazla konuşmaya ihtiyacın var mı?" Diyorum. "Çünkü onu gerçekten eve götürmek istiyorum."

DC Murray başını sallar. "Sorun değil. Bilgilerinizi aldık. Hafta içinde gelip sohbet edebiliriz - eğer bana telefon numaranızı vererseniz

önceden aradığınızdan emin olun."

Ona söyledim ve kendimi ve Matilda'yı topladım. Carl yakınlarda geziniyor. Gözüme çarpmıyor.

"Artık eve gitmeliyiz," diyorum ona.

Omuz silkiyor ama yürüyor. Arabaya geri eve gidiyoruz. Yolcu koltuğunda sessizdi.

Eve gittiğimizde Matilda'ya banyo yaptırıyorum. Saat daha dört ama sanki yıllardır evden uzaktaymışım gibi hissediyorum. Ben onu küvete Carl alt katta kalıyor, ondan farklı bir odada olmak istemiyorum. Mutlu, hiçbir stres belirtisi göstermiyor. Su sıçratıyor ve içine koyduğum baloncuklarla kendine bir peruk ve sakal yapıyor. Üzerinde herhangi bir iz göremiyorum, başına gelenlerle ilgili anlattıklarının doğru olabileceğine dair herhangi bir iz.

"Kimseyle konuşmadığına emin misin?" Dedim.

"Sana hayır demiştim." Suyun altında kayboldu. Daha fazla zorlamak istemiyorum.

Banyodan sonra pijamalarını ve kapüşonlu üstünü giyiyor. Birlikte aşağı iniyoruz. Carl mutfak masasında oturmuş, boşluğa bakıyor. Matilda kendini onun dizine doğru itiyor ve onu aşağı itmeden önce kısa bir süre sarılıyor.

"Git ve annene sarıl," diyor.

Bunu anlayamıyorum. Normalde hep onun üzerindeydi, bana hiç yer yoktu. Hâlâ şokta olduğunu biliyorum ama bu hiç mantıklı gelmiyor. Yanına oturdum.

"Matilda," diyorum, "babanla bir şey konuşmamız gerekiyor. Neden gidip biraz televizyon izlemiyorsun?"

"Tamam," diyor ve oturma odasına geçiyor. Kısa bir süre sonra televizyonun sesi başlar, arka planda yüksek perdeden bir uğultu vardır.

"Carl, bu kadar kızgın kalmak zorunda mısın? O artık evde, önemli olan da bu değil mi?"

Bana boş boş bakıyor. Bir süre sonra boğazını temizliyor.

"Tek düşünebildiğim, her şeyin ne kadar kolay bir şekilde farklı bir yöne gidebileceğiydi," diyor. "Her şey çok gidebilirdi. Sadece küçük bir şans eseri

yapmadım. Ama bu bardağı taşıran son damla oldu." Masadan kalktı ve ayağa kalktı. "İçki içmene, çalışma saatlerine, işimi umursamamana ya da beni hiçbir şekilde desteklemek istememene katlandım. Tüm bunlarla başa çıkabilirim. Brighton'da olanlara bile."

Saldırı karşısında başımı eğiyorum.

"Ama kızımı kaybedecek kadar dikkatsiz, bir anne olarak bu kadar işe yaramaz olman... Bunu daha fazla yapamam."

Bağırıyor. Bağırmasına gerek yok. Kelimeler asit gibi üzerimdeki katmanları sıyrıyor.

Sonra başını sallar. "Ve en dayanılmaz olan neydi? Geri döndüğünde sana koşması. O kadar boktan olmana rağmen, seni hala daha çok seviyor. Ve ben buna katlanamıyorum. Onu bana karşı kıskırttın, bunu biliyorum. Bu beni o kadar kızdırıyor ki şu anda ona bakamıyorum bile."

"Bu onun hatası değil, Carl. Bu hiç adil değil."

"Bunların hiçbiri adil değil Alison. Bunların hiçbiri adil değil." Mutfaktan hızla çıktı ve üst kata fırladı. Tekrar aşağıya inmeden önce çekmeceleri açıp kapadığını duyuyorum.

Salona gidiyorum ve bir elinde bir taşıma çantası, diğerinde bir uyku tulumu ile kapıdan çıkışını izliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Terapi odamda kalacağım. Bu gece için. Seninle aynı evde olmak istemiyorum. Matilda konusunda sana güvenmiyorum ama başka seçeneğim yok. Bu gece olmaz. Yemin ederim, Matilda'nın başına bir şey gelirse, serçe parmağında en ufak bir çizik bile olursa, seni gebertirim."

Ve kapıyı arkasından sessizce kapatarak gitti. Bir an koridorda durdum, öfkesinden ve aramızdaki bir şeyin geri dönülmez bir şekilde değiştiğini bilmekten bunalmıştım. Her şey bozuldu. Ve bu benim suçum.

Matilda oturma odasından çıkıyor. "Babam nerede?" diye soruyor ve cevap vermeden önce zorlukla yutkunuyorum.

"Bir iş için gitmesi gerekti, yavrum. Yakında dönecek," diyorum, bunun doğru olabileceğini umarak. Kanepede yanına oturuyorum ve biraz televizyon izliyoruz. Daha sonra bize akşam yemeği pişiriyorum ve onu odamızda yatırıyorum, onun iyiliği için değil, benim iyiliğim için. Saatlerce uyuyamıyorum, öğleden sonraki korku zihnimde dönüp duruyor ama onun nefes alışını duyuyorum ve bu beni rahatlatıyor

Elimi nazikçe uzatıp onunkine koyuyorum.

Matilda, sokakta sürekli çalan araba alarmından ya da arka bahçedeki tilkilerin beni saat beş sularında uykumdan uyandıran ulumalarından rahatsız olmadan ağır ağır uyuyor. Kalbim çarpıyor, boynumda ve göğsümde ter var. Bir daha uyumuyorum.

Alarm çaldığında kahvaltı hazırlıyorum. O sabahki duruşmam on buçuğa kadar olmadığı için şanslıyım; Carl'ın ne yaptığını öğrenene kadar katiplerle davalarım hakkında konuşmam gerekecek. Eminim yakında eve dönecektir. Elbette... Çırpılmış yumurtasını yerken Matilda'ya bakıyorum. Yüzünde çene çizgimi, Carl'ın kaşını izleyebiliyorum. Yukarı bakıyor.

"Neden bana bakıyorsun anne?"

"Özür dilerim, sevgilim. Sadece seni ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum." Yanına gittim ve ona sıkıca sarıldım.

"Babam bu gece evde olacak mı?" diyor.

"Emin değilim."

O dişlerini temizledikten ve ben takım elbisemi giydikten sonra okula doğru yürüyoruz. O mutlu bir şekilde koşarak içeri giriyor ve ben de metro istasyonuna yürüyüp trene binmeden önce tanıdığım ebeveynlere el sallıyorum. Gözlerimi kapatarak vagonun kenarına yaslanıyorum. Matilda'nın iyiliği için kendimi o kadar çok kontrol altında tuttum ki, şimdi o okulda, artık yüzümü mutlu ve sesimi neşeli tutmama gerek kalmadan kendimi tüm bunların hüznüne bırakıyorum. Trenin hareketiyle birlikte yer değiştiriyorum, her tümsekte ayağımı sabit tutuyorum, metal tekerleklerin raylar üzerindeki ritmiyle sallanıyorum.

Belmarsh'a kadar yol boyunca başımı eğiyorum, kimsenin yüzüne bakmıyorum, kimsenin dikkatini çekmiyorum. Kimseyle sohbet etmekten kaçınarak hızlıca bornozumu giyiyorum. Robert adına bir kefalet başvurusu, aylar önce bitmiş bir duruşmadan kendime ait bir hüküm. Hazırlık raporu üç kez ertelendi, her seferinde de

Müvekkilim.

"Uzun sürecek mi? Annemle birlikte ama annemin dışarı çıkması gerekiyor," diyor, parmaklarıyla güvenliğin dikkatini çekmeden emmeye çalıştığı ucuz elektronik sigarayı tutarak.

Ona boş boş bakıyorum. "Annenin yanında kim var?"

"Oğlum tabii ki. Kimden bahsettiğimi sanıyorsun?" Ses tonundaki kızgınlık zihnindeki sisi yarıp geçiyor.

"Özür dilerim, evet, elbette. Özür dilerim, bu sabah biraz yorgunum."

"Hepimiz öyle değil miyiz, aşkım, hepimiz öyle değil miyiz," diyor, yatıştırılmış bir şekilde. yukarı.

"Umarım oldukça yakında olur. Önünüzde çok fazla vaka yok," diyorum.

"Ve en azından sonunda PSR'yi aldık."

"Sence iyi olacak mı?"

"Öyle olmalı. Her şey tamam. İş ayarladın, annene geri taşındın. Her şey yolunda gitmeli."

Ne mutlu ki öyle. Yargıç rapordaki tavsiyeleri, benim temel bilgilerden fazlasını söylememe gerek kalmadan kabul etti. Yirmi dört ay toplum içinde çalışma - müvekkilim bu sefer şanslıydı, ancak sarhoş saldırganlığı karakterinin dışındaydı. Kurbanı, müvekkilimin o zamanki erkek arkadaşına biraz fazla ilgi gösteren bardaki bir kız, saldırının izlerini iki yıldan daha uzun süre taşıyacak ama en azından itiraz etmek için burada değil. Bununla başa çıkamazdım, bugün değil.

Olabildiğince hızlı bir şekilde şehre geri döndüm. Duruşmalar aradan çıktıktan sonra bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünebilirim. Belki Carl gece boyunca sakinleşmiştir. Gerçi bundan şüpheliyim. Bunun belirsizliği içimi burkuyor. Telefonumu çıkarıp açıyorum, Carl'ın aramış ya da mesaj atmış olabileceğini umuyorum. Çıkmazı kırmak için herhangi bir şey, saati bu kadar mutsuz olmadan öncesine geri döndürmek. Hiçbir şey olmadı. Onu arıyorum, çalıyor ama cevap yok. Tekrar aradım. İki kez çaldıktan sonra kesiliyor. Bunun telefonuna baktığı anlamına geldiğini biliyorum. Mesaj atıyorum.

Çok üzgünüm, Carl. Lütfen konuşabilir miyiz? Xx

Mesajın iletildiğini görebiliyorum ve bir anlığına kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, çünkü baloncuğun üzerinde hareketli noktalar beliriyor.

bir cevap yazıyordum. Ama hiçbir şey yok. Cevap yok, bip sesi yok. Tekrar deniyorum.

Lütfen beni ara. Lütfen xx

Bu sefer hareketli noktalar bile yok. Telefonumu çantama koyuyorum ve yolculuğun geri kalanında gözlerimi kapatıp arkama yaslanıyorum, önümdeki değişiklikleri düşündükçe bitkin düşüyorum.

Odaya girdiğimde özetleri Mark'a veriyorum. Yüzünün sempatik olduğunu ve benimle konuşmak üzere olduğunu görebiliyorum ve katiplerin odasından geri geri çıkmaya çalışıyorum ama artık çok geç.

"Onunla konuştunuz mu hanımefendi?" diyor.

"Bu çok zor bir durum," diyerek onu .

"Sanırım sizinle konuşmaya çok hevesli. Birkaç kez odayı arayıp içeride olup olmadığınızı sordu."

"Gerçekten mi?" Kalbim yerinden fırladı. "Ama neden cep telefonumu aramadı?" "Görünüşe göre denemiş, bayan, ama ulaşamıyor."

Telefonumu çıkardım ve hemen Carl'ı tekrar aradım. Sesli mesaja geçene kadar tekrar çalışıyor.

"açmıyor," diyorum, neredeyse gözyaşları içinde.

"Size burada üç mesaj bıraktı. Eminim yakında ona ulaşabilirsiniz."

Mark bana bir tomar post-it notu uzattı. Okuyorum: *Alison'a* mesaj, *Patrick saat 10:37'de aradı. Lütfen geri ara.* Elimde buruşturup kapının yanındaki çöp kutusuna atıyorum. Patrick. Carl değil. Tabii ki Mark'ın kastettiği oydu. Hissettiğim küçük umut titreşimi azalıyor ve bunun ağırlığı tekrar omuzlarıma çöküyor.

"Evet, eminim öyle olacak," diyorum ve memurların odasından çıkıp kendi odama çekiliyorum, kapıyı tüm gerçekliğe karşı kapatıyorum. Dün gece uyumuş olsam da, Matilda'yı bulmanın verdiği rahatlama Carl'ın dışarı çıkmasından bile daha ağır basıyor, bugün ise bu kaçınılmaz. O gitti ve ben de bununla başa çıkmak zorundayım.

İki buçukta odamdan çıkıyorum. Mark'a Londra'da çalışmam gerektiğini söyledim.

Şimdilik, Carl ve ben Matilda'yı kimin ne zaman doğuracağı konusunda gerekli düzenlemeleri yapana kadar. Takvim sakın, bu yüzden acil bir durum olmadığı sürece önümüzdeki birkaç günü boş geçirmeye karar verdim. Daha önceki iyimserliğimin ardından iyimserliğim azaldı ve Carl'ın bu kadar öfkeli olmayı bıraktığında konuşmaya istekli olabileceğini umuyorum. Okuduklarımdan tek sonuç, arabuluculuğun kilit önemde olacağı. Sonuçta ikimiz de Matilda'nın ebeveynleriyiz, uzun yılları birlikte paylaştık - bunu düzgün bir şekilde tartışmaya uygun olmayacağına inanamıyorum.

Okul kapısına zamanında varıyorum ve bekleyen diğer anne ve babalarla sohbet ediyorum. Zil çaldığında çocuklar dışarı akıyor, her biri kendi ebeveyninin yanına toplanıyor. Matilda ne ilk akında ne de ikincisinde. Her zaman geç kalan, kazağının yarısı yerde, kitapları lekeli bir plastik poşetten dışarı fırlamış son çocukla bile birlikte değil. Herkes gitmiş ve oyun alanı bomboş. Bir önceki günün tekrarı gibi ve bir an için aynı korku hissine kapılıyorum - birisi Matilda'yı çalmış ve geri vermeyecek. Çok geçmeden bu durum değişiyor, okulun güvenliğini fark ediyorum. Kaybolmuş olamaz. Ama bu isimsiz korkunun yerine daha kesin, daha spesifik başka bir korku yükseliyor.

Resepsiyon alanına giriyorum ve masada fark edilmeyi bekliyorum. Arkamdaki odada dosyalama yapan genç bir kadın var ve o fark edene kadar birkaç kez "Affedersiniz" diyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyor.

"Matilda'yı almaya geldim. Matilda Bailey, İkinci Sınıf mı?" "Dışarı çıkmadı mı?"

"Henüz değil. Sadece hâlâ sınıfta olup olmadığını kontrol etmek istedim. Geçebilir miyim?" Ben de öyle dedim.

"Bırak ben arayayım." Bir isim listesi alır ve parmağını listede gezdirerek sayfanın dörtte üçünde durur. Bir numara çevirir. "Matilda Bailey'nin peşindeyim, annem burada. Sizinle mi?"

Bir duraklama oluyor. Telefonun diğer ucundan bir ses duyabiliyorum ama kelimeleri ayırt edebilecek kadar net değil.

"Bu harika, teşekkürler. Anneme haber veririm." Ahizeyi yerine koydu ve bana döndü. "Babası onu biraz erken almış. Bilmiyor muydun?"

"Ben... Ben unutmuş olmalıyım. Bunun için özür dilerim." Göğsüme tekme yemiş gibiyim ama sesimi sabit tutuyorum. "Eve gitsem iyi olacak o zaman." Ona gülümsüyorum ama o çoktan dosyalama işine geri dönmüş.

Kalbim kulaklarımda hızlı hızlı atarak eve yürüyorum. Carl verimli davranıyor, hepsi bu. Ben mantıksız davranıyorum, Matilda'yı okuldan sırf beni değil de onu aldığından emin olmak için erken aldığına hayal ediyorum. Daha da hızlanıyorum, eve varmak ve kafamda dönen düşünceleri durdurmak için endişeleniyorum.

Kapının kilidini açıp içeri girdiğimde, bir an için her şey normale döndü. Matilda koşarak gelip bana sarılıyor ve bana o gün neler yaptığını ve arkadaşlarının bir gün önce bazı polis memurlarıyla konuşmasından nasıl etkilendiklerini anlatırken alt merdivende oturuyoruz. Sohbet ediyoruz ve tam onunla birlikte mutfağa gidip ona meyve vermek üzereyken Carl beliriyor, tepemde beliriyor.

"Matilda, odana çık," diyor. "Annen bana bir şeyler atıştırmak üzereydi."

"Sana bir portakal getireyim, sonra lütfen odana çıkar mısın?" Koridorda durup o mutfağa gidip dönene kadar bekliyorum. Matilda'ya bir tabak uzatıyor, o da alıyor.

"Bu ne?" diyor. "Komik görünüyor."

"Bu bir portakal," diyor. "Artık yukarı çıkabilir misin?" Kapının üstündeki pencereden içeri süzülen güneş arkasında dururken her zamankinden daha uzun, daha heybetli görünüyor.

"Portakal gibi görünmüyor. Bu kırmızı."

"Bu bir kan portakalı, Matilda. Organik. Senin için iyi. Odana çık ve ye," diyerek üst katı işaret ediyor.

Bu kez öyle yapıyor, huysuz bir iç çekişle kendini dizimden itiyor ve isteksizliğini belli etmek için her adımda yüksek sesle tepiniyor.

"Alison, lütfen buraya gelir misin? Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Ona siktir olup gitmesini, kendini beğenmiş bir pislik gibi davranmayı bırakmasını söylemek istiyorum ama cesaretim kısa sürüyor. Ayağa kalkıp onu takip ediyorum, titremelerini gizlemek için ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum. Kanepeye oturup bana katılmasını bekliyorum ama onun yerine odanın diğer tarafında, şöminenin önünde duruyor. Başlamasını bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Sessizlik odanın üzerinde gittikçe ağırlaşıyor. Kalbim biraz daha hızlı atarsa duyabilecek.

"Carl, ben-" Daha fazla sessiz kalamıyorum ama ben konuşurken o başlıyor

Konuşurken de tereddütlü sözlerimi bastırıyordu.

"Bütün gece bunu düşündüm, Alison. Ve bugün de. Senden o kadar çok şeye katlanmak zorunda kaldım ki artık dayanamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Sesim bir meleme gibi çıkıyor.

"Lütfen, konuşma. Bu yeterince zor ama ne düşündüğümü söylemek zorundayım. Bu iş çok ileri gitti."

Sessizce başımı sallıyorum. Elimi ağzıma götürdüğümü fark ediyorum ama bu hareketi yaptığımı hatırlamıyorum.

"Boşanma davası açacağım, Alison. Geri dönüşü yok. Bugün bir avukatla konuştum ve davam çok güçlü. Makul olmayan davranışlar sergilediğin gerekçesiyle senden boşanabilirim. Özellikle son bir yıl içinde bana neler yaşattığını biliyorsun."

"I."

"Hayır, bitirmeme izin vermelisin. Bu benim için çok zor. En azından konuşmama izin verebilirsiniz."

Birazdan patlayacağım, kendimi savunmak, suçlamak, özür dilemek, içimde kaynayan ve kıvrılıp bükülen katıksız acı sözcükleri ağzımdan çıkmazsa başımın tepesinden fırlayacak. Ama sessizce başımı sallıyorum. En azından bunu yapabilirim.

"Taşınmanı istiyorum. Bugünden itibaren. Tabii ki geri kalan eşyalarını daha sonra toplaman gerekecek ama şimdilik bir çanta hazırlayıp gitmeni istiyorum. Bu davranışlarınla Matilda'nın velayetini almakta hiçbir sorun yaşamayacağım ve evin parasını işten çıkarılma tazminatıyla ödediğime göre, burada olmaya senden daha çok hakkım var."

Şaşırdım. Kelimeler kayboldu. Kafamın içinde kaynayan bir gürültü yığını var ve ne dediğini anlayamıyorum.

"Yine de evden maddi bir pay almaya hakkın olacak ve ben bunu çok görmeyeceğim. Sonuçta yaşayacak bir yere ihtiyacınız olacak. Ama burası Matilda'nın evi ve ona bakacak olan kişi ben olduğuma göre, evin bana ait olması en doğrusu. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Hissettiğim kafa karışıklığı yüzümden okunuyor olmalı. Yutkunuyorum, nefes alıp veriyorum. Sanki bir cevap bekliyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor.

"mı istiyorsun?" Sonunda söyledim. "Ben de öyle dedim, evet."

"Peki Matilda'nın velayeti sende mi olacak?"

"Belli ki. Ona bakabileceğini düşündüğünü söylemeye çalışmıyorsun değil mi?"

Kendine bile zar zor bakabiliyorsun." Sesinde küçümsemeden başka bir şey yok. Öfke bile yok.

"Ama, ama o beni seviyor. Bana ihtiyacı var." Şimdi ağlıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor.

"Pekâlâ Alison, bunu senin için açıkça ifade etmem gerekecek." Carl koltuğun kenarına oturup sehpanın üzerine doğru eğildi. Benimle aynı boyda olmasının yardımcı olabileceğini düşünmüştüm ama yakınlığı daha az değil, daha fazla korkutucu. "Nereden başlayayım?" Derin bir nefes alıyor ve başlıyor.

İçki kene.

Ondan uzakta geçen saatler.

Sigara içmek.

Bencilliğim, her zaman hafta sonları ve akşamları çalışmam- tik. Duygusal bencilliğim- tik.

Onun listesinin altında eziliyorum. Zihnimde savunmalar oluşuyor: İşini kaybettiği için işe geri dönmek zorunda kaldım; avukat olmanın doğasında son dakikada iş almak ve gece geç saatlere kadar hazırlamak var; müvekkillerle uğraşmanın ve ceza adaleti sisteminin sürekli aksayan yönlerinin yarattığı gerginlik, bazen şiddet ve kir kokusuyla eve getirmektense meslektaşlarımla, beni anlayan insanlarla birlikte içmek daha iyi oluyor. Ama ben daha bunları söyleyemeden o devam ediyor.

"Tüm bunları kariyerin için yapman gerektiğini söyleyebilirsin Alison, ama Kraliyet Savcılık Servisi'ne katılabilir ya da bir avukatlık bürosunda kurum içi danışman olabilirdin. Bunu daha kolay yapabilirdin. Ama hayır, peruğun ve cüppenle ayağa kalktığında gördüğün ilgiye bağımlısın. Sahnenin merkezinde olmayı seviyorsun. İnsanlara davalarını anlatarak sohbeti nasıl domine etmeye çalıştığınıza bir bakın. İlk cinayetini işlediğinde ne kadar gösteriş yaptığına bir bak." Carl'ın sözleri giderek daha hızlı dökülüyor, yılların kızgınlığı nihayet dile geliyor.

"Carl, bak-"

" kapatacak mısın? Tek yaptığın konuşmak. Şimdi benim sıram," diye bağırır.

Ellerimi kaldırıyorum, koltuğa doğru büzülüyorum, ayaklarımı altına sokuyorum ve kendimi gittikçe küçültmeye çalışıyorum.

"Matilda'yı etkilemeseydi bunların hiçbirinin önemi olmazdı, biliyorsun, hiçbirinin. Berbat bir annesin. Ona hiç öncelik vermiyorsun, onu yüzmeye götürmüyorsun ya da her istediğini aldığından emin olmuyorsun.

okul ihtiyaçları. Onu okuldan zamanında alacağına bile güvenemezsin. Dün onu neredeyse kaybediyordun" diyor.

"Ama onu seviyorum," diyorum, sesim fısıltıya dönüşüyor. "Onu seviyorum. Bu bir şey ifade etmiyor mu?"

"Ona bakma şeklin bu kadar boktan olunca olmuyor. Ona aktif olarak zarar veriyorsun, bundan eminim. Ve artık bunun olmasına izin vermeyeceğim. Başından beri anne olmaya uygun olmadığını bilmeliydim. En azından senin nasıl biri olduğunu gördüğümde bir tane daha yapmamızı engelledim."

Bir an sessiz kaldım, sözleri üzerimden akıp geçti. Sonra, "Ne demek 'en azından bizi durdurdum'? Ne demek istiyorsun?"

"Tabii ki vazektomi yaptırdım. Tekrar riske atmaya hazır değildim. Ve sen de hap konusunda güvenilebilecek kadar güvenilir değilsin." Sanki aksini düşündüğüm için delirmişim gibi bana bakıyor.

"Sen, vazektomi mi yaptırdın? Ne zaman vazektomi yaptırdın? Neden bana söylemedin? Düşünmeme izin verdin..." Kelimeler arasında tökezleyerek söylüyorum. "Kısa süre sonra Matilda'yı doğurduk," diyor, "yine olsa yine yaparım Alison. Onunla ne kadar umutsuz olduğunu anlamam uzun sürmedi. İki çocukla başa çıkabilmenin imkânı yoktu. Şimdi, doğru olanı yapacaksın ve kavga etmeden uzaklaşacaksın. Onu hafta sonları alabilirsin, ama ona iyi emin olacağım."

"Bunu yapamazsın Carl. Sana izin vermeyeceğim," diyorum, sonunda tartışacak gücü bulmuştum, söyledikleri karşısında afallamıştım.

"Sana bir seçenek sunmuyorum Alison. Sana ne olacağını söylüyorum. Eylemlerin sonuçları vardır, bilirsin, eylemlerin sonuçları vardır." Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, aynı anda hem bu kadar sakin hem de bu kadar öfkeli. Sözleriyle eş zamanlı olarak başı aniden sallanıyor. Şu anda onunla hiçbir yere varamayacağım çok açık.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Söylüyorum.

Memnun bir şekilde başını sallıyor ve sonunda sandalyeye geri oturuyor. "Matilda'yı yemeğe götüreceğim. Biz dışarıdayken sen de eşyalarını topla ve git. Ona iş için gitmek zorunda olduğunu söyleyeceğim."

"Ona veda edebilir miyim?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, şimdi olmaz. Çok duygusalsın ve onun üzülmesini istemiyorum. Onu önümüzdeki hafta sonu görebilirsin, birkaç gün içinde ayarlamaları yaparız."

"Peki ya benim eşyalarım?" Eşyalarım pek umurumda da

Eşyalar.

"Zamanla hallederiz. Gelecek hafta sonu daha fazlasını alabilirsin. Eylemlerin sonuçları vardır, bunu unutmayın. Bütün bunları sen yaptın."

Her şeyi ayarlamış. Yukarı çıkıyorum ve bir bavulu kıyafetlerle dolduruyorum, eşyaları rastgele yerleştiriyorum. Kendimi iş için neye ihtiyacım olacağını düşünmeye zorluyorum, temiz yakalar ve beyaz gömlekler alıyorum. En azından cüppelerim odamda, böylece onları taşımak zorunda kalmıyorum. Ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum, Matilda'nın sesi evden uzaklaşırken uzaklara doğru ilerliyor. Yatak odamıza bakıyorum, aniden bunun bizim olduğunda burada son kez bulunacağımın farkına varıyorum. Carl her zaman beni yatağın kenarına itmeyi sever, ortasına yayılmış bir şekilde uyur. Artık bunu cezasız bir şekilde yapabilecek, hepsi onun olacak. Bir an için her şeyin muazzamlığı beni şaşkına çeviriyor, öyle bir G-kuvveti ki nefesim kesilerek yatağın kenarına oturmak zorunda kalıyorum. Bir daha asla burada uyuyamayacağım, Carl'ın sıcaklığını asla bana karşı hissedemeyeceğim. Ama kendimi toparlıyorum ve toplanmaya devam ediyorum.

Bir taksi çağırdım ve aşağıda çantamla birlikte bekledim. Covent Garden yakınlarında bir Travelodge var ve orada kalacağım. Matilda'yı, işi, Carl'ı ve Patrick'i aynı küçük alana sığdırmaya çalışmadan önce bir zamanlar arkadaşlarım vardı. Ama aylardır okul kapısı ya da odalar dışında kimseyle konuşmadım. Bir an için Rania'yı aramayı düşünüyorum ama çok erken, sadece birkaç kez sohbet ettik. Bavulum ve yıkılan evliliğimle onun yanına zor iniyorum.

Taksi geldi ve kendimi içine attım. İlerlerken camdan dışarı bakıyorum. Her şey parmaklarımın arasından kayıp gitti: ev, kız, koca. Sevgilim, gerçi artık bunun pek önemi yok gibi görünüyor. Travelodge'a varıyorum ve check-in yaptırıyorum, asansör bozuk olduğu için çantamı üçüncü kata kadar her merdivene vurarak çıkıyorum. Havada kızarmış yemek kokusu ve yatağın başucunda yapışkan bir şey var. Soyunma zahmetine katlanmadan yatağın üstündeki battaniyeye sarılıyorum ve uyuyana kadar saatlerce duvara bakıyorum ve uyuduğumda rüyalarım hep Matilda'yla ilgili oluyor, önümde koşuyor, elimden kaçıyor.

Sabahın üçünde üşüyerek uyandım. Klima en yüksek seviyeye ayarlanmış ve battaniye üzerimden düşmüş. Tuvalete gidip takım elbisemin pantolonunu ve gömleğimi çıkarıyorum ve doğru düzgün yatağa girmeden önce klimayı kapatıyorum. Tekrar uyumaya çalışıyorum ama olmuyor, kafamda çok fazla düşünce dolaşıyor. Çantamdan telefonumu çıkarıp açıyorum ve keşke sosyal medyaya bu kadar karşı olmasaydım diyorum. Belki de Facebook gibi bir şeyin iyi geleceği bir zamandı. Mutsuz olduğuma dair belli belirsiz bir durum güncellemesi yayınlayabilirdim ve aniden dünyanın dört bir yanındaki tüm arkadaşlarımdan küçük dostça vuruşlar alabilirdim. Web sitesini açtım ve neredeyse üye oluyordum ama bunun anlamsızlığı beni durdurdu. Bugünüm bu kadar boşken geçmişimdeki tüm insanları geri çağırmanın çekiciliği sınırlı.

Ben Facebook'a bakarken birkaç mesaj geldi.

Hepsini silmek için ani bir dürtüye direnerek mesajlarıma giriyorum, bir yanım Carl'ın her şeyin korkunç bir hata olduğunu söylemek için bir şeyler göndermiş olabileceğini umuyor, *Lütfen eve dön sevgilim, seni özledik.*

Yine de çok geç olduğunu biliyorum. Böyle bir şey olmayacak. Her berbat oldu ve neredeyse hepsi benim hatam. Dümdüz uzanıp tavana bakıyorum. Duman alarmı köşede kırmızı kırmızı parlıyor ve kapının diğer tarafındaki çıkış tabelası parıldıyor. Her hakkında kendime karşı dürüst olma zamanı. Matilda'yı seviyorum, Matilda'yı hep sevdim ama başlangıçta annelikle mücadele ettim. İşe geri dönmek için acele ettim ve belki de daha fazla zaman vermeliydim. Tamam, evet, Carl işini kaybetmişti ve benim gelirime ihtiyacımız vardı, ama kesinlikle idare edebilirdik. Ve eğer evde olsaydım, belki ona daha fazla ilgi gösterebilirdim ve o zaman bana sırtını dönmez, kendimi o kadar reddedilmiş ve sevilmemiş hissetmeme neden olmazdı ki Patrick hayatıma sinsice girdiğinde şefkat ve insani temas için o kadar çaresizdim ki yatağıma ve hatta bazen kalbime girmesine izin verdim... Eğer,

Eğer, eğer... Çok fazla değişken var ve hepsi de aynı sonuca götürüyor. Daha az bencil olsaydım, daha az kendime ve daha çok kızıma odaklansaydım, tüm bunlar önlenebilirdi.

Ayaklarımdaki soğukluk geçti, ancak midemde hala bir ürperti var, etrafımdaki kaosun daha da kötüye gideceği hissi. Kendimi bir yastığa sarıp her şeyin geçmesini diliyorum ve sonunda tekrar uykuya dalıyorum, Matilda'nın rüyaları eskisinden daha canlı.

Telefonun çalmasıyla uyandım. Sonunda derin bir uykuya dalmıştım ve ilk başta kafam karıştı, evde olduğumu düşündüm ve ahizeyi almak için elimi uzattım ama olması gereken yerde boş bir alan buldum. Çalmayı kesiyor ve tekrar başlıyor ve yastığın altında cep telefonumu buluyorum, ekrana bakmak için kendimi yukarı çekiyorum.

Ben Patrick.

"Alison. Oradasın," diyor. Bir an konuşamadım.

"Alison? Orada mısın? Beni duyabiliyor musun?" "Buradayım. Seni duyabiliyorum."

Uzun bir duraklama oldu. Sonra dedi ki, "Bir şey oldu." "Ne demek istiyorsun? Ne oldu?"

"Yani beni suçladılar. Dün gece beni aldılar ve karakola getirdiler. Sonra da beni tecavüzle suçladılar. Kefaletle serbest bırakıldım ve evimin önünde bir fotoğrafçı bekliyordu. Gazetelere çıkacak."

"Tanrım, Patrick. Bunun olmayacağını söylediğini sanıyordum." Çenem gerginlikten kaskatı kesildi.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim. Buluşabilir miyiz? Lütfen? Biraz desteğe, dost bir yüz görmeye gerçekten ihtiyacım var."

Hayır demek istiyorum. Hayır demeliyim. Koşabildiğim kadar hızlı bu işten kurtulmalıyım.

"Evet," dedim. "Tamam, seninle buluşacağım. ?"

"Şu köşedeki bar. Restoranı olan." diyor. "Seninle konuşabileceğimi umarak geldim."

Zihnimde onun bir görüntüsü dolaşıyor, dükkanların arasında volta atıyor.

Archway, yağlı kaşıktaki kahve içmek için durdum ve kapıları açılana kadar Taverna'nın dışında bekledim. Onu ittim.

"Biraz karmaşık bir durum var," diyorum. "Ben evde değilim. Covent Garden'a gelmeniz . Kırk beş dakika içinde Delaunay'de buluşuruz."

"Orası olmaz, Alison. Çok... Daha sakın bir yere gitmeyi tercih ederim."

Yeterince makul, söylemiyorum. Aklıma ilk gelen yer olması dışında neden önerdiğimden emin değilim.

"Seninle High Holborn'daki Wetherspoon'da buluşacağım. Orayı biliyor musun? Şimdi metroya gidiyorum," diyor.

Kabul ediyorum. Kabul ediyorum ve kapatıyorum. Bir şekilde uygun görünüyor. Kingsway'deki Wetherspoon'da başladık, neden bir tanesinde bitirmeyelim. Neredeyse hoşla giden bir döngüsellik var. Neredeyse.

Saçlarımı fırçalıyorum, üzerime bir kot pantolon ve bavulumdan büyük bir kazak geçiriyorum. Bir eşarp bulup boynuma iki kez doluyorum ve yüzümün alt yarısını örtüyorum. Bara doğru yürürken kazağın kolları ellerimi örtecek şekilde aşağıya iniyor ve ısınmak için onları içime sokuyorum. Patrick arka girişte duruyor, tıraş olmamış. Beni öpecekmiş gibi yaklaşıyor ve elleri omuzlarıma uzanıp tekrar aşağı inerken hareketsizce eğiliyorum. Birbirimize dönük duruyoruz ama gözlerine bakmıyorum.

"İçeri girmek ister misin? Bir sürü masa var," diyor. Omuz silkiyorum ve onu içeri kadar takip ediyorum.

"Şuraya oturalım," diyorum, köşedeki bir masaya giderek.

"Ne içmek istersin?" diyor, yine çok normal.

"Umurumda değil. Su. Her neyse." O içecekleri getirirken ben kazağımın paçalarından yıpranan yün parçalarını bekliyorum.

"Kefalet koşullarınız nedir?" Tekrar oturduğunda sordum.

"Savcılığın tanıklarıyla irtibata geçmemek, dairemde ikamet etmek, haftalık rapor vermek. Ve mahkemeye elli bin pound yatırdım."

"Vay canına. Dalga geçmiyorlar."

"Hayır. Hayır, değil." Kendine bir bira aldı ve üçte birini bir dikişte içti.

"Yeni bir kanıtları var mı?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Yani, sana neler olduğunu anlattım. Ama bu sefer bana farklı davrandılar. Karakola gelmemi beklemediler, dün gece beni tutukladılar. Bu biraz garip. Bilmiyorum.

Ne oldu?" Benimle konuştuğu süre boyunca telefonunu kontrol ediyordu.

"Neden telefonuna bakıp duruyorsun?"

"Rapor edilip edilmediğini kontrol ediyorum."

"Doğru." Cebimden kendi telefonumu çıkarıyorum. İşle ilgili birkaç mesaj ve odadaki Pauline'den bir sesli mesaj var.

Patrick bir şeyler söylemeye başladı ama ben telefonu ona doğru tuttum. "Sadece bunu dinlemem gerekiyor. Normalde aramaz. Önemli olabilir." Birasına gömüldü.

Mesajını dinleme zahmetine girmeyip onu geri aradım. Telefonu açtı.

"Alison, merhaba. Aradığın için teşekkürler. I..."

"Korkarım mesajınızı dinlemedim, iletişime geçsem iyi olur diye düşündüm. Her şey yolunda mı?"

"Hayır, hayır değil. Korkarım bu biraz şok etkisi yaratabilir."

Birkaç dakika sonra masanın karşısındaki Patrick'e tükürerek, "Seni lanet olası piç," diyorum.

"Sen neden ?" "Seni lanet olası piç."

"Alison, sakinleşmen gerek. Neler oluyor?" Birasından uzun bir yudum daha alıyor. Neredeyse bitmişti. Alabileceği tüm Hollanda cesaretine ihtiyacı var.

"Doğru," diyorum, "Caroline Napier bir yalancı. Sen yanlış anlaşılmışsın ve çok kolay yoldan çıkıyorsun. Olayları bu şekilde mi yorumluyorsunuz?"

"Evet, evet tabii ki öyle. Sana söylemiştim."

"O zaman başka birinin hafta sonu polise gidip tecavüz iddiasında bulunmasını nasıl açıklıyorsunuz?"

Yüzünün rengi soluyor. "Alison, açıklayabilirim. Hepsi bir yanlış anlaşılma."

"Bana söylenen bu değil. Bunu mi sandın?"

Çenesi sallanıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Şarj olacağını düşünmemiştim."

"Hangisi? Kalite kontrol mü? Yoksa öğrenci mi?"

Başını ellerinin arasına alıyor, omuzları hıçkırıklarla titriyor. "Hepsi bir yanlış anlaşılmalıydı. Onun istediğini sanmıştım. Dışarıda olduğumuz bütün gece buna hazır görünüyordu."

Ona bakıyorum, küçümseme dolu. İnkâr etmeye bile çalışmadı. Onu yumruklayabilirim. Kendimi yumruklayabilirim. Öfke ve aynı zamanda vicdan azabıyla dolup taşıyorum. Öğrenci Alexia ve Patrick'in şakalarına gülüşü, ona biraz fazla yakın oturuşu hakkında kaç kez karanlık düşünceler düşündüm? Kıskançlıktan gözlerim kadar kör olmuştu ki oradaki dinamikleri, ondan faydalanmaktan geri duramayacak kadar egoist olduğunu anlayamamıştım. Bırakın geçen hafta Pauline'e anlattığı şeyi yapmayı, Patrick'in diğer olayda tutuklandığını duyduğunda bile onunla hiçbir şey yapmamalıydı.

Alexia, Pauline'e birkaç ay önce dışarı çıktıklarını ve sarhoş olduklarını söyledi. Onun dairesine dönmüşler, Holloway Yolu'nda pis bir ev paylaşımı. Öpüşmeye başlamışlar, kadın daha ileri gitmek istemediğine karar vermiş, adam da durmak istememiş. O da durmadı. Kimseye söylemedi çünkü onun işinin odalar için ne kadar önemli olduğunu biliyordu; ertesi hafta cinayetim işlendi, diyor ve ne demek istediğini açıklıyor. Sorun çıkarmak istemedi. Kimsenin ona inanmayacağını düşünüyordu. Yine de Pauline ona inandı ve Pauline, Alexia polisi aramadan önce ikisinin de oturup ağladığını söyledi.

Ve ben de ona inanıyorum. Patrick evimdeyken tecavüze ne kadar yaklaştığını, o zaman nasıl neredeyse durmadığını biliyorum. Ve biraz fazla ileri gittiği diğer tüm zamanları, ama ben gerçekte neler olduğunu görmemekte inat ettim. *Sert seviyorsun* onun mantrasıydı ve ben de aynı fikirde değildim, onun ucuz fiyatlı Christian Grey'ine karşı yalvaran bir Anastasia. Boğazım bir mide bulantısı dalgasıyla kapanıyor ve kendi başıma kalmak zorunda kalıyorum. Kabin kapısını arkamdan çarparak tuvalete koşuyorum. Kusma isteğim azalıyor ama ağzımda bayat bir asit tadı var ve tükürüyorum. Ağzımı tuvalet kağıdıyla siliyorum, tükürüyorum ve tadı geçene kadar tekrar tükürüyorum, sonra gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yaslıyorum. Sonsuza kadar burada kalmak isterdim ama onunla tekrar yüzleşmek zorundayım. Sadece bir kez daha, o kadar.

Masaya geri döndüğümde hâlâ ağladığını ve üst dudağından akan sümüşü silmek için hiçbir girişimde bulunmadığını görüyorum.

"Seni tanıyorum." Öfkeden kudurmuş bir halde onun yanında duruyorum.

"Seni tanıyorum. I

bunu daha fazla yapamam."

"Eğer beni tanıyorsan, bunu yapamayacağımı da biliyorsundur. Lütfen açıklamama izin verin," diyor, hıçkırıkları kelimelere karışıyor.

"Bir anlamı yok." Ayakta duruyorum. "Mesele şu ki Patrick, senin nasıl biri olduğunu biliyorum."

Şimdi doğru düzgün ağlıyor, daha fazla sümük, gözyaşları boynundan aşağı süzülüyor. Bar hala çoğunlukla boş ama elindeki bardağı dikkatle silen kareli gömlekli, sakallı bir adam olan barmenin bakışlarını üzerimize çekiyoruz.

"Sanırım gitsem iyi olacak," diyorum.

"Evet, git. Sevgili ailene, sevgili kocana geri dön." Sesini yükseltiyor, öfke ve gözyaşları arasında gidip geliyor. Bir an duraksıyor ve başını önüne eğdiğinde üzüntünün galip geldiğini düşünüyorum ama sonra başını kaldırıyor ve gözleri kan çanağına dönmüş bir halde bana bakarken öfkeden başka bir şey fişkirmiyor. "Siktir git evine."

Tam çekip gitmek üzereydim ki içimden bir şey koptu. Masanın üzerinden ona doğru eğildim.

"Artık bir evim yok. Kızımı göremiyorum. Ve kocam boşanma davası açıyor. Yani biliyor musun? Sen umurumda değilsin. Bu senin suçun. Bunu sen yaptın. Seninle görüşmeye hiç başlamamalıydım." Zaten gri olduğunu sanıyordum ama rengini daha da kaybetmiş. "Bak, Alison. Özür dilerim. Çok üzgünüm. Ne oldu?"

"Matilda dün ben ona bakarken kayboldu ve Carl da benimle birlikte kendini kaybetti. O da haklı, bunca yıldır berbat bir anneydim, dikkatim tamamen dağınıktı. Bu, bu *ilişki* yardımcı olmadı. Sana hiç bulaşmamalıydım. Kendime dikkat etmeliydim. Alexia'ya göz kulak olmalıydım." Öfke sesimin gittikçe yükselmesine neden oluyor. Ona öfke duyuyorum ama aynı zamanda kendime de öfke duyuyorum, onun gerçekte nasıl biri olduğunu görmezden gelebilecek kadar körleşebildiğim için.

"Özür dilerim, Alison. Lütfen, oturur musun? Bunu konuşabilir miyiz?" diyor.

"Söyleyecek başka bir şey yok." Bu kadar yeter. "Şimdi gidiyorum. Lütfen beni bir daha arama. Beni yalnız bırakmanı istiyorum."

Patrick bir süre hiçbir şey söylemiyor, sonra yanımda ayağa kalkıyor. "Alison, lütfen. Biz birlikte iyiyiz. Şu anda her şeyin karmakarışık olduğunu biliyorum ama yürütebiliriz."

"İki kadına tecavüz etmekle suçlanıyorsunuz."

"değildi," diyor, sesi yalvarıyor. "Seni tanıyorum Patrick. Biliyorum."

Ağlamamaya çalışıyorum ama artık kendimi tutamıyorum. Patrick şimdi yakınımda duruyor, çok yakınımda ve ben geri çekiliyorum ama o benimle birlikte hareket ediyor, omzuma ulaşmaya çalışıyor. Bir sandalye, bir masa tarafından engelleniyorum, yaklaşıyor ve bana dokunmasını istemediğimi biliyorum ama gittikçe yaklaşıyor.

"Her şey yolunda mı?" diyor barmen.

Patrick ona bakar ve bardağını eline alır. İçmeye çalışıyor ama bardağın boş olduğunu fark ediyor. Bardağa, bana ve barmene bakıyor, sonra bardağı omzuna kaldırıp sertçe masaya fırlatıyor. Bardak parçalanıyor ve bir parçası yanağıma çarpıyor. Barmen, Patrick'in bana vurmasını engellemek istercesine öne doğru hamle yapıyor ama o çoktan yerine oturmuş, başı ellerinin arasında, omuzları titriyor.

"Bayım, hemen gitmenizi istiyorum yoksa polisi arayacağım," diyor barmen ve Patrick ona bakıp gülmeye başlıyor. Çekip gitmek istiyorum ama bardan ilk ben çıkarsam peşimden gelmesinden korkuyorum. Bana bir kez daha bakıyor ve ayağa kalkıp bana doğru ilerliyor. Barmen onu engelliyor ama Patrick yanımdan geçip gidiyor ve elini çenemin altına koyarak beni öpmek için eğiliyor.

"Artık her şeyimi kaybettim," diyor. "Her şeyimi."

Geri çekiliyorum ama o çoktan bıraktı, beni iterek yolundan çekti ve bardan ayrıldı.

Yüzümün ıslak olduğunu fark ediyorum ve gözyaşı olduğunu düşündüğüm şeyi silmek için elimi kaldırıyorum. Bara gitti ve elinde beyaz mendillerle geri geldi, ben de yanaklarımı, gözlerimi ovaladım, öpücüğünü ağzımdan temizledim.

"İyi misin?" diye soruyor barmen, ben de başımı sallıyorum. "Yüzün yani. Kanıyor."

Mendillere bakıyorum ve o haklı, kanla kaplanmışlar. Adrenalinin etkisi geçtikçe kesiğin acısının arttığını hissedebiliyorum. Mendili yüzüme geri koyuyorum.

"Her şey girecek," diyorum. "Ben şimdi gidiyorum."

"Sizinle yürümemi ister misiniz? Seni bekliyor olabilir," diyor barmen. Neredeyse kabul edecektim ama içimden bir ses Patrick'in beklemeyeceğini, gitmiş olacağını söylüyor. Başımı sallıyorum ve gidiyorum.

Travelodge'a dönerken Holborn Tube'un önünden geçiyorum, tanıyabileceğim birini görmemek için başımı eğiyorum. İstasyonun karşısında eğilmiş bir gazete panosu var.

"ÜST DÜZEY AVUKAT TECAVÜZLE SUÇLANIYOR" diye bağıyor. Gazetenin bir kopyasını alıyorum, ön kapakta Patrick'in bir eliyle yüzünü kapatmaya çalışırken çekilmiş grenli bir fotoğrafı var. Okumaya başladım ama gördüğüm ilk çöp kutusuna attım. Yeterince biliyorum.

Travelodge'a ulaştığımda günün geri kalanını Otel odasında Carl'ı aramaya çalışıyorum ama telefonu kapalı. Saat beş civarında telefon çalıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, özellikle de Matilda cevap verdiğinde, "Alo" sesi ağızlığa çok yakın ve duyması son derece güzel, ama sonra Carl telefonu ondan alıyor ve telefon tekrar kapanıyor, sesi hala kulaklarımda çınlıyor.

Mark arşamba sabahı erkenden beni arıyor ve bir hırsızlık davasıyla ilgilenmek üzere İ Londra Kraliyet Mahkemesi'ne gidip gitmeyeceğimi soruyor - bu Sankar'ın davası ama onun baktığı bir duruşma uzadı. Travelodge'dan bıkmıştım ve İ Londra Patrick'in dairesine biraz yakın olsa da evet diyorum. İşi sürekli geri çevirecek değilim ya. Duş alıp giyiniyorum ve gitmeye hazır olana kadar telefonumdan gelen aramaları duymazdan geliyorum. Asansöre biniyorum ve hareket etmesini beklerken kim olduğunu görmek için ekrana bakıyorum.

Chloe, arka arkaya üç kez. Tekerlekli çantamı asansörden çıkarıyorum, bitkin bir halde. Durmuyor. Zaten aklımda çok şey var, Carl'ın yaptıkları, Matilda'yı özlemek. Patrick'i. İçimde hiç boşluk kalmadı.

"Evet, benim," diye cevap veriyorum, otel lobisinden çıkıp sokağa doğru ilerlerken pazarlık yapıyorum. Yürüyecek kadar erken geldim.

"Korkunç bir şey oldu," diyor.

"Ne?" Hâlâ rotamı düşünüyorum, yürüyerek gitmek için gerçekten zamanım var mı diye.

"Ben Patrick," diyor, sesi kayboluyor.

Kıllandım. "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diyorum. "Bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Alison, lütfen dinler misin? O öldü. Patrick öldü. Dn öğleden sonra Holborn'da kendini bir trenin altına attı."

Duruyorum. Arkamda yürüyen biri bana çarpıyor, benden kaçmak için direksiyonu kırarken küfrediyor. Bir adam ayağını tekerlekli poşete vuruyor. Kaldırımın ortasında kıpırdamadan duruyorum, söylediklerini özümsemeye çalışıyorum.

"Patrick öldü, Alison. Bana mesaj atıp üzgün olduğunu söyledi, nedenini bilmiyordum." "Emin misin?" "Emin misin?" dedim.

"Evet, eminim. Kız kardeşi dün gece onu eşyalarından, cüzdanından, yüzüğnden teşhis etti. Ondan geriye pek bir şey kalmamıştı. Yakında gazetelerde olacak.

Yeterince." Kelimeleri bana hızla fırlatıyor; onları içime alamıyorum. "Alison. Alison mı? Orada mısın?"

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum ve aramayı sonlandırıyorum. Ne olduğunu anlamıyorum. Başka biri bana çarpıyor, o kadar sert ki kaldırımda sendeleyerek bir sandviç dükkanının yanındaki duvara çarpıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor bir kadın.

Bir an cevap veremiyorum, kelimeler ve hıçkırıklar birbirine karışıp boğazımda düğümleniyor. Omzuma dokunuyor, sanki kolumu tutacakmış gibi yapıyor. Bana daha fazla yardım edemedi kendimi geri çekiyorum.

"Ben iyiyim, teşekkürler. Ben iyiyim." Yürümeye başladım, tekerlekli çantam peşimden sürükleniyordu.

"Emin misin?" diyor ama ben yürüdükçe sesi kayboluyor, topuklarımın vuruşu endişesini bastırıyor. Adımlarım bir ritme bürünüyor, *mahkemeye* gidiyorum, *mahkemeye* gidiyorum ve kederimi koklayıp koluma siliyorum.

Geç oldu ve yürüyecek enerjim yok, metroya binmem gerekecek. Arkamı dönüp Embankment'a doğru ilerliyorum. Kuzey hattı treni gelene kadar peronda bekliyorum ve tren yanaştıkça ona doğru çekiliyorum, biri bağırıp kolumu tutana kadar kenara gittikçe yaklaşıyorum. Onlardan uzaklaşıyorum ve neredeyse platformun diğer ucuna koşuyorum, aklımda Patrick'in, tekerleklerin, rayların ve metalin etin içinden geçtiği görüntüler dolaşiyor. Acaba Patrick'in tamamını toplayabilmişler miydi, yoksa Holborn'daki metroya yapışmış, fareler için McDonald's ve KFC'nin her zamanki çok daha iştah açıcı bir yemek olan izleri hâlâ duruyor muydu? Kafamı sallıyorum ama binmek için zamanım yok, tren uzaklaşırken geri çekiliyorum.

Bir sonraki tren dakikalar içinde geliyor ve bu sefer hazırlıklıyım, tüm kan ve Patrick düşüncelerini bir kenara bırakmış durumdayım. Elephant and Castle'a giden yol boyunca kenara yaslanıp önümdeki haritada Kuzey hattı istasyonlarına bakıyorum. Londra Köprüsü. Londra Köprüsü'nü ya da Patrick'in bana yemek pişirdiği ve mutlu olduğumuz o geceyi düşünmeyeceğim. Kendimi toparlayıp mahkemeye doğru yürüyorum.

Soyunma odası kalabalık ve ben içeri girdiğimde sessizleştiğine yemin edebilirim ama bu kolayca sınırlarımın konuşması olabilir, o kadar yüksek sesle çınlıyor ki başka hiçbir şey duyamıyorum. Odalardan Robert orada ve bana doğru yürüyüp ellerini omuzlarıma koyuyor.

"Haberler kötü, Alison. Sanırım duymuşsundur," diyor, sesi alçak. Başımı sallıyorum.

"Onun için çok çalıştığını biliyorum..."

Kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Robert'a yakından bakıyorum ama yüzünde ya da sesinde daha fazlasını anlatmaya çalıştığını gösteren hiçbir şey yok. Yüzünde sadece sıkıntı var, gözleri pembe ve kan çanağı.

"Buna inanamıyorum," diyorum.

"Biliyorum. Daha önce birkaç kişiyle konuştum Alison. Sankar, oda dışından birkaç kişi, Patrick'in ekibi - bu gece bara gideriz diye düşündük. Onu hatırlayın. Yani, *Standard*'da bir şeyler olduğunu biliyorum ama..."

Tekrar başımı salladım. "Nereye?"

"Rıhtım, diye düşündük. düşünüyor musun?" "Elimden geleni yapacağım," diyorum.

Başka bir odadan bir avukat yanımıza geldi. "Böldüğüm için özür dilerim ama Patrick'ten bahsediyorsunuz sanırım? Patrick Saunders?"

Robert ona bu geceki planı anlatmak için kenara çekiliyor ve ben de çantamı boşaltma, peruğumu ve cüppemi giyme, aynada yüzümü daha profesyonel bir hale getirme fırsatını değerlendiriyorum. Dava için savcılıktan gelen evrakları topluyorum, hazır olmadığının farkındayım. Baktım ama detaylar kafamdan uçup gitti. İsimleri kontrol ediyorum ve konsantre olmaya çalışarak Mahkeme 7'ye gidiyorum.

En azından bir savcılık özeti ve bu bir savunma duruşması ve sanığın suçunu kabul ettiği noktada, şimdiki ana geçiyorum ve kimsenin benden ek bilgi istemeyeceğini umarak Kraliyet Savcılık Servisi'nin olay özetini okuyorum. Savunma özeti genç ve ciddi, hâkimin bir ön rapor hazırlanmasını kabul ettiği noktayı çoktan hafifletti - "yine de belirtmeliyim ki Bay Ketteridge, *tüm* seçenekleri değerlendirmeye kararlıyım"- ve sadece hâkim hemen hüküm vermek için neredeyse yeterince dinlediğini söylediğinde oturdu ve sustu.

Cümlelerin tarihini özetin üzerine not ediyorum ve onaylıyorum. Ben soyunurken Robert tekrar içeri giriyor ve birlikte otobüse gidiyoruz. Patrick hakkında konuşmadan duramıyor, sesi direncimi o kadar kırıyor ki günün geri kalanında yola uzanıp çığlık atabilirim.

"Umarım iddialar doğrudur" diyor Robert, "umduğum için değil

Birisi tecavüze uğradıysa tabii ki, ama ona kendini öldürttülse ve yalan söylüyorlarsa..." ve eğer şimdi otobüsten inip ondan uzaklaşmazsam ya onu yumruklayacağımı ya da üzerine kusacağımı biliyorum. Ayağa kalkıp çantamı ayaklarının dibine iterek yanından geçiyorum. Hava almaya ihtiyacım olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyorum ve Waterloo Köprüsü'nün sonunda iniyorum.

Köprü'nün ortasına kadar yürüyorum ve suya, London Eye'a ve Westminster'a bakarak duruyorum. Patrick bir keresinde Londra'daki en iyi manzara demişti. Blackfriars'ı geçip London Bridge ve Tower Bridge'in ötesine bakmak için dönüyorum. Biraz sağda Patrick'in dairesinde olması gereken yer var, solgun ve uysal, masumiyetini savunuyor. Bir morgda kanlar içinde değil.

Nehre bakmak için geri dönüyorum ve neden kenarına Samaritans'ın numarasının kazılı olduğu bronz bir plaket olmadığını merak ediyorum. Diğer köprülerde var. Patrick'le konuşmayı ya da açıklamalarını daha fazla dinlemeyi reddederek, ona da benim kadar faydalı oluyorum.

bir adam duruyor ve bana baktığını fark ediyorum. Bir an için ters ters baktım ve sonra endişelendiğini fark ettim. Burada çok uzun süredir duruyorum, suya çok sert bakıyorum.

"Hayır, o değil," diyorum ve başımı öne eğerek uzaklaşıyorum. Bir bakışıyla bana Patrick'e gösterdiğimden daha fazla özen gösterdi ve odama doğru yürürken bu bilgi üzerimde ağır bir yük oluşturun.

İçeri girerken Pauline'i gördüm.

"Alexia'ya birkaç gün izin almasını söyledim," diyor. "Bu kesinlikle onun hatası değil ama kendini çok kötü hissediyor. Ona göz kulak olmamız ve biraz danışmanlık almasını sağlamamız gerekecek."

"Her şey çok korkunç. Umarım iyileşir. Eğer uygun olduğunu düşünüyorsanız, en iyi dileklerimi iletebilir ve her türlü desteği vereceğimi söyleyebilir misiniz?"

Pauline başını sallar. "Ben yaparım. Senin ne düşüneceğin konusunda endişeliydi. Onun yanında olacağınıza dair güvence verdim ama emin değildi. Dürüst olmam gerekirse size karşı biraz düşmanca davranıyor gibi görünüyor ama zor bir dönemden geçiyoruz."

Bağırsaklara bir tekme. Kendimi hep bir müttefik olarak görmüştüm.

Cehaletimin derinliklerini, bencil aptallığının zararı. Sonra aklıma farklı bir düşünce geldi.

"Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum ama son birkaç günde çok şey öğrendim. Neye ihtiyacı olursa olsun bana güvenebilir, lütfen bunu bildiğinden emin olun. Ama Pauline, merak ettiğim bir şey var. Son zamanlarda isimsiz mesajlar alıyorum. Hoş olmayan mesajlar. Sence...?"

Pauline uzun süre cevap vermez, sonra "Bilmiyorum. Söylediği bazı şeylere bakılırsa, bunun göz ardı edilebileceğini sanmıyorum. Eğer yapabilirsem, konuşacağım. Ama oldukça kötü durumda."

"Elbette. Ve sorun değil, acil bir durum yok. Sadece durmalarını istiyorum."

"Anlaşıldı," diyor.

"Teşekkürler Pauline. Lütfen ona benden istediği ya da ihtiyaç duyduğu her türlü desteği vereceğimi söyleyin," diyorum.

"Sevindim Alison. Bence odalar olarak öğrencileri nasıl desteklediğimize düzgün bir şekilde bakmamız gerekiyor, buna var mısın? Bir toplantı ayarlayabilirim."

"Kesinlikle. Çok daha iyisini yapabiliriz."

Pauline'le vedalaştıktan sonra mümkün olduğunca uzun bir süre odama kapanıyorum, insanların etrafıma üşüşmesi fikrine dayanamıyorum. Karnımı kemiren bir his var ve ellerim titriyor. Patrick'in sesli mesajlarını tekrar dinlemek için telefonuma gidiyorum, sesinin tonundan ruh haliyle ilgili bir ipucu yakalayabilir miyim diye. Sonra onları otomatik olarak sildiğimi hatırlıyorum. Tüm mesajlarını da, hatta şehvet ve ölüm arasındaki kısa zaman diliminde aşka yakın bir yerlerde gezinenleri bile. Onun gücünü, beni nasıl yaraladığını, seviştikten sonra saatlerce bunu nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Öldüğü fikri saçma geliyor ama telefonumu karıştırdığımda var olduğuna dair hiçbir iz yok. Birlikte fotoğrafımız yok, paylaştığımız anılar yok. Paris'e hiç sahip olmadık. Paris'i de hiç hak etmedik.

Kapım çalındı. Robert arıyor. Evet, bara gidiyorum, evet, şimdi geliyorum. Hayır, artık bilmiyorum, başka kimseden haber almadım. Beni kapıda bir an için durdurdu ve sarıldı.

"Yakın olduğunu biliyorum," diyor. Kendimi geri çekiyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Hayır, öyle değil. Bunu ima etmiyorum... Yine de size iyi bir iş verdi."

Başımı salladım. Başını salladı. Geriye kalan tek şey bu.

Bara ilk giren biziz, alt katta Robert'ın ayırdığı köşede oturuyoruz. Madeleine'in davasında ilk kez görevlendirildiğim gece, seviştiğimiz ve Matilda'nın fotoğrafını kırdığım gece oturduğumuz masanın aynısı. Kahretsin, sadece camdı, ayna değil. Bu olmamalıydı.

Bir şişe ev kırmızısı alıyorum ve hızlıca içiyoruz. Robert'ın yüzü asık ve benimkinin de aynı olduğunu biliyorum, çenelerimiz tüm bunların ağırlığına karşı sıkılı. Odalardan başka insanlar geliyor, katipler, avukatlar, birbiri ardına ucuz şarap şişeleri sipariş ediyorlar. Bağbozumu hakkında endişelenecek zaman değil, sirkeyi boynumuza geçiriyoruz. Bir şişe bitirdim ve hala sabitim, kelimeler bulanık değil. Bazı insanlar haber bültenini duymuş ve bu haber odada dalga dalga yayılıyor. Zavallı tren sürücüsü. Zavallı kadınlar. Zavallı Patrick.

Oda pırıl pırıl, insanların kafalarının etrafında bir ışık sisi oynaşıyor. İçeride sigara içebildiğimiz zamanlardaki gibi, tepedeki lambaların ampulleri sisin içinden parlıyor. Robert'la birlikte yukarı çıkıp onun sigaralarından birini içiyoruz, ikimiz de söyleyecek bir şey bulamıyoruz. Aşağıya döndüğümde başka biri bir şişe viski koymuştu -Ünlü Grouse, şarap gibi ılımlı. Bir yudum ve sonra bir tane daha içtim, görünüşe göre hala etkilenmemiştim. Masanın etrafına bakıyorum ve ışık insanların kafalarına doğru ilerlemiş, akşamın içinde denizanası gibi titreşiyor. Sankar söyleyecek çok önemli bir şeyle bana dönüyor ama ağzı bir karış açık, karanlığın içinde asılı kalıyor. Chloe yanından geçip gidiyor, ona elimi kaldırıyorum, el sallıyor ve masanın uzak ucuna oturuyor, ben tekrar Sankar'a dönüyorum ama o ağzını kapatmış ve Robert bana bir kadeh daha doldurmuş, ben de onu içiyorum ve konuşmayı düşünmeyi bırakıyorum.

Hâlâ bir pırıltı, olayın gerektirmediği bir sakinlik var. Patrick'in günahları intiharı ile geçici olarak affedildi ve garip bir anekdot ortaya çıkıyor; kusurlu bir karakter ama sevdiğimiz bir karakter. Ortak duyguların ritmiyle sallanıyoruz, Patrick'in mahkemedeki ya da müvekkilleriyle olan hikayelerini anlatıyoruz, her hikaye farklı ama tek bir hikayede birleşiyor.

"...o çetenin hepsinde onun kartviziti vardı - bu da ona karşı delillerden biriydi..."

"Greenwich'te DJ Connor'a siktir olup gitmesini söylediği zaman. Yargıcın yüzünü görmeliydin."

"...müşterilerinden biri onu bıçakla tehdit etmişti, bunu hatırlıyor musunuz?"

Ve adam ne kadar dangalak olduğunu fark edip onu kaldırıana kadar sadece güldü..."

Viski tedarikine bir başkası daha katıldı ama şimdi bir Lagavulin, turbalı dumanı boğazıma takılıyor. Savaş hikayeleri devam ediyor, akşam uzadıkça ruh hali hüzünlü bir hal alıyor. Hâlâ ayık olduğuma inanarak tuvalete gitmek için ayağa kalkıyorum ama bacaklarım neredeyse altımda kalıyor ve yarı yarıya Robert'ın kucağına yığılıyorum. Beni sabitliyor ve gülerek ayağa kaldırıyor. Bayanlar tuvaletine doğru dikkatlice yürüyorum ama daha önce fark etmediğim kadar uzun bir yol gibi görünüyor ve duvarlar etrafımda dönüyor. Tuvalete gittikten sonra bir süre taytım ayak bileklerimde, başım ellerimde oturuyorum, gözlerimi kaparsam dönmenin duracağını umuyorum.

"Alison. Alison? Burada mısın?"

Bu Chloe. Kendime geliyorum, taytımı yukarı çekiyorum ve ona sesleniyorum, "Evet, buradayım. Geliyorum." İnsanlardan uzaklaşmak kafamı biraz dağıttı. Gözlerim acıyor ve lenslerimi çıkarıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ama artık acımıyor.

Chloe lavaboların yanında beni bekliyor. Bana sarılmak için gidiyor ve ben de ona sarılıyorum, onun kucağında garipleşiyorum. Sürdüğü koku beni neredeyse boğuyor, tatlı ve iğrenç bir şey. Güçlü bir koku ama alıştıkça kendi kokusunu da alabiliyorum, sanki birkaç gündür yıkanmamış gibi ekşi ter kokusu. Kendimi yavaşça çekiyorum. Şimdiye kadar nasıl koktuğumu Tanrı bilir. Çantamı karıştırıyorum ve gözlüklerimi çıkarıp takıyorum.

"Korkunç. Tek kelimeyle korkunç,"

diyor. Başımla onaylıyorum.

"En azından acı çekmemiş olacak," diyor. "Çabuk olurdu.

Zavallı sürücü..."

Tekrar gözümün önüne getirmemeye çalışıyorum.

"Yine de cesur olmalı ve etmeliyiz. O da böyle isterdi." Bununla daha kolay başa çıkabilirim.

"Madeleine'e söyledin mi?" Kelimelerin şaşırtıcı derecede net çıktığını söylüyorum.

"Evet. Son derece ." Chloe aynaya bakıyor, ruj sürüyor ve sonra gülümseme olması gereken bir ifadeyle bana dönüyor. Bu daha çok diktatörce bir sırıtış ve bunun ona ne kadar pahalıya mal olduğunu görebiliyorum. Dişlerindeki ruj izleri hakkında yorum yapmıyorum. "Mümkün olan en kısa sürede gelip bizimle konuşmak istiyor."

"değil," diyorum.

"Onu ofise götüreceğim ve belki bunu önceden konuşabiliriz." Tekrar burnunu sildi. "Tanrım, berbat görünüyorum." Parmağıyla dişlerini ovalıyor.

"Bu çok zor..." Aynanın karşısına geçip gözlüklerini kafamda yukarı itiyorum. Gözlerim Chloe'ninki gibi kan çanağına dönmüş. Gözlerimin mavisi sulu bir film tabakasının ardında bulanıklaşıyor, saçlarım alnıma dökülüyor. Musluğu açıp yüzüme su çarpıyorum, kendimi uyandırıp uyandıramayacağımı, başımın ön tarafına saplanmış bulanık ağrıdan kurtulup kurtulamayacağımı görmek için çaresizce.

"Çok üzücü... Sunacak, uğruna yaşanacak çok şeyi vardı. Keşke kendini daha iyi kontrol edebilseydi. Ölümcül bir kusur. Çok iyi bir patrondu, ben de yakında tam ortak olacaktım."

Tüm bunların acısı beni yoruyor, Chloe'nin üzüntüsü, kendi suçluluk duygum. Bu ağır ve zor bir durum ve şu anda tek yapmak istediğim eve gitmek, viski ve sigaradan arınmak, Matilda'yı dizime oturtup ona bir hikaye okumak, onun sıcak, temiz, keder, ihanet ve yalanlarla kirlenmemiş kokusunu içime çekmek. Ama bu yapabileceğim son şey. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve Chloe'ye tekrar sarılıyorum, parfümünün kokusunu çok fazla içime çekmemeye çalışıyorum.

"Henüz hikâyenin tamamını bilmiyoruz," diyorum.

"Hadi Alison," diyor, daha fazlasını söylemeye gerek duymadan.

Artık bununla başa çıkamıyorum. "Şimdi gidebilirim aslında," diyorum. "Uzun bir gün oldu."

Kolunu bana doluyor ve beni tekrar kendine çekiyor, aynaya bakmak için bizi döndürüyor.

"Gerçekten berbat görünüyorum," diyor. "Özellikle de senin yanında. Bu halinle bile çok hoş görünüyorsun."

Yüzümü buruşturuyorum. Belli ki aynı yansımaya bakmıyoruz - birbirimiz kadar yorgun görünüyoruz. "Bitmiş gibiyim," diyorum. "Hâlâ ayakta olduğumuza şaşıyorum."

"Hayır, Alison. Ciddiyim. Sende de o yüzlerden var. Patrick her zaman ne kadar güzel olduğunu söylerdi." Beni bırakmadan önce daha da yaklaştırdı. "Artık ne önemi var ki... Yarın ofiste görüşürüz."

Tuvaletten çıkıyorum ve çantamı alıyorum. Grup artık tek kişiye düşmüştü; Robert ve Sankar birbirlerini destekliyor, Mark da onların yanında daha ayık görünüyordu. Onlara el sallayıp çıkıyorum, olası bir tökezlemeden kaçınmak için merdivenleri yavaşça çıkıyorum. Ne kadar karanlık olduğuna şaşırdım.

Bardan çıkıyorum, sokak lambaları gecenin içinde turuncu renkte parlıyor, ama sonra telefonumu kontrol ediyorum ve saatin neredeyse sekiz olduğunu görüyorum.

Tepeye doğru yürüyorum, bir adım sonra diğer adım, çantam arkamda ağırlaşıyor. Düz yürümeye çalışıyorum ama sarhoşum, olmam gerekenden daha sarhoşum. Chloe'yi teselli edecek kelimeleri bulmak son kontrolümü de aldı, sokak lambaları üzerimde dans ediyor ve bu ışıkların donuk yansımaları önümdeki nemli kaldırımında daha önce yağan yağmurun izlerini taşıyor. Otele dönüp takım elbisemle yatağıma kıvrılıyorum ve bayılmadan hemen önce bugün Carl'a ulaşmaya bile çalışmadığımı hatırlıyorum.

Ertesi sabah saat 10'da Saunders & Co.'ya vardım. Chloe beni Patrick'in ofisine

"Sizce savunmasını suçlu olarak değiştirmeli mi?" Chloe doğrudan konuya giriyor.

"Bence bu biraz kolay pes etmek olur. Kasıtsız adam öldürme suçunu kabul etmekten memnun olurum, ancak savcılığın bu konuda istekli olduğunu sanmıyorum. Yine de onlara savunmayla birlikte yazıp teklif etmeliyiz, bakalım ne diyecekler. Madeleine'in oğlunun ifade vermesi konusunda çekinceleri olduğunu biliyorum."

"Tamam." Chloe önündeki kâğıtları karıştırıyor, bir ifade buluyor ve onu okuyor. Patrick'in masasının arkasında oturuyor. Her zamanki dağınıklık ortadan kaldırılmış ve tozları alınmıştı. Normalde pencere ve kapı panjurlarını kapalı tutardı ama bunlar tamamen açılmış. Oda hiç görmediğim kadar aydınlık.

"Kocası hakkındaki tüm o şeylere inanıyor musun?"

"Bu inandırıcı. Yara izleri var. Doktorun ifadesi de bunu ."

"Patrick'in başına gelenlerden dolayı çok üzgün olduğunu tahmin ediyorum," diyor Chloe ve elini gözlerine sürüyor. Koyu renkli torbalar belirginleşmişti. Ne kadar yorgun görüldüğüne dair bir yorum yapacak oluyorum ama vazgeçiyorum. Daha iyi görünmediğimi biliyorum.

"En azından yerinde bir plan bırakmış,"

diyor. "Bir plan mı?"

"Patrick bir şey olması durumunda davalarıyla ilgilenmem için beni aday gösterdi. Bunu bir yıl kadar önce organize olmak için yaptı. Yine de hiçbirimizin bunu tahmin edebileceğini sanmıyorum." Başını eğip derin bir nefes alıyor ve tekrar gözlerini ovuşturuyor.

"Hayır, her şey çok zor oldu," diyorum, sözlerimdeki topallığın farkında olarak.

kelimeler.

"Geçen hafta boyunca..." Bir kez daha derin nefes alıyor ve bana bakıyor. "İddialara inanıyor musun? Yaptığını söyledikleri şeye?"

Gözleri aniden keskinleşti ve doğru cevabın ne olduğunu bilmiyorum. Ama aynı zamanda.

"Bu o şeylerden biri... Asla söyleyemezsin..."

Chloe başını bana doğru sallıyor. "Hadi ama Alison. Bundan daha iyisini yapabilirsin. İkimiz de Patrick'in nasıl biri olduğunu biliyoruz."

Benden ne istediğinden hâlâ emin değilim. Omuz silkiyorum, çaresiz hissediyorum.

"Bunu uyduracaklarını sanmıyorum," diyor Chloe. "Dün gece her şey yolundaymış, sadece bir arkadaşımızın yasını tutuyormuşuz gibi davranmak istedim. Ama bu sabah uyandığımda öyle olmadığını biliyordum."

Ne demek istediğini biliyorum. Dün gece girdaplar ve akıntılarla doluydu, meslektaşlarımla ve onun meslektaşlarıyla onu hatırladıkça güldüğümüz anlar, onun yaptığı söylenen şeyleri tekrar hatırladığım anlar.

"Bilmiyorum. Ama Caroline'ın ününü de biliyorsun. Neden böyle bir şey uydurduğunu anlayamıyorum," diyorum. "Hiçbir şey bunu yaşamaya değmez, kesinlikle."

Kucağımda kenetlediğim ellerime bakarak konuşuyordum. Chloe'yi üzmem istemiyorum ama düşündüğüm şey bu. Konuşmamı bitirdiğimde ona bakıyorum.

"Sana katılıyorum," diyor. "Bunun doğru olmasını istemiyorum ama... Salı öğleden sonra bana söylediği bir şey vardı."

Tüpün altına girmeden önce onu görüp görmediğini sormak aklıma bile gelmedi.

"Özür dilerim, her yerdeydim. Onu görüp görmediğini sormalıydım," diyorum.

"Salı sabahı ona hiç ulaşamadım," diyor. "Ne yapıyordu bilmiyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum. Benimle tanışmak, benim tarafımdan reddedilmek. Kelimelere dökmek istediğim bir şey değil.

"Sinir bozucuydu, ona başka vakalar hakkında sormak istediğim birkaç şey vardı. Ama idare ettim. Sabah geç saatlerde geldi. Uzun bir konuşma yaptık ve tüm davalarını gözden geçirdik. Hepsiyle ilgili beni bilgilendirdi." Yüzündeki yaşları silerek hıçkırmaya başladı.

"dilerim, bu çok zor olmalı" diyorum, sözlerinin akışını kesmek istemeyerek.

"Hayır, bu aptalca. Ne kadar düşünceli olduğunu, ne kadar düzenli olduğunu düşünüyorum..."

"Organize mi?"

"Hiçbir müşterisinin acı çekmesini istemedi. Her şeyi bildiğimden emin olduktan sonra bana veda etti. Bana tüm desteğim için, ona yardım etmek için yaptığım her şey için teşekkür etti, bana sarılmaya çalıştı ve gitti. Kapıdan çıkmadan önce arkasını döndü ve suçlanması gereken tek kişinin kendisi olduğunu söyledi. Ne kadar boktan biri olduğunu her zaman biliyordu ve artık dünyanın geri kalanı da biliyordu." Hıçkırmadan cümlesini bitirme çabası Chloe'nin kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Ciddi ciddi ağlıyor. Patrick'i son gördüğüm zamanı, ne kadar hasta göründüğünü, ona nasıl sırtımı döndüğümü düşünüyorum.

"En kötü şey ne biliyor musun Alison? Kesinlikle en kötü şey?" Chloe hıçkırıklarının arasında nefes almak için mücadele ederek söylüyor.

Başımı sallıyorum.

"Caroline Napier'e inanmak istemedim. Tabii ki inanmazsın. Yıllardır Patrick için çalışıyorum. Benim için her zaman mükemmel bir beyefendi oldu. Ama söylediklerinden sonra... onun hakkında daha az düşünmeme neden oldu. O da bunu biliyor olmalı. Ben de ona sarılmadım. Konuştuğu son kişiydim, son arkadaşıydım ve ben de ona sarılmadım."

Başımı eğiyorum. Aradığı affı ona veremem. Ben de ona sarılamazdım; son öpücüğüne kayıtsız kaldım. Ama metro platformunda tek başına durdu, atlama kararını tek başına verdi. Yarı yaşından daha küçük bir kız olan Alexia'dan faydalanmaya tek başına karar verdi; Caroline ona hayır dediğinde onu görmezden gelmeye tek başına karar verdi.

"Bütün suç onda Chloe," diyorum. "Bunu yapan o, her şeyi bir kenara atan o. Sen değilsin, Caroline Napier değil."

"Tabii-" söze başladı Chloe ama sözü kesildi.

"Üzerinde ne var?" Madeleine. Chloe ve ben sıçradık, kendimizi çabucak toparladık.

"Merhaba," diyorum, ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum. Elini sıkmak için elimi uzattım, o da sıktı. Madeleine'i konferans odasına götürüyorum, Chloe arka planda hoş geldin sesleri çıkarıyor ve onu masaya oturtuyorum.

"Belli ki hepimiz için büyük bir şok oldu, Patrick'in ölümü-" diye başlıyorum. "Sakin söyleme," diye araya giriyor Madeleine. "Buna dayanamam. Ne olduklarını biliyorum."

ama bana karşı çok sevimliydi." Şimdi ona bakıyorum, yüzünün her zamankinden daha da asık olduğunu görebiliyorum, gözleri de kızarmış. Onun, benim, Chloe'nin -Patrick'in- kadınlar alayı, hepsi onun ölümüne ağlıyor. Ya da onun gibi bir şey.

"Biliyorum. Korkunç bir şey."

"Ve bu gerçekten intihar mıydı?"

"Söyledikleri bu, ama tabii ki henüz bir soruşturma yapılmadı, adli tıp raporu yok," diyorum.

"*Evening Standard*'ı gördüm, ama kesinlikle suçlamalar doğru olamaz?" Sesi titriyor ama altında beni bu konuyu daha fazla tartışmak istememeye iten çok hafif bir şey var.

"Şu anda daha fazlasını bilmiyorum," diyorum.

"Mutlaka bir fikriniz vardır." bırakmıyor.

"Gerçekten bilmiyorum Madeleine. Herkes gibi ben de bu konuda şoktayım," diyorum.

Ağzını açıyor ve tekrar kapatıyor. Sorgulamasından bıktım artık.

"Davanız hakkında düşünmemiz gerekiyor," diyorum.

"Davam umurumda değil. Ne anlamı var ki?"

"Meselenin ne olduğunu biliyorsun. Patrick'in bu işe ne kadar emek verdiğini düşün, senin kendinden vazgeçtiğini görmek istemezdi," diyorum. Kendimi sabırsız hissediyorum. Eğer geri kalanımız devam edebiliyorsak, Madeleine neden daha zorlansın ki? Aramızda onu en kısa süredir tanıyan o. Onu tanıdığından bile değil.

"Sanırım hayır. Ama yanımda beni destekleyecek o olmadan bunu başaramayacağım," diyor Madeleine. Ellerini birbirine doluyor. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten üzgün görünüyor. İlk kez giysileri darmadağınık, kot pantolonu ve krem rengi gömleği kırıkmış ve yakasının bir tarafında leke var.

"Ben de orada olacağım, Chloe de," diyorum.

"Ondan hoşlanmıyorum. O anlamıyor. Başından beri bu işin içinde değildi. En kötü zamanlarımda beni hapishanede gördü."

Bir anlık öfke beni ele geçirdi. Bununla uğraşmak için yeterince para almıyorum. Hâlâ aynı avukatı ve davasıyla ilk ilgilenen avukat olmasa da son derece yetkin bir avukatı var.

"Bak, Madeleine. Bunun bir şok olduğunu anlıyorum ama

Bu konuda pragmatik olun. Savunma bu hafta sonunda teslim edilecek. Sizin davanız üzerinde çalışan kişi benim. Patrick'in ölümü çok üzücü ama aslında sana ne olacağını etkilemiyor."

"Bu kadar kalpsiz olduğuna inanamıyorum. Herkesten çok senin anlamını beklerdim," diyor, görünüşe göre olanlardan maksimum dram çıkarmaya kararlı. Ama sonra sessizce ama düzgün bir şekilde ağlamaya başlıyor, yüzü buruşuyor. Öfkem kayboluyor, yerini utanç duygusu alıyor. Daha sempatik olmalıydım.

"Özür dilerim. Ben de kendimi toparlamaya çalışıyorum. Korkunç bir şok oldu," diyorum.

Daha dik oturuyor, görünüşe göre kendini toparlıyor. "Ben de özür dilerim. Yardımcı olmuyorum. Her şeyi mahkemeye taşımak istemiyorum, özellikle de James'i. Onu korumak için her şeyi yaparım, gerçekten yaparım."

"Buna gerek kalmayabilir. Savcılığın kasıtsız adam öldürme suçlamasını kabul etmesi gibi küçük bir ihtimal var. Onların psikiyatri uzmanıyla da konuşmanız gerekecek, ama bizimkiyle aynı sonuca varırlarsa... Eğer varmazlarsa, James'in anlattıkları o kadar da tartışmalı değil," diyorum. "Onu zor bir çapraz sorguya tabi tutmayacağız."

"Onun hiçbir şekilde muayene edilmesini istemiyorum," diyor. "Biz ya da başkası tarafından. Kanıt vermesi fikrinden nefret ediyorum."

Defterimi elime alıp karıştırıyorum, bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi düşünürken kendime biraz zaman kazandırıyorum.

"Savcılığın tanığı olduğumu biliyorum ama ifadeleri yardımcı oluyor. Aile içi şiddetin genel anlatımını destekliyor. Ve tabii ki Edwin'in son gün ona yaptığı saldırı çok önemli. Yani..."

"Bu konuda çok mutsuzum," diyor. "Kendi annesine karşı kanıt vermek onu mahvedecek." Başını sallıyor. "Bunu yapamam, yapmak zorunda kalmasını istemiyorum. Yalan söylemek zorunda kalmasını istemiyorum."

"Gerçi doğruyu söylüyor. Öyle değil mi?" Sandalyemde kayarak söylüyorum. Tam olarak anlayamıyorum. Ona bakıyorum, sabit bir bakışla ve o da yere bakmadan önce bir an için gözlerime bakıyor. Yüzünde bir şeyler değişiyor.

"Madeleine," diyorum.

Derin bir nefes alır. "James'in ifade vermek zorunda kalmasını istemiyorum. Onu korumak zorundayım," diyor. "Sanırım savunmamı suçlu olarak değiştirsem iyi olacak." "Tamam," diyorum. "Bunu anlıyorum. Yine de bir şeyi düşünmeni istiyorum. James'i korumak istiyorsun. Bunu anlıyorum.

Mahkemede olmak

korkutucu. Özellikle de bir çocuk için. Ama-"

"Yeter. Yeter! Ben kararımı verdim!" Madeleine bağırırken sandalyesinden kalkıyor ve sonra sırtını odaya dönerek pencereden dışarı bakıyor. Chloe odaya giriyor ama Madeleine onu tanımıyor.

Oda sessiz ve ben sokakların sesini, sirenleri, kornaları ve bir uçağın gürültüsünü fark etmeye başlıyorum. Madeleine pencereden dışarı bakmaya devam ediyor, çerçeveyi çevreleyen kiri geçip aşağıdaki çatılara ve avlulara bakıyor.

"Üzgün olduğunuz için üzgünüm," diyorum. "Ancak cinayetten suçsuz olduğunuza dair bir savunma üzerinde çalıştığımız ve savunmanızı bu temelde hazırladığımız göz önüne alındığında, tüm sonuçları ayrıntılı olarak gözden geçirmemiz önemlidir. Her şeyi anladığınızdan emin olmam gerekiyor."

Bana döndü, yüzü kızarmıştı. O kadar hızlı hareket ediyor ki, bana vurmak üzere olduğunu düşünerek irkiliyorum. Onun yerine geri çekildi ve tekrar oturdu. Sonunda konuştuğunda sesi Pazar günü Carl'inki kadar küçümseyiciydi.

"Her şeyi çok iyi anlıyorum," diyor. "Patrick de öyle. Ama o artık burada değil."

Chloe'ye bakıyorum ve onun ifadesi de en az benimki kadar şaşkın.

"Patrick tüm bu davayı kontrol altında tutabilecek tek kişiydi. O olmadan hiç umut yok. Bu yüzden benimle konuşun, sonuçlarını anlatın ve ben de suçumu kabul edeyim, tamam mı?" Madeleine öyle diyor.

Söylediği gibi yapıyorum, cinayet suçunu kabul ederse tam olarak hafifletemeyeceğimi, onun adına ifade edebileceğim pişmanlığın sınırlı olduğunu, bunu şiddet içeren ilişki bağlamına istediğimiz gibi yerleştiremeyeceğimizi, çünkü mahkemeye sunabileceğim şeylerin çok kısıtlı olacağını açıklıyorum. Yasal formüllerin üzerinden geçip her birini sırayla hecelediğimde, aklım başka yerlerde. Kullandığı ifadeler, oğlunu korumaktan bahsetmesi... Patrick'in duruşmadaki rolü ve daha deneyimli biri yerine onu benim temsil etmem konusundaki ısrarı. Ulaşamayacağım bir yerde bir evreka düşüncesi var ve büyük bir parçam bilmek istemiyor, sormak istemiyor. Tek istediğim, kendisine yapılan açıklamayı anladığını söylemesi ve bir savunması olduğunu iddia etmesine rağmen suçunu kabul etmesi halinde elimizin kolumuzun bağlanacağını bildiğine dair belgeyi imzalaması. Bu da

Dışarıda olabilecek diğer savunmalar devasa boyutlarda ve son derece ürkütücüdür.

Bir anne olarak, bunun kendimi asla içinde bulmak zorunda kalmayacağım bir durum olmasını umuyorum. Bir anne olarak, diğer bir anne için yapabileceğim en iyi şeyin, Madeleine'in annelik fedakarlığını yapmasına izin vermek olduğunu biliyorum. Ama onun avukatı olarak... Gözümün ucuyla da olsa doğru gelmeyen, kaçırdığım bir şeyler olduğunu biliyorum. Ona hafifletmenin sınırlarını anlatmayı bıraktım ve kendimi çelikleştirdim.

"Oğlunu tam olarak neyden koruyorsun Madeleine?" Başını kaldırıp şaşkınlıkla baktı. "Gerçekten sadece kanıt vermesini engellemek mi istiyorsun, yoksa bundan daha fazlası mı var?"

Chloe arkasında duruyor, aynı derecede ürkmüş görünüyor, elini beni durdurmak istercesine kaldırmış. Yine de ısrar ediyorum.

"Patrick'in rolü tam olarak neydi? Çünkü bu durum şu anda pek mantıklı gelmiyor ve burada tam olarak ne yaptığımızı daha iyi anlamak istiyorum."

Madeleine'in yüzü tamamen hareketsizleşti. Gözlerindeki öfke öyle bir öfke ki, başka bir hikâyede olsaydım, hiç şüphesiz taşa dönuşürdüm. Ona bakıyorum, gözlerim onunkilerle aynı hizada, öfkesinin beni yenmesine izin vermeyi reddediyorum. Bundan daha kötülerini atlattım: Carl, Patrick, hepsi. Baştan sona yanlış yönlendirilmiş olsam bile müvekkilimden dayak yemeyeceğim.

"Bir soru daha soracağım. Vereceğiniz cevap sizden istediğim son cevap olacak. Ondan sonra, nasıl talimat verirsen o şekilde devam edeceğiz. Bunu ve tüm sonuçlarını çok dikkatli düşünmeni istiyorum," diyorum sesim soğukkanlı bir şekilde.

Bir süre daha bakıyor ve başıyla onaylayarak gözlerini indiriyor.

"Edwin'i sen mi bıçakladın," diyorum, "yoksa James mi?"

Odadaki sessizlik daha önce yaşadığımız tüm sessizliklerden daha uzun sürüyor. Trafik gürültüsünü tekrar ve daha yakından duyabiliyorum, Chloe'nin nefes alışını, ayaklarımın yerdeki sürtünmesini ve bacak bacak üstüne atarken taytımın takılmasını. Chloe kolunu kaşıyor ve gürültü aşığıdaki caddeden gelen motosiklet sesi kadar yüksek. Sadece Madeleine tamamen hareketsiz, o kadar sessiz ki gürültü ve hareketin yokluğu neredeyse hissedilir hale geliyor. Başımı çeviriyorum ve boynumdaki çatırtı kulağıma silah sesi gibi geliyor. Vuruşları sayıyorum, bir, iki, üç-hâlâ sessiz. Konuşmak istiyorum ama aynı zamanda söylediğim kelimeleri yutmak, geri çekmek ve çarpmak istiyorum

boğazımdan aşağı. Chloe ayak ayak üstüne atıyor, takım elbisesinin kumaşının duyabiliyorum, sanki cırt cırtı söküyormuş gibi. Nefesimi tutuyorum.

Sessizliğin içinde boğulmak üzereydim ki Madeleine başını kaldırıp tekrar bana baktı. Bakışlarımla doğrudan karşılaşılıyor ve bu sefer gözlerini kaçırmak zorunda kalan ben oluyorum, vücudum bir sıcaklıkla yıkılıyor ve bu odayı terk etme, kaçma, onu hayatımda daha önce hiç görmemiş gibi davranma arzusu duyuyorum. Nefes alıyor ve kalp atışlarımla hızlandığını, tırnaklarımla avuç içlerime battığını hissediyorum.

"Evet," diyor. "Evet, James Edwin'i bıçakladı. Babasını. Edwin beni bir kez çok sık dövdü, James'i son kez yaraladı. Kendini kaybeden James oldu, ben değil. Bir anne olarak, *şimdi ne yapmamı öneriyorsun?*" Bu bir tıslama ama havayı bir çığlık kadar yüksek sesle kesiyor.

Sessizlikte bir çatlak ve yapı çöküyor. Chloe masaya doğru ilerleyip oturuyor, sandalyemde geriye doğru kayıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Duymayı beklediğim şey buydu. Mantıklı olan tek açıklama bu.

"Patrick'e söyledim," diyor Madeleine. "Karakola geldiğinde Patrick'e söyledim. O biliyordu. Bu yüzden yorumsuz bir röportaj yaptım. Her şeyi çözmeye çalışıyorduk."

"Patrick mahkemeyi yanıltmaya hazır mıydı?" Chloe öyle diyor. "Olayı öyle görmedi. Yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordu."

Chloe ve ben bakışlarımızı değiştirdik. Patrick'in ikimizin de fark ettiğinden çok daha büyük bir karmaşa içinde olduğu artık çok açıktı.

"Bu benim yapmaya hazır olduğum bir şey değil," diyorum. "Artık bu söylendiğine göre, geri alınamaz. Bu yüzden seçenekleri gözden geçirmemiz gerekecek."

" et, söyle bana. Ama hepsinin berbat olduğunu biliyorum," diyor Madeleine.

Bir an için şok oldum, neredeyse hiç küfür etmiyordu.

Odaklanmaya çalışarak ona her şeyi anlattım. "Daha önce de açıkladığım gibi, savunmanızı cinayet suçlusu olarak değiştirebilirsiniz. Hafifletici sebeplerin sınırlı olacak ve ömür boyu hapis cezası alacaksınız. Suçsuz olduğunuzu iddia edebilirsiniz ve sizin için alternatif bir savunma yapamamak da savcılığa kanıt sunabiliriz. Bu, onların kanıtlarını sunmaları ve size karşı ikna edici bir dava oluşturmaya çalışmaları anlamına gelir. Yapabileceğim tek şey, herhangi bir olgusal hata yapıp yapmadıklarını belirtmek olacaktır. Onlara herhangi bir alternatif senaryo öneremeyeceğim ya da sizin adınıza herhangi bir savunma yapamayacağım. Yani eğer savcılık

ikna edici bir dava oluşturmazsanız, beraatla sonuçlanabilir, ama sadece sonuçlanabilir. Ya da suçsuz olarak kalabilir ve daha önce konuştuğumuz temelde bir duruşmaya devam edebilirsiniz, sadece Chloe ve ben sizi temsil edemeyiz. Ya da, suçu işleyenin siz değil oğlunuz olduğu temelinde savunmanızı tamamlayacak olan bu yeni kanıtı eklememize izin verebilirsiniz. Onu bu yönde çapraz sorguya çekin. Jüri size inanmayabilir ama bu bir savunma olacaktır."

Tüm bunları sakince, sırayla, durumdan biraz profesyonellik kurtarabildiğim için rahatlamış bir şekilde söylüyorum. Ama Madeleine'in durumunun dehşeti önümde kocaman duruyor ve göğsümü sıkıyor.

"Sen ne yapardın Alison?" Madeleine diyor. "Sen ne yapardın?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Üzgünüm ama sana ne yapman gerektiğini söyleyemem.

Ben ne yapardım bilmiyorum."

"Chloe?" diyor ama Chloe de başını sallıyor.

Madeleine tekrar konuşmadan önce uzun bir süre daha sessiz kalır. "Kasıtsız adam öldürme suçunu kabul etmekten bahsettiniz. Bu neyi gerektirir?"

Bir duraklama daha. Chloe bana bakıyor, ben de ona, kelimeler olmadan yaptığımız en uzun konuşma.

"Mahkemeye daha önce bize söylediklerinizi, psikiyatriste söylediklerinizi söyleyeceksiniz. Ama şimdi söylediklerinizi bir daha asla söyleyemezsiniz." Koltuk altlarımda ter havuzları oluşuyor, oda çok sıcak, çok havasız.

"Bunu yaparsam beni temsil eder misiniz?" diyor. "Yine de..."

Ve doğru cevabın ne olduğunu biliyorum, üzerimdeki mesleki yükümlülüğün ne olduğunu biliyorum. Eğer ona bu konuda onay verirsem, avukatların davranış kurallarındaki en temel kuralı çiğnemiş olacağımı biliyorum. Adalet bu şekilde müdahale etmek benim işim değil. Ama onun ve oğlunun maruz kaldığı şiddeti, korkuyu, öfkeyi, kalp kırıklığını düşünmek, tüm çağlar boyunca bu tür pisliklerden defalarca paçayı sıyıran tüm erkekleri düşünmek...

"Deneyebiliriz," diyor Chloe. "Duruşma olmadan kabul edip etmeyeceklerini görebiliriz. Ama kabul etmezlerse, James'in ifade verme riskinden kaçınmak istiyorsan, o zaman cinayet suçunu kabul etmek zorunda kalacaksın. Ve sonuçlarına katlanırsın."

Chloe de benim gibi hissediyor, biliyorum. En azından bu işte birlikteyiz.

"Bu çok zor olacak," diyorum. "Ama bunu çalışacağız."

Madeleine kısa bir süre sonra ayrılır. Yorgun görünüyor ama gözlerinin etrafındaki gerginlik azalmış. Bu stresi şimdi Chloe ve bana devretti, mahkemeye en iyi nasıl yaklaşacağımızı bulmamız için bize güveniyor.

"Bu bir kâbus," diyorum Chloe'ye.

"Evet. Sordun. Bazen bunun Patrick'in en güçlü yanlarından biri olduğunu düşünüyorum."

"Ne?"

"Hangi soruları sormamanın daha iyi olduğunu bilmek. O eski kestane, cevabını bilmediğin bir soruyu asla sorma."

"Ya da bilmek istemiyorum,"
diyorum. "Oldukça."

Defterimi ve kalemimi çantama koyup ayağa kalkıyorum. Artık Madeleine'in davasına odaklanmadığım için ben de yoruldu. Kendi durumumun gerçekleri tekrar etrafıma yerleşiyor.

Chloe kâğıtları karıştırıp bir yığın haline getiriyor ve kısa bir süre boşluğa bakmadan önce onları pembe bir kurdeleyle bağlıyor. Kâğıtları alıp masanın kenarındaki bir yığının üstüne ağır ağır koyuyor. Sonra başka bir kâğıt yığını alıp bakmaya başlıyor ve kendisinden uzaklaştırmak için o kadar sert itiyor ki kâğıt ve diğer yığın yere düşüyor.

Arkasındaki raftan Patrick'in mezuniyet fotoğrafını alıyor ve eliyle işaret ediyor. "Ona bakın, sadece ona bakın. Her şeyi vardı, işi, muayenehanesi, ama bunlar ona yetmiyordu. İnsanlarla flört etmeye, onları becermeye, onları fazla zorlamaya devam etmek zorundaydı. Her şeye sahip olabilirdi ama o sadece başka bir tecavüzcüydü." Resmi karşı duvara fırlatıyor ve resim masaya çarpıp geri sektikten sonra yere, etrafa saçılmış kâğıtların üzerine düşüyor.

Söyledikleri karşısında o kadar şaşıyorum, bunu ondan duymak beni o kadar şaşırtıyor ki, gülüyorum, ben daha durduramadan içimden bir ses patlıyor. Elimi ağzıma kapattım ama o duydu.

"Hayır, sorun değil. Gülün. Bu çok gülünç. Ben bir avukatım ve sen de bir avukatsın, ikimiz de oyunumuzun zirvesine çıkıyoruz ve bu saçmalığa mı takılıp kaldık? Böyle bir davayı üstlendiği için bizi mesleki olarak her şeyi riske atacağımız bir duruma soktu. Bu beni çok kızdırıyor."

Masanın etrafında dolanır ve kâğıtları toplayıp düzeltir.

bir yığın haline getirip yere koyuyor. Sonra fotoğrafı eline alıyor. Çöp sepetine atacak sanıyorum ama bir an bakıyor, ağzı bir karış açık, sonra çekmeceyi açıp kaldırıyor. Ben hala kapının yanında hareketsiz duruyorum, ne yöne gideceğinden emin değilim.

"Peki, şimdi ne olacak?" Diyorum.

"İşe koyulacağız. Avukatlarının öldüğünü bildirmem gereken bir sürü müvekkilim var ve Madeleine'in ağzındaki baklayı çıkardığına göre bu savunmayı nasıl bulmaya çalışmalıyız."

"Çok zor olacak," diyorum. "Keşke..."

Chloe iç geçirir. "Sen doğru olanı yaptın," diyor. "Söylediklerinde açıkça tutarsızlıklar vardı ve bir noktada dağılacaktı. Gerçeğe ihtiyacımız vardı, onunla ne yaparsak yapalım. Özellikle de Patrick bir arada tutamazken. Yine de diğer davalar için endişelenmeme neden oluyor, o müvekkillerle de perde arkasında ne kadar çok şey yapıyordu."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diyorum. "Yapacak çok şey var."

Omuz silkiyor, başını sallıyor. Ben de omuz silkiyorum. Ama her şeye rağmen, havada bir akrabalık duygusu var, bir takıma dönüştüğümüz hissi. Aramızda bir kenara atılamayacak kadar çok şey var, koca bir dava pratiği.

"Bence bunu yapabiliriz," diyorum. "Bence bu işi çözebiliriz. Ama bu ortaya çıkarsa, mahkemeyi gerçekten bu kadar büyük bir şekilde yanlış yönlendirirsek... Avukatlık yapmaya devam edebileceğimden emin değilim."

Chloe bir süre sözlerimi düşündü. "Eminim insanlar bunu her zaman yapıyordur."

Başımı salladım. "Ben değilim. Bunu ciddiye alıyoruz, biliyorsun. Bu Hipokrat Yemini değil ama önemli. Eğer daha azı için olsaydı... Ama bunu yaparsam, avukat olmaya devam etmek istemiyorum. Bu bir değiş tokuş. Anlıyor musunuz?"

Sanki gülmek üzereymiş gibi görünüyor. "Ne kadar da yüce gönüllüsünüz," diyor.

"Biliyorum, biliyorum. Ama ciddiyim. Verdiğim sözleri tutmamaktan bıktım. Ne yapacağımı bilmiyorum ama bir şeyler bulacağım. Mahkemede yalan söyleyip ertesi gün normal bir şekilde geri dönemem."

Yüzündeki gülümseme yavaşça kayboluyor. "Demek istediğini anlıyorum. Bana her zaman avukat olarak katılabilirsin."

Gülme sırası bende. "Tanrım, çok pratiksin."

"Evet, ama iyi bir yeteneğin boşa gittiğini görmekten hoşlanmıyorum. Tüm bunları çözmemde bana yardım edecek birine ihtiyacım olacak. Eğer mahkemeye gitmek istemiyorsan, ben yaparım. Yüksek izleyici haklarım var, sadece onları fazla kullanma. Ya da her zaman odalardan birine brifing verebiliriz."

Bir an hareket etmedim, fikre kapıldım. Düşünüyorum. Düzenli çalışma saatleri, Londra'nın merkezinde bir ofis. Öngörülebilirlik.

"musun, bu kötü bir fikir değil. Hiç de kötü bir fikir değil." El sıkıştık ve beni kendine çekip sarıldı.

"Yakında konuşuruz," diyorum çıkarken, tekerlekli çantamı arkamdan çekerek. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Odalara doğru yürüyorum, Kingsway'in yarısına geldiğimde çantamın takıldığını, yerde düzgün ilerlemediğini fark ediyorum. Çekebiliyorum ama sert ve giderek rahatsız edici bir hal alıyor. İnsanları kenara itiyorum ve bir barın yanındaki bir kapıya ulaşıyorum. Burada çantayı kaldırımda ters çevirip . Tekerleklerden sadece biri, mekanizmanın etrafını saran büyük bir sakız tomarıyla tıkanmış. Gri, yapışkan ve tiksindirici, içine saç parçaları ve sigara külü karışmış. Köpek boku bile daha kolay olurdu - en azından durulayabilirdim. Bununla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Giysileri dondurmakla ilgili bir şeyler hatırlıyorum ama tekerlekli çanta farklı. Çanta o kadar da yeni değil ama bunun dışında yeterince iyi durumda. Nefesimin altında küfürler mırıldanarak fermuarını çekiyorum ve odalara doğru yürümeye devam ediyorum, çekmeye çalışmaktan vazgeçip onun yerine taşıyorum.

Odama ulaştığımda odama giriyorum ve çantamı yere atıyorum. Çantayı açıp, haftalar önce yapmam gereken bir şekilde kâğıtları karıştırıyorum. Tam bir karmaşa. Eski iş ve hukuk raporları, boş sigara paketleri ve hatta kenarına kahverengi bir marul parçası yapışmış bir sandviç paketi taşıyorum. Tüm kâğıtları gizli imha kutusuna atıyorum ve masamın çekmecelerinden birinin arkasında bulduğum bir tornavidayla sakızı dürtüyorum. Sakız kıpırdamıyor ve sabırsızlıkla tornavidayı belli bir açıyla sokarak yumruyu koparmaya çalışıyorum. Başlangıçta bir dirençle karşılaşıyorum ve sonra her şey yerinden çıkıyor, tornavida elimden fırlıyor ve tekerlek bütünüyle yerinden çıkıyor.

Çantayı elime alıyorum ve sürmeyi deniyorum - düzensiz ama oldukça iyi gidiyor. Yeterince iyi. Mükemmel olmaması onu atmak için bir neden değil. Çantayı yere bırakıp masama oturuyorum ve Madeleine'in davasıyla ilgili notlarımı gözden geçiriyorum. Chloe haklı, gerçekten berbat bir durum. Hesapları

tutarsızdı, onunla yaptığım konferanslar zorlayıcı ve aşırı duygusaldı. Ama onun yerinde olsaydım, neyi farklı yapardım? Edwin'in onu istismar ettiği konusunda söylediklerine inanıyorum ve James'i korumak için duyduğu temel arzuyu anlıyorum. Yine de yeterli olmayabilir. James'in başı her halükarda belada, ya annesi ömür boyu içeride, babasının katili ya da kendisi yargılanıyor, polisle, sosyal hizmetlerle ve mahkemeye uğraşıyor, üstelik sadece on dört yaşında bir çocuk olmasına rağmen. Onu çapraz sorguya çektiğimi, babasını defalarca bıçaklayanın kendisi olduğunu söylediğimi hayal ediyorum ve boğazımda asit yükseliyor. Kasıtsız adam öldürme suçunu kabul ederek paçayı kurtarsa bile, daha kısa bir süre için de olsa yine de hapse girecek. Burada iyi bir sonuç yok.

Madeleine bu ifadeyi *bir anne olarak* kullandı. Bu ifade hiçbir zaman iyi bir yere gitmez, genellikle muhafazakar ya da baskıcı bir düşünceyi haklı çıkarmak için kullanılır. Her zaman kendimi bir anne olarak düşünmekten kaçınmaya çalıştım. Ama şimdi kendimi o konuma yerleştirmek için bilinçli bir çaba sarf ediyorum. Madeleine'in yerinde olsaydım hikayeme sadık kalacağımı, yalan söylemeye devam edeceğimi ve müebbet hapis cezasını göze alacağımı düşünmek istiyorum. Madeleine'e kızgın olduğumu, oğlunu korumak için daha fazlasını yapmadığı için öfkeli olduğumu fark ediyorum.

Öfkeme daha çok bakıyorum. Onun başarısız olduğunu düşünebilirim - peki ya benim yaptıklarım? Matilda'nın hayatının her günündeher ayında bir *anne olarak* başarısız oldum ya da en azından Carl böyle derdi. Ve dürüstçe baktığımda, kendi görüşüme göre de. Ama bildiğim bir şey var ki, her zaman iyi bir anne olamasam da onu hep sevdim. Yine de değişebilirim. Şimdiden daha hazır olmaya, yemek yapmaya ve onu okuldan almaya başladım, hissettiğim sefaletten kaçmak için dışarı çıkıp içki içmiyorum. Her şeyi bu kadar berbat etmiş olsam da, belki de çok geç değildir. Matilda beni kesinlikle seviyor gibi görünüyor ve ben de onu ne kadar biliyorum, onun yokluğu her şeyin altında yatan bir acı. Peki ya Carl, onun babalık rolü? Düşündüğü kadar iyi bir ebeveyn mi? Beni kovması Matilda'nın iyiliği için değil, onu tamamen kendine istediği için. Onları dışlamak yerine, kendimi bana söylediği her şeyi, Tilly ile olan ilişkiyi baltalamaya çalıştığı her zamanı hatırlamaya zorluyorum. Ona bir kardeş verme şansımı bile elimden aldı, beni başka bir çocuğumuz olamayacağına inanmanın ıstırabına soktu. Düşündükçe içimde bir öfke kabarıyor. Birini hatırlıyorum

Madeleine'in bize anlattığı ilk hikayeler tacizci kocası ve onun bilgisi olmadan ona nasıl hap içirdiğiydi. Carl'ın yaptığı da o kadar uzak değil. O da ben de kocalarımızın bize kendimizi nasıl kötü hissedeceğimizi söylemelerine izin verdik, onlara ait olan başarısızlıkların tüm suçunu taşıdık.

Carl'ın beni dışarı itmesine izin vermeyeceğim. Bugüne kadar berbat bir anneydim ama bu değişecek. Tilly'nin hak ettiği sevgi ve ilgiye sahip olduğundan emin olacağım, artık çatışma ve sessiz yıpratma savaşları olmayacak. Ona karşı duracağım, kızım için en iyisi için savaşıacağım.

Odadan çıkıyorum ve çantamı geride bırakarak otobüse doğru koşuyorum. Carl genellikle Perşembe günleri müşterilerle görüşmez, bu yüzden büyük olasılıkla evde olacaktır. Matilda okuldayken düzgünce konuşabilir ve tüm bunları çözebiliriz. Otobüs Angel'da trafiğe takıldı ve ben de koşarak metroya doğru yola çıktım. Şimdi onun için savaşımaya karar verdim, yeniden hayattayım, tüm kararsızlık ve endişe üzerimden kalktı.

Archway'den aşağıya doğru koşuyorum ve evimize, benim evime varıyorum. Anahtarımınla içeri girmek üzereydim ama kendimi durdurdum. Carl'a burada olduğumu bildirmek nazikçe, uygun bir davranış. Bunu sakince halledeceğim. Zili çalıyorum ve onun kapıya gelmesini bekliyorum. Birkaç dakika ses çıkmıyor ve merdivenlerden ağır ayak sesleri duymadan önce tekrar çalıyorum. Kapıyı açıyor ve sessiz bir şekilde bana bakıyor.

"Carl, seninle konuşmak istiyorum. olur mu?"

Dedim. Hâlâ bir şey yok.

"Kızgın olduğumu biliyorum ama bunu çözmenin bir yolu olmalı. Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Yine uzun bir duraksamanın ardından, "Şaka yapıyorsun herhalde," diye cevap verir.

"Hayır, şaka yapmıyorum. Senin mükemmel anne fikrin olmayabilirim ama yeterince iyi olabilirim. Matilda beni seviyor, bunu biliyorsun." Sesim gittikçe . Carl bana sessiz olmamı işaret ediyor ama ben devam ediyorum. "Beni bu şekilde dışarı atamazsın. Mücadele etmiyordum ama şimdi edeceğim. Ailemizi bu şekilde parçalamana izin vermeyeceğim; bu konuyu konuşmalıyız, yapabileceğimiz bir şey var mı bakmalıyız."

Etrafına bakıyor. Komşular hakkında ne düşündüğünü, benim burada durup kapının eşiğinden ona bağırmanın hakkında ne düşüneceklerini biliyorum. O

kapıyı kapatacakmış gibi hareket ediyor ve ben de ayağımı hızla içeri sokuyorum.

"Eğer kapının önünde kavga istemiyorsan, Carl, beni içeri al. Çünkü hiçbir yere gitmiyorum." Bedenimi kapıya doğru itiyorum ve omzumla kapıya vurduğumda geri çekilip kapıyı serbest bırakıyor. Ağır bir şekilde kapı aralığında yere düşüyorum. Kalkmama yardım etmek için uzanmak yerine bana saf bir küçümseme ifadesiyle bakıyor. Eski Carl'dan eser yok. Omzumu ovuşturarak kendimi yukarı çekiyorum ve koridorda duruyorum. En azından evin içindeyim.

Bana bakıyor ve "Sanırım buraya gelsen iyi olur" diyor, sanki bir yabancıymışım gibi, sanki bunca yıldır seviştığımız ve kavga ettiğimiz ev burası değilmiş gibi beni oturma odasına doğru işaret ediyor. Arkasından yürüyorum, elimi duvarda gezdiriyorum, duvar kağıdının ve sıvanın verdiği hissi, eve yeni bir çekmeceli dolap sokmaya çalıştığımızda açtığım deliği, tırabzanlara yaptığım kötü boya işini hatırlıyorum. Hiçbir şey söylemeden televizyonun önündeki kanepeyi işaret ediyor ve ben otururken odadan çıkıp dizüstü bilgisayarıyla geri dönüyor. Fişi televizyona taktı.

"Bir fincan çay ister misiniz?" diyor. "Başlamadan önce bir bardak su?"

"Hayır, teşekkür ederim, ben iyiyim."

"Emin misin? Hadi, sana biraz su getireyim." Carl odadan çıktı ve bir bardakla geri geldi. Aldım ve bir yudum içtim. Televizyon ekranı açılıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben de diyorum. "Bunun ne alakası var?"

Bana döndüğünde yüzü üzgündü. "Bunu yapmak istemezdim Alison, ama bana başka seçenek bırakmadın. Tıpkı vazektomi gibi."

"Ne yapmak istemedin?" Dedim.

"Sadece izle," dedi.

İzliyorum. Ama ne gördüğümü anlamıyorum. Televizyon ekranı onun dizüstü bilgisayarındakileri yansıtıyor. Bu bir Mac, açık pencereler var, arka planda bahçede oynayan Matilda'nın resmi var. Anlayamadığım şey ön taraftaki pencerede ne olduğu.

"Carl, bu da ne?" Sesimden panik akıyor. "ama, bunun ne olduğunu sanıyorsun? Sen gayet iyi biliyorsun."

O haklı. Biliyorum. Ama buna inanamıyorum. Az önce içinden geçtiğim ön holün bir videosu. Yer seviyesinden, merdivenlerin dibine yakın bir yerden çekilmiş.

"Bir şey kaçırmış olma ihtimaline karşı geri saracağım."

Carl'a bakıyorum ve sırtıttığını görüyorum.

"Neden izlediğiniz şeyi anlatmıyorsunuz? Ne düşündüğünü duymak isterim."

"Ben, hayır. Ne izlediğimizi biliyorsun," diye zorlamayı başarıyorum.

"Alison, bana ne izlediğimizi söyle." Sesinde öyle bir kötülük var ki Buna dayanamıyorum. Videoyu durdurdu ve kanepede yanıma oturdu. Sonra çenemi tutuyor, parmakları çeneme kilitleniyor. Videoyu birkaç saniye daha oynatıyor. Ekrandaki iki kişi birbirine yaklaşıyor, öpüşüyor, ayrılıyor.

"Bu kim Alison? Kimi izlediğimizi söyle." Parmakları o kadar sıkıyor ki konuşmak için ağzımı açmakta zorlanıyorum. Canımı yakıyor.

"Benim. Ve bu... Patrick." "Patrick kim?"

"O benim avukatım," diyorum.

"Ne kadar da şefkatli görünüyor. Az önce ölen mu?" "Evet. Ama bunu nereden biliyorsun?"

"Öğreneceksin. Utanç verici. Tecavüzcü olduğuna dair küçük bir söylenti duydum. Bu konuda bir şey biliyor musun?" diyor.

Başımı sallamaya çalışıyorum ama beni çok sıkı tutuyor.

Tekrar konuşmaya başladı, "Komik, *Evening Standard*'ın her yerindeydi. Her neyse. Bana neler olduğunu anlatmaya devam et. Neden ne giydiğini tarif etmiyorsun?"

Artık ekrana bakmak istemiyorum ama Carl başımı oynatmama izin vermiyor. Dondurulmuş karede kendime bakıyorum.

"Eşofman altı ve tişört giyiyorum," diyorum.

"Pek çaba sarf etmedik, değil mi? Yine de, birazdan göreceğimiz gibi kolay erişim." Sesindeki acımasızlık nefes kesici; daha önce bu sesi kullandığını hiç duymamıştım. Videoyu tekrar başlatıyor. "Şimdi ne oluyor Alison?"

"Patrick'in, Patrick'in... Tişörtümü yırtıyor."

"Ah evet, görüyoruz. Neden bana altında ne giydiğini söylemiyorsun?"

Başımı çalışıyorum ama elini bırakmıyor. Diğer elini boynuma götürüyor ve sıkıyor. Zaten zorlanıyordum, panik ve stres nefes alış verişlerimi sıkılaştırıyordu ama şimdi hiç nefes alamıyorum. Yüzümün kızardığını hissediyorum ve ellerimi kaldırıp onunkileri çekiyorum. Bir süre daha kımıldamıyor.

Boğazımı bırakmadan önce birkaç saniye.

"Bir dahaki sefere bunu daha uzun süre yapacağım," diyor. "Altına ne giydiğini söyle."

Nefes almaya, sesimi düzenlemeye çalışıyorum.

"Boğazında bir kurbağa var gibi görünüyor," diyor. "Bir içki al." Bana suyu uzatıyor ve ben de yudum yudum içiyorum.

"Tekrar deneyelim," diyor. "Altına ne giyiyorsun?"

Bu işe yaramaz için direnmek Daha ileri. "Hiçbir şey."
I söyle. "Ben değil bir şey giymek."

"Arayan beyefendi için ne kadar uygun. Peki şimdi ne yapıyor?" "Eşofman altımı çıkarıyor."

"Hayır, o değil. Ondan önce. Üst yarınızla ne yapıyor diyelim mi?"

Başımı o kadar aşağı indirmek istiyorum ki kendi içime gömülmek, kanepenin altına kaymak ve zamanın geri kalanında rahatsız edilmeden orada yatmak istiyorum. Savaşmak için geldim ve kendimi bir kâbusun içinde buldum. Carl elini tekrar boğazıma götürüyor.

"Göğüslerimle oynuyor," diyorum.

"Doğru," diyor. "İyi kız. Aslında bu bana bir fikir verdi." Beni kanepeye geri itiyor ve çenemdeki kavrayışını bırakmadan, yedek elini üstümü yukarı çekecekmiş gibi hareket ettiriyor. Ona bakıyorum, tanıdığım Carl'dan bir iz görebilmek için umutsuzca çabalıyorum ama sanki bambaşka biri. Mavi Sakal maskesini çıkarmış.

Geri çekilir. "Bir daha düşündüm de," dedi, "rahatsız olabileceğimi sanmıyorum. Bana bir ömür yetecek kadar şey gördüm."

Videonun geri kalanını izlemek için yerime geri itildim. Dengeli bir şekilde oturuyorum, izlediğimiz şey için açıklamalarım hazır. Burada Patrick beni soyuyor, burada beni döndürüyor, burada arkamdan beni itiyor. Ama Carl bir daha sormuyor. Bittiğinde beni bırakıyor ve koltuğa doğru ilerliyor. Çenemi ovuyorum.

"Bunu nereden aldın?" diye sordum.

"Bu önemli değil," diyor. "Ama kötü bir kayıt değil. Sence de öyle değil mi?"

Gözlerimi kapatıyorum, göğüslerimin ve kıçımın görüntüsünü, Patrick'in ellerimi kapatmaya çalışıyorum.

"Sadece bir kez oldu," diyorum.

Carl, sanki yerel yönetimlerin durumu hakkında küçük bir gözlem yapmışım gibi başını sallıyor.

Hükümet. Bilgisayarında tıklıyor.

"Şimdiye kadar filmde bulabildiğim tek sefer kesinlikle bu," diyor. "Ancak tüm bunlar bunun bir kereden çok daha fazla olduğunu gösteriyor."

Şimdi televizyonda beliren ekran, benden Patrick'e, Patrick'ten bana gelen arama ve kısa mesaj kayıtlarıyla dolu. Carl bunlardan birine tıklıyor ve tam metni gösteriyor, mahkemeden sonra buluşmak için bir anlaşma.

"Oldukça kesin, değil mi?" "Bütün bunları nereden buldun?"

"Ah, aslında bundan oldukça memnundum. Sen o kadar sinirlendikten sonra geceyi odanda geçirmiştin. Hatırladın mı?"

Başımı sallıyorum. Hatırlıyorum.

"Ve ekranını mı kırdın?" Tekrar başımı salladım.

"Telefon mağazalarındaki insanlar çok yardımseverler, özellikle de asi genç kıızıyla ilgilenen bir babaya yardım ederken. Neler yaptığını takip etmek için telefonda tam olarak ne yapmam gerektiğini gösterdiler. Her aramayı, her mesajı, her e-postayı. Her şeyi."

Çantamı karıştırdım ve telefonumu çıkardım. Tamamen normal görünüyor. Carl'ın maskesini taktığında tamamen normal görünmesi gibi. Kılıfını çıkarıp arkasını kurcalıyorum.

"Bu bir iPhone," diyorum. "Bir iPhone'u hackleyemezsin."

"Görünüşe göre herkes böyle düşünüyor," diyor. "Ama yapabilirsin. Jailbreak yapabilir, kolayca casus yazılım yükleyebilirsiniz."

Elimde evirip çeviriyorum. "Bu yasadışı, Carl. Bu yasadışı. İnsanların telefonlarını bu şekilde hackleyemezsin. Bu kabul edilebilir bir kanıt değil."

"Kim kanıttan bahsediyor? Bunu mahkemeye taşımaya çalışmıyorum."

"Ne yapmaya çalışıyorsun o zaman?" Ellerim o kadar soğuk ki telefonu tutmakta zorlanıyorum. Sehpanın üzerine bırakıp ellerimi birbirine sürtüyorum, yüzüm gergin.

"Eğer defolup gitmez ve Matilda ile beni rahat bırakmazsan, bu videoyu adres defterindeki tüm kişilere e-posta ile göndereceğim," diyor. "Çıplak göğüslerin, kılların, kocan ve çocuğun evde olmadığı anda avukatının seni kışından tutup götürmesi. Bunun biraz heyecan yaratacağını düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

"Ama bu şantaj. Bana şantaj yapıyorsun," diyorum. Dizüstü bilgisayarına uzanıyorum ve onu kapıp başının üstünde tutarak gülüyor.

"Evet, muhtemelen . Ama gerçekten polise gidecek misin?
Eylemlerin sonuçları vardır, biliyorsun. Seni yok edebilirim Alison."

Hareketimin boşuna olduğunu anlamadan önce tekrar dizüstü bilgisayara uzanıyorum. Kanepeye geri oturuyorum.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Köşeye kıvrılabildiğim kadar kıvrılarak söylüyorum.

"Telefonunu hacklediğimden beri," diyor ve davranışından bahsederken kullandığı gerçekçi üslup, yaptığı diğer her şeyden daha net bir şekilde gerçekliğini ortaya koyuyor. "İşte o zaman emin oldum. Ama şüphelerim çok daha önceden vardı. Şimdi ne zaman başladığını biliyorum elbette. Bu konuda özellikle sıkıcı bir konuşma yaptınız." Arama kaydını gözden geçiriyor. Farenin okunun ekrandaki listede aşağı doğru hareket edişini izliyorum. "Ah evet, işte burada."

Bir randevuya çift tıklıyor ve benim ve Patrick'in sesleri odayı dolduruyor. Ellerimi kulaklarıma koyuyorum. O gülüyor.

"Gerçeği kaldırabileceğini düşünmemiştim," diyor.

Başımı sallamaya devam ediyorum, her şeyi bir kenara itmek istiyorum.

"Yapmazsın... Yapmayacağını biliyorum. Ben onun annesiyim," diyorum.

"Bunu düşündüm ve dürüst olmak gerekirse bunun önemli olmadığına karar verdim. Senin için önemli değildi. Utanç duygusunu atlatacaktır. Senin onun hayatında olmandan daha az zarar verici olacaktır."

"Bunu bana nasıl yapabildiğini anlamıyorum," diyorum. "Bir zamanlar birbirimizi seviyorduk."

"Vardı ama artık yok. Bunu açıkça belirttin. Ve bence sen zarar verici, zehirli bir insansın Alison. Tamamen bencilsin. Neredeyse narsist. Matilda'nın seni hayatından çıkarması gerekiyor ve ben de bunu sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bunun şoku başladı. Gözlerimi ovuşturup her şeyi unutamıyorum. Carl'ı kızdırdığımı biliyordum ama benden ne kadar nefret ettiğini bilmiyordum, ta ki şimdiye kadar. Patrick'e yaptığım tüm aramaları, mesajlarımı gösteren ekrana bakıyorum ve dehşetin ötesinde, gerçek içime işliyor.

"Neden tüm bunları Pazar günü söylemedin?" Dedim. "Neden sakladın?"

"Buna ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Ne kadar kötü bir anne olduğunu anladığımı sanıyordum. Matilda'yı kaybettin. O zaman mesajı alırsın diye ummuştum."

"Matilda'yı kaybetmiş olabilirim," diyorum ayağa kalkarak. "Ama önce bana koştu. Her zaman beni ister. Çok iyi olmayabilirim ama beni seviyor."

Beni ondan alamazsınız."

"En iyisi bu Alison. En iyisi bu."

Televizyonla dizüstü bilgisayarı birbirine bağlayan kabloyu çıkarıyor. Tekrar bilgisayara saldırmak üzereydim ki gözüme takıldı ve güldü.

"Hepsi yedeklendi, gönderilmeye hazır. Dizüstü bilgisayarı alsanız da fark etmez, dosyaları silemezsiniz. Eğer bir şey olursa, puf diye giderler. Tanıdığınız ve tanıştığınız herkese gönderilir. Ve hepsi senin suçun olacak."

"Carl, lütfen..." Diyorum ama artık çok geç. Kolunun altında dizüstü bilgisayarıyla oturma odasından çıkıyor.

"Matilda'yı okuldan almam gerekiyor," diyor. "Gitmenizi rica ediyorum, lütfen."

Ona bakıyorum ama gözleri bomboş, sadece kapının üstündeki pencereden gelen ışığı yansıtıyor. Arkalarında hiçbir şey yok, sevgi, şefkat ya da eskiden paylaştığımız herhangi bir şeye dair hiçbir ipucu yok. Geriye doğru kapıya doğru sendeliyorum ve kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Hava aydınlık, evin içinden çok daha aydınlık ve gözlerim yanıyor ve sulanıyor.

Kapıdan çıktım ve Carl bana anahtarlarla ilgili bir şeyler bağılıyor ama ben dönüp koşuyorum, ayaklarım kaldırımı dövüyor ve egzozun ağır havası ağzımda ve boğazımda yoğunlaşıyor. Bir taksi geçiyor ve onu çağırıyorum, beni Covent Garden'a götürmesini istiyorum ve takip etmeyeceğini umarak arka koltuğa büzülüyorum. Daha fazla kesintiye uğramadan otele geri dönüyorum.

Odaya girdiğimde otomatik olarak telefonuma yöneliyorum ama Carl'ın izleyeceği düşüncesi beni durduruyor. Telefonu kapatıp bir yığın giysinin altına itiyorum. Gün beni yakalamış durumda ve tek düşünebildiğim ne kadar yorgun olduğum, ne kadar bitkin olduğum ve şu anda yapabileceğim tek şeyin kendimi yorganın altında herkesin gözünden kaybolacak kadar küçültmek olduğu. Sadece ayakkabılarımı çıkarmak için duruyorum, yorganın altına giriyorum ve uyku beni günün dehşetinden kurtarmak için hızla iniyor.

Yavaşça uyanıyorum, başım kalın. Panjurların yanından ışık geliyor ve dışarıda sokaklar uyanıyor. Telefonuma uzanıyorum ve elim boş döndüğünde hatırlıyorum, düşünce üstüne düşünce çöküyor. Neredeyse başımı tekrar yorganla örtüp uyumaya devam edeceğim ama bu hiçbir şeyi çözmeyecek. Saatimi buluyorum ve ne kadar geç olduğunu görünce şaşıyorum, neredeyse dokuz. Kalkıp duş alıyorum, suyun altında durup önceki günü anlamlandırmaya çalışıyorum.

Carl'ın bana böyle davranabileceğini asla düşünmezdim ama artık bunu yapabileceğini ve sonuna kadar gideceğini biliyorum. Bu kararlılığı daha önce de gözlerinde görmüştüm: Matilda üç yaşındayken parkta onu tehdit eden köpeği durdurduğunda, yıllar önce metroda bir grup genç tarafından rahatsız edildiğimde. O zaman da geri adım atmamıştı, şimdi de atmayacak. Casus yazılım ama. Matilda'ya olan bağlılığını gerekçe olarak gösterse bile bu çok sinsice. Bir ilişkim olsa bile. Duştan çıkıp kurulandım ve kot pantolonumu giydim.

Carl'ın dün bana izlettiği video aklımdan çıkmıyor. Daha analitik olmaya çalışıyorum, bunu nasıl yaptığını düşünüyorum. Koridorda bir yere gizli bir kamera koymuş olmalı. Açıyı düşünüyorum. Aşağıdan, merdivenlerin dibine yakın bir yerden çekilmiş olduğunu tahmin ediyorum. Otel odasının etrafına bakıyorum. Kamera burada herhangi bir yere gizlenmiş olabilir. Herhangi bir yerde olabilir. Birden fazla olabilir. Başım çatlıyor.

Hazır olur olmaz Covent Garden'dan geçip Apple Store'a gidiyorum. Telefonumu bir çoraba sardım, Carl'ın kameraya da sızmayı başarıp başarmadığından emin değilim. Yabancı dil öğrencilerinin oluşturduğu kalabalığın arasından geçerek mağazaya giriyorum ve Apple tişörtü giymiş birini arıyorum. Yirmili yaşlarında bir kadın bana yaklaşıyor, sağ kulağında üç, sol kulağında beş küpe var. Onları saymak beni ve bitirdiğinde

Yardım edip edemeyeceğini soruyor, çok kızgın görünmediğimi umarak konuşmaya hazırım.

"Sanırım biri telefonuma casus yazılım yüklemiş," diyorum ve çorabı ona uzatıyorum.

"Sana bunu düşündüren ne? Telefonda bir sorun mu var?" diyor çorabı almadan. Biraz tuhaf görüldüğünü fark ediyorum ve telefonu çorabın içinden çıkarıyorum. Aldı ve baktı.

"Müdahale edilip edilmediğini anlamanın yolu var mı?" Diyorum.

"Pek sayılmaz," diyor. "Ve bana gayet iyi görünüyor."

"Jailbreak yapmak ve casus yazılım yüklemekle ilgili bir şeyler söyledi." "Kim söyledi?" diyor, ona ve bana daha yakından bakarak.

"Sadece biri. Her neyse, bir şey yapabilir misin?"

"Bu benim alanım değil" diyor. "Ama beklemek isterseniz, Genius Bar'dan biri size yardımcı olabilir. Size bir randevu ayarlayabilirim."

"Randevu için zamanım yok."

Tekrar telefona bakar. "Biliyor musun, bu konuda biraz okudum. Sorunu çözeceğinin garantisini veremem ama tam fabrika ayarlarına sıfırlama yaparsan sorun ortadan kalkar."

"Bana yardım edebilir misiniz?"

Başını salladı ve beni bir tabureye doğru yönlendirdi. Bazı işlemlerden geçti ve telefonu bana geri verdi, satın alındığı zamanki gibi boştu.

"Nasıl kurulacağını biliyor musun?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Kullanabileceğim bir dizüstü bilgisayar var mı, lütfen?" Ben soruyorum, o da önümdeki kilidini açıyor.

"Bunu kullanabilirsin. Yerinde olsam şifrelerimi değiştirirdim. . Özellikle de telefonunuz için."

"Ben de aynen öyle yapacağım." Şifre her zaman evlilik yıldönümümüzün tarihiydi. Carl'ın bu kadar kolay kırmasına şaşmamalı.

Uygulamalar telefonuma indirilirken çevrimiçi olarak e-posta hesabıma giriş yapıyorum ve şifreyi değiştiriyorum. Bu işlem tamamlandıktan sonra cep telefonu sağlayıcıyı arıyorum ve telefon numaramı da değiştirmenin mümkün olup olmadığını soruyorum. Beklemede cevap beklerken bir mesaj geliyor. Hoparlörü açıyorum.

Beni şimdi kilitleyebilirsiniz ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Video hala .

Carl. Mesaja bakıyorum ve bir şey tıklıyor, dün gece bu kadar şok ve yorgun olmasaydım fark edebileceğim bir şeyin açıklaması. Bunu düşündüm ve bir cevap gönderdim.

Sen miydin?

Kısa süre sonra cevap

verir. Ne?

Cevabı zaten biliyorum ama görmek istiyorum.

O isimsiz mesajları gönderen sendin. Neden?

Mesajı gönderiyorum ve aynı anda telefon numaram hakkında operatörle konuşmak için beklemeye alınıyorum. Ona endişelenmemesini, sorun olmadığını söyledim. Artık sorunun kimde olduğunu biliyorum. Carl bir cevap gönderdi.

Bunu hak etmiştin.

Apple Store'daki kadına teşekkür edip çıkıyorum. Carl'ın numarasını engellemeyi düşünüyorum ama ne anlamı var ki? Tüm hasar çoktan verildi.

Covent Garden'a doğru yürüyorum, gece kulübü Swish'in yanından geçiyorum, haftalar önce elime bok bulaşan ara sokağın yanından geçiyorum. Kingsway'i geçiyorum. Etrafımdaki herkes iş için giyinmiş, evrak çantaları ve tek kullanımlık kahve fincanları taşıyor. Aldwych'e inerken trafik kuyruğa giriyor ve ben otobüslerin arasından kaçıyorum. İşte Holborn, Patrick'in hayatına son vermeyi seçtiği yer. Nasıl hissettiğini biliyor muyum? Umarım öğrenmem. Carl'ı kaybettim, Patrick'i de ve itibarım pamuk ipliğine bağlı ama Matilda'yı düşünmek beni ayakta tutuyor.

Şimdi Lincoln's Inn Fields'dayım, yeşil alanda trafiğin gürültüsü azaldı. Kafeye yürüyorum ve bir kahve alıp terasta oturuyorum. Hava soğuk ama gökyüzü aydınlık ve benim sessizliğe ve sakinliğe ihtiyacım var. Şöyle bir bakıyorum

Lincoln's Inn'in çatılarını ve orada yemek yemeyi, Latince, mumlar ve portonun eski geleneklerini, John Donne'un vaaz verdiği şapeli hatırlıyorum. Bir zamanlar yüzüm Carl'ın gözünde belirirdi, onunki de benimkinde, kalplerimiz sade ve birbirimize sadıktı, düşündüğüm gibi, ama şimdi bu yansımalar bir lunapark aynasındaki gibi çarpık. Google'da aile hukuku ve velayet düzenlemelerini araştırmaya başladım ama durup telefonumu masaya bıraktım. Carl'ın hukuken haklı olmadığını, hiçbir yargıcın Matilda'nın velayetini paylaşmamı engellemeyeceğini biliyorum ama aynı zamanda herhangi bir itirazda bulunduğum anda tehdidini gerçekleştireceğini de biliyorum. Elimi yüzüme sürüyorum, tüm bu çelişkili düşüncelerden dolayı başım ağrıyor.

"Alison."

Adımın sesi dikkatimi çekti. Etrafıma baktım. "Alison."

Bir an için kim olduğunu göremiyorum. Biraz rüzgar var ve saçlarımı gözlerime doğru savurarak kafamı karıştırıyor.

Öne çıktı ve koluma girdi. Saçlarımı yüzümden itiyorum ve onun Caroline Napier olduğunu görüyorum. Bir an için ayaklarımın dibinde bir uçurum açılıyor ve uçurumun kenarından aşağı yuvarlanıyorum. Sonra tekrar ayağa kalkıyorum. Bildiğimi bilmiyor. Sorun yok.

"Caroline. Selam. Üzgünüm, kilometrelerce ."

"Seni gördüm ve bırakacaktım ama seninle gerçekten konuşmam gerekiyor."

Ona daha yakından bakıyorum. İyi görünmüyor, saçları yağlı, cildi lekeli ve çenesinde lekeler var. Aynaya bakmak gibi.

"Her şey yolunda mı?" Hissettiğimden daha profesyonel, daha tarafsız görünmeyi umarak söylüyorum.

"Ben iyiyim," diye söze başladı ve durdu. "Hayır, değilim. Hiç değilim. Size katılmamın bir sakıncası var mı?"

Ona hayır demek istiyorum, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. "Elbette," diyorum. "Sadece bir kahve içiyordum."

Eşarbını boynuna sımsıkı sarmış bir halde oturuyor. Parmaksız eldivenler giyiyor ve önündeki masaya dökülen suda bir çizgi izliyor.

"Sanırım sizinle neden konuşmak istediğimi merak ediyorsunuzdur," diyor.

"Şey, evet. Sanırım." Bahçeye bakıyorum, elinde balon tutan küçük bir çocuğa odaklanıyorum, çaresizce ondan başka bir şeye bakmaya çalışıyorum.

"Görüyorsun, olay şu ki, Alison. Tanrım, bunu söylemek çok zor... Mesele şu ki, ben

Biliyorum. Senin de bildiğini biliyorum. Sana söylemek zorundaydı."

Uçurum tekrar önümde esniyor ama ben onun gözlerinin içine bakıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Sözlerimden buz kırabilirsin.

"Hadi ama, artık bunu aştık. Sanırım Patrick kendini trenin altına attığında bundan emin ."

Elimde olmadan irkildim. "Sana ne söyledi?" Söyledim. İnkâr etmenin bir anlamı yok.

"Bir ilişki yaşadığınızı. Hayatındaki en anlamlı ilişkinin siz olduğunuzu." Başını sallıyor, görünüşe göre bu fikre şaşırmış. "O zamanlar fark ettiğimi sanmasam da onda çok yalnız bir şeyler vardı. Çok sarhoştı..."

"Tanrım..." Ben de diyorum ki.

"Sanırım size yapmadığını, öyle bir şey olmadığını söylemiştir?" Bir şey söylemiyorum ama başımı bir kez eğerek onaylıyorum.

"Bu doğrudu. Ama Patrick'i bu kadar kötü etkileyeceğini bilmiyordum," diyor. "Eğer bir fikrim olsaydı..."

"Yine de onu polise ihbar eder miydiniz?"

Ellerine bakıyor ve eldiveninin bir kısmını çekiştiriyor. Bir alyans takıyor, sade bir gümüş yüzük.

"Evet. Ben olsam yapardım. Sanırım," diyor. "Yani, olanlar yoruma çok açıktı. Ama polise anlatmak doğru gibi geldi ve daha sonra terapistimle konuştum ve o da bunun tecavüz olduğunu düşünüyorsam, tecavüz olduğu konusunda netti. Eylemlerin sonuçları vardır-Patrick kocamla yaşadığım sorunlar nedeniyle ne kadar savunmasız olduğumu biliyordu."

Eliyle işaret ediyorum. "Alyansını takıyorsun."

"Kocam çok anlayışlı davrandı. Artık ne kadar zarar verdiğini, davranışlarımın, sarhoşluğumun, alışılmadık davranışlarımın, hepsinin bir yardım çılgılığı olduğunu görebiliyor. Başıma gelenlerden dolayı kendini gerçekten kötü hissediyor - tekrar eve taşındı" diyor.

"Yani artık ayrılmıyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Ama birlikte danışmanlık yapacağız."

"Güzel. Bu iyi," diyorum. Sormalı mıyım, sormamalı mıyım diye ikilemde kalıyorum ama elimde değil. Derin bir nefes alıyorum. "Patrick'le olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Başını öne eğiyor. "Birçoğu onun olduğu kadar benim de hatamdı," diyor.

"Kafayı buldum. Kimse bana o kadar şarap içirmedi, kimse beni bahçeye çıkarmadı. Onu öpmek istedim, daha ileri gitmek istedim. Ta ki yapmayana kadar. Ve o durmadı. O da sarhoştı. Ama ben hayır dedim, o dinlemedi ve ondan sonra başka seçeneğim kalmadı, evet demek zorunda kaldım."

Elini uzattım ve bir süre sonra tuttu. Parmakları soğuktu. Konuşmaya devam ediyor.

"Ve sonra tutuklandık. O şekilde sürüklenerek karakola götürülmek hayatımın en aşağılayıcı anıydı. Uyudum ve uyandığımda ne yapmam gerektiğini biliyordum. İşte o zaman tecavüz iddiasında bulundum."

Eli benimkini çok üşütüyor ve yavaşça çekiyorum.

"Neredeyse söylediğim anda geri adım atacaktım. Ama sonra terapistimi görmeye gittim. Doğru şeyi yaptığımdan gerçekten emin değildim ama o kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı. Her şeyi geri çekmeye hazırdım ama o haklı olduğumu görmemi sağladı. Eğer bunun tecavüz olduğunu düşündüysem, öyleydi. Ve eylemlerin sonuçları vardır. Bu sözü sürekli söylediğimi biliyorum ama terapistimin en sevdiği sözlerden biridir ve bence akılda tutulması gereken çok iyi bir sözdür."

Ellerimdeki soğukluk kollarıma ve vücuduma yayılıyor. Ayaklarım yere sağlam basıyor. Kulaklarımda bir çınlama var, bana söylediklerinde kaçırdığım bir şey olduğunu .

"Kulağa korkunç geliyor," diyorum. Patrick'in bana anonimlik hakkında söylediklerini düşünüyorum ama kelimeleri söylemek istemiyorum. Bu adil değil. Belki içinde bir şeyler vardı ama bence doğruyu söylüyor.

"Öyleydi. Gerçekten öyleydi. Ve sonra Patrick'in kendini öldürdüğünü öğrendim. Ama sanırım diğer kız ortaya çıkmıştı. Ve her şey gazetelerdeydi. Kariyeri bitmişti." Bir elini ağzına götürdü ve omuzlarını eğdi. Ben olduğum yerde oturuyor, ellerimi ceplerime sokuyorum. Hiçbir şey söylemiyorum.

"Özür dilerim Alison. Devam ettiğimi duymana gerek yok." Gözlerini kısarak bana baktı. "Sen de harika görünüyorsun. Çok zor olmalı."

Yalan söylüyor olabilir ama Patrick'in nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum. Ve Alexia'nın yalan söylediğine bir an bile inanmıyorum. O her zaman kabul edilebilir olanın sınırındaydı, bana karşı bile. Bulanık çizgiler, gerçekten. Nefes veriyorum.

"Evet, öyle. Ama terapistinize katılıyorum, doğru olanı yaptınız. Eylemlerin sonuçları vardır." Ve bunu söylerken neyi kaçırdığımı fark ettim.

Bu cümleyi biliyorum. Daha dün bana söylenmişti. O konuşmaya devam ederken zihnim uğulduyor.

"Mümkünse evli kalacağım, size söylüyorum. Dışarıda bununla uğraşacak durumda değilim."

"Seçme şansım olmayabilir," diyorum. "Benimki dağıldı." "Çok üzgünüm," diyor.

Aklıma geldi. "Biliyor musun, biraz terapiye ihtiyacım var. Benim için, bizim için gerekli olan şey tam olarak bu olabilir. Terapistinin adı ne? Kulağa iyi geliyor."

"Bir kartım var," diyor. El çantasını alıp karıştırıyor ve cüzdanını çıkarıyor. Bir kart çıkararak bana uzattı. "O çok iyi biri, eminim sana bir çözüm bulacaktır."

"Teşekkür ederim," diyorum. Kartı alıyorum ve okumadan ceketimin cebine sokuyorum. "Bunu kesinlikle düşüneceğim."

Telefonuna bakar. "Gitsem iyi olacak. Yakında Southwark'ta olmam gerekiyor," diyor. "Belki buluşabiliriz? Öğle yemeği yeriz?"

Başımı sallıyorum, evet diyorum. Şüphelensem de bu gerçekleşebilir bile. Geçerken omzuma bir kez dokunuyor ve ben onun uzaklaşmasını dinliyorum.

Odama geri dönmeden önce bir süre daha masada oturuyorum. Şüphe ve bilgi arasında kısa bir an yaşıyorum. Cevap cebimdeki küçük bir kartın üzerinde. Bunu görmezden gelmek, her şey normalmiş gibi davranmak istiyorum ama normal daha fazla sürdürebileceğimden emin değilim. Odama girdiğimde masaya oturuyorum ve derin nefesler alıyorum.

Kızımı kaybedeceğim. Birçok açıdan onu zaten kaybettim. Eğer biraz omurgalı olmazsam. Carl'a yaptıklarımın kötü olduğunu biliyorum ama onun bana yaptıkları da korkunç - bana yalan söylemek, beni gözetlemek ve anonim bir kalkanın arkasından benimle alay etmek. Kızımı yetiştirmek istediğim kişi bu mu? Belki onu okuldan alıp kaçabilirim? İskoçya'nın kuzeyine, adalardan birine gidersek onu asla bulamaz. Yeni Zelanda'ya, Avustralya'ya gidebiliriz - bunu daha önce araştırmıştım, bir avukat olarak göç etmek için izin alabilirim. Ama o beni durdurur. Üzerimde büyük bir tehdidi var.

Son bir derin nefes ve zamanı geldi. Cebimden kartı çıkardım ve

Okudum. Tekrar okudum. Masanın üzerine, kenarı kenara paralel olacak şekilde bıraktım. Ellerimi yumruk yapmadan önce her iki yanında düzleştiriyorum, öyle ki parmak eklemlerim beyazlıyor. Savaşma vakti geldi.

Karttaki kelimeler gözlerimin önünde dans ediyor.

Carl Bailey-Psikoterapist İlişki
Danışmanlığı/Seks Bağımlılığı

Caroline'ın terapistiydi. Caroline Napier'in terapistiydi ve Caroline'in kendi ağzından Patrick'i ihbar ederken ona destek olan da oydu. Caroline kendisine olanları anlattığında Patrick'in kim olduğunu tam olarak biliyordu ve tarafsız olmak yerine, çıkar çatışması nedeniyle kendisini tedaviden çekerek ona danışmanlık yaptı. Müvekkilini desteklemekten ziyade, Patrick'ten hoşlanmaması için iyi bir nedeni olduğunu söylemeden tecavüz iddiasında onu destekledi, şüphesiz neşeliydi. Ne kadar çok şey bildiğini, erişim alanının ne kadar genişlediğini fark etmeye başladığımda üzerime bir ürperti yayılıyor.

Odamın kenarından kırık tekerlekli çantamı alıp yere atıyorum. Çekip açıyorum ve astarına bakıyorum, yırtık ya da delik var mı diye bakıyorum, herhangi bir yerinde bir açıklık olabilir mi diye. Çılgınca, ters çevirip dışına bakıyorum. İşte aradığım şey. Üst kısmında bir delik, göz ardı edilebilecek kadar küçük ama amacı için yeterince büyük. Çantayı tekrar düz bir yere koyuyorum ve iki elimle çekerek astarını yırtıyorum. Ve işte orada, küçük, siyah. Yanıp sönen kırmızı bir ışık. Bir fotoğraf makinesi. Minyatür bir kamera, lensi delikten dışarı çıkıyor. Onun için yapılmış muhafazadan çekip çıkarıyorum ve odadan dışarı fırlıyorum.

Odadan koşarak çıkıyorum, Robert'ı iterek geçiyorum, kapıyı Mark'ın yüzüne kapatıyorum. Otobüse doğru koşarken yayaları bir o yana bir bu yana savuruyorum. Biri bana bağırıyor ama geliyorum. Otobüs yok ama bir taksi var.

"Archway, lütfen," diyorum ve o da hızlanarak uzaklaşıyor.

Ayaklarımı yere bastırarak taksinin daha hızlı gitmesini istiyorum.

Artık bende ne bulduğu umurunda değil. Birkaç müstehcen resim, bir video? Ne olmuş yani. Ne olmuş yani. Patrick benim avukatımdı, rakibim değil. *Biz* rızası olan yetişkinlerdik. Dünyanın her yerinde, sosyal medyada gösteren Y kuşağı var. Carl'ın kızımı büyütmesine izin vermem mümkün değil. Zor biriyim, kendime takıntılıyım. Yalan söyledim, aldattım, içtim ve onunla geçirmem gereken saatleri sigara içerek, onunla oynayarak, onunla kitap okuyarak, onun annesi olarak geçirdim. Ama ben sapkın değilim. Bunca zamandır ilişkimden haberdar olup hiçbir şey söylememek, beni gözetlemek ve karısını beceren adamdan intikam almak için böyle bir fırsat yakalamak hastalıklı bir durum.

Caroline ona olanları anlattığında Carl saf bir sevinç duymuş olmalıydı. Öne doğru eğilmiş, şefkat ve ilgi göstermiş olmalı. "Neydi o isim?" diye sormuş olmalı. "Evet, korkunç bir durum. Kesinlikle tecavüz. Kesinlikle." Verilebilecek zararı düşünerek için için gülmüştür. Durumun bu şekilde ilerlemesine yardım etmekle çok da haksız sayılmazdı. Başka birinin bir iddiada bulunacağını bilmiyordu ama umurunda da değildi. Carl adaletin motoru olmuyordu, fesatlık yapıyordu, perde arkasından hayatımın iplerini çekiyordu.

Highbury Corner'da trafiğe takıldık ve ben sabırsızlığımı kontrol etmeye çalıştım. Geldiğimi bilmiyor. Orada bile olmayabilir. Ama eğer orada değilse, oturup bekleyeceğim ve içeri girdiğinde ona e-postayı göndermesini söyleyeceğim. Ona evde kalacağımı ve beni evden atamayacağını, Matilda'nın annesi olacağımı ve beni durduramayacağını . Onu sahtekârlık ve çıkar çatışmasını bildirmediği için meslek örgütüne şikâyet edeceğimi, şantaj yaptığı, telefonuma yasadışı casus yazılım yüklediği ve beni evimde izinsiz filme aldığı için polise şikâyet edeceğimi söyleyeceğim. Tekerlekli çantama gizli kamera yerleştirmiş. Lanet olası tekerlekli çantama, her zaman yanımda olduğundan emin olabileceği tek eşyama. Ve Tanrı bilir evin etrafında kaç tane daha kamera var.

Taksi evin önünde duruyor ve ben şoföre camdan para atıyorum, teşekkür ediyorum ve aceleyle . Bir şey çağırıyor ama ben

elimi sallıyorum ve ön kapının anahtarlarıyla boğuşuyorum. Açılmıyor gibi görünüyor ve tamam, sorun değil, bunun beni geriye götürmesine izin vermeyeceğim, burada kapının eşiğinde oturup Carl'ın Matilda ile okuldan eve gelmesini bekleyeceğim ve sonra onu kollarıma alıp güvenle eve sokacağım, onu bir daha bırakmayı reddedeceğim, ama sorun değil, anahtar şimdi tamam giriyor ve dönüyor ve kapı açılıyor ve ben içerideyim. Kapıyı arkamdan çarpıyorum.

İçerideyim. Ağır bir gümbürtü duyuyorum ve sonra ortalık sessizleşiyor, havada güçlü bir sigara dumanı kokusu var. Oturma odasından müzik çalıyor.

Kapının yan tarafına bakıyorum ama Carl'ı göremiyorum.

Perdeler çekilmiştir ve oda karanlıktır. Tek ışık yine Carl'ın dizüstü bilgisayarına bağlı olan televizyon ekranından geliyor. Sehpanın üzerinde durduğunu belli belirsiz görebiliyorum. Gözlerim karanlığa ve ekrana alışıyor. Daha yakından bakıyorum, izlediğim şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Ekrandaki kadın ölü gibi görünüyor. Bir adam onu önce o tarafa, sonra bu tarafa hareket ettiriyor, yatağa göbek üstü yatırıyor. Kamera arkadan zoom yapıyor, kadının vücudu ekranı dolduruyor. Kadın neredeyse çıplak, sadece sütyen ve jartiyer giyiyor. İç çamaşırı yok. Arka planda müzik, adamın da katıldığı ritmik bir ritim, müzikle eş zamanlı olarak çıplak kışını tokatlıyor, önce hafifçe, sonra daha sert. Adam gülüyor. Bu gülüşü biliyorum. Bu Carl.

Eli kameranın önünde belirir, parmakları yayılmıştır. Penetrasyon başlar, kamera giderek daha yakına odaklanır.

Çenemdeki kaslar sıkıştı. Görüntüler gözümün önünden geçiyor, kulaklarımdaki kan kadar hızlı akıyor. Ellerimle yüzümü kapatıyorum, sonra onları uzaklaştırmak için kendimi zorluyorum. Görmem gerekiyor.

Doymuş olan Carl kadını yataktan kaldırır ve kollarını omuzlarına atar. Vals yapmaya başlar, başı yana düşerken onu bir o yana bir bu yana hareket ettirir. Kadın ölmüştür ve adam şarkı söylemektedir, bada-bada-bada-ba-bada bada-bada- bada-ba-bada...

Gözlerimi ondan alamıyorum.

Şarkı ve adam onu tekrar yere yatırır, bacakları açık, başı yatağın kenarındadır. Kadın ölmüş. Ölmüş olmalı.

Ölmüş olamaz.

Ölmüş olamaz çünkü o benim ama ben olamam çünkü ekranda orada değil buradayım ve orada olamazdım çünkü yaptığı bazı şeyleri yapmasına asla izin vermezdim ve Brighton'daki otel odası

Ama bir anını bile hatırlamıyorum ve neden şu anda ağladığım gibi ağlamak şöyle dursun, başımı bile kaldıramadım, kollarımı kendime sımsıkı sarıp sallanmadan önce yüzümü tırmaladım ve tekrar kendime dönene kadar sallandım, burada, güvende, en azından bedenem, zihnim yarışıyor olsa da.

Müziğin sesi yüksek. Müzik setinden geliyor, videodan değil. Çok yüksek, dayanamıyorum. Kapatmak için odanın içine doğru yürüyorum, kendimi toplamaya çalışıyorum. İşte o zaman onu gördüm.

Carl.

İşte orada.

Nefes alıyorum, veriyorum, alıyorum, kendimi sakinleştiriyorum. Ben ölü değilim, yaşıyorum. Ben bir tanığım. Ekrandaki ben olmayan bana, manipüle ettiği gevşek bebeğe, kuklaya yaptıklarına tanıklık ediyorum.

Işığı açtım. Ve yanlış gittiğini görüyorum. Bunu daha önce kaç kez yapmış ve paçayı kurtarmış olursa olsun, şimdi başarısız oldu.

Şimdi kukla o, yarı çıplak, kanepeden yığılmış, başı grotesk bir açıyla ilmikte yana doğru sallanıyor, ip arkasındaki kitaplığa bağlı. Ağzının şekli bozulmuş, içinden bir şey çıkıyor. Bir adım atıyorum. Yüzü morarmış, gözleri şişmiş, hâlâ hayatta olduğuna dair tek işaret küçük bir kıpırtı. Kollarıyla sehpayı itiyor, sanki biraz destek almak ister gibi ama boğulma sürecini durduracak kadar yakın değil.

Sanırım ölmedim. Hayattayım, kontrol tekrar bende. Artık kukla ustası değilim.

İnliyor, çaresizlikten çıkan bir ses. Tekrar ekrana bakıyorum.

Eğer gözlerini bir anlığına benden ayırırsa.

Sehpayı tutup kendime doğru, ondan uzağa çekiyorum. Bir kez daha uzanıyor ama gücünü kaybediyor. İlmeğin içine yığılıyor, yerçekimi ona fazla geliyor. Sigara dumanının kokusunu alabiliyorum, yere düşmüş bir kül tablası, halının üzerinde izmaritler ve küller. Üstünde narenciye kokusu var; sehpanın üzerinde duran kırmızı etli portakalın sekizde birini, ağzına attığı parçayı görüyorum.

Video dönüp duruyor, onun ödülü. Bunun kaç kez olabileceğini düşünüyorum, çok fazla içtiğim için sızdığımı düşündüğüm tüm geceleri.

Şimdi odada bok kokusu var. Carl'ın yüzü mordan maviye döndü.

Zaman geçiyor. Topuklarıma yaslanıp bekliyorum. Çok uzun sürmeyecek.

Sonra ambulans ve polis çağıracağım.
Bir dakika yeter.

BEŞ AY SONRA

Matilda kahvaltısını yaparken, "Dün gece rüyamda babamı gördüm," diyor.

"mı?" Dedim. "Ne tür bir ?"

"Güzel bir rüyaydı," diyor. "Sahilde ve bir kumdan kale yaptık ve o da gitmek zorunda olduğunu ama yakında döneceğini söyledi."

Masanın etrafında yürüyüp ona sarıldım. O dönüp bana sarıldı.

"Onu özlüyorum," diyor, sesi bana karşı boğuklaşıyor. "Keşke onu gerçek hayatta görebilseydim."

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum."

Yer değiştirene kadar onu biraz daha tutuyorum. Tekrar kahvaltısını yapmaya başladı. Bana bunun böyle söylediler, keder patlamaları, normal rutinin . Okulda olmadığı neredeyse her an onunla birlikteyim ve o da bunu atlatıyor.

Okula birlikte yürüyoruz.

"Bu öğleden sonra Salma'yla eve gidiyorsun," dedim. "Seni saat altıda alırım. Tamam mı?"

"Salma'ya gitmeyi seviyorum," diyor. "Kedilerini seviyorum. Bir kedi alabilir miyiz?"

İçgüdüsel olarak neredeyse hayır diyeceğim. Daha önce hep böyle cevap vermişim. Ama sonra hatırladım. Buna karşı çıkan Carl'dı. Yürümeyi bırakıp Tilly'nin yanına çömeliyorum.

"Bence bu çok hoş olur. Biraz araştırma yapayım, bakalım neler bulabileceğim. Belki de iki tane almalıyız, böylece birbirlerine eşlik edebilirler."

Zevkle kızardı ve bana sarıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Bence bazı kedilere çok mutlu bir yuva verebiliriz."

Tilly'yi bıraktıktan sonra Holborn'a gittim. Chloe çoktan ofise girmiş, evrak işlerini hallediyordu.

"Her şey hazır mı?" diyor.

"Her şey hazır. Ciddiyim, bu mahkemede ağzımı son açışım olacak."

"Evet, evet, biliyorum. Bana söylemiştin."

"Yine de ciddiym. Bunu bir daha yapmayacağım," diyorum kararlılıkla. O yenilgiyi kabul edip gülene kadar göz göze geliyoruz.

" değil. Zaten seni sadece evrakların için seviyorum."

Bunun onun için bir sorun olmadığını biliyorum. O yüksek mahkeme avukatı olmayı seviyor ve ben de ofisi yönetmekten ve davaları takip etmekten çok mutluyum. Çoğunlukla evden çalışıyorum, bu gerçekten bir nimet oldu. Tilly'nin yanında olabiliyorum ve başımızın üzerindeki çatıyı koruyabiliyorum, hemen hemen.

Chloe, "Takım elbise üzerinden düşüyor," diyor.

Eteğimin kemerini çekiştiriyorum. Bu doğru. Carl'ı bulduğumdan beri neredeyse iki taş düşürdüm. Carl'ın ölmesine izin verdiğimden beri... Beni uykumdan etti, boğazımı yemeğe kapattı. Geceler boyu Matilda'nın yanında oturup onun uyumasını izledim, son iki yılı kafamda canlandırdım, her şeyi değiştirmek için neyi farklı yapabileceğimi düşündüm. Birçok kez bilmem gerekip gerekmediğini, neyi kaçırdığımı merak ettim. İçindeki gölgeyi asla göremedim, çok geç olana kadar. Asla bilemeyeceğim şey ise, şekillenmeye ve karanlıktan çıkmaya başlamadan önce ne kadar zamandır pusuda olduğuydu. Uzun yıllar boyunca beni sevdiğine inandım, ama şimdi bu sevginin onu ne zaman terk ettiğini ya da nefretin başından beri orada, zamanını mı beklediğini asla soramayacağım.

Madeleine'in gelişi beni hayallerimden kopardı. Ona kahve teklif ediyorum ama başını sallıyor. Ofisin kapısının yanında duruyor, yanında bir tekerlekli çanta duruyor.

"Her şeyi getirmişsin," diyorum.

Çantayı işaret ediyor. "Evet, tamamen hazırım."

O ve Chloe kucaklaşıyor ve ikimiz birlikte Old Bailey'e doğru yürüyoruz. Binaya yaklaşırken boynumu eğip mahkemenin baş köşesinde duran Adalet'e bakıyorum. Bazı Adalet heykellerinin gözleri bağlıdır, ama onun değil. Kanıtları tarafsız bir şekilde tartıyor. Ve bir kılıç kullanıyor.

Binaya girdiğimizde Madeleine, "İşte başlıyoruz,"

diyor. "İyi misin? Olanlardan memnun musun?"

"Evet, öyleyim. Ve Alison, teşekkür ederim. Bu davada yaptığın her şey ve verdiğin tüm destek için."

Gözaltı odasına gidiyoruz ve o güvenliğe teslim oluyor.

Gardiyan.

"Mahkemede görüşürüz," diyorum ve veda etmek için elimi kaldırıyorum.

Chloe beni bir ay önce aradı. Yüzme antrenmanındaydım ve Tilly'nin önden kulaç atmasını izliyordum. Telefona cevap vermek için binadan çıktım.

"kabul edecekler," dedi, sesinden heyecan fışkırıyordu. "Ne savunması?"

"Madeleine. Savunmayı kabul edecekler," diyor. "Şaka yapıyorsun... Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Savcılık yapan avukat Flynn, alkollü araç kullanmaktan ceza aldı. Bu yüzden tüm davaları dağıldı. Alexandra Sisley'e gitti, onu tanıyor musun?"

"Biliyorum," diyorum, içime bir rahatlama yayılıyor. Karma tam bir sürtük.

"Çok mantıklı biri. Geçmişte birkaç davada ona talimat vermiştim. Ama her neyse, her şeye baktı. Psikolojik raporlarının iyi olduğunu söylemiştim, değil mi?"

"Sen yaptın," diyorum.

"Her şey yoluna girdi. Her şey girecek."

Sisley davayı açıyor. Üzerinde mutabık kaldığımız gerçeklerin üzerinden geçiyor ve ekliyor: "Savcılığa göre sanığın istismarcı bir ilişkinin kurbanı olduğu açık."

Madeleine'e bakıyorum. Ağlıyor, omuzlarının hafifçe titremesinden anlayabiliyorum, ama sakın. Hapis cezasıyla karşı karşıya olmasına rağmen, şu anda onu daha önce hiç görmediğim kadar iyi görünüyor, yüzü daha dolgun, boynu daha az gergin. James'in güvende olduğunu biliyor; üzerindeki gerginliği alan şey bu olmalı.

Şimdi ayağa kalkma sırası bende. Madeleine'in adam öldürme suçlaması kendisine okunduğunda verdiği "Suçlu" cevabı zihnimde çınlıyor. Yargıç sözlerimi başıyla onaylıyor ve ben de sözümü şöyle bitiriyorum: "Lord Hazretlerinin de farkında olduğunu bildiğim üzere, cinayette kontrol kaybı savunması hala nispeten yeni bir mevzuat parçası. Ve müvekkilim bunun için çok minnettar. O da benim gibi, Lord Hazretleri'nin ellerinin

ve büyük olasılıkla cinayetten suçlu bulunup zorunlu ömür boyu hapis cezasına çarptırılacaktı. Ancak hukukun evrimi daha merhametli bir yaklaşıma izin vermektedir. Müvekkilim hapis cezası dışında bir alternatif olmadığını biliyor. Bugün mahkemeye bu sonuca hazırlıklı olarak geliyor. Ancak Sayın Yargıçtan, bu suçun işlenmesine yol açan tüm olayları göz önünde bulundurmasını ve müvekkilimin sadece o geceki eylemleriyle değil, tüm olaylar dizisiyle orantılı olabilecek kadar hafif bir ceza vermesini rica ediyorum."

Hükümden sonra hücrelere indiğimde Madeleine hüngür hüngür ağlıyordu. Kendini bana doğru atıyor, sümüğünü elbisemin omzuna siliyor. Umurumda değil.

"Beş yıl," diyor. "Beş yıl! Hayat olabilecekken." "O zaman iyisin," diyorum.

"Ben . Birkaç gün önce James'i gördüm," diyor. "O nasıldı?"

"O da gayet iyi. Bazen babasını özlediğini, ama bazen mutlu olduğunu söylüyor..."

"Okulda olmadığı zamanlarda Francine'lerde mi yaşayacak?"

"Bazen. Ama kaldığı pansiyonda çok iyi bir arkadaşı var ve James ne zaman gitmek isterse ona eşlik etmeyi teklif ettiler. Onlarla tanıştım, anneleri çok tatlı. Köpekler, kediler, atlar, evin etrafında büyük bir padok ve orman. Sahip olabileceğimiz türden bir aile evi..."

"Kendi aile evinizi yapacaksınız," diyorum, "kendi biriminizi. Sen ve James. Başını öne eğmezsen üç yıldan kısa bir süre içinde dışarıda olacaksın."

"Evet. Peki siz ve kızınız nasılsınız?" "İyi, biz de iyiyiz."

Tabii ki Madeleine biliyor. Beni tanıyan, beni bilen, bilmeyen kimse yok. Carl'ın ölüm haberi bir yangın gibi yayıldı. Başka bir STEPHEN MILLIGAN, diye bağırdı tüm manşetler. Polis yine de tüm detayları vermedi.

O günün üzerinden binlerce kez geçtim, Carl'la kafamda konuşmaya çalıştım, ilmiğini kurarken, portakalını keserken, sigarasını yakarken ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Araştırdım, bulabildiğim tüm makaleleri okudum.

Otoerotik boğulma. Beyne giden oksijen miktarını kısıtlayarak cinsel heyecanı artırma yöntemi. Düşündüğünüzden daha yaygındır.

Tahmin edebileceğinizden daha fazla ölü var.

Aptalca görünebilir ama beni etkileyen onun hazırlığı, bu hazırlığın gereçleri. Kitaplığı güçlendirme ve duvara sabitleme şekli. Kanepede aynı yerde kaldığı sürece ipin doğru uzunlukta olması, onu yeterince boğması ama çok fazla boğmaması için ipin hassas kesimi. Portakal bile. İnternette benimle aynı yazıları okumuş olacak. Araştırmasını yapmıştır. Carl işini şansa bırakacak biri değildi. Turunçgilleri ısırdığında, herhangi bir şey ters gitmeden önce tadı onu kendine getirecekti.

Her seferinde işe yaramış olmalı. Ta ki ben kapıyı çarpıp kapatana ve o sıçrayıp düşene kadar.

Asılan adam.

Bu işe nasıl bulaştı? Normal seks ne zaman yeterli olmaktan çıktı? Seks bağımlılığı hakkında bir şeyler okumuştum; belki de acı çektiği şey buydu, kendini giderek daha uç durumlara itme ihtiyacından kaynaklanıyordu, normal şeyler ona heyecan vermeyecek kadar sıkıcıydı. Belki de.

Ama işimden nefret ettiğini, bana olan mali bağımlılığından nefret ettiğini biliyorum. Gücünü geri istiyordu.

Polis bilgisayarını aldı. Bana ait buldukları başka video kliplere bakmak isteyip istemediğimi sordular ama hayır dedim ve imha edilip sordum. Başka kadınlara ait başka klipler de olduğunu söylediler. Erkek grubunu araştırıyorlar. Başka tutuklamalar da yapıldı. Çoğum bilmek istemiyor.

Bu soğuk bir teselli, ama bana tecavüz ettiği en eski video, Patrick ile yatmaya başlamamdan bir yıl öncesine ait. Yaptığım şey yanlıştı. Onun yaptığı çok daha kötüydü.

Matilda'nın gönlünü almak, hep olmam gereken anne olmak için elimden geleni .

Eve girmelerine izin verdiğimde "Onu tam olarak böyle mi buldunuz?" diye sordular.

"Evet," dedim.

"Bu kameralardan haberin var mıydı?" diye sordular birkaç gün sonra, ortaya çıkardıkları duvarlardaki gizli delikleri, kitapların ve fotoğrafların arkasındaki saklanma yerlerini göstererek. Mutfakta her zaman tezgahın üzerinde duran termos bardak bile gizli bir kameraydı.

"Hayır, bilmiyordum"
dedim. Bu doğrudu.

Belki de tüm o kameraların kayıtlarına baktılar, belki bir zaman damgası gördüler. Belki daha erken geldiğimi biliyorlardı. Sadece biraz daha erken. Sadece bir an. Belki de sehpa tam olarak eski yerine itilmediğinde halıda bir iz bile görmüşlerdir.

Olabilir.

Ama hiç sormadılar. Ve ben de asla söylemeyeceğim.

"Anne, anne!" Onu almak için Rania'nın evine vardığımda Matilda bana doğru koşuyor.

"Güzel vakit geçirdiniz mi?" "Evet!"

"Onu kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyorum Rania'ya. "Salma'yla oynamayı çok seviyor."

"Ona sahip olmak harika. Kedi alacağınızı mı söyledi?"

"Evet, her şeyi çözer çözmez. Şansım yaver giderse önümüzdeki birkaç hafta içinde. Planımız bu. Gelip onları ziyaret etmeniz gerekecek."

"Bunu çok isteriz."

Patikadan aşağıya, evimize doğru yürürken bize el sallıyorlar. "A  mısın?"
İçeri girdiğimizde söyledim.

"Biraz," diyor. "Fazla değil. Hiç portakalımız var mı?" "Var."

Onun için bir tane alıp tabağa koyuyorum. Soyması için ona bir masa bıçağı veriyorum.

Kabuğu kesişini izliyorum, dikkatlice tepenin etrafında bir daire ve onu çaprazlayan iki daire daha işaretliyor. Elleri yavaş ve sabit. Artık nasıl yapacağını biliyor.

Bu sefer kan yok.

TEŞEKKÜRLER

Kitaba olan erken ve sürekli inancı için menajerim Veronique Baxter'a ve zekice denetimi ve tereddütsüz desteği için Henry Sutton'a olmak üzere birçok kişiye teşekkür borçluyum. Harika editörlerim Wildfire'dan Kate Stephenson ve Grand Central Publishing'den Lindsey Rose'a ve ekiplerine, ayrıca Alex Clarke ve Ella Gordon'a büyük minnettarlık duyuyorum. Jason Bartholomew, Nathaniel Alcares-Stapleton ve Hachette Yan Haklar Ekibi'ne, kitabımın pek çok uluslararası bölgede satılmasındaki olağanüstü çalışmaları için daha fazla minnettarım. Hepiniz bana hayatımın hayalini gerçekleştirme fırsatı verdiniz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

UEA Yaratıcı Yazarlık-Suç Kurgusu Yüksek Lisans Programı'na, Laura Joyce ve Tom Benn'e ve 2015 kohortu Caroline Jennett, Trevor Wood, Kate Simants, Geoff Smith, Suzanne Mustacich, Merle Nygate, Marie Ogée, Jenny Stone, Steven Collier ve Shane Horsell'e teşekkürler.

Dan Brown ve Helen Hawkins'e ilham verici başlık önerileri için minnettarım. Daniel Murray ve Richard Job, yasal prosedürle ilgili sayısız soruma yanıt verirken son derece hoşgörülü ve cömert davrandılar - tüm hatalar bana aittir. Hiçbir zaman iyi bir avukat olamadım.

Arkadaşlarım ve ilk okuyucularım bana çok destek oldular: Sarah Hughes, Pinda Bryars, Louise Hare, Maxine Mei-Fung Chung, Anya Waddington ve Petra Nederfors. Katie Grayson, Sandra Labinjoh, Norma Gaunt, Susan Chynoweth-Smith, Russell McLean ve Neil Mackay şarap ve teşvikle, Amanda Little ve Liz Barker düzenli temiz hava ve egzersizle, Jaynee San Juan ve Viktoria Sinko ise büyük miktarda pratik destekle beni ayakta tuttular. Size en içten teşekkürlerimi sunuyorum

ve Damien Nichol ve Matt Martys'e doğru yönde ilerlemeyi bırakmadığımdan emin oldukları için teşekkür ederim.

Ve aileme. Bana ömür boyu sürececek bir okuma aşkı ve polisiye romanlara ve ceza hukukuna karşı sonsuz bir hayranlık verdikleri için annem ve babama, sağlam bir motivasyon kaynağı olduğu için erkek kardeşime. Kayınvalidem ve kayınpederim çok sevecen oldukları ve süslerimi asla yeniden düzenlemedikleri için. Ve hepsinden önemlisi, kocam ve çocuklarım, *olmazsa* olmazım, kurgusal dünyanın sefaletinden ve işlevsizliğinden önemli bir soluklanma. Bunu siz olmadan yapamazdım.

YAZAR HAKKINDA

Harriet Tyce 1972 yılında doğdu ve Edinburgh'da büyüdü. Yaklaşık on yıl boyunca ceza avukatı olarak çalışmadan önce Oxford Üniversitesi'nde İngilizce ve Londra'daki City Üniversitesi'nde hukuk eğitimi aldı. Çocuk sahibi olduktan sonra barodan ayrıldı ve yakın zamanda East Anglia Üniversitesi'nde Yaratıcı Yazarlık-Suç Kurgusu alanında yüksek lisansını tamamladı ve şu anda doktora yapıyor. Ailesiyle birlikte Kuzey Londra'da yaşamaktadır.

TARTIşMA SORULARI

Okuma gruplarına en düşündürücü soruları sunmak amacıyla, aşğıdaki sorularda bazı önemli olay örgüsü spoiler'ları bulunmaktadır. Bu tartışma rehberine bakmadan önce kitabı okumayı bitirmenizi şiddetle tavsiye ederiz.

1. Alison'ı seviyor musun? Kendinizi ona sempati duyarken buluyor musunuz? Neden ya da neden değil? Roman boyunca Alison'a karşı hisleriniz değişti mi?
2. Açılış sahnelerinde Alison'ın iş arkadaşlarıyla Cuma gecesi içki içmesinden, Carl ve Alison'ın Brighton'a yaptıkları talihsiz geziye ve Madeline'in Edwin'le olan ilişkisinin gerçek doğası hakkında Alison'a açıldığı öğle yemeğine kadar kitabın birçok önemli anı alkol etrafında şekilleniyor. Sizce alkol kitapta ve karakterlerin duygusal gelişimlerinde nasıl bir rol oynuyor?
3. İlk bölümlerde Alison'ın içki içmeyi ve Patrick'le görüşmeyi bırakmaya çalıştığını ve başaramadığını görüyoruz. Sizce bunu yapamaması tamamen kendi hatası mı? Ya da Carl'ın tacizinin ortaya çıkması -ki bu ilk anlarda Alison bunun tam olarak farkında bile değil- bu sahnelerde Alison hakkındaki düşüncelerinizi değiştiriyor mu?
4. Carl'ın Alison'ın berbat bir anne olduğu yönündeki değerlendirmesine katılıyor musunuz? Neden ya da neden değil? Sizce Matilda ile vakit geçirmesini engellemeye çalışmakta haklı mı? Matilda'nın parkta kaybolduğı 18. bölümdeki sahne hakkında ne düşünüyorsunuz?

hata mı? Yoksa her ebeveynin başına gelebilecek türden bir şey mi?

5. Sizce Matilda'nın ailesine karşı duyguları nedir? Carl'la yalnız kalmaktan hoşlanıyor mu? Alison'la mı?
6. 15. bölümde Alison, Matilda'nın iyiliği için evliliklerini tekrar yoluna koyması için Carl'a ateşli bir yalvarışta bulunuyor. Genel olarak, zor durumdaki çiftlerin çocuklarının iyiliği için aralarını düzeltmeye çalışmalarının iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musunuz? Ya da çocuklar için mutsuz evli ebeveynler yerine boşanmış ebeveynlere sahip olmak daha mı iyidir?
7. *Kan Portakalı* çok sayıda zehirli ilişkiyi tasvir eder: Alison ve Carl, Alison ve Patrick, Madeleine ve Edwin, bunlardan birkaçı. Taciz içeren bir ilişkiyle mücadele eden birini tanıyor musunuz? Eğer yapabilseydiniz onlara (ya da Alison'a veya Madeleine'e) ne tavsiye ederdiniz?
8. Karmaşık karakterlerle dolu bir romanda, Patrick en karmaşık karakterlerden biri olabilir. Alison ile olan ilişkisi hakkında ne düşünüyorsunuz? Onu istismar mı ediyor? Alison bir kurban mı yoksa tamamen gönüllü bir partner mi? 15. Bölümde, Alison'a onu önemseydiğini ve ilişkilerinin daha ciddi olmasını istediğini söylediğinde, ona karşı gerçekten derin hisler beslediğine inanıyor musunuz? Kitap boyunca Patrick hakkındaki düşünceleriniz nasıl gelişti?
9. Alison ile olan ilişkisinin yanı sıra, Patrick'in Madeleine'e yardım etmek için mahkemede yalan söyleyerek yasaları çiğnemeye hazır olduğunu öğreniyoruz. Sizce bu onun için doğru bir şey miydi?
10. Alison'ın Madeleine ile yaptığı konuşmalar sırasında, Madeleine'in Edwin'in eylemlerini haklı gösterme çabalarından, onu hiçbir zaman gerçekten istismarcı olarak görmediği anlaşıyor. Onu ilişkilerinin gerçeklerine karşı kör kılan şey nedir? Sizce cinayet onun Edwin'e bakışını değiştirdi mi?
11. 22. Bölümde, umutsuzluğa kapılan Madeleine Alison'a "Bir anne olarak şimdi ne yapmamı önerirsin?" diye sorar. Sizce Madeleine James'i korumaya çalışmakla doğru şeyi mi yaptı? Yoksa onu kendi eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmeye mi bırakmalıydı? "Adalet" nasıl bir rol oynuyor?

Burada mı?

12. Alison'ın hayatı ile Madeline'in hayatı arasında herhangi bir paralellik görüyor musunuz? Evet ise, hangi noktada benzerlikleri fark etmeye başladınız? Yazar bu iki hikaye arasındaki etkileşimi baştan sona nasıl yönlendiriyor?
13. Kitapta Alison'dan Madeleine'e, Caroline'den Chloe'ye kadar birçok güçlü -ama kusurlu- kadın örneği yer alıyor. Siz de katılıyor musunuz? Güçlü bir insan olmak sizin için ne ifade ediyor?
14. Tüm karanlık temaların altında, hayatının çeşitli alanlarını dengelemeye çalışan çalışan bir annenin daha basit bir hikayesi var: kariyeri, evi ve sosyal hayatı, hepsi de benlik duygusunu korumaya çalışırken. Kendinizi bu mücadelenin içinde buldunuz mu? Ya da bunu yapan birini tanıyor musunuz? Siz ya da onlar nasıl başa çıkıyorsunuz?
15. Sizce Carl'ın işsizliği onun ruh halini nasıl etkiliyor? Sizce modern toplum, eşleri tarafından finansal olarak desteklenen erkekleri kesin olarak kabul ettiğimiz bir noktaya evrildi mi? Yoksa hala bir damgalama var mı?
16. Bir kişiyi rızası olmadan videoya çekmenin kabul edilebilir olduğu durumlar var mıdır? Carl'ın yaptığı şey için herhangi bir gerekçe var mı?
17. Kitabın sonundan memnun kaldınız mı? Carl'ın bize hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, "eylemlerin sonuçları vardır." Sizce Alison kitabın sonunda hak ettiğini aldı mı? Carl'a yaptıkları için cezalandırılmalı mıydı? Tersine, sizce Carl hak ettiğini aldı mı?
18. Harriet, *Kan Portakalı*'nı güzel bir önsözle açıyor ve bu önsözün önemi kitabın akıldan çıkmayan son sayfalarında ortaya çıkıyor. Başlıktan ne anlam çıkardınız? Sizce kan portakalı neyi sembolize ediyor?
19. Eğer *Kan Portakalı* bir filme uyarlanacak olsaydı, başrollerde kimleri oynatırdınız?

HARRIET TYCE İLE BİR SÖYLEŞİ

Bu romanı yazmanız için size ne ilham verdi?

Yaklaşık yirmi yıl önce avukatlık öğrencisiyken, benden yaşça büyük bir kadın avukat tarafından içkili bir öğle yemeğine götürüldüğümü hatırlıyorum. Mahkemeden erken döner ve o zamanlar fark etmemiş olsam da, büyük olasılıkla kendi içki içmesini sağlamak için öğle yemeğine çıkacak insanlar aramak için odaları dolaşırdı. Seansın birkaç saatinde bana doğru eğildi ve onun berbat bir anne olduğunu düşünmem gerektiğini, çünkü çocuklarını kreşten erken almak için eve gitmek yerine barda kaldığını söyledi. O zamanlar yirmili yaşlarımın başında olduğum için neyle uğraştığını anlamamıştım, ancak çocuk sahibi olduktan sonra daha anlamlı gelmeye başladı. Çocuklarım olduktan ve hukuku bıraktıktan sonra da sorusu aklımdan çıkmadı. Ev ve iş hayatını dengelemeye çalışırken yaşadığım kendi deneyimlerimle birlikte Alison'ın karakterinin tohumunu oluşturdu. Ayrıca her zaman bir avukat olarak yaşadığım bazı deneyimleri kullanarak bir kitap yazmak istedim.

Yazmanız ne kadar sürdü?

Karakter hakkında birkaç yıldır düşünmeme rağmen yazmam bir yıldan biraz fazla sürdü.

Eskiden avukatlık yapıyordunuz. Hukuk deneyiminiz Kan Portakalı'nı nasıl etkiledi ya da ilham verdi? Herhangi birinden fikir aldınız mı?

davalar?

Benim oda tecrübem ve mahkemeye çıkma deneyimim *Kan Portakalı*'nın merkezinde yer alıyor, ancak Alison benden çok daha kıdemli ve çok daha karmaşık davalarla ilgileniyor. Eğitimim sırasında öğrencilerim için daha ciddi suçlar üzerinde çalıştım, ancak kendi uygulamam çoğunlukla küçük kavgalar, hırsızlık ve trafik suçlarıydı. Bu yüzden yasaların en azından yaklaşık olarak güncel olduğundan emin olmak için çok fazla araştırma yapmam . Kitaptaki pek çok dava için ilham kaynağım, yakın tarihli duruşmaların gazete haberlerini okumak oldu.

Roman ilerledikçe, Alison'ın bir karakter olarak gelişiminin bir parçası da hayatının çeşitli alanlarında denge bulmaktır. Mahkemeye çıkmayı bırakmaya karar nedenlerinden biri de Matilda ile evde daha fazla zaman geçirebilmek. Alison'ın seçimi ve gerekçesi sizde de yankı buluyor mu? Avukatlık yapmayı özlüyor musunuz?

Hiç özlemiyorum ama geçmişe baktığımda benim için en iyi kariyer seçimi değildi. Çok stresli ve zorlu iş ve bunu başarabilen herkese büyük hayranlık duyuyorum. Bir ceza avukatının hayatı hem saatler hem de konum açısından öngörülemez olabilir - iş sadece avukatın yaşadığı yerin yakınında gerçekleşmez. Haftalarca hatta aylarca sürecektir bir duruşma için çok kısa sürede hazır olmanız gerekebilir ve bu süre boyunca evinizden çok uzakta olduğu için bir otelde kalmanız gerekebilir ve bu, çocukların birincil bakıcısı olarak bir yaşamı birleştirmek için çok zordur. Öngörülebilirlik eksikliği ile mücadele ettim ve çocuk sahibi olduktan sonra yeterince esnek olamadım (ve olmak istemedim). Bu yarı zamanlı yapılabilecek bir iş değil. Ve yazar olarak çok daha mutluyum!

Hukuk eğitiminin yanı sıra yaratıcı yazarlık eğitimi de aldınız. Yazar olmak istemenizin sebebi neydi? Diğer yazar adaylarına yüksek lisans ya da doktora yapmalarını tavsiye eder misiniz?

Her zaman çok okudum ve avukat olmadan önce ilk diplomam için İngiliz Edebiyatı okudum. Gençliğimde kötü şiirler yazdım ama bıraktım ve uzun yıllar boyunca umutsuzca bir kitap yazmak istedim ama çok

Denemekten korkuyordum - yazmayı denediğimde her şey sayfada yanlış görünüyordu. Sonunda 'Başlarken' adlı bir akşam kursuna gittim ve yavaş yavaş bunun yapmayı sevdiğim bir şey olduğunu ve korkmayı bırakabileceğimi, bir şeyler denemenin ve neyin işe yarayıp neyin yaramadığını görmenin sorun olmadığını fark ettim. Yüksek lisans, destek ve yapı sağlama açısından benim için mükemmel bir şekilde çalıştı ve ondan çok şey öğrendim, bu yüzden tavsiye edebileceğimi söyleyebilirim, ancak kesinlikle gerekli olduğunu düşünmüyorum. Herkesin katılabileceği pek çok kitap, çevrimiçi kaynak ve yazma toplulukları mevcut. Yine de kursların yoldaşlığını seviyorum ve dışarıdan birine hesap vermeyi daha iyi buluyorum - aksi takdirde asla yapamayacağım işler için bir son tarih veriyor. Ama en çok tavsiye edeceğim şey okumak; aklıma gelen her yazarın söylediği gibi, yazmayı öğrenmenin en iyi yolu mümkün olduğunca çok okumaktır.

Yazma süreciniz nasıldı, tüm romanın taslağını çıkardınız mı? Körü körüne baştan mı başladınız? Yoksa ortalarda bir yerde, en sevdiğiniz sahne ile mi başladınız? Nasıl biteceğini bilerek mi başladınız?

Doğası gereği geniş bir taslağım vardı - varış noktasını biliyordum ama izlenecek yolu tam olarak bilmiyordum. Favori sahnelerim daha çok yazarken aklıma geliyordu. Bir Cuma gecesi barda başlayacağını biliyordum ve yanlış giden bir otoerotik asfiksi sahnesiyle biteceğini biliyordum ve gerisi yazdıkça geldi.

Kan Portakalı'nda inanılmaz derecede canlı ve güçlü karakterler yaratmışsınız: Özellikle Alison derinden ilişkilendirilebilir ve Madeleine fedakâr anneliğin timsali. Benzer şekilde karmaşık olan erkekler de aynı derecede ilgi çekici. En zorlayıcı bulduğunuz karakter hangisi? Yazması en eğlenceli olan hangisiydi?

Alison'ı gerçekten çok seviyorum ve onu yazarken çok keyif aldım. Bazı insanlar bana onu sevmediklerini ya da ahlaki olarak ondan uzak hissettiklerini söylediler, ama ben onu çok insani, yanılabilir ama iyi niyetli biri olarak görüyorum.

niyetleri var, her ne kadar bunları gerçekleştirmekte çok kötü olsa da. Bu bir mazeret değil, ama her zaman çuvallamak niyetinde değil ve klişeleşmiş iyi bir anne olmasa bile kızını gerçekten seviyor. Sonuçta hiçbirimiz mükemmel değiliz. Carl'ı yazarken de büyük keyif aldım -Onu nahoş ama da nahoş olmayan bir hale getirmeye çalışmak çok eğlenceliydi. Ondan hiç hoşlanmıyorum, Patrick'ten bile daha çok.

Kan Portakalı'nın irdelediği kavramlardan biri de olan nedir, buna kim karar verir ve sonunda kim temiz bir vicdanı hak eder. Herkesin adil bir sonu olduğuna, hak ettiğini aldığına inanıyor musunuz? Yoksa Alison ya da James gibi bazılarının yargıdan kaçtığını, ama haklı olarak kaçtığını mı düşünüyorsunuz?

Sanırım herkes öyle düşünüyordu ama ben önyargılıyım... James'in aile koşulları göz önüne alındığında ceza adaleti sisteminin içine çekilmesi fikrine dayanamadım ve Madeleine'in bu olmadan da yeterince şey yaşadığını hissettim. Alison'ın daha fazla acı çekip çekmemesi gerektiği adil bir soru - en azından yasaların gözünde oldukça fazla şey yanına kar kalıyor. Yine de Carl'ın ölümünden pişmanlık duymayı kendimde bulamıyorum. Ve bence onun tarafından bu kadar acımasızca muamele gördüğünü keşfetmesi, gerçeği bir araya getirmeye çalışmak ve tüm bunlarla başa çıkmak için ömür boyu sürecek bir ceza olurdu.

Kitabın başlığına bayıldım: çok çarpıcı bir imge. Bu başlığı seçerken nasıl bir düşünce sürecinden geçtiniz? Sizin için neyi sembolize ediyor?

Burada bir itirafta bulunmam gerekiyor; başlık önerisi bir arkadaşşımdan geldi. Tamamen farklı bir çalışma başlığım vardı, o kadar kötüydü ki şimdi hatırlayamıyorum bile, ona sonun bir özetini anlatıyordum ve o dahiyane bir fikir buldu. O yüzden bundan kendime pay çıkaramam. Ama bir kez söylendiğinde, romanın başka bir adı olamayacağı hemen anlaşıldı. Neredeyse ev içi noir'ın özü -derin bir uğursuzluğa sahip normal bir ev eşyası- turuncu olmayan ama kan renginde bir portakal...

İnsanların Kan Portakalı'ndan ne çıkarmasını umuyorsunuz? Romanı yazarken aklınızda belirli bir sürüş amacı var mıydı?

Suçluluk duygusunu keşfetmek istedim. Kadınlar pek çok konuda imkansız, uzlaşmaz standartlara tabi tutuluyor ve bu durum annelikte çok daha belirgin hale geliyor. Doğum şekli ve bebeğin beslenmesinden, çalışma ve çocuk bakımıyla ilgili verilen kararlara kadar (eğer bu kararları verecek kadar şanslıysanız), her zaman kenarda durup size yanlış yaptığınızı söyleyen birileri olacaktır.

Alison en başından beri kendini başarısızlığa hazırlıyor ve her şeyin kendi hatası düşünerek o kadar çok zaman harcıyor ki Carlin (ya da Patrick'in) gerçekte ne olduğunu göremiyor. Ayrıca Madeleine'in hikayesinde en belirgin olan aile içi şiddet ve zorlayıcı kontrol temalarına da bakmak istedim. Madeleine ayrıca başına gelenlerin çoğunu kocası Edwin'in korkunç bir insan olmasından ziyade kendi hatası olarak görüyor.

Sırada ne var? Yeni bir şey üzerinde çalışıyor musunuz?

Edinburgh'da geçecek olan ve arkadaşlık, güven ve intikam temalarını işleyen bir sonraki romanımı yazıyorum.

Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve uygulamalarımız hakkında haberler almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi hachettebookgroup.com/newsletters adresinde ziyaret edin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.